DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

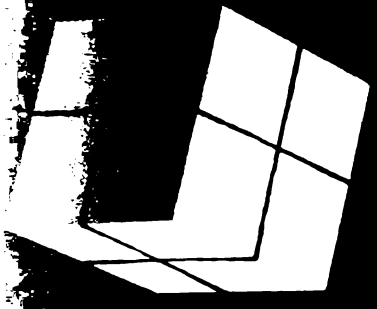
Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

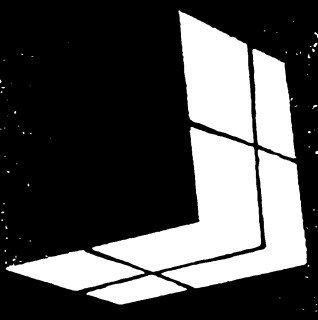
• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

J.D. BARKER

BABA, BENİ AFFET!

6.

YAZ ÇI

nemesis
KİTAP

4. Maymun ve *5. Cinayet*'le başlayan 4MYMN kâbusu *6. Yaramaz Çocuk*'la devam ediyor. Rose Hill Mezarlığı'nda bir ceset bulunur. Başka kurbanların ortaya çıkması ve yayılması muhtemel bir virüs tehdidiyle olaylar karabasana dönüşür. Tüm cinayetlerin ortak ipucu, siyah iplerle bağlanmış üç küçük beyaz kutu ve "Baba, beni affet" mesajıdır.

Anson Bishop bu kez bir şüpheli olmakla kalmaz, peşindeki herkesi ya bir kurbana ya da bir katile dönüştürür. Chicago Polisi ve FBI'ın elini kolunu bağlayan bu kördüğümleri çözmek, masum yalancılara ve dürüst suçlulara kalmıştır.

4MYMN serisinin son kitabında, aklınızdaki sebepler ve sonuçlar yer değiştirecek. Usta yazar J.D. Barker, her satırıyla soluğunuzu kesip sizi bambaşka bir gerçekle yüzleştirecek.

6.
YARAMAZ ÇOCUK

J.D. BARKER

Çeviren: Uğur Mehter

nemesis
KİTAP

Gerçek için

.....◆.....

Welcome to the final show.
*Hope you're wearing your best clothes.**
—Sign of the Times, HARRY STYLES

Daddy, what else did you leave for me?
*Daddy, what'd'ja leave behind for me?***
—Another Brick in the Wall, PINK FLOYD

.....◆.....

* Son gösteriye hoş geldiniz. Umarım en güzel kıyafetlerinizi giydiniz. (ç.n.)
** Baba bana başka ne bıraktın? Baba benim için ardında ne bıraktın? (ç.n.)

1

Tray

5. Gün • 05.19

"Hey, burayı pansiyon falan mı sandın, dallama herif?"

Ses çatallı ve aksiydi. Bu saatte ya bir polis ya bir güvenlik görevlisi ya da kızgın bir ev sahibi olmalıydı. Kim olursa olsun Tray Stouffer, ter kokan yorganının altında kıpırdamadı. Bazen sesini çıkarmadığında bazen de sıkıldıklarında çekip giderlerdi.

Tekme bir kez daha indi, hızlı ve sertti. Tam midesine inmişti. Tray bağırıp bacağını tutarak karşılık vermek istedi. Ama bir şey yapmadı. Hiç kıpırdamıyordu.

"Kahrolası, seninle konuşuyorum!"

Bir öncekinden de sert yeni bir tekme kaburgalarını buldu. Tray acıyla homurdandı, elinde değildi. Yorgana daha sıkı sarındı.

"Sen ve arkadaşların burada kamp kurarak bölgenin satış değerine ne yaptığınızı biliyor musunuz? Çocukların ödünü koparıyorsunuz. Yaşlılar binadan ayrılmak istemiyor. Markete gitmek için senin gibi çöp torbalarının üstünden atlamak zorunda kalmamalıydılar."

Demek ev sahiplerinden biriydi.

Tray bunları daha önce de duymuştu.

"Sen şekerleme yaparken *ben* sabahın beşinde burada ne yapıyorum, biliyor musun? Sen apartmanın girişinde tatlı tatlı

uyurken ha? Delphine Fırını'nda on saatlik mesaimden yeni çıktım. Şeytanın götünden devşirme restoranda önceki gece tam on iki saat çalıştım. On saat sonra tekrar gideceğim. Bunu, buranın kirası için yapıyorum. Bütçeye katkısı olsun diye yapıyorum. Beni asla siz tembel bok çuvalları gibi sokaklarda yaşarken göremeyeceksin. Kendine, kahrolası bir iş bul! Bir işe yara!"

On dördündekilere, iş yoktu. En azından yasal bir iş yoktu. Ebeveyn izni gibi bir şey olmadan iş bulmak imkânsızdı ve *bu* asla gerçekleşmeyecekti.

Tray kendini yeni bir tekmeye hazırladı.

Oysa adam tuttuğu gibi çekip bir kenara fırlatınca, yorgan basamakların dibindeki yarı erimiş karlardan oluşan buzlu birikintinin üzerine kondu.

Hâlâ tekmeyi bekleyen Tray olduğu yerde kıvrılmış, titriyordu.

"Hey, sen kızsın. Daha çocuksun," dedi adam. Sesindeki öfke yumuşamıştı. "Gerçekten özür dilerim. Adın ne?"

"Tracy," dedi Tray. "Çoğu insan bana Tray der." Daha kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez pişman oldu. Biriyle konuştuğunda başına neler geldiğini biliyordu. En iyisi ağzını kapalı tutup görünmez olmaktı.

Adam çömeldiğinde sol elinde bir kesekâğıdı sallanıyordu. Pek yaşlı değildi, belki yirmilerinin ortasındaydı. Kalın bir kaban giymişti. Kahverengi saçlarını lacivert renkli kepinin altına sıkıştırmıştı. Ela gözleri vardı. Kesekâğıdının içindeki her neyse, nefis kokuyordu. Onun baktığını görünce, "Tray, benim adım Emmitt," dedi. "Aç mısın?"

Tray başını salladı. Bunun da hata olduğunu biliyordu. Ama *açtı*. Hem de çok açtı.

Delikanlı elini kesekâğıdına daldırıp küçük bir somun ekmek çıkardı. Buz gibi Chicago havasında, ekmeğin gevrek kabuğundan

dumanlar tütüyordu. Tray gölden gelip tenini ısıran, her şiddetlendiğinde sokakta adeta uluyan rüzgârı bir an için unuttu.Karnı öyle bir guruldadı ki ikisi de duydu.

Emmitt somundan bir parça koparıp uzattığında ekmeği iki lokmada, neredeyse çiğneme zahmetine bile girmeden yuttu. Yediği en güzel ekmek olabilirdi.

"Daha ister misin?"

Tray istememesi gerektiğini bildiği halde başını salladı.

Emmitt nefesini salıp işaret parmağının yan tarafıyla yanağını okşadı. Sonra parmak, boynundan kazağının yakasına kaydı. "Neden benimle içeri gelmiyorsun? İstediğin kadar ekmek yiyebilirsin. Başka yiyeceklerim de var. Sıcak bir duş. Rahat bir yatak. Ben..."

Tray iki eliyle birden omuzlarına vurdu. Delikanlı, tek dizi üzerine çökmüştü, pek dengede durmuyordu dahası bu darbeyi hiç beklemiyordu. Haliyle arkaya devrildiğinde kese elinden fırlarken başını merdivenin metal korkuluğuna çarptı.

"Seni küçük orospu!" diye bağırdı.

O daha kalkamadan Tray ayağa fırladı. Kesekâğıdını ve kendi sırt çantasını kaptığı gibi beş basamağı uçarcasına indi, yorganını yerden hızla alıp Mercer boyunca koşmaya başladı. Delikanlı peşinden gelmeyecekti, nadiren peşine düşerlerdi, ama bazen...

"Bir daha buralarda görünme! Yakalarsam polisi arayacağım!"

Geriye bakma riskini göze alan Tray, Emmitt'in ayağa kalktığını, eşyalarını topladıktan sonra binanın kapısını iterek içeri girdiğini gördü. Aradaki mesafeye rağmen apartman girişinin sıcaklığını hayal edebiliyordu.

Rose Hill Mezarlığının kapısına varana kadar hiç yavaşlamadan koştu. Bu saatte kapılar kilitliydi ama Tray zayıf olduğu için demir parmaklıkların arasından biraz kıvranarak da olsa öteki tarafa geçip yorganıyla sırt çantasını içeri çekti.

Chicago'da sığınma evleri yok değildi, o yolu daha önce denemişti. Bu saatte hepsinin kapısı kilitli olurdu. Akşam yediyle gece yarısı arasında kapandıklarından, hiçbiri sizi o saatten sonra kabul etmezdi. Açık olsa bile önemli değildi, çünkü tamamen dolu oluyorlardı. Bazen kuyruk öğle saatlerinde oluşmaya başlıyordu ve evsizler için yeterince yatak yoktu. Dahası Tray kendini sokaklarda daha güvende hissediyordu. Evet, Emmitt gibiler her yerdeydi, özellikle barınaklar onlarla doluydu ve rüzgârdan korunmak için sığındığı bir apartman girişinde ya da ara sokaklardan birinde Emmitt gibi birine rastlamaktan daha kötüsü, onlardan biriyle sabaha kadar aynı yerde kilitli kalmaktı. Bazen birden fazla Emmitt olurdu. Onun gibiler birlikte takılır, sürüler halinde avlanırdı.

Tray, mezarlıktan korkmuyordu. Sokaklarda geçirdiği iki yılın ardından hemen hepsinde en az bir kez uyumuştu. Rose Hill, kabirler nedeniyle en sevdiklerinden biriydi. Oakwood ya da Graceland'in aksine orada kabirler geceleri kilitlenmiyordu. Ve birkaç güvenlik görevlisi olsa da böyle soğuk gecelerde ya ofiste iskambil oynarlar ya televizyon izlerlerdi, hatta uyurlardı. Tray pencerelerden onları çok gözetlemişti.

Sükûnet Yolu'ndaki taze karların içine bata çıka yürümeye başladı. Ardında iz bırakmaktan pek endişelenmiyordu. Nasılsa rüzgâr icabına bakardı. Yine de riske girmeye gerek yoktu, dolayısıyla tepeye ulaştığında sola dönmek yerine yolun karşısına geçti ve Saadet Yolu'nun yanı sıra ilerleyen küçük ağaçlık alana girdi.

Pek aydınlık olmasa da neredeyse dolunay zamanıydı. Küçük göldeki yansımayı görünce Tray durup bakmaktan kendini alamadı. Buzdan yüzey, yeni düşen kar tanelerinin altında ışıldıyordu. Su kenarında sessizce duran mermer heykellerin arasında taş banklar vardı. Çok huzurlu bir yerdi. Çok sessizdi.

Tray, başta suyun kenarında ona dönük, diz çökmüş kızı fark etmemişti. Upuzun sarı saçları sırtına dökülen kız, kıpırtısız haliyle

göle bakarken heykellerden biri gibi görünüyordu. Teni o kadar soluktu ki neredeyse beyaz elbisesiyle aynı renkteydi. Çıplak ayaklarında ayakkabı yoktu, kabanı yoktu, sadece adeta şeffaf sayılabilecek incecik kumaştan beyaz bir elbisesi vardı. Başını bir yana eğmiş, dua eder gibi ellerini göğsünde kenetlemişti.

Tray bir şey demeden yaklaştı. İyice yaklaştığında, her yeri saran ince kar tabakasının kızı da kapladığını fark etti. Dahası yanına gidince onun küçük bir kız değil, bir kadın olduğunu anladı. Yüzünün yan tarafında, saçlarının altından akan incecik kırmızı bir çizgi, yalın beyazlığını bozuyordu. Sol gözünün kenarından başka bir çizgi, kırmızı gözyaşı gibi süzülüyor, ağzının kenarından süzülen üçüncüsüyse dudaklarını en göz alıcı gül rengine boyuyordu.

Alnına bir şey yazılmıştı.

Hayır, yazılmamış.

Karların içinde otururken dizlerinin önünde gümüş bir tepsi vardı. Tray bu tür tepsilerin şık yemek davetlerinde ya da pahalı restoranlarda kullanıldığını on dört yaşında olduğu halde çok iyi biliyordu, ama televizyon ya da filmler dışında hayatı boyunca görmemişti.

Tepsinin üzerinde üç küçük beyaz kutu duruyordu. Her biri siyah bir iple sımsıkı bağlanmıştı.

Kutuların arkasında kadının göğsüne, Tray'in yemek almak için para dilenirken kullandıklarından farksız bir karton yaslanmıştı. Ama kendisi üzerinde yazan üç kelimeyi hiç kullanmamıştı. Kartonda açıkça şöyle yazıyordu:

BABA, BENİ AFFET

Tray yapabileceği tek şeyi yaptı. Kaçtı.

2

Poole

5. Gün • 05.28

Merhaba Sam,

Kafanın karıştığını tahmin ediyorum.

Aklında bir sürü soru olduğunu tahmin ediyorum.

Benim de kafam karışıktı. Benim de sorularım vardı.

Biliyorum.

Sorular bilginin, öğrenmenin, keşfin ve yeniden keşfetmenin temelidir. Meraklı bir beynin sınırları yoktur. Meraklı bir beyin uçsuz bucaksız alanıyla adeta bir ambar gibidir, sayısız odası, katları ve ışıldayan güzel şeyleriyle adeta bir hatıralar sarayıdır. Yine de bazen beyin hasar alır, bir duvar çöker, hatıralar sarayı tadilata ihtiyaç duyar, odalar bakıma muhtaçtır. Korkarım senin beynin, ikinci kategoriye düşüyor. Etrafındaki fotoğraflar, yanındaki günlükler... Yeniden inşa ederken beyninin enkazından çıkmana yardım edecek anahtarlar bunlar.

Senin için buradayım Sam.

Her zamanki gibi senin için burada olacağım.

Seni affettim Sam. Belki başkaları da affeder. Sen artık o adam değilsin. Çok daha fazlasısın.

—Anson

"Bu ne şimdi?" diye homurdandı, Özel Ajan Frank Poole çıktıyı kenara bırakırken. Gözlerini yumup avuçlarıyla şakaklarına bastırdı. Başı çok ağrıyordu. New Orleans'tan dönerken jette uyumaya çalışmıştı, ama imkânsızdı. Uydu telefonu susmak bilmemişti. FBI'ın New Orleans saha ekibi hâlâ Sarah Werner'ın hukuk ofisini ve hemen üst katındaki evini karış karış inceliyordu. Sadece dokuz saat önce Poole, avukatın kanepeden kendisine bakan cesediyle karşılaşmıştı. Kadın buz gibi gözlerle bakıyordu, çürüyen akşam yemeğinden kalanlar hâlâ kucağındaydı, alnının tam ortasında kapkara küçük bir kurşun deliği vardı. Adli tabip, kadının haftalardır ölü olduğunu söylüyordu ki bu Poole'un ilk tahmininden daha uzun bir süreydi. Bu durumda cesedin Sarah Werner'a ait olduğunun tespit edilmesi, son birkaç gündür Dedektif Sam Porter'la görülen kadının, iddia ettiğinin aksine bir başkası olduğu anlamına geliyordu. O bir sahtekâr ve dolandırıcıydı. Birlikte yerel cezaevinden çıkardıkları kadın hükümlüyü Chicago'ya götürmüşlerdi.

New Orleans saha ekipleriyle yaptığı görüşmeler arasında Porter'ın iş arkadaşı da ona uydu telefonundan ulaşmıştı. Porter'ı Chicago'da, terk edilmiş bir otel olan Guyon'da bulmuşlardı. Kaçmasına yardım ettiği kadın hükümlü de silahla öldürülmüş olarak lobideydi. Porter, on dördüncü katta, "Dört Maymun Katili" olarak bilinen seri katil Anson Bishop'la birlikte çekilmiş fotoğraflarla dolu bir odada, neredeyse felç geçirmiş gibi oturuyordu. Yan tarafında bir yığın yazı defteri ve ekranında bir mesaj olan dizüstü bilgisayarı duruyordu.

Söylenenlere bakılırsa Chicago Metro, dizüstü bilgisayar ile son birkaç günde gerçekleşen tuhaf cinayetler arasında bağ kurmayı başarmıştı... Halen Stroger Hastanesi'nde ameliyatta olan Paul Upchurch adındaki bir adamın tedavisiyle bağlantısı bulunan; bünyeleri iflas edene kadar suda boğulup tekrar diriltilmiş birkaç genç kız ve farklı yöntemlerle öldürülmüş yetişkinler.

New Orleans saha ekibi ya da Dedektif Nash'le konuşmadığında Poole, hastanede bir tür salgınla mücadele eden Dedektif Clair Norton'la görüşüyordu. Salgın Bishop, Upchurch ve muhtemelen başkaları tarafından başlatılmıştı.

Uydu telefonundan aramayan tek kişi, amiri Hurless olmuştu. Poole her an aranabileceğinin farkındaydı ve bu gerçekleşmeden önce cevaplardan en az birkaçını bulsa iyi ederdi.

"Ben konuşurum," dedi Detektif Nash, arkadaki gözlem odasından.

Poole'un başı hâlâ ellerinin arasındaydı. "Hayatta olmaz."

Gözlem odasının tek taraflı camının ardında Porter, metal sandalyeye çökmüş, aynı metalden masanın üzerine eğilmişti. Ellerinde kelepçe yoktu. Poole bundan pek emin değildi.

"Benimle konuşacaktır," diye üsteledi Nash.

Porter kimseyle konuşmamış, tek bir kelime bile etmemişti. "Olmaz."

"Sam kötü biri değil. Bu işte parmağı yok."

"Boğazına kadar batmış durumda."

"Sam değil."

"Hapishaneden kaçmasına yardım ettiği kadın, yanında bulunan tabancayla vurulmuş. Eli barut iziyle kaplı. Ne silahı saklamaya ne de kaçmaya çalıştı. Orada oturmuş, onu tutuklamanı bekliyordu."

"Kadını onun öldürdüğünü bilmiyoruz."

"Öldürdüğünü inkâr etmiyor," diye itiraz etti Poole.

"Nefsi müdafaa olmasa öldürmezdi."

Poole onu duymazdan geldi. "Stroger Hastanesi'nde Dedektif Norton'u arayıp dahil olmasa asla bilemeyeceği bilgiler verdi. Upchurch'ün beyin tümörünü biliyordu. Hem Upchurch'ün adını nereden biliyordu? Kızlardan haberdardı. İşin içinde olmasa bilemeyeceği ayrıntılar."

"Clair'i duydun. Bishop söylemiş."

"Bishop söylemiş," diye tekrarladı Poole sinirle. "Bishop ona, iki kayıp kıza SARS virüsü enjekte ettiğini söylemiş. Sonra kızları, bir tuzak gibi Upchurch'le birlikte o evde bırakmış." Poole hâlâ bu meseleyi de çözmeye çalışıyordu.

İkisi de kayıp olarak bildirilen Kati Quigley ve Larissa Biel, Upchurch'ün evinde bulunmuştu. Porter, onlara bir tür SARS virüsü enjekte edildiğini iddia etmişti. Bu iddianın doğruluğunu saptamak için kan testleri yürütülürken bütün hastane karantinaya alınmıştı. En iyi ihtimalle bir tür kandırmacaydı. En kötü ihtimalle...

"Bishop onunla oyun oynuyor," dedi Nash. "O, oyun oynamayı sever."

"Clair'e işleri yüzüne gözüne bulaştırdığını söylemiş. Özür dilemiş. Masum biri böyle şeyler söylemez."

"Suçlu biri kaçar. Bir odada oturup kendisini tutuklayacak polisleri beklemez. İzlerini yok ettiği gibi ortadan kaybolur."

"Önemli bir kanıtı çaldı," dedi Poole. "Emirlere kulak asmadı. New Orleans'a kaçıp bir kadını hapishaneden çıkardı ve ardında kadının cesedini bıraktı. Bir ceset de burada bulundu. Tam da bu yüzden onunla konuşamazsın. Fazla yakınsın. Ortağın olduğunu unut, arkadaşın olduğunu unut. Kanıtlara bak, onu bir sanık gibi gör. Bunu yapana kadar, ona tarafsız yaklaşamazsın. Ve tarafsız olamadığında, sorunun bir parçası olursun."

Çıktıyı yeniden eline alıp yazıyı gözden geçirdi. "Dizüstü bilgisayar şimdi nerede?"

"Yukarıdaki bilgiişlem departmanında."

"Arayıp kanıt torbasına koymalarını söyle. Kimsenin o şeye dokunmasını istemiyorum. Bütün ekibin tehlikede. FBI laboratuvarı cihazı söküp veriyi analiz edecek," dedi Poole. "Peki ya fotoğraflar ve odada yanında bulunan defterler?"

Nash bir şey demedi.

"Bir daha sormayacağım."

"Fotoğraflar hâlâ Guyon Oteli'nde, 405 numaralı odada. Fotoğrafları çektirip odayı polis şeridiyle kapattım. Katta bir, binanın dışında iki memur bekliyor," dedi Nash. "Defterleri buraya getirip kayıt birimine şahsen teslim ettim."

"Her şeyi olduğu gibi bırak. Sizinkiler şu andan itibaren hiçbir şeye dokunmayacak."

Nash cevap vermedi.

Poole ayağa kalktığında, bir bovling topu kafatasının her yerine çarpıyormuş gibi başı zonkladı. Yine şakaklarını ovuşturdu. "Bak, aslında sana iyilik ediyorum. Sam'in derdi ne, bilmiyorum ama bu iş mahkemeye giderse, senin ve ekibinin mesafenizi korumanız gerekiyor. Aksi halde dişli bir avukat davayı yerle bir eder; Sam'le başlar, sonra sana, Clair'e, Klozowski'ye, hatta dokunduğunuz her şeye geçer. Şu andan itibaren bir gözlemciden ibaretsin. Hepiniz öylesiniz. Başka türlüsü mesleki intihar olur."

"Arkadaşlarımı yalnız bırakmayacağım."

"Doğru, ama bazen onlar seni bırakıverir."

Görüşme odasına gelen Poole kapıyı çekip içeri girdi. Kapının kapanırken çıkardığı metalik çatırtı, o güne kadar duyduğu en korkunç gürültüydü.

3

Clair

5. Gün • 05.36

Clair hapşırdı.

"Hassiktir," diye söylendi Klozowski, John H. Stroger, Jr. Hastanesi'nin eski muayene odasından devşirme geçici ofislerinde uzaktan ona bakarak.

"Çok yaşa desen yeterdi," dedi Clair burnunu silmeden önce.

"Terden yapış yapış oldum, boğazım kurudu, her yerim sızlıyor," diye yakındı Klozowski. "Bundan sonrası ne biliyor musun? Sırada ishal var. Evinin konforundan uzaktayken daha beteri olamaz. Ardından bütün iç organlarımız eriyip lapaya dönüşecek. Gözlerimiz de öyle. İkimiz de bu dünyayı bir lapa birikintisi olarak terk edeceğiz. Böyle olacağı aklıma bile gelmezdi. Emniyet güçlerine katılırken hep şahikulade bir ateş hattında ya da bir tür baskında öleceğimi hayal ediyordum. Böyle değil."

"Şahikulade diye bir kelime yok," dedi Clair. "Hem sen bilgiişlem departmanındansın. İnek sürüsünden olanların başına hiç öyle şeyler gelmez. Kâğıt kesiğinden ya da korkunç bir cep koruyucu kazasından ölme ihtimalin daha yüksek." Mendili top yapıp üzerinde hâlâ Upchurch'ün tıbbi kayıtlarının durduğu masanın altındaki çöp tenekesine attı. "Semptomları da hiç anlamamışsın. SARS, Ebola gibi organlarımızı pelteye çevirmez."

"Eh, yaşasın o zaman?"

Clair, başıyla adamın dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Toplam sayıyı buldun mu?"

"Bilmek istemezsin."

"Bilmem gerekiyor."

"Yirmi üç."

Clair neşelendi. "Sandığım kadar çok değilmiş. Daha kötüsü de olabilirdi."

Klozowski parmağını salladı. "Upchurch'ün dosyasından potansiyel yirmi üç kurban bulup aileleriyle birlikte hastaneye getirttik. Eşleri ve çocukları da sayarsak sayı seksen yediye yükseliyor."

"Hassiktir," dedi Clair.

Upchurch ile ortağının, tedavinin başarısızlığından sorumlu olanları öldürdüklerini anlayınca, hepsini toplayıp hastaneye getirtmişlerdi. Clair hastanenin böylesi kalabalık bir grup için en güvenli yer olacağını düşünüyordu. Ama Upchurch'le ortağının amacı da zaten buydu. Adamın son iki kurbanı Larissa Biel ve Kati Quigley'e bulaştırdıkları patojenin, bulunduktan sonra getirilecekleri en yakın hastaneye ulaşacağını biliyorlardı.

Haliyle birkaç saat içinde sadece Upchurch'ün ölmesini istedikleri değil, hastanedeki herkes virüse maruz kalmıştı ki Clair Norton ve Edwin Klozowski bunlara dahildi.

Porter onu yalnızca bunu haber vermek için aramamış, aynı zamanda patojenin SARS virüsü olduğunu ve Upchurch'le Anson Bishop'ın birlikte çalıştıklarını söylemişti. Bunun üzerine bütün hastane derhal karantinaya alınmış, protokol gereği Hastalık Kontrol Merkezi bilgilendirilmiş ve Chicago O'Hare Havaalanı'ndaki yerel bir karantina istasyonundan hemen bir ekip gönderilmişti. Ekip yirmi yedi dakika önce gelmişti. Onlar gelene kadar Kloz saniyeleri saymış, beklerken ateşini dört kez ölçmüştü.

Clair, Porter'la yaptığı son görüşmeye hâlâ anlam vermeye çalışıyordu.

Arayan kişi, tanıdığı kişi olamazdı.

Sesi durgundu. Sam, bilmemesi gereken şeyler öğrenmişti.

Nash ve SWAT ekibi Upchurch'ün evini bastığında, adamı üst kattaki küçük bir kızın odasında bulmuşlardı. Ama küçük kız yerine, kızın giysileriyle kuşanmış, etrafı pelüş hayvanlar ve çizimlerle dolu bir manken vardı. Upchurch'ün yayınlatamadığı çizgi romanındaki bir karakterden fazlası olmadığı anlaşıldı. Adam kendini ele vermişti. Larissa Biel, bodrumda uyuşturucu verilmiş ve baygın halde bulundu. Daha sonra kızın cam yuttuğunu öğrendiler. Başta Upchurch'ün ona zorla cam yutturduğunu düşünseler de kız, diğerleri gibi kullanılmamak için kendine zarar vermek istemişti. Yazılı ifadesinde Upchurch'ün, kızları öldürene kadar suda boğduğunu; ardından, ölümden sonra yaşam olup olmadığını öğrenmek için tekrar hayata döndürdüğünü açıklamıştı. Camı yuttuğunda, hasarlı sayılıp işe yarar bir denek olma vasfını kaybetmişti.

Clair böyle bir karar verebileceğini hayal bile edemiyordu. Larissa Biel'in, kaderini bir delinin elinden kurtarıp kendi eline alma gücü, inanılmazdı. Kız şu anda, camların temizlendiği; boğazındaki, ses tellerindeki ve midesindeki hasarın giderildiği ameliyatın ardından, yoğun bakımdaydı. Upchurch'ün evinde aldığı hasarın iyileşeceği düşünülse de bu sefer Anson Bishop'ın hasarlı bedenine enjekte ettiği virüsün semptomları görülmeye başlamıştı. Hastalıktan kurtulup kurtulamayacağı şüpheliydi.

Upchurch'ün mutfağındaki masanın üstünde baygın bir halde bulunan kız Kati Quigley'ydi. Eline siyah iple küçük bir beyaz kutu bağlanmıştı ki bu da Anson Bishop'ın imzasıydı. Kutunun içindeki anahtar, hastanedeki soyunma odası dolaplarından birine aitti. Dolapta Paul Upchurch'ün tıbbi kayıtlarıyla birlikte,

elmaya saplanmış bir şırınga bulmuşlardı. Porter'a göre şırıngada bir patojenin saf numunesi vardı. Bishop ona; Upchurch ölürse, patojeni şehrin başka bir yerinde çok daha büyük bir ölçekte yayacağını söylemişti.

Pamuk Prenses de fazlasını bilmiyordu, demişti Porter.

Polis gözetimindeyken kendinden geçtikten sonra ameliyata alınan Paul Upchurch gliyoblastom denen bir beyin tümöründen mustaripti. Dördüncü evre beyin kanseri diyorlardı. Porter, aynı zamanda Clair'e Johns Hopkins Hastanesi'nde Dr. Ryan Beyer adındaki bir beyin cerrahını bulmasını söylemişti. Clair hemen Klozowski'yi görevlendirmiş, o da on dakika içinde aradığını bulmuştu. O aşamada FBI'dan Frank Poole'u aramış, o da Dr. Beyer'ı Baltimore'dan Chicago'ya götürecek FBI'ya ait özel jetlerden birini ayarlamıştı. Jet, Washington Uluslararası Thurgood Marshall Havaalanı'ndan gece yarısını biraz geçe ayrılmış, sabah 02.21'de O'Hare Havaalanı'na ulaşmıştı. Polis eşliğinde Stroger Hastanesi'ne getirilen Dr. Beyer, virüse yakalananlardan uzak tutularak üçüncü katta, Upchurch'ün ve hastane ekibinin hazır beklediği ameliyat odasına götürülmüştü. Upchurch ve Bishop, adamın hastalandığında gereken tedaviyi görmediğini düşünerek birçok insanı öldürmüştü ve öyle ya da böyle yaptıkları onu çok uzun bir listenin en üstüne taşımaya yaramıştı. Alanının en yetkin beyin cerrahı şu anda Upchurch'ün beynini mıncıklıyordu.

Biri kapıyı tıklattı.

Hastane bakıcılarından Sue Miflin kafasını içeri uzatıp, "Dedektif?" dedi. "Dr. Beyer ameliyattan çıktı. Sizinle konuşmak istiyor."

4

Poole

5. Gün • 05.38

Poole, görüşme odasına girdiğinde, Chicago Metro'dan Dedektif Sam Porter başını kaldırmadı. Sanki onun geldiğini fark etmemişti. Çevresine ilgisiz, kıpırdamadan otururken, kendi kendine konuşur gibi dudaklarını kıpırdatıyor, gözlerini ellerinden ayırmıyordu. Parmaklarının kıpırtısı muhtemelen gayri ihtiyariydi. Poole onu görünce uyku öncesi vücutta beliren ani kasılmaları hatırladı ama Porter'ın uykuyla alakası yoktu. Gözleri şahin gibiydi, üçüncü kokain çizgisini burnuna çeken keşlerden farksız bakıyordu. Aşırı hassas, spastik ve dalgın bir delilik halindeydi. Beyninde dolaşan karmaşık düşünceleri kimse anlayamazdı.

Poole, onu fazla değil, ancak 4MYMN görev ekibindekiler kadar tanıyordu, ama insan sarrafı sayılırdı. Bir bakışta karşısındakinin dürtülerini ve korkularını, zekâlarını ve zaaflarını anlamakla övünürdü. Dedektif Porter'la ilk tanıştığında, içgüdüleri onun iyi bir polis olduğunu söylemişti ve Dört Maymun Katilini yakalayıp demir parmaklıklar arkasına göndermeyi gerçekten istediğine inanıyordu. Porter işinde hem saygı hem de hayranlık duyulan keskin ve deneyimli bir çalışandı. Poole, rozetini taşıdığı her gün, onun gibi biri olmaktan başka bir şey istemezdi.

Tanıştıkları kısa zaman diliminde Porter çok az anlatmış olsa da Poole, onun her şeyi kavradığından emin olmuştu. Fevri sonuçlara varmıyor, kanıtları kovuşturuyordu. Kurbanları önemsiyor, onların anılarını korumak için savaşıyor, geride kalanlar için adaleti sağlamaya çalışıyordu. Poole'un tanıdığı Dedektif Sam Porter, adil bir adamdı.

Oysa görüşme odasında oturan adam *tanıdığı* Sam Porter değildi.

Bu adam bir bedenden ibaretti.

Bu adam kopmuştu.

Buruşuk kıyafetleri pislik ve ter kokuyordu. Günlerdir tıraş olmamıştı. Kan çanağına dönmüş spastik gözleri bir o yana, bir bu yana kayıyordu. Gözaltı torbaları uykusuzluktan resmen kararmıştı.

Poole karşısındaki sandalyeye oturup ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Sam?"

Porter hâlâ kendi ellerine bakarken dudakları, sadece kendisinin duyabileceği bir monologla kıpırdamaya devam ediyordu.

Poole parmak şıklattı.

Hiçbir şey olmadı.

"Beni duyuyor musun Sam?"

Hiçbir şey olmadı.

Bunun üzerine Poole sağ elini kaldırıp açık avcunu bütün gücüyle masaya indirdi.

Canı fena yanmıştı.

Ama başını kaldırıp baktığında Porter'ın gözleri kısıldı. "Frank."

Poole'un adını bir soru ya da bir tanıma belirtisi olarak değil, daha çok bir saptama gibi söylemişti. Bu tek kelime ağzından adeta sessiz bir nefes gibi çıkmıştı.

"Konuşmamız lazım Sam."

Porter sandalyede arkasına yaslanırken gözlerini yine ellerine indirdi. "Sarah Werner'la konuşmak istiyorum."

"O öldü."

Porter, başını yana eğdi. "Ne?"

"En az üç hafta önce alnına yediği tek bir kurşunla ölmüş. Kendisini New Orleans'taki evinde, kanepede buldum."

Porter, başını iki yana salladı. "O değil, diğeri. Öteki Sarah Werner."

"Nerede bulacağımı söylersen onu buraya getirtirim."

Porter bir şey demedi.

"O kadının, gerçek Sarah Werner'ı öldürdüğünün farkında mıydın?"

"Onun yaptığını bilmiyoruz."

Tahmini ölüm tarihinden yola çıkarak gerçek Sarah Werner öldürüldüğünde Porter'ın hâlâ Chicago'da olduğundan eminlerdi. Ama Porter işin diğer kısmıyla ilgili haklıydı. Kimliğini çalmak dışında öteki kadının onu öldürdüğüne dair ellerinde hiçbir kanıt yoktu.

"*Senin* sahte Sarah Werner'ın kim olduğunu biliyor musun?"

"Sen biliyor musun?"

"Senin yardımınla New Orleans'taki hapishaneden başka bir kadının firar etmesine yardım ettiğini biliyorum. 4MYMN olarak bilinen Anson Bishop'ın annesi olabilir. İkinizin o kaçağı sayısız eyaletten geçirerek Chicago'ya getirdiğinizi biliyorum. Kadının, kısa bir süre sonra yanındaki tabancayla dün akşam Guyon Oteli'nde öldürüldüğünü biliyorum. Diğer kadının kaçtığını ve senin de SWAT ekibi gelmeden önce elindeki barut izini temizleyecek zamanının olmadığını, belki de buna zahmet bile etmediğini biliyorum. Poole derin bir iç çekti. "Yeterince biliyorum. Şimdi neden sen bana bilmediklerimi anlatmıyorsun?"

"O Bishop'ın annesi," dedi Porter usulca.

"Ölen kadın mı? Ben de onu dedim."

"Ölen kadın değil, benimle birlikte olan kadın. Öteki Sarah Werner. Sahte Sarah Werner. Firari kadını vurduktan sonra Bishop'la gitmeden hemen önce bana onun Bishop'ın annesi olduğunu söylediler."

"Onlara inandın mı? Sana tüm yaptıklarından sonra?"

Porter'ın gözleri kıpırdayan parmaklarına geri döndü. "Günlükleri, bütün günlükleri, o odada bıraktığı her şeyi okumam lazım. Her şey onlarda yazılı. Bilmek istediğimiz her şey. Bütün cevaplar. Hepsi orada. Hepsi."

"Sam, saçmalıyorsun. Dinlenmen lazım."

Porter başını kaldırıp Poole'a doğru eğildi. "O günlükleri okumam lazım."

Poole başını iki yana salladı. "Hiç şansın yok."

"Cevaplar o günlüklerde."

"Bence o günlükler saçmalığın daniskası," dedi Poole.

Porter başını hızla iki yana salladı. "Gölü buldum. Evi buldum. Hepsini görmedin mi? Oradaydın. Oraya gittiğini biliyorum. Gerçekti." Sır veriyormuş gibi sesini iyice alçalttı." Bodrumdaki kan lekesi, tam bahsettiği yerdeydi. Tam Carter'ın öldüğü yerde."

"O meseleyi konuşalım Sam. South Carolina Simpsonville'e ilk gidişin miydi? Jenkins Crawl Yolu 12 numaraya?"

Porter şaşkınlıkla ona bakakaldı. "Ne? Tabii ki. Neden?"

"Simpsonville'e gittiğimde şerifle tapu kayıtlarını inceledim. Tapuda senin ismin kayıtlı."

Porter sanki onu duymamıştı. "Gölde Carter'ı buldun mu?"

"Sudan altı ceset çıkardık. Beşi tek parça, diğeri parçalanıp çöp poşetlerine konmuş."

"Carter," dedi Porter yine usulca.

"Tapu Sam. Niye senin adına kayıtlı?"

Porter yine ellerine bakarken dudakları sessizce kıpırdıyordu.

"Sam?"

Porter başını birden kaldırdı. "Ne?"

"Jenkins Crawl Yolu 12 numaralı evin tapusu neden senin üzerine kayıtlı?"

Porter elini havada salladı. "Bishop'ın işidir. Sahtecilik, belge değiştirme, belge üstünde oynama... Önemli değil. O yapmıştır ve bunun hiç önemi yok." Sandalyesinde arkasına yaslanırken dudaklarına bir sırıtış yerleşti. "Carter'ı buldun. Carter'ı... buldun. Hassiktir, Carter'ı buldun."

Poole onun masanın üzerinde kıpırdayan parmaklarına baktı. Porter yine kopup gitmişti. "İyi değilsin Sam. Dinlenmen gerekiyor."

Porter bir anda iki elini birden masaya vurup öne eğildi. "Benim sadece o günlükleri okumam gerekiyor!"

"Gölden çıkarılan diğer beş ceset kime ait?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Orası sana ait."

Porter cevap verecekmiş gibi ağzını açsa da bir şey söylemedi. Gözlerini yine ellerine indirmişti. Parmaklarını kenetleyip çekiştiriyordu. "Bu Bishop'ın işi. Bu onun işi. Dünyayı yalanlarla dolduruyor."

"Öyleyse günlüklere niye inanasın ki?" diye sordu Poole. "Bishop'a güvenmiyorsan, o defterleri niye önemsiyorsun?"

Porter başını kaldırdığında gözlerinde umut vardı. "Neredeler? Hala Guyon Oteli'nde mi?"

"Sana bir soru sordum Sam."

"Sorduğun diğer beş ceset o günlüklerdedir."

"Bunu bilemezsin."

Porter iyice eğildiğinde ağzının kenarında incecik bir salya parlıyordu. "Doğru olduğunu biliyorsun, çünkü söylediği yerde Carter'ı buldun. Doğru olduğunu biliyoruz, çünkü bodrum katında kan lekesi var. Buzdolabında kilit var. Olanları bilmemizi istiyor. Gerisi... tapudaki ismim falan... tamamen aldatmaca, tamamen senin işin, *senin* çözmen gereken boklar."

Poole arkasına yaslanırken gözünü bir an olsun karşısındaki adamdan ayırmıyordu.

Bu sefer Porter gözlerini kaçırmadı. Sesini iyice alçaltarak ekledi. "*Adı Rose Finicky'ydi, ölmeyi hak etmişti, ölmeyi yüzlerce kez hak etmişti... Hiç masum sayılmazdı.*"

"Ne?"

"Kadını başından vurduktan hemen sonra Bishop söyledi."

"Guyon'un lobisinde bulduğumuz kadını mı?"

Porter başıyla onayladı. "Sarah Werner olduğunu sandığım öteki kadın Bishop'ın annesi. Herif ikisini de Chicago'ya getirmek için beni kullandı. Dediğine göre bir bombası varmış."

"O silahın barut izi elinde bulundu."

"Tabancayı ondan alıp uyarı atışı yaptım. Onu vurmadım. Onu vuran Bishop'tı."

"Tabanca sendeyse, niye ikisinin kaçmasına izin verdin? Neden gözaltına almadın?"

"Nedenini biliyorsun."

"Clair'e söylediklerinden mi bahsediyorsun?"

Porter yine başını salladı. "Kızlara SARS virüsü enjekte edip virüsün elinde olduğunu göstermek için hastaneye virüslü bir elma bıraktı. Dediğine göre elinde daha fazlası da varmış ve

gitmelerine izin vermezsem virüsün yayılması işten bile değilmiş. Şansa bırakamazdım. Gitmelerine izin vermem gerekiyordu. Telefon görüşmesini 405 numaralı odadan yapmam gerektiğini söyledi. Orada daha fazla kanıt bulacağımı söyledi."

"Sen de sana söyleneni yaptın?"

"Başka seçeneğim mi vardı?"

Poole ona bir sürü seçeneği olduğunu söylemek istiyordu. Dosyayı üstlendiği andan bugüne kadar Porter bir sürü karar almış, hep yanlış kapıdan ilerlemişti. Bakış açısı öyle dardı ki kör sayılırdı. Tavşan deliği derindi ve Bishop'la birlikte sanki dönüşümlü kürek sallamaya devam ediyorlardı.

"Bir şey daha var. Bilmen gereken bir şey." Porter'ın gözündeki kıvılcımlar, elektrik yüklenmesindeki ampuller kadar güçlüydü. Gözlerini kırpıştırıp Poole'a odakladı. "Günlüklerin bazı kısımları doğru. Evler, göl, Carter çifti... Bence bunlar kesin, ama diğerleri değil. Artık anlıyorum. Asıl mesele yazım biçimi, kelime seçimleri... İpuçları bırakmış. Sanırım aradaki farkı artık anlayabiliyorum. O *Beaver Cleaver** sevimliliğinin ardını görebiliyorum. Sen de görüyorsun, değil mi?"

Poole iyice sinirleniyordu. "O günlükler şaşırtmacadan başka bir şey değil."

"Hayır!" Kelime Porter'ın ağzından, niyetlendiğinden çok daha yüksek sesle çıkmış olmalıydı, çünkü hemen ardından kendi sesiyle sandalyesinde büzüştü. "Hayır, o günlükler her şeyin anahtarı. Sadece bulmacayı çözmemiz gerekiyor."

"Sadece katili yakalamam gerekiyor."

"Katilleri," diye karşılık verdi Porter.

"Ne?"

---

* ABD'de ilk bölümü 1957 yılında yayınlanan *Leave It To Beaver* adlı dizinin 13 yaşındaki başkahramanı (ç.n.)

"Beni o otelde bırakmadan hemen önce Bishop'ın annesi, *Neden bu iyi kalpli adama babasının öldüğünü söyledin*, dedi. Günlükten bahsediyordu." Porter arkasına yaslandı. "Anlamıyor musun? Ben anlıyorum. Kelimeler sayfadan adeta üstüme atlıyor. Yalanlar ve gerçek... Sanki farklı renklerde basılmış gibiler. Açıkça görebiliyorum. Libby McInley'in cesedini gördün... Bence onu Bishop öldürmedi. Bence Bishop onu korumaya çalışıyordu. Hayır, Bishop değildi..." Parmaklarını yine birbirine kenetlemiş, görünmez bir hamuru yoğurmakla meşguldü. "Hepsi katil... Annesi, babası, Bishop... Bence üçü de şu anda Chicago'da. Üçü de yıllar önce Bishop henüz çocukken başlattıkları bir işi bitiriyorlar. O günlüklerde yazan bir şeyi. Yalanlarla dolu satırların arasındaki gizli bir gerçeği." Kendi kendine başını sallarken dudaklarında yine bir sırıtış belirdi. "Artık anlıyorum." Başını kaldırıp Poole'a baktı. "Bana güvenmen gerekiyor."

Poole da birkaç saniye ona baktı. "Bazıları senin Anson Bishop'ın babası olduğuna inanıyor."

Ağzındaki salya metal masanın üstünde küçük bir gölcük oluşturunca Porter elinin tersiyle dudaklarını silip Poole'un gözlerine baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence Guyon'daki odanda gayet ikna edici kanıtlar bulduk."

Porter pis pis güldü. "Fotoğraflar mı? Hadi ama. Fotoğraflarla ne kadar kolay oynanabileceğini sen de biliyorsun."

"Bazı fotoğraflar yirmi yıldan daha eski," dedi Poole. "Üzerinde oynamış olsa bile Bishop senin yirmi yıl önceki halini nereden bulacak? Onu ne zamandır tanıyorsun Sam?"

"Altı aydan az," diye karşılık verdi Porter. "Nash'le tanıştığım gün tanıştık... Chicago Metro için çalışıyormuş gibi yaptığı otobüs kazasında. İçin rahatlayacaksa yalan makinesine girerim, umurumda bile değil. Saklayacak hiçbir şeyim yok. Bu fotoğrafların o tapu kaydından farkı yok... Bishop sadece gerçeği çarpıtmaya çalışıyor."

"Sadece senin günlüklerde görebileceğin gerçek."

Porter bir şey demedi. Yine aklı bir yere gitmişti. Poole sinirini belli etmemeye çalışarak, "Rose Finicky kim?" diye sordu.

"O günlükleri okumama izin vermelisin. Önemli olmasalar orada bırakmayacağını biliyorsun. En azından anlıyorsun."

"Adamlarımıza okuturum."

"Buna zamanımız yok. Adamların ne arayacaklarını bilmiyorlar. Saçmalıkların arasındaki gerçeği göremezler. Ben Bishop'ı tanıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Poole. "Ne kadar iyi tanıyorsun?"

Biri tek taraflı cama vurdu. Bir yumruk. İki tıklama.

Poole bir süre kendisine bakan Porter'dan gözlerini ayırmadan öylece oturdu. Adamın aklından geçenleri okuyamıyordu. Çok isterdi, ama yapamıyordu. Yalan söylüyorsa Porter'ın vücut dili ona ihanet etmiyordu. Dahası, belli ki söylediği her şeye inanıyordu.

Poole kendine hatırlattı. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.

Ayağa kalkıp kapıya gitti.

Porter arkasından, "Onu bensiz yakalayamazsın," dedi. "Hiçbirini yakalayamazsın."

5

Clair

5. Gün • 05.43

Clair, ofis kapısının eşiğinde duran hemşireye baktı. Kadın, geldiklerinden beri mesaideydi ve diğerlerinden daha iyi görünmüyordu. Kan çanağı gözler, gözlerinin altındaki koyu torbalar, çökmüş omuzlar... Yine de durmadan çalışıyordu. Clair onun mola verdiğini bile sanmıyordu.

"Doktor dördüncü hatta," dedi hemşire, duvardaki telefonu başıyla işaret ederek.

Teşekkür eden Clair ayağa kalktı. Bütün kemikleri, saatler önce yuva bildiği eski metal sandalye gibi gıcırdıyor, her yeri ağrıyordu. Eti acıyordu, boğazı acıyordu, gözleri bile zonkluyordu. Burnu sümük fabrikasına dönüşmüştü ve bir türlü ısınamıyordu.

Kloz, onu oturduğu köşeden dikkatle izledi. O da pek iyi görünmüyordu.

Clair telefona gidip ahizeyi aldı ve ışığı yanan düğmeye bastı. "Ben Dedektif Norton."

"Dedektif? Ben Dr. Beyer."

Karantina nedeniyle adamla henüz yüz yüze gelmemişlerdi. Clair onun; George Clooney, Patrick Dempsey ve *Scrubs* dizisinde her gördüğünde gülümsemesine neden olan o sevimli delikanlı

karşımı bir şeye benzediğini hayal etmişti. Gülümsemeye her zamankinden çok ihtiyacı vardı. Alçak sesli ve aksi konuşuyordu. Bu, hayatı boyunca konuşmadan önce kelimelerini seçmeyi adet edinmiş bir adamın sesiydi.

Doktor boğazını temizleyip Clair'in, duymayı hiç istemediği şeyi söyledi. "Umutsuz vaka. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Bu adam kurtarılamaz."

Clair, omzunun üstünden Kloz'a baktı. Arkadaşı bilgisayarda her ne yapıyorsa işini bırakmış, kendisini seyrediyordu. Ahizeyi kulağına yapıştırıp sesini alçalttı. "Adam ölürse, Anson Bishop'ın SARS virüsünü şehirde bir yerlerde yayması işten bile değil. Binlerce insanın hayatı tehlikede olabilir."

"Bu söylediklerinizi gerçeği değiştirmez Dedektif. Bu adam gliyoblastomun son evresinde. Son derece agresif bir tümör, beyninin büyük bir bölümünü ele geçirmiş. Temizleyebildiğim kadarını temizledim, ama geride kalan hasarı onarmak kesinlikle mümkün değil. Aslına bakarsanız, hâlâ hayatta olduğuna şaşırıyorum. Hafıza ve motor becerilerinin kaybının yanında kanser, arka parietal lobu, primer motor lobunu ve tamamlayıcı motor korteksini sarmış. Ameliyat sonrasında en iyi ihtimalle solunum cihazına bağlanması gerekecek. Kalp ritminde anormallikler fark ettik ve sanırım görme yetisi de zarar görmüş. Yaşam kalitesi..."

Doktor gevelemeye devam ederken Clair gözlerini yumdu. "Bize sizin onu kurtarabileceğiniz söylendi. Sanırım bir tür tedavi..."

"Hopkins'teki çalışmalarım ultrason terapisi odaklı," diye devam etti Dr. Beyer. "Gliyoblastom için noninvazif bir tedavi, ama klinik deneylerin henüz çok başındayız. Birkaç yıl önce bana gelseydi, belki yardım edebilirdim, ama şu anda? Hastalık çok ilerlemiş. Bu aşamadan sonra iyileşmeye götürebilecek bir tedavi yok. Çok geç kalmışız."

"Başka ne yapabilirsiniz?"

"Yaptığımdan fazlasını yapamam. Hastayı stabil duruma getirebilirim, rahatlatabilir, kaçınılmaz olanı beklerim. Bu durumda bir iki günden fazla yaşarsa şaşarım."

Clair tekrar Kloz'a baktı. Adamın gözlerinde umut vardı. Tekrar dönüp konuştu. "Basına Paul Upchurch'ün ameliyattan beklenenden daha iyi bir durumda çıktığını söylemeniz gerekiyor. Durumu stabil. Ve nakledilebileceği anda tedavisine devam etmek için onu Hopkins'e götürmeyi planlıyorsunuz. Onları iyimser olduğunuza ikna etmelisiniz."

Dr. Beyer cevap vermedi.

Clair bu sefer saatine göz attı. "Doktor, Anson Bishop hâlâ ortalıkta. Elimizden geleni yaptığımıza, Upchurch'ün ısrarla bahsettiği tedaviyi gördüğüne inanması lazım. Detaylara girmenize gerek yok, kişisel bilgi yasaları mazeretine sarılın, sadece basında iyi bir izlenim bırakın."

"Dedektif, hastama karşı bir sorumluluğum ve bir itibarım..."

"Yapacaklarınız muhtemelen binlerce insanın hayatını kurtaracak. Şu Paul Upchurch denen adam bir sürü kızı kaçırıp öldürdü. İki kurbanı halen bu hastanede hayat mücadelesi veriyor. Herif ölse mutluluktan dans ederim, ama basın ve... *özellikle de Anson Bishop* söz konusu olduğundan, hastanın durumu olumlu olarak gösterilmeli. En azından şimdilik."

Adam uzunca bir süre sessiz kaldı. "Bunu düşünmem gerekiyor Dedektif," dedi sonunda. "Belki avukatımla konuşmalıyım. Ya hastaneden biri Bishop'ı bilgilendiriyorsa? Birlikte ameliyata girdiğim kimseyi şahsen tanımıyorum. Kendi ekibim Baltimore'daki Hopkins Hastanesi'nde."

Clair iç çekip düğüm olmuş bir tutam saçını çekiştirdi. "Bu odaya hapsoldum. Onlarla da konuşmanızı istiyorum. Tehlikeyi açıklayın."

"Çok şey istiyorsunuz Dedektif."

"Yapacak mısınız?"

"Ben sizi ararım."

Bir şey diyemeden adam telefonu kapatınca Clair, elinde ahizeyle birkaç saniye öylece kalakaldı.

"Eee, doktor nasıl?" diye sordu Kloz.

"Şahane."

O sırada kapı yine tıkladı. Clair, camdan CDC görevlisi Jarred Maltby'yi tanıdı. Adam hiç mutlu görünmüyordu.

6

Poole

5. Gün • 05.48

Poole, Porter'ın yanına girdiğinden beri gözlem odasındaki insan sayısı ikiye katlanmıştı. Nash'ın yanı sıra Komiser Henry Dalton da Poole'un tanıyamadığı biriyle birlikte oradaydı.

Dalton, Poole'dan neredeyse bir karış kısaydı, ama otoriter havası onu adeta olduğundan daha uzun gösteriyordu. Dahası henüz sabahın beşi olmasına rağmen belli ki tıraş olmuş, duşunu almıştı. Poole bir duş almak için cinayet bile işleyebilirdi.

"Onu tutamazsın," dedi Dalton, hâl hatır sormaya gerek görmeden.

"Hem de nasıl tutarım!"

"Gözaltına aldığını duyarlarsa, basın onu çarmıha gerer."

"Herhalde bilgilendirilmişsinizdir Komiser. Adam kendi kendini çarmıha gerdi. Sadece Guyon'daki cinayetin şüphelisi değil, aynı zamanda ölen kadını New Orleans'ta hapishaneden kaçırıp başka bir eyalete götürdüğü için de aranıyordu. Bütün emirlere kafa tutup kendi kanununu uygularcasına Bishop'ı aramak için Chicago'dan ayrıldı. Kaçma tehlikesi yüksek. O yüzden hiçbir yere gitmiyor. Basının ne diyeceği umurumda bile değil." Poole ateş saçan gözlerini diğer adama çevirdi. "Siz kimsiniz?"

Lacivert takım elbiseli ve ak saçları düzgün kesilmiş ellilerindeki adam, elini uzattı. "Belediyeden Anthony Warnick," dedi.

Poole onunla tokalaşmak yerine Dalton'a döndü. "Porter'ın personel kayıtlarını görmem gerekiyor. Referanslar, psikolojik testler, değerlendirmeler... Hakkında bulabileceğin her şeyi istiyorum. Geçmişinin taşlarını teker teker birleştirmem lazım."

"Bence biraz geri durup meseleyi tekrar düşünmelisin," dedi Dalton."Hepimiz bunu yapmalıyız."

Warnick araya girdi. "Bütün olguları tam anlamadan Anson Bishop'ın işlediği adi suçlara bir emniyet elemanını bulaştırmak büyük sorumsuzluk olur. Basın mensupları aç sokak köpekleri gibidir. Önlerine ne atarsanız kaptıkları gibi gazetelerine koşarlar, sonuçlarını da hiç umursamazlar. Birileri Dedektif Porter'ı kelepçeyle bir yere götürürken fotoğrafınızı çekse, sadece *o* değil, biriminiz de dahil olmak üzere bütün emniyet gücü kurban edilir. Basın onunla yetinmeyecektir. Hepinizi çürümekle suçlarlar. Şehir şu anda bunu kaldıramaz. Hele Stroger'daki son durumdan sonra herkes diken üstünde."

Sesini alçaltıp elini omzuna koyduğunda Poole silkelenerek ondan kurtuldu ve aldırmadan sözlerine devam etti. "Porter gerçekten bu işe karışmışsa, adaletin yerini bulacağı zaman gelecektir. Bütün kanıtları bulduğumuza emin olana kadar dosyayı gizlice yürütmemek için hiçbir neden yok. Sonra basına açıklarız. Sorumluluk bunu gerektirir."

"O, Sam değil."

Nash konuşmuştu. Camdan, görüşme odasını izliyordu. "Kafası karmakarışık, ne yaptığını bilmiyor... Belli ki günlerdir uyumamış. Karısı öldürüldüğünde bile böyle değildi. Onu dosyadan çekerseniz, mahvolacaktır."

"O zaten mahvolmuş bir adam," dedi Poole.

"Bu defteri kapatması gerekiyor."

"Peki, ne öneriyorsun?"

Nash omuz silkti. "Defterleri... Günlükleri ver."

"Onlar kanıt. Üstelik muhtemelen *onun* suçlu olduğunu gösterecek kanıtlar. Hayatta vermem. Quantico Davranış Analizi Birimine göndermem gerekiyor. Defterlerde bir şey varsa, onlar bulur."

Dalton, belediyeden gelen adamla bakıştıktan sonra, "Burada sayfaları taratırsak dosyalar birkaç saatte adamlarına ulaşır. Sam de görmüş olur. Günlükleri okumak istiyorsa, burada, Metro'da okuması gerektiğini söyleriz. Tutuklu olmayacak, kendi isteğiyle kalacak. Bir şey bulursa ne âlâ. Bulamazsa en azından gözetim altında kalmış olur. Kalırsa gözümüzün önünde olur. Böylece adamlarının, Güney Carolina'da bulduklarınla ilgilenecek zamanı olur."

Görüşme odasında Porter ellerini yine masanın üzerinde birleştirmiş, parmaklarını birbirine kenetlemişti. Sessiz bir monologla dudakları kıpırdıyordu.

Telefonu çalınca Nash koridora çıktı.

"Bu size uyar mı Ajan?" diye sordu Warnick.

Poole'un telefonu da çalmaya başlayınca cebinden çıkarıp ekranına baktı.

Sorumlu Özel Ajan Hurless.

Parmağını havaya kaldırdı. "Affedersiniz, bu görüşmeyi yapmam gerekiyor."

Hurless, merhaba demek için aramamıştı. "Bishop'ın imzasına benzer izler taşıyan başka bir ceset bulduk. Chicago Rose Hill Mezarlığı'nda bir kadın. Bir ekip yolda. Porter orada mı?"

Poole camdan görüşme odasına baktı. "Evet."

"Güney Carolina Granger'dan, New Orleans Hapishanesi'nden ve Chicago'daki hastanede bulunan CDC görevlisinden bilgiler akıyor. Her şeyi saha ofisinde topluyoruz. Olay yerinde işin bitince, buraya uğraman gerekecek."

"Peki efendim."

Hurless telefonu kapattı.

Nash içeri girerken yüzü kireç gibiydi. Önce Dalton'a, sonra Poole'a bir bakış fırlattı. "Başka bir ceset daha bulundu."

"Ben de şimdi duydum. Oraya gidiyorum."

Nefesini salan Nash amirine döndü. "Efendim, kurbanı raylardan kaldırana kadar Kırmızı Hat çalışmayacak. Toplu taşıma kullananlara bir şey söylemek gerekiyor."

Poole kaşlarını çattı. "Kırmızı Hat mı? Ceset mezarlıkta."

Nash'ın beti benzi daha beter attı. "Arayanlar Clark yakınlarında Kırmızı Hat metro raylarında bir ceset bulduklarını söylediler. Bir kadın. Poz verdirilmiş. Yanında, yere siyah iple bağlanmış üç beyaz kutu bırakılmış."

7

Nash

5. Gün • 06.13

Dedektif Brian Nash, kısmen yenilediği 72 model Chevy Nova arabasını, Lake Caddesi üzerindeki LaSalle'a yakın duran ambulansın yanına çektikten sonra yolcu kapısının cebindeki polis kartını bulup cama yerleştirdi. Clair, olanları özetlemek için birkaç dakika önce aramıştı ve hâlâ hattaydı.

"Eminler mi?" diye sordu yavaşça parka doğru ilerlerken. Boştaki elini klima ızgarasına uzattı. Hava üfürüyordu, ama göldeki rüzgârdan daha sıcak değildi.

"CDC'den Maltby, beni görmeye gelmeden önce testleri iki kez tekrarladıklarını söyledi," dedi Clair. "Upchurch'ün dosyasıyla birlikte elmada bulduğumuz şırınga, laboratuvar kalitesinde saf SARS virüsü içeriyormuş."

"Kahretsin."

"Evet, kahretsin," dedi Clair. "Burada antibiyotikleri şeker gibi dağıtıyorlar, ama bunun dışında yapabilecekleri pek bir şey yok. Koruyucu bir tedavi yok. Hastane, Katolik okuluna giden kızların kıçı kadar sıkı bir karantinada."

Nash güldü, ama kahkahası anında ıslak öksürüklere dönüştü.

"Tanrım, sesin hiç iyi gelmiyor."

"Galiba üşütüyorum. Dinlenemedim, hava bok gibi... Bünye kaldırmıyor. Her şey üst üste geldi."

"Hamburgerle besleniyorsun, gofretler de cabası. Vücuduna mabet muamelesi yapmalısın. Sen vücuduna, yangından sonra sigorta parası almayı uman gecekondu lordları gibi davranıyorsun."

Yerdeki McDonald's paketleri gözüne çarpınca Nash konuyu değiştirdi. "Upchurch'ün doktorunu birkaç dakika önce radyoda duydum. En azından o konu sorunsuz görünüyor."

"Tamamı uydurma. Bize zaman kazandırmak için doktor basını oyalıyor. Upchurch gidici. En fazla kırk sekiz saati var. Durumu hastane dışına sızmasın diye onunla temas halindeki herkesin dizgini elimde."

"Beni neşelendirmek için aradıysan, boktan bir iş çıkarıyorsun Clairciğim."

Metro istasyonunun çıkışında üniformalı bir polis memuru sarı renkli koruma bandının altından eğilip Nash'ın Nova arabasına doğru yürümeye başladı. Rüzgâr adımlarının kaldırdığı karları havaya savuruyordu. Memur arabanın kime ait olduğunu anlayınca isteksizce el sallayıp arkasını döndü.

"Ceset Bishop'ınkilerden mi?"

"Hala dışarıdayım," dedi Nash. "Ama söylenenlere bakılırsa öyle görünüyor."

"Sam'in Bishop'ın ailesiyle ilgili söylediklerine inanıyor musun?"

"Şu anda neye inanacağımı bilmiyorum."

"Çünkü onlardan biri olabilir. Ya da hiçbiridir. Belki bir taklitçidir."

Nash klimayı kapatıp tekrar açtı. Lanet olası şey hâlâ soğuk üfürüyordu. Her tarafı buz tutmuştu, bir türlü ısınamıyordu. "Sam olsa kanıta odaklanmamızı, diğer her şeyin boş gürültü olduğunu söylerdi. Biz de öyle yapacağız."

"... Onu gördün, değil mi?" diye sordu Clair.

"Ne gördüğümden emin değilim. Bir daha toparlar mı bilmiyorum."

Clair bir anlığına sustu. "O FBI ajanı senin orada olduğunu biliyor mu?"

"Evet, biliyor. Parametreleri o ayarladı."

"Parametre?"

Biri cama vurduğunda Nash'ın yüreği neredeyse ağzına geliyordu. "Tanrım!"

"Ne oldu?" diye sordu Clair.

Nash yana döndü. Kanal 7'den Lizeth Loudon arabanın yanında duruyordu. Ellerini kürk yakalı kabanının ceplerine daldırmış, ısınmaya çalışırken dans edercesine zıplıyordu.

"Kapatmam lazım Clair. Seni ararım."

Telefonu kapatıp kontağı çevirdiğinde motor ne yapacağını bilemiyormuş gibi aksırdı, sonra sustu. Arabadan inip kapıyı çarptı, ardından Loudon'u omzuyla iterek metro girişine yöneldi. "Seninle konuşmuyorum."

"Konuşmazsan ben de bir şeyler uydururum," diye karşılık verdi kadın, peşinden koşarken.

"Kameramanın nerede?"

Lizeth başparmağıyla üç araba arkaya park eden karavanı işaret etti. "Soğuğa çıkmadı."

"Belki sen de karavanda olmalısın."

"Aşağıda bir ceset olduğunu biliyorum. Muhtemelen 4MYMN kurbanı."

"Aşağıda kimse yok."

Kadın telefonunu kaldırdı. Ekranda bir Facebook içeriği vardı. "Bu bana gerçek bir ceset gibi göründü."

Nash paylaşanın adını aklına yazdı. "Bana fotoşop gibi görünüyor."

Koruma bandının altından eğildiğinde kadın arkasından gelmeye çalışsa da üniformalı polis hemen yaklaşıp geri durmasını istedi.

"Onunla birlikteyim," diyordu Lizeth.

Nash başını iki yana sallayıp merdivenlerden inmeye koyuldu. "Hayır, değil."

"Dedektif Porter nerede?" diye seslendi bu sefer kadın arkasından. "Burada olması gerekmez miydi?"

Nash cevap vermeden merdivenleri inip seslerin uğuldadığı perona yöneldi.

Tavanda parlayan floresanlara rağmen rayların üzerine dikilen dört büyük halojen lamba göz alıyor, yukarıdaki beyaz ışık baloncuğu yere sapsarı yansıyordu. Tren tünelin doğu ucunda durmuştu. Özel tekerlekli bir Ford F150 rayların üzerinde batı ucunu kapatıyordu ve üzerindeki farlar raylara doğrulmuştu, on beş metre ötede ışıkları zifiri karanlıkta yok oluyordu.

Peronun kıyısında basamaklara yönlendirilen Nash raylara indi.

"Üçüncü ray elektrikli. Güzergâhın gerisini etkilediği için kapatamadık," dedi arkasından biri. "Bastığınız yere dikkat edin."

Kamyonla tren arasında kalan büyükçe bir kare alan sarı polis bantlarıyla sarılmıştı. Halojen lambalar bütün gölgeleri solduruyordu. Yaklaşık yarım düzine insan koruma altına alınan alanın dışındaydı. Üniformalı polis memurları, Chicago Metro'dan iki olay yeri teknisyeni, üç FBI ajanı. Koruma alanında kimse yoktu. Herkes gözlerini ona dikmiş, sohbetler mırıltıya dönüşerek sonunda susmuştu.

Nash bandın altından geçip rayların ortasına yürüdü. Sonra eğilip telefonunu çıkardı ve Poole'u aradı.

"Tarif et," dedi Poole telefonu açar açmaz. "Her detayı istiyorum. Acele etme. Hiçbir şeyi atlama."

Nash bandın gerisindeki FBI ajanlarına omzunun üzerinden hızlıca göz attı. Metro'dan olay yeri görevlileri de yanlarında durmuş seyrediyordu. Hiçbiri kenarda durmaktan mutlu değildi.

İki ceset olduğunu anladıkları anda Poole, kendi yetki alanı olduğunu ilan etmeye çalışmış; Warnick, Belediye Başkanı'nı; Belediye Başkanı, FBI direktörünü; direktör de Poole'un amirini aramıştı. Beş dakika içinde Poole sadece Chicago Metro'yu bilgilendirme emri almakla kalmamış, onları da işe katmak zorunda kalmıştı. Anlaşılan basına hoş görünmek için güç birliği yapmak en iyi yol olarak görülmüştü. Poole'un itirazı anında reddedilmişti. Nash, Poole'un amirinin bunu kabul etmeye neden bu kadar hazır olduğunu çok iyi biliyordu. FBI, günah keçisini elinde tutmak, işler sarpa sararsa FBI'dan olmayan birini suçlamak istiyordu. Sevgili devlet iş başındaydı.

Nash boğazını temizledi. "O... Ah, yaşını kestiremiyorum. Galiba otuzlarında, belki kırklarında. Tahmin etmek zor. Üzerinde beyaz bir sabahlık var. İnce bir kumaş. Görebildiğim kadarıyla başka bir şey yok. Olay yerinde ayakkabı, iç çamaşırı, kaban ya da başka bir şey yok. Kadının derisi beyaz renkli pudramsı bir şeyle kaplı. Saçları da."

"Kıyafetlerinde?"

"Hayır."

"Yani öldükten sonra giydirilmiş?"

"Öyle görünüyor."

"Başka?"

Nash siyah deri eldivenlerini çıkarıp cebinden aldığı bir çift lateks eldivenleri ellerine geçirdi, beyaz tozun bulaşıcı olma riskine karşı yüzüne bir ameliyat maskesi taktı. Sonra cesede

yaklaşarak eğildi. "Gözleri kapalı, ama sanırım sağ gözü çıkarılmış. Köşesinde küçük bir kuru kan izi var."

Hafifçe dokunarak kadının saçlarını geri itti. "Bir kulağı kayıp. Poz vermiş, poz verdirilmiş... Dua ediyor sanki. Dizlerinin üstünde."

Ağzına uzanıp açmaya çalıştı. "Ceset kaskatı. Ağzını açamıyorum."

"Ölüm katılığı?"

"Sanmıyorum. Belki soğuktandır."

"Zorlama," dedi Poole. "Adli tabip dilinin kesildiğini onaylayacaktır. Üç kutu var mı? Siyah iple bağlı?"

"Evet," diye yanıtladı Nash. "Ama daha önce böyle bulmuyorduk. Bishop kutuları genellikle birer hafta arayla postalıyordu. Üçünü burada olduğu gibi hiç bırakmadı."

"Porter'la birlikte tünelde bulduğunuz ceset öyleydi. Talbot'un Finans Müdürü," diye hatırlattı Poole.

"Gunther Herbert," dedi Nash.

Bishop, Porter'a Arthur Talbot'un finans bilgilerini öğrenmek için Herbert'a işkence ettiğini söylemişti. Bu bilgiler bir dizi karanlık suçta Chicago emlak kralını işaret ediyordu.

"Libby McInley de öyle," diye ekledi Poole. "Sehpanın üzerine üç kutu bıraktı."

"Şüphelimiz, kurbanının alnına bir tür bıçakla bir şey yazmış."

"Ne yazmış?"

"Ben kötüyüm."

Libby'nin de her yeri binlerce incecik jilet kesiğiyle doluydu.

"Herbert ve McInley bilgi için işkence gördü," dedi Nash usulca. "Diğer kurbanlarından farklıydılar."

"Başka ne var?"

Nash iyice eğildi. Kadın bir insandan ziyade bir heykeli andırıyordu. Daha önce böyle poz verdirilen bir ceset hiç görmemişti.

Dua.

Gözleri kısıldı."Parmak uçları..."

"Ne olmuş?"

"Uçları... Yanmış."

"Parmak izleri mi silinmiş?"

"Sanırım," derken Nash, cesedin elini kıpırdatmadan daha iyi görmeye çalışıyordu. "Bishop daha önce bunu hiç yapmamıştı."

"Bir yazı var mı?"

"Yazı?"

"Karton parçası, kâğıt... Yakınında yazılı herhangi bir şey?"

Nash etrafına bakındı. "Görebildiğim kadarıyla... Ah, bir saniye."

"Nedir?"

Nash doğrulup duvara ilerlerken yukarıdan kendisini izleyen emniyet görevlilerine baktı. "Bu yeni mi? Bilen var mı?"

Kimse cevap vermedi.

"Nedir?" dedi yine Poole.

Nash uzanıp boyaya dokundu. Hala ıslaktı.

BABA, BENİ AFFET

Tünelin duvarına spreyle yazılan yazı, neredeyse diğer grafitilerin arasında kayboluyordu.

8

Poole

5. Gün • 06.22

Dedektif Nash'le konuşurken Poole gözlerini cesetten ayırmıyordu. Kadın küçük gölün kıyısına diz çökmüştü. Dua ediyormuş gibi görünüyordu. Önündeki gümüş bir servis tepsisine siyah iple bağlanmış üç beyaz kutu konmuştu. Önündeki kartonda *Baba, beni affet* yazıyordu. Alnına da *Ben kötüyüm* kelimeleri kazınmıştı.

Olay yeri bürosundan bir ekip uzaktan onu seyrediyordu. Adli Tıp'tan da biri vardı. Metro istasyonundaki olay yeri gibi hepsine geride durması söylenmişti.

Poole kara diz çöküp kadının parmak uçlarına daha yakından baktı. Elleri birbirine yapıştırılmış olduğu halde parmak izlerinin yakıldığı görülebiliyordu. Bir tür kimyasal yanıktı, muhtemelen sülfürik ya da belki hidroklorik asit kullanılmıştı.

Kadının ağzına uzanıp açmaya çalıştı, ama Nash'ın dediği gibi dudakları açılmıyordu. Ölüm katılığı demek için fazla katıydı. Büyük ihtimalle donmuştu. Hava eksi onlardaydı. Gece başlayan soğuk rüzgârla hava sıcaklığı aniden düşmüştü.

Bir de şu beyaz toz meselesi vardı. Kadın karla kaplı olduğundan seçmesi kolay olmasa da giydiği gecelik hariç vücudunun

her yeri ince bir tabakayla örtülüydü. Demek ki toza bulandıktan sonra giydirilmişti. Toz kristal gibi ışıldıyordu.

Tuz muydu?

Paul Upchurch, Bishop'ın yardımıyla kurbanlarını tuzlu suyla dolu bir tankta boğuyordu. Bu da o tanktan bir kalıntı olabilir miydi?

Poole çalan telefonunu cebinden çıkardı. Numara tanıdık değildi. "Ben Ajan Poole."

"Selam, ben Simpsonville'den Şerif Banister. Bu kadar erken saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Hala New Orleans'ta mısınız?"

"Chicago'ya döndüm," dedi Poole. Ayağa kalkıp diğer dedektiflere olay yerini belgeleyip kanıtları toplamaları için işaret verdi. "Sizin için ne yapabilirim Şerif?"

"Burada... Bir ceset bulduk." Kadının sesi sarsılmış gibi titriyordu. "İki saat kadar önce mahkeme binasının önündeki basamaklarda bulundu. Şey... Diz çökmüş halde. Dua eder gibi. En azından öyle görünüyor. Yanında iple sarılmış üç beyaz kutu var. Biri basamağa bir şeyler yazmış."

"Baba, beni affet," diye mırıldandı Poole.

"Evet. Nereden bildiniz?"

"Kadının kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Kadın değil, erkek. Ve kim olduğunu çok iyi biliyorum."

9

Clair

5. Gün ♦ 06.29

Clair hapşırınca yanındaki masanın üzerindeki kutudan yeni bir mendil çekti.

"Daha büyük bir kutuya ihtiyacımız olacak," dedi Kloz, pek de başarılı sayılamayacak New England aksanıyla. Sonra burnunu çekti.

Clair ters ters baktı. "Burada seninle ölmeyi hiç istemiyorum."

Kloz arkasına yaslanınca eski metal sandalye gıcırdadı. "Herhangi bir yerde, herhangi birinin yanında ölmek üzere olsan kimi seçerdin?"

Clair bir saniye düşündü. "Matthew McConaughey. Beyaz bir adam için fazla seksi olduğunu düşünmüşümdür hep. Ama *Genç ve Heyecanlı* filmindeki genç McConaughey değil, kırklarındaki McConaughey olacak. Yaşını alana kadar o kadar yakışıklı değildi."

"Nereyi seçerdin?"

"Belki Barbados'ta bir kumsal."

Kloz başını iki yana salladı. "Ah, bilemedim. Kumsalda tek ölüm tehlikesi köpekbalıklarıdır. Kimse köpekbalıklarına yem olmak istemez."

"Bu sıçtığımın oyunu çok saçma."

Kloz ona aldırmadı. "Şahsen ben Jennifer Lawrence'ı tercih ederdim, ama sadece *Açlık Oyunu* filmindeki deri kıyafetlerini giyerse."

"Peki, sen nerede ölmek isterdin?"

"Toledo, Ohio. Kuşkusuz."

"Neden Toledo?"

Kloz omuz silkti. "Köpekbalığı yok."

"Elbette."

"Bir de Toledo'da yapılacak hiçbir şey yok, o yüzden orada kısılıp kalırsam, deri kıyafetli Jennifer Lawrence'la birlikte ucuz bir otel odasında..."

Clair gözlerini sımsıkı yumup kulaklarını kapattı. "Yeter. Kafandan geçenleri bilmek istemiyorum. Şimdi olmaz. Hiç olmaz."

"Sadece havayı yumuşatmaya çalışıyorum."

"Biliyorum."

"Burada ölmek istemiyorum."

"Biliyorum."

"Binadan ayrılamıyoruz ve ben kafayı sıyırmak üzereyim."

"Biliyorum."

Kloz sağ ayağıyla yeri itip sandalyesini saat yönünün tersinde çevirmeye başladı. "SARS virüsünün kuluçka dönemi on günü bulabiliyor. CDC'den gelen dostumuz henüz ortaya çıkıp bunu söylemedi, ama protokole göre son saptanan hastadan sonra en az on gün karantina gerekiyor. Virüs bizi öldürmese bile, yaklaşık iki hafta buradan çıkma şansımız olmayacak."

"Bizi o kadar uzun tutamazlar."

"Neden tutamasınlar?" dedi Kloz. "Yatağımız, yiyeceğimiz var, ilaçlar elimizin altında ve inzivadayız. Hepimizi tutabilecekleri daha

iyi bir yer var mı? Virüsün binadan çıkması riskini göze almayacaklar."

"Virüs Bishop'ta. Ve adam her yerde olabilir."

"Virüsü insanlara bulaştırırsa CDC muhtemelen onları da tedavi için buraya getirip *hepimizi* içeride tutmaya çalışacak... Yataklar, ilaçlar, yiyecek, tecrit. Kapıyı üzerimize kilitleyip virüsün kendi kendini yok etmesini bekleyecekler. Tedavisi olmadığı için başka çare yok. Kimse salgın riskini göze alamaz. Bishop'ı bugün yakalayıp içeri atsalar bile bizi salmazlar. Virüs tehlikesi geçene kadar olmaz."

Clair onun haklı olduğunu biliyordu, ama kabul etmeye hazır değildi. Top yapıp fırlattığı kâğıt mendil çöp kutusunun bir adım gerisine düştü.

Kapı hızla üç kez tıklanınca ikisi birden başını kaldırdı. Ve daha bir şey demelerine fırsat kalmadan Jerome Stout kapıyı itip içeri girdi.

Hastane güvenliğinin başı olarak geldiklerinden beri hiç durmamış, herkes gibi fena halde yorulmuştu. Tıraşlı başına rağmen kirli sakalı belirginleşmeye başlamıştı, üniformasının koltuk altları tere batmıştı. Clair onun beş yıl önce ellisinde Chicago Metro'daki görevinden emekli olduktan sonra hastanedeki işe girdiğini öğrenmişti. Elbette başına bunların geleceğini bilemezdi. Yüzüne beyaz bir ameliyat maskesi takmıştı, o yüzden yorgun sesi daha da boğuk çıkıyordu. "Dedektif. Gelmeniz gerekiyor."

"Niye?"

Adamın gergin gözleri köşedeki Klozowski'ye kaydıktan sonra geri döndü. "Bir ceset var. Kötü."

"Lanet olsun," diye söylendi Kloz.

Clair kalkıp kapıya yöneldi.

"Bunu takın," dedi Stout, başıyla daha önce verilen maskeyi işaret ederek.

Clair, maskenin lastiklerini kulaklarına geçirirken adamın arkasına takıldı.

Kafeteryadan geçmek istemiyordu, ama başka bir yerden gitmeyi öneremeden, Stout yürümeye devam etti. Tabii Clair'i görenler hemen ayaklandı. Polis, Bishop'ın seksen yedi olası kurbanını hastaneye getirdiğinde herkese, kafeteryada ve kafeteryanın bağlandığı iki personel yemekhanesinde kalmalarını söylemişti. Klozowski haricinde Clair, Chicago Metro'nun tek temsilcisiydi ve salondakiler onu anında tanıdı. Bazıları maskeliydi, diğerleri maskesizdi; hepsi bağırıyordu. İnsanlar yerlerinden kalkıp kızgın bakışlarla üstüne yürümeye başladı. Kendisinin de cevap aradığı soruları soruyorlardı, oysa Clair'in anlatacak hiçbir şey yoktu. O yüzden etrafındakilere sakinleşmelerini ve kısa zamanda her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek olabildiğince hızla aralarından sıyrılmaya çalıştı. Gerçi kimse bu sözleri yemiyordu. Çoğu doktordu. Olacakları tahmin edebiliyorlardı. Çocukları ve eşleri hastaneye getirilmişti. Masalar bir kenara itilmiş, diğerlerinden kendilerini ayırmak için hastane çarşaflarıyla çadırlar kurulmuştu. En az yirmi otuz kişi kayıptı. Daha önce öğrendiği kadarıyla bazı ailelere oda verilmişti, ama herkese yetecek kadar oda yoktu. Çoğu hastane çalışanı ofislerine gitmiş, diğerleri soyunma odalarını almıştı. Hatta birkaçı hiçbir şey yokmuş gibi işlerine devam etmişti. Virüs yayılmadan önce herkesi bir araya toplamaya çalışsalar da çalışanların çoğu artık çok geç olduğunun farkındaydı. Kloz'un da dediği gibi virüs artık sadece kafeteryada değil, binanın her yerindeydi.

Stout onu asansörlere götürdü. Öfkeli kalabalık, asansör kapının ardında kalınca Clair, derin bir iç çekti.

"Birkaç tanesi lobideki camları kırıp dışarı çıkmaya çalıştı, ama Metro dışarıya SWAT ekipleri konuşlandırmış," dedi Stout.

"Çok öfkeliler. Birileri çizgiyi aştığında neler olacağını düşünmemeye çalışıyorum."

SWAT ekipleri önerisini Clair getirmişti, ama bunu elbette adama söylemeyecekti. Chicago Metro'da geçirdiği yıllar boyunca kendini üç kez *şiddetli sivil gerilimin* ortasında bulmuştu. Polis bu tür olaylara isyan demekten hoşlanmazdı. Her zaman bir elebaşı olurdu. Hastane bu kışkırtıcılarla doluydu ve bunu ilk fark eden Clair değildi. Çalışanlar işlerini neredeyse sessizce yürütüyor, gözlerini birbirlerinden ve kafeteryayı dolduran kalabalıktan ayırmıyordu. Çocuklarına sarılan anne babalar, en ufak bir aksırık ya da hapşırık duyduklarında etraflarına ölümcül bakışlar fırlatıyordu. CDC'nin hastaları tecrit edeceği konuşuluyordu. İkinci katta bir kanadı kapatmakla ilgili hastane yöneticileriyle görüşülmüştü, ama bu plan devreye sokulduysa bile ayrıntıları Clair'e anlatılmamıştı.

Asansörle dördüncü kata çıktılar.

Kapılar açıldığında Stout onu soldaki koridora yönlendirdi. Duvardaki tabela *Kalp ve Damar Hastalıkları* yazıyordu. "On dakika önce bir hemşire bulmuş."

"Kimi bulmuş?"

Adam cevap vermedi. Bunun yerine başka bir koridora girdi, ardından üçüncüsüne saptı ve bir tür yönetim birimine girdi. Çoğu kapı kapalıydı, storlar indirilmişti. "Soldan ikinci kapı," diye işaret etti.

Clair adamın parmağıyla gösterdiği yere yöneldi. Kapıdaki isimlikte *Dr. Stanford Pentz* yazıyordu. Eli, belindeki tabanca kılıfına gitti.

"Ona ihtiyacınız olmayacak."

Clair her halükârda kayışı çözüp tabancayı sımsıkı tuttu ve diğer eliyle kapı koluna uzandı. Kapı bir ofise açıldı. Solda bir kanepe, sağdaysa iki deri sandalyenin eşlik ettiği maun bir

çalışma masası vardı. Duvara çeşitli diplomalar asılmıştı, çalışma masasının üstünde tek bir aile fotoğrafı vardı. Fotoğraftakiler üç kişiden ibaretti. Altmışlarında bir adam, karısı ve on iki yaşlarında bir oğlan çocuğu. Hepsi kusursuz kıyafetleriyle gülümsüyordu. Odanın ortasında yüzü arkadaki büyük pencereye bakan bir adam diz çökmüştü. Başı önüne düşmüştü, çenesi göğsündeydi. Ayakkabıları yoktu. Bir çift siyah mokasen yanında duruyordu.

Clair bir adım yaklaştı.

Kapıda duran Stout boğazını temizledi, ama bir şey demiyordu. Clair adamın önüne geçip pencereyi arkasına aldı. İşte o zaman kanı ve yere dizilmiş üç küçük kutuyu gördü.

10

Nash

5. Gün • 08.31

Chicago Metro'nun bodrum katında asansör kapıları açıldığında Nash kabanını omzundan silkeleyerek çıkardı. Normalde tenha olan hol arı kovanı gibiydi. Kapı açılır açılmaz yirmilerinde bir delikanlı dosya kutularıyla dolu bir el arabasıyla içeri daldı.

Nash kutuları tanıyordu. "Onları nereye götürüyorsun?"

"Roosevelt," dedi delikanlı.

Nash, kemerindeki FBI rozetini fark etmişti. "Kim emretti?"

Delikanlı öne eğilip zemin kat düğmesine bastı. Sonra başparmağıyla holü işaret etti. "Sorularınız varsa, Ajan Poole'la konuşmanızı öneririm."

Kapılar kapanmaya başlamıştı ki Nash ayağını araya koydu. Tekrar açıldıklarında dışarı çıkmadan önce asansör paneline uzanıp bütün kat düğmelerine bastı.

Bu arada başka bir genç ajan, altı dosya kutusunun daha içinde olduğu el arabasıyla yanından geçti.

Birkaç yıldır 4MYMN özel timi, bodrum katındaki ofise *Karargâh* diyordu. Diğer dedektiflerle birlikte tıklım tıkış üst katlar yerine aşağıda odaklanmak daha kolaydı. Bir sürü soru, üstlerine dikilen bir sürü göz, basına sızdırılan bir sürü bilgi...

Tecrit bütün bunları sonlandırmıştı. Eh, en azından çoğunu. Birkaç ay önce Anson Bishop'ın 4MYMN katili olduğu anlaşılmış, adam kaçınca soruşturmayı FBI devralmıştı. Haliyle Karargâhın karşısındaki boşluğa yerleşmişlerdi. Porter bunun geçici olduğunda ısrarcıydı. Ya Bishop yakalanacak ya da gazetelerin manşetine düştüğünde FBI, dosyayı yerel emniyet güçlerine geri verecekti, ama bu hiç olmadı. Bilakis olaylar artarken her şey daha kötüye gitti.

Nash önce FBI ofisine baktı. Dört ajandan hiçbirini tanımıyordu. Hepsi dosyaları kutulara yerleştirip kapı yanına yığmakla meşguldü.

Holün karşısındaki Karargâhın ön odasında Özel Ajan Frank Poole oturmuş, karşısındaki üç beyaz kanıt tahtasına bakıyordu.

Nash içeri girerken yüzünün yandığını hissetti. "Neler oluyor böyle Frank?"

"Hurless her şeyin Roosevelt'teki FBI saha ofisinde toplanmasını istedi. New Orleans ve Simpsonville'den detaylar geliyor. O gölde altı ceset bulundu. Ev... Sam'in Chicago'dan ayrılıp Guyon Oteli'nde yakalanana kadar anlattıkları araştırılıyor."

"Bütün bunlar neden burada yapılamıyor?"

"Benim kararım değil," dedi Poole gözlerini tahtalardan ayırmadan. "Belediye Başkanı'nı ne kadar tanıyorsun?"

"Ben mi? İki kere şehir toplantılarında karşılaştık, tokalaştık, fotoğraf çekildik. Kim olduğumu bildiğini hiç sanmıyorum."

"Peki, ofisinde çalışan Anthony Warnick?"

"Daha bugün tanıştım," dedi Nash. "Neden?"

Poole ona bakmadı. "Warnick, Belediye Başkanı'nın ofisini aradı. Belediye Başkanı amirlerimin amirlerini aradı ve beş dakikadan kısa bir sürede seni soruşturmaya dahil etme emri aldım. On dakika öncesinde Hurless seni Sam'le birlikte içeri

atmamı istiyordu. Birileri birilerinin ipini çekiyor. Böylesi ani bir reaksiyonu başka hiçbir şey açıklayamaz."

Ayağa kalkıp ilk tahtaya gitti ve Arthur Talbot başlığı altında yazılan üç kelimeyi işaret etti. *Belediye Başkanı'yla arkadaş.*

"Sam yazmış olmalı," dedi Nash. "Talbot'un onunla golf oynadığını biliyoruz. Kampanyasına bağış da yapmış. Adamın gayrimenkul projeleri çok büyüktü. Bu tür işlerin Belediye Başkanı dahil olmadan çözülebileceğini hayal bile edemem."

"Kendisini herhangi bir suçla ilişkilendirdiniz mi?"

Nash başını iki yana salladı. "Hiçbir şey çıkmadı. Birileri araştırdı mı, onu da bilmiyorum. Talbot'a odaklanmıştık, Belediye Başkanı'na değil.

"Bence sizi gözü ve kulağı gibi kullanıyor," dedi Poole duygusuzca.

Nash pis pis sırıttı. "Durum buysa yanlış adamı seçmiş. Onunla konuşmuyorum."

Poole bir an sessiz kaldıktan sonra, "Elinde seninle ilgili bir şey var mı?" diye sordu.

Bu sefer Nash kahkaha attı. "Benimle bilek güreşi falan yapacağını mı düşünüyorsun?"

Poole omuz silkti.

"Olmaz öyle şey," diye itiraz etti Nash. "Elinde benimle ilgili hiçbir şey olamaz. Sicilim tertemiz."

Poole cevap vermek istercesine ağzını açtı, ama sonra fikir değiştirip boğazını temizlemekle yetindi. "Biz cinayetlere odaklanalım."

"Evet, bence de."

Poole parmaklarıyla birkaç saniye sandalyenin kolunu ritmik bir şekilde dövdü, sonra gözlerini tekrar tahtalara çevirdi. "Birkaç saat önce Güney Carolina Simpsonville'den bir şerif

aradı. Mahkeme binasının önünde, burada bulunan iki kadınla tıpatıp aynı şekilde poz verdirilmiş bir erkek bulmuşlar. Gözü, kulağı ve dili çıkarılıp cesedin yakınında siyah iple bağlı kutulara konmuş. Basamaklarda baba, *beni affet* yazısı varmış. Burada bulduklarımız gibi beyaz bir tozla kaplıymış. Henüz laboratuvardan geri dönüş olmadı, ama tuz olabilir."

"Kahretsin. Yani bugün dört cesedimiz var," dedi Nash.

"Ne?"

"Clair aradı. Stanford Pentz adında bir adamın cesedini Stroger'daki ofisinde bulmuş. Diğerleri gibi kutular ve beyaz toz söz konusu."

"Peki, şu söz?"

Nash başını salladı."Baba, *beni affet*. Çalışma masasındaki reçete defterine yazılmış."

"Alnında bir şey var mıymış?"

"Hayır, tek fark bu."

"Simpsonville'deki adamın alnında da bir şey yokmuş. "Poole bir an düşündükten sonra ekledi. "Hastane karantinada. Clair ölüm zamanını söyleyebiliyor mu? İçeri nasıl girilmiş ki?"

Üç ajan içeri girip her şeyi kutulara koymaya başladı.

"Tahtalar kalsın," diye emretti Poole.

Adamlar başlarını sallayarak işlerine devam etti.

Poole tekrar odanın ön tarafına baktı. "Birkaç saat arayla bulunan dört ceset. İkisi şehirde, biri halihazırda karantinadaki bir hastanede, diğeri bin yüz elli kilometre uzakta. Bu tek başına Bishop olamaz."

Nash bir sandalye çekip yanına oturdu. "Güney Carolina'daki cesedin kimliği belli mi?"

Poole başıyla onayladı. "Tom Langlin adında bir adam. Doksanlarda Bishop'ın evinde çıkan yangınla ilgili raporu yazmış. İtfaiyeden emekli."

"Rapor eline geçti mi?"

"Hala Güney Carolina'da. Sadece şöyle bir göz atmıştım." Poole başını geri atıp gözlerini yumdu. "*Ağustos 1995. Benden çok önce. Olay yerinde kundaklama olduğu anlaşılmış. Raporu Tom Langlin yazmış. Kendisi emekli, ama hâlâ bölgede yaşıyor. İşe yarayacağını düşünüyorsan seni arabayla götürebilirim. Rapora göre her yer gaz yağı kokuyormuş. İtfaiye aracı ulaştığında ev tamamen kullanılmaz haldeymiş. İçeride, üç erkek cesedi bulmuşlar. Ölüm nedeni, yangının verdiği hasardan dolayı belirsiz. Kurtulanlardan Anson Bishop on iki yaşında. Göle balık tutmaya gitmiş, geri dönerken dumanı görmüş. Bulunanlardan birinin, babası olduğuna inanıyorlar. Yangını annesinin çıkarmış olabileceğinden şüpheliler. Kadın ortadan kaybolmuş. Arama emri çıkmış, ama bulamadılar. Evin arkasındaki karavandan hallice ev, Simon ve Lisa Carter çiftine kiralanmış. Onlar da yangından sonra sırra kadem bastı. Arama emrinden bir şey çıkmadı. Çocuk buradan çok uzak olmayan Camden Islahhanesine gönderildi.*" Poole gözlerini açtı. "Şerifin anlattıkları bunlar."

"Tüyler ürpertici. Adamın anlattıklarını kelimesi kelimesine hatırlıyor musun?"

Poole eliyle saçlarını arkaya itip dikkatini tekrar tahtalara verdi. "Fotografik hafızam var. Neredeyse mükemmel bir hatırlama yeteneği."

"Tanrım, çoğunlukla arabamı nereye park ettiğimi bile hatırlamıyorum."

"Bunu yapma."

"Neyi?"

"Kendini küçümseyerek espri yapma," dedi Poole. "Zeki biri olduğunu biliyorum. İşinde iyisin. Kendini küçümsemen seni köstekler. Başkalarının gözünde değer kaybetmene neden olur. Daha iyisini hak ediyorsun."

Nash'ın dudağının kenarı bir sırıtışla kıvrılırken sesi alçaldı. "Sana küçük bir sır vereyim Frank. İnsanlar aptal bir polisin yanında gardlarını indirirler. Birkaç espri ve buruşuk kıyafetle insanların güveninin nasıl kazanılabildiğine şaşarsın. Senin gibi biri odaya girdiğinde bütün göt yalayıcılar ağızlarını kapatır, gardlarını alır, söyleyecekleri her kelimeyi tartarlar. Benimle bira içmek isterler. Bir polisle konuştuklarını unuturlar." Başıyla tahtaları işaret etti. "Hem biraz şakalaşmak bütün bunlara katlanmamı sağlıyor. Bu odada çok fazla ölüm var ve bir süre sonra bu yük ağırlaşıyor."

Poole nefesini salıp yere baktı. "Sam de bu yükün bir parçası mı?"

Nash avuçlarını pantolonuna sildi. "Sana hayır demek isterdim. Alakasının olmadığını söylemek isterdim. Onu çok uzun zamandır tanıyorum. Birlikte çalışmaktan şeref duyduğun en iyi polislerden biridir. Sanırım bu soruyu bir ay önce sorsan, bunları söylerdim. Ama artık eskisi kadar emin değilim ve bu beni korkutuyor. Takıntılı. Mantıklı düşünmüyor. Çekip gidişi... O kadını hapishaneden kaçırması... Kendime beni, Clair'i ve Kloz'u korumak için gizli kapaklı çalıştığını söyleyip duruyorum, ama öyle hissetmiyorum. Bu işte gizli ve aldatıcı bir nokta var. Onun gibi şu tahtalara her şeyi yazsaydım, adını tepeye yerleştirmeden, sadece kanıtlara ve yaptıklarına bakarak onun bir numaralı şüpheli olduğunu düşünürdüm. Bu zoruma gidiyor, ama doğru olduğunu biliyorum. Yani dört cesedimiz var ve Sam bu süre boyunca gözaltındaydı. Bu işi yapmış olması ihtimali yok, ama yine de temiz olduğu anlamına gelmez. Anlatmadığı çok önemli bir şeyler var ve bunlar her neyse bu cinayeti soruşturduğu yıllar boyunca daha da büyüdü. Ne olduğunu öğrenmekten korkuyorum, ama içimdeki polis, öğrenene kadar durmayacak. İyi ya da kötü... Olacağı bu."

İkisi de bir süre sustuktan sonra Poole, "Büroda soruşturmaya gölge düştüğüne inanıyorlar," dedi. "4MYMN katilinin bunca zamandır bu sayede kaçabildiğini düşünüyorlar."

O daha sözünü bitirmeden Nash başını iki yana sallamaya başlamıştı. "4MYMN katili bunca zaman kaçmayı başardı, çünkü o, neden cinayet işlediğini kendinden başka kimsenin bilmediği bir manyak. Sam bu işin içinde olsaydı *ki* bunun çok düşük ihtimal olduğunu söylemem lazım, işine asla gölge düşürmezdi. Dairesindeki duvarı gördün. Dosyaya gölge düşürmeye çalışan biri öyle şeyler yapmaz. O duvar, takıntılı beyninin bir yansıması. Ne pahasına olursa olsun Bishop'ı yakalamak isteyen birinin yansıması. Görüşme odasında oturan adam hâlâ bunu istiyor." Dönüp Poole'a baktı. "O günlükleri okumasına izin vermelisin. Bırak yardım etsin. İster güven, ister güvenme, ama Bishop'ın saçmalıklarını ondan daha iyi çözecek kimse yok. Kabul etmek istemesen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Kutuyu on dakika önce yukarı gönderdim," dedi Poole.

Nash'ın kaşları çatıldı. "Yani bütün söylediklerim boşuna mıydı?"

"Hangi söylediklerin?" dedi Poole. "Dinlemiyordum."

"Ah, demek sen de şakacısın?"

"Sadece bu kadar." Poole kalktı, telefonuyla tahtaların fotoğrafını çekti. "Otuz dakikaya Roosevelt'te basın açıklaması var. Belediye Başkanı seni orada istiyor."

Nash, son söylenenin espri olup olmadığından emin değildi.

11

Porter

5. Gün • 08.36

Porter'ın beyni uyuyamayacak kadar meşguldü. Görüşme odasından sadece, tuvalet ve koridordaki sebilden su içmek için çıkmasına izin veriyorlardı. Üniformalı bir polis memuru onu dışarı çıkardığında koridordakiler suspus oluyordu. Kendisini yıllardır tanıyan dedektifler ve diğer çalışanlar tek kelime etmeden ona bakmakla yetiniyordu. Porter onları biraz canlandırmak için ellerini havaya kaldırıp "Böh!" diye bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Odaya geri getirdiklerinde yalnız bırakılıyordu. Bir katili hapishaneden kaçırmakla ya da Guyon Oteli'ndeki cinayetle suçlanmayı beklese de bunların hiçbiri olmamıştı. En azından henüz suçlanmamıştı. Herhalde acele etmiyorlardı. Buradan çıkış olmadığını biliyordu. Gözlerini yumup dinlenmeye çalıştı, ama beynindeki çığlıklar susmak bilmiyordu. Soruşturmaya dair her şey bağırıp çağırıyor, yüzlerce ses kafasının içinde tartışıp duruyordu.

Kapı tıklandığında hemen gözlerini açtı. İki saat geçmişti.

Kapıyı çalma zahmetine niye girdiklerinden emin değildi. Sonuçta kalkıp kapıyı açamazdı. Saatler önce kapı kolunu deneme isteğiyle savaşmış, sonunda deneyip kapının kilitli olduğunu anlamıştı. Haliyle kapı tıklandığında, kapıya bakıp beklemek dışında yapabileceği bir şey yoktu.

Kilidin açıldığını duydu. Hemen ardından kapı ardına kadar açıldı. FBI kimliğiyle birlikte Chicago Metro ziyaretçi kartı taşıyan yirmili yaşlarda bir kadın içeri girdi, getirdiği beyaz dosya kutusunu masaya yerleştirdi. "Ajan Poole gönderdi." Bir saniye sonra çıkmış, kapıyı kapatıp ardından kilitlemişti.

Odanın sessizliğinde sadece havalandırmanın uğultusu duyulabiliyordu. Porter kutuya bakakaldı. İçinde ne olduğunu biliyordu. Günlüklerin, incecik kartonun ardında canlı bir hayvan gibi uykuya yatmış okunmayı beklediğini hissediyordu. Avucunu bastırdığında kutu kapağının sıcak olduğuna yemin edebilirdi.

Bir ter damlası alnının kenarından yanağına süzüldü, ardından omzuna düştü, ama Porter yüzünü silmeyi düşünmedi bile.

"Yazmak için bir şeylere ihtiyacım var," dedi başını kaldırmadan. Birinin, muhtemelen birkaç kişinin tek taraflı camın ardından kendisini seyrettiğini biliyordu. "Kahve de fena olmaz."

Bir dakika kadar sonra istedikleri getirildi. Beyaz bir yazı tahtası, bir keçeli kalem, bir kupa ve sapı bantla yapıştırılmış koyu kahverengi lekelerle dolu bir demlik...

Dosya kutusunun kapağını ancak tekrar yalnız kaldığında açtı, defterleri teker teker çıkarıp masanın üzerine yaydı. Her birinin sağ üst köşesi, çok iyi tanıdığı bir el yazısıyla, birden on bire kadar numaralandırılmıştı. Sert ve sade kahveyi kupaya doldurduktan sonra ilk defteri alıp yerine oturdu. Tek taraflı camın, diğer tarafındakilerin daha iyi görebilmek için biraz daha öne eğildiğini hissedebiliyordu. Yüksek sesle okumamak için kendiyle savaştı.

12

Günlük

Asi Çocuklar için Finicky Evi geceleri konuşuyordu. Duvarların içinde, yerlerde ve tavanda romatizmadan mustarip yaşlı kemik ve eklemler canlıymış gibi gıcırdar, ev adeta nefes almak için çırpınırdı. Alt katlarda başlayan belli belirsiz ıslıklı bir nefes sanki yukarılarda bir yerlerde dışarı çıkmanın yolunu buluyordu. Odalar, bir zamanlar buraya yuva diyenler tarafından unutulmuş delik deşik kanserli tümörlerle kaplı yorgun ciğerlerden başka bir şey değildi.

Yuva.

Bu kelimeyi komik buluyordum, çünkü bir yıl önce sorsalar ne anlama geldiğini hiç duraksamadan, hiç şüpheye düşmeden söyleyebilirdim. Yuvanın ne olduğunu biliyordum, harita üzerinde gösterebilir, en kolay yolu tarif edebilirdim. O zamanlar benim için tek bir yuva vardı. Bildiğim ve hatırladığım tek yer orasıydı. Yuva sıcak bir battaniye rahatlığıydı, gölüme yalınayak yürüdüğüm patikada parmaklarımın arasına dolan çamurlu topraktı, annemin kahkahası, babamın gülümsemesi, kestirme yol diye bahçelerinden geçerken, arkadan vuran güneşin sarı çiçekli elbisesini şeffaflaştırmasını, hatta yelin parfüm kokusunu burnuma taşımasını dilediğim sevgili Bayan Carter'dı.

Gözlerimi yumduğumda oraya geri dönebiliyordum ve bunu sık sık yaptım. Zaman geçip giderken oraya her dönüşümde bir şeyler değişti. Başta belli belirsiz değişikliklerdi... Eskiden ıslak çarşafların dalgalandığı, şimdi *bomboş kalan çamaşır ipleri; bir zamanlar tıka basa dolu olduğu halde artık içinde yarım galon bozuk sütten başka bir şey olmayan buzdolabı; önceden insanın içini ısıtan odalardaki, toza bulanmış sonbahar serinliği... Zamanla* yuvamı *bulmam zorlaştı; sanki beynimin gerilerine itilmiş bir kutuya hapsedilmişti ve her geçen gün önüne yığılıp duran yeni kutularla iyice geride kalıyordu.*

Bugün uyandığımda aklımda kedim vardı. Gölümün kıyısında yapayalnız, artık kimsenin ilgilenmediği kedim.

Acaba bir daha yuvamı görebilecek miydim?

Sonra orayı son görüşümü hatırladım... Yangın, o adamlar... Geriye bir şey kalmış mıydı ki?

Paul horladı.

Başka dünyaların çizeri, Maybelle Markel'ın Talihsizlikleri çizgi romanının yaratıcısı ve paylaştığımız odada üst ranzanın sakini Bay Paul Upchurch, bakımsız bir jeneratörün homurtusu gibi her gece horlardı. Ranzanın üstünde tavana yakın olduğu için her ıslak horultusu daha fena yankılanırdı. Ara sıra uyansa da kendi horultusuna uyandığının farkında bile değildi. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandıktan sonra tekrar uykuya dalar, bir saat geçmeden yine aynısı olurdu.

Ben onun kadar şanslı değildim.

Nedense bozuk solunum sistemi beni uykumdan kopardığında cin gibi, odayı kırmızıya boyayan alarmlı saatin ışığında üstümdeki yatağı seyrediyordum. Sanki bu hep dördü iki geçe oluyordu.

Bu gece de farklı değildi. Gözlerimi yumduğumda sanki ses beynimin içinde yankılanıyordu. Her şeyi unutup onu dinlemeye çalıştım.

Koridorun karşısındaki odada kalan Libby McInley'yle henüz tanışmamıştım, ama bir yanım onu zaten tanıyordu ve her geçen gün ona biraz daha çekildiğimi hissedebiliyordum. Sanki aramızdaki görünmez bir ip her saniye kısalıyordu. Her şey Camden Tedavi Merkezi'nde meşhur Dr. Joseph Oglesby'nin gözetiminde olduğum zaman başladı. Şimdi olduğu gibi odası koridorun biraz aşağısındaydı. Dokunamayacak kadar uzak, varlığını hissedecek kadar yakın. Oradayken kapalı kapıların ardında çoğunlukla ağlardı. Onun güldüğünü duymak için yanıp tutuşuyordum. Param olsa sırf hapşırdığını duymak için bile servet öderdim, ama sadece ağlardı ve nedenini bilmiyordum. Bayan Finicky'nin yanı sıra evdeki diğer kızlar sırayla ona eşlik ediyor, her saat sessizce odasına girip çıkıyorlardı. Kristina Niven'ın on beş, Tegan Savala'nın on altı yaşında olduğunu öğrenmiştim, ama koridorda kaçamak bakışlar ve beceriksiz selamlaşmalar dışında ikisini de pek tanımıyordum.

İlk gece Paul, Tegan'ın ve eğer temizlenirse Kristina'nın mıncıklamalık olduğunu söyleyerek kibarlık etmişti. "Mıncıkmetre"sinde ilki sekiz, ikincisi altı puanlıktı. İkisi Finicky Evi'ne herkesten önce gelmişti ve iki yılları daha vardı.

Şahsen hâlâ asi çocuklar evinin ne menem bir yer olduğunu anlamaya çalışıyordum. Anne baba olmak isteyenlerin kapıya dizileceğini sanmıştım, ama evlat edinilmek şöyle dursun, ziyaretçi bile nadiren oluyordu. Üstelik evin olduğu yer hâlâ tartışmalıydı. Büyük bina, etrafında hiçbir evin görünmediği uçsuz bucaksız bir arazinin ortasındaydı. Göze çarpan tek yapı, son derece tehlikeli olduğu için yasaklı sayılan, haliyle beni daha çok meraklandıran virane ahırdı. Paul'ün ahırla ilgili planları vardı.

"Kızlarla birlikte gidip bakacağız. Bahse girerim saman balyaları ve sessiz ağıllar, hatta bir asma kat vardır. Ben Tegan'la salam saklama oynarım, sen de Kristina'yla istersen Yahtzee falan oynarsın. Belki gözcülük yapabilirsin. Çevirmek için şişe götürmemiz gerekecek."

"Çocuklarına isim bulmadan önce cesaretini toplayıp onunla konuşman gerekiyor."

"Onunla konuşuyorum."

"Homurdanmaktan başka bir şey yapmıyorsun," dedim. "Seni duydum. Günaydın falan dediğinde höböröbö gibi saçma sapan bir cevap veriyorsun."

"Ben az ama öz konuşurum. Tegan beni anlıyor. O yüzden sürekli gözleriyle beni soyuyor."

"Gözleri gerçekten bunu mu yapıyor?"

"O yüzden bana 'Paul Beni-Kiliseye-Götür" diye sesleniyor."*

"Hiç de öyle bir şey demiyor."

"Gözleri diyor."

"Belki gözlük takmaya ihtiyacı vardır."

"Gözlerinde yıldızlar ve havai fişekler var," dedi Paul. "Sürekli kızlara beni anlatıyor."

"Sen nereden biliyorsun ki?"

"Başka ne konuşacaklar? Beni ahırda yalnız yakalarsa, neler yapacağını tahmin bile edemeyiz."

"Bence bol bol su iç."

Paul bir an sessiz kaldıktan sonra sordu. "Hiç çıplak kız gördün mü?"

"Hayır," dedim, belki olması gerektiğinden daha hızlı bir şekilde. Ama çıplak bir kadın görmüştüm ve o gece uykuya dalarken, Bayan Carter'ın o an nerede olduğunu, kaçtığı evinden ne kadar uzakta olduğunu merak ediyordum.

---

* Yazar Upchurch soyadındaki kilise kelimesiyle oyun yapıyor (ç.n.)

13

Nash

5. Gün • 09.01

FBI Chicago saha ofisi, Chicago Metro'dan yaklaşık on dakika uzaklıktaki 2111 Roosevelt Caddesi'nde konuşlanmıştı. Nash, Chevy arabasındaydı. Kutuları dolduran FBI ajanlarından biri götürmeyi teklif etmişti, ama içinden kabul etmek gelmemişti. Her şey ters geliyordu.

Giriş katında güvenliğe kayıt yaptırdı, yedeği dahil silahlarını teslim etti ve fotoğrafı çekildikten sonra verilen ziyaretçi kartıyla birlikte metal detektörden geçti. Poole, on dördüncü kattaki konferans salonuna gelmesini söylemişti.

Ne bulmayı umduğunu bilmiyordu, ama bulduğu şey umduğu şey değildi. Konferans Salonu C, duvar boyunca sıralanan ve hepsi yükseltilmiş platformlarla, arkasında yerden tavana kadar yükselen ekranlara bakan tribünüyle, en az bin metrekare büyüklüğündeydi. Ekranlarda üç boyutlu FBI mührü dalgalanıyor, arada bir parlıyordu. Nash on dakika erken gelmişti. Ne Poole ne de amiri ortalıkta görünmüyordu. En az yirmi ajan dağınık bir şekilde yerlerine oturmuştu.

Nash hiçbirini tanımasa da onlar kendisini tanımış olmalıydı. İçeri girdiği anda sesler kesildi, ardından fısıltılara dönüştü. Yine de gözlerini kaçırmıyorlardı. Nash onlara el sallamamak

için kendini zor tutarak kapının yanındaki ikram masasından kendine bir bardak kahve doldurdu, sonra da üçüncü sırada bir yere oturup salonun dolmasını bekledi.

Saat tam dokuzda tepedeki ışıklar sönerken iki kapı kendiliğinden kapandı. Nash ekranlarda film fragmanları başlayacağını düşünmeden edemiyordu. Bunun yerine yan kapıdan Sorumlu Özel Ajan Hurless girince salon sessizliğe gömüldü.

"Anladığım kadarıyla çoğunuz bu davayla henüz tanışıyor, ama açıklamaya ayıracak zamanımız yok. Bu sabah itibariyle dört kurbanımız daha var... Üçü Chicago'da, diğeri Güney Carolina Simpsonville'de. Dedektif Sam Porter yakalandı ve şu anda Chicago Metro'da tutuluyor."

Birkaç ajanın buna sevinmesi Nash'i şaşırttı. Hatta bir iki tanesi alkışlamıştı.

Hurless onları duymazdan geldi. "Ajan Poole ayrıntıları verecek."

Poole, Hurless'in kullandığı merdivenlerden platforma çıktı. Neyse ki tıraş olup takım elbisesini değiştirecek zamanı bulmuştu. Elindeki kumandanın düğmelerinden birine bastığında arkasındaki ekranlar görüntülerle doldu.

Dört ceset.

"Hepsi aynı pozda bulundu... Elleri önlerinde birleşmiş, dizlerinin üzerinde, başları önlerinde adeta dua ediyorlar. Sol göz, sol kulak ve dil ameliyat titizliğiyle alınıp kurbanların yanında, siyah iple bağlı beyaz kutulara yerleştirilmiş. Gunther Herbert ve Libby McInley dışında Bishop, kutuları bir haftalık süreçte ayrı ayrı gönderiyordu. Herbert ve McInley istisnaydı. Ayrıca cesetlerin çevresinde *baba, beni affet* yazıları bulduk."

Platformun soluna yürüyen Poole, arkadaki iki kadının resmini işaret etti. "Bu, Rose Hill Mezarlığında bulduğumuz ilk kurban. İkincisi, Kırmızı metro hattında, Clark istasyonundaki rayların üzerinde oturuyordu. İkisinin de parmak izleri kimyasal

kullanılarak silinmiş. Henüz kimlikleri saptanmadı." Üçüncü kurbana yöneldi. "Bu adamın Tom Langlin olduğu doğrulandı. Kendisi Simpsonville İtfaiyesi'nin eski müfettişi. Şüpheli, onu mahkeme önündeki basamaklara yerleştirmiş. Langlin, Bishop'ın evindeki yangın raporunu yazan kişi."

"Porter'ın evi olmasın o?" diye bağırdı biri arkadan.

"O konuya daha sonra geleceğiz," dedi Poole.

Platformun en sağ ucuna gidip son cesedi işaret etti. "Bu Dr. Stanford Pentz. Kendisi Stroger Hastanesi'nde kardiyologdu. Bu sabah ofisinde, diğerleriyle aynı şekilde bulundu. Hastane dünden beri karantinadaydı. Henüz ölüm zamanını bilmiyoruz, ama muhtemelen hastane kapatılmadan önce öldürüldü. Şüphelinin, bir cesetle birlikte, arttırılmış güvenlik önlemlerini aşarak içeri girmesi mümkün görünmüyor. Paul Upchurch'ün ameliyatı için getirilen doktor dışında hastaneye bütün giriş ve çıkışlar kapalı. Bilgileri dosyada bulabilirsiniz."

İkinci sırada oturan bir ajan ayağa kalktı. "Bishop demek yerine sürekli *şüpheli* diyorsunuz. Aklınızda başkası mı var?"

Poole, Hurless'e baktı. Onay alınca ajana döndü. "Hemen hemen aynı zaman diliminde farklı yerlerde çok sayıda kurban olduğu için Bishop'ın birileriyle işbirliği yapma ihtimalini göz ardı etmek istemiyoruz. Kendisinin Ella Reynolds, Lili Davies ve Larissa Biel'in kaçırılmasında Paul Upchurch'e yardım ettiğinden eminiz. Onlara yardım eden başka birinin olması mümkün. Dedektif Porter, Anson Bishop'ın annesi olabilecek ya da olmayan bir kadınla birlikte burada, Chicago'da olduğunu söylüyor."

"Dedektif Porter, Bishop'ın babası mı?"

Soru salonun en dibinden gelmişti. Ten rengi döpiyes giyen Asyalı bir kadındı.

Hurless araya girdi. "Bu aşamada hiçbir şeyi göz ardı etmiyoruz."

"İki kadın kurbanın alnına ben kötüyüm cümlesi kazınmış," diye devam etti Poole. "Erkek kurbanlarda böyle bir şey yok. Henüz bir bağlantısı olup olmadığını bilmiyoruz. Buraya kadar anlattıklarımın hiçbiri basınla paylaşılmayacak."

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi.

Poole ekranlara döndü. "Kurbanlar hakkında bilmeniz gereken bir şey daha var. Hepsinin teni tuzla kaplı, ancak kıyafetleri temiz. Yani tuza bulandıktan sonra giydirilmiş olmalılar. Tenlerindeki tuz, Paul Upchurch'ün evindeki tankta kullandığı tuzlu suyla eşleşmedi. Yollarda kullanılan tuzun ince öğütülmüş hali olabilir."

Asyalı kadın tekrar ayağa kalktı. "İncil'in Yaratılış bölümünde Lût'un karısı Sodom şehrine dönüp baktığında tuza dönüşür. Bulunan, "baba, beni affet" mesajıyla birlikte düşünüldüğünde dini bir anlamı olabilir ki bu Bishop'ın geçmişiyle örtüşmüyor."

"Ya da Bishop babasına bir şekilde mesaj gönderiyordu," diye araya girdi yine Hurless. "Adam hâlâ hayattaysa."

Poole, onu duymamış gibi Asyalı kadına dönerek ezberden, "*Hayatlarınız için kaçın*," dedi. "*Düzlüğün hiçbir yerinde durmayın, tepelere kaçın ki helak olmayın*. Yaratılış 19:17.Melekler, şehri yıkmadan hemen önce Lût'la karısına bunları söyler."

Asyalı kadın başını salladı. "Merak ediyorum da... Dört ceset de belli bir yöne mi bakıyordu acaba?"

Poole bunun üzerine düşünüyormuş gibi görünürken Nash'ın telefonu çaldı. Salon sessizliğe gömülmüş, bütün gözler ona dönmüştü, o yüzden etrafına özür dilercesine gülümseyip biraz zorlansa da cebinden telefonunu çıkardı ve cevap vermek üzere kulağına götürdü. Tanıdık gelen sesi aylardır duymamıştı. Yine de Anson Bishop konuşurken sırtında örümcekler dolaşıyormuş gibi hissetmekten kendini alamıyordu.

"Nerede olduğunu biliyorum Nash, o yüzden hiçbir şey söylemeden sadece dinle. Biraz sonra sana mesajla bir adres atacağım.

Küçük toplantından ayrılıp o adrese gideceksin. Bunu yalnız yapman gerekiyor. Sokakta külüstür Chevy arabandan başka bir araç görürsem birçok insan hastalanacak. Yanımda ne yapacağımı bilmediğim kadar çok virüs var ve taşımaktan yorulmaya başladım. Revival Food Hall ya da belki Woodfield Mall'da herkesle paylaşmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu akşam The Bears'ın maçı var... Virüsü maça götürdüğümde çıkacak eğlenceyi hayal edebiliyor musun? Bu en cazibi, ama aslını istersen şu anda seni görmeyi sanırım daha çok istiyorum. Sohbet ederiz. Eski dostlarımı özlüyorum. Hem konuşacak bir sürü şeyimiz var. Sana otuz dakika veriyorum. Gecikme. Bekletildiğimde huysuzlaşıyorum."

Telefon biplediğinde ekranda bir adres belirdikten sonra Bishop ekledi. "Sadece sen Nash. Başkası olmayacak. Beni anladıysan öksür."

Nash boğazını temizledi.

"Aferin koçuma."

Hat kapandığında başını kaldırınca Nash, bütün gözlerin hâlâ üzerinde olduğunu fark etti.

14

Günlük

Altıyı biraz geçe uyandım, çünkü çişim gelmişti. Öyle yana-dönüp-bir-saat-kadar-dayanmak-için-başka-şeyler-düşünebileceğin bir çiş değildi. Bir şeyler yapmazsam mesanem patlayarak bütün evi ayağa kaldırabilirdi.

Bir şekilde bacaklarıma dolanan örtü işimi kolaylaştırmıyordu. Acele etmeye çalışırken neredeyse yere kapaklanacaktım. Ranzanın üstünde horlayan Paul bir şeyler sayıklayıp döndü. Sırtüstü yattığı için sağ kolu havada asılı duruyordu. Sabahın ilk kokuları pencereden içeri sızarken kapıya gittim ve iki elimle pijamamın altındaki takımlarımı sımsıkı tutarak koridorda koşmaya başladım. Her genç erkek bu durumda insanın başına gelen iki şeyi anlatacaktır: ani bir koşma isteği ve sabah ereksiyonu. Koridorun sonundaki tuvalette biraz zaman geçirene kadar bu ikisi bitmeyecekti.

Ancak şöyle bir şey vardı. Koridordaki tahtalar gıcırdıyordu ve Vince Weidner koridorun diğer ucundan bütün gıcırtıları duyduğunu açıkça belirtmişti. Dahası zemini kendisini uyandıracak kadar gıcırdatanların cezalandırılacağını, muhtemelen sakat kalacağını ya da belki ortadan yok olacağını vurgulamıştı. Vince uykusuna düşkündü ve başka hiçbir şeyi ya da kimseyi uyku kadar sevmezdi.

Ha, bir de insanların canının yakmaktan hoşlanırdı. Hatta bayıldığı bile söylenebilirdi.

Hangi tahtanın gıcırdadığını biliyordum.

Finicky Evi'ne bahsettiğim sebeple ilk geldiğim gün Paul, hazırladığı bir haritayı ezberlememe yardım etmişti. Aklımdaki harita doğrultusunda karşı duvara en yakın tahtaya sol ayağımı yerleştirip sağ ayağımla banyoya üç adım kadar yakın olan ortadaki tahtaya atladım. Vücudum koşmak için yanıp tutuşsa da huzurlu sessizlik bozulmamıştı.

Libby'nin kapısı kapalıydı. Buradan ne zaman geçsem, içeriyi dinlemek için biraz dururdum. Ağlamıyordu ve bu iyi bir şeydi. Camden Tedavi Merkezi'ndeki kadar olmasa da çok ağlardı. Ağlamasını duymak istemesem de sesini duymayı çok isterdim. Bu kadar yakınımda olduğunu bilmenin verdiği tuhaf bir rahatlık vardı. Tuhaf olduğunu biliyordum. Onunla hiç tanışmamıştım. Onunla hiç konuşmamıştım. Sadece kısacık anlarda gördüğüm için neye benzediğini bile pek bilmiyordum.

Koridorun sonundaki tuvalette sifon çekildi, ardından kızlar tuvaletinin kapısı ardına kadar açıldı.

Tegan yumuk gözleri ve kocaman esneyen ağzıyla kapıda belirdi. Kollarını havaya kaldırmış esnetiyordu. Üzerinde küçücük beyaz bir dondan başka bir şey olmadığı için olduğum yerde kalakaldım. Koşma isteğim bile kalmamıştı. Öte yandan sabah ereksiyonum yerli yerindeydi. Kız gözlerini açtığında anında orama baktı... Aletim pijamamda çadır kurmuştu. Ellerimle kapatmaya çalıştım, ama artık çok geçti. Giyimi karşısında... ya da daha doğrusu giyinmeyişi karşısında afallamadım desem yalan söylemiş olurdum.

"Of, ne bakıyorsun be?" dedi Tegan, uzun bacaklarıyla koridoru arşınlarken tahtaları gıcırdatarak. "Pis sapık." Odasına girip kapıyı duvarları titretecek kadar sert bir şekilde kapattı.

Odasında Vince'in homurdandığını duyabiliyordum.

Koridorun geri kalanını geçip tuvalete girdim ve bir geyiğin hızıyla kapıyı kapattım. Uyuklamama rağmen kapıyı kilitlemeyi akıl ettim ve çişimi yaptım, sonrasında Vince'e yakalanmamak için bir saat kadar tuvalette kalmam gerekip gerekmediğini merak ederek işimi hallettim. Yoksa yatağıma geri dönebilir miydim?

Tuvaletin duvarında yola bakan küçük bir pencere vardı. Sabahın ilk çişini yapıp rahatlarken dışarı baktım. Evin önünde tanıdığım bir beyaz Chevy Malibu vardı. Dedektif Welderman'ın, arabanın yan tarafına gelip arka kapıyı açmasını izledim. Arabadan inen Kristina Niven ona bir şey demeden, sert adımlarla evin ön kapısına yöneldi. Siyah, kısa bir elbise giymişti, küçücük el çantasıyla topuklu ayakkabıları aynı tarzdaydı.

Gözlerimi tekrar dedektife çevirdiğimde, adamın bana baktığını fark ettim.

15

Clair

5. Gün • 09.17

Clair, hastane güvenliğinin başındaki Jerome Stout'un tıklım tıkış olan ofisindeydi. Adam çalışma masasının arkasındaki külüstür bir tekerlekli sandalyede oturuyordu, kocaman telefonu masanın üstünde, ikisinin arasında duruyordu. Clair onun isteği üzerine komiseri Henry Dalton'u aramıştı.

"Beş mi? Hepsi bu mu yani?" Dalton'ın sesi telefonda gümbürdüyordu. "Sadece beş güvenlik görevlisiyle koskoca hastanenin emniyetini nasıl sağlayacaksınız?"

Stout başını kaşıdı. "Bu konu bütçe komitesiyle, sizin konuşacağınız bir mesele, benim değil. Ben elimdeki imkânlarla idare ediyorum. Açıkçası Cleveland Devlet Hastanesi'ndeki arkadaşımın sadece üç elemanı var. Yani beş elemanımın olduğuna şükrediyorum."

Clair öne eğildi. "Komiserim, o burada. Desteğe ihtiyacımız var."

"CDC kimsenin çıkmasına izin vermediği gibi, içeri birilerini sokmamıza da izin vermiyor," dedi adam. "Ve orada olduğundan emin olamayız."

"Adamın kendi kulağını ve dilini kesip düzgün bir şekilde kutulara yerleştirmediğinden adım gibi eminim. Muhtemelen gözünü de çıkarmamıştır," dedi Clair.

"Bu sabah Chicago'da benzer iki ceset daha bulundu. Bir de Güney Carolina Simpsonville'de bulunan ceset var. Adamınızı Bishop'ın öldürdüğü çok şüpheli. Muhtemelen bir tür taklitçinin işidir."

"Bunun beni rahatlatmasını mı bekliyorsunuz? Her halükârda hastanede bizimle birlikte hapsolan bir katil var!"

"Dedektifsin. İşini yap ve yapanı bul. İçeride kaç üniformalı polis var?"

"Dört," diye yanıtladı Clair. "Birini Darlene Biel ile kardeşi Larissa'nın başına koydum. Diğeri Katy Quigley'nin kapısında bekliyor, iki tanesi de kafeteryada. Aşağıda bir ayaklanma çıkması durumunda hepsini oraya yönlendirmeyi planlıyorum, ama artık bunu yapmam mümkün değil. Kızları koruma altında tutmam gerekiyor. Desteğe ihtiyacımız var. 7/24 böyle devam edemeyiz."

"Upchurch'ün başında kimse yok mu?"

"Adam komada ve ayılması beklenmiyor. Zaten başına koyacak adamım yok."

Komiser iç çekti. "Keşke yardım edebilsem, ama elimden bir şey gelmiyor. Ben de senin gibi emir kuluyum."

"Peki ya federaller?"

"Sorumlu Özel Ajan Hurless'le konuştum. O da bizimle aynı gemide. CDC kapıları açmamıza izin vermediği sürece kimse binaya girip çıkamaz. Şu anki odak noktamız, salgının yayılmasını önlemek. Ceset şimdi nerede? Cinayeti başka kim biliyor?"

Clair, Stout'a göz attı, sonra tekrar telefona baktı. "Morga indirttim. Görev başında Amelia Webber adında bir patolog var."

"Güzel," dedi Dalton. "Adli tıptan Eisley'yle temasa geçsin. Sabah bulunan iki cesetle o ilgileniyor. Simpsonville'le de iletişimde. Bilgilerini karşılaştırmaları gerekecek. Elbette bütün

bunlar olabildiğince sessiz sedasız yürümeli. Hastanede öğrenen olursa, iş kolayca çığırından çıkabilir."

Clair gözlerini devirdi. Bunun için artık çok geçti.

Pentz'in cesedini bulan hemşire, etraftaki diğer çalışanların duyabileceği kadar yüksek bir sesle hemşire arkadaşlarına, olanları anlatmıştı. Üç bakıcı, bir doktor ve kafeteryadan iki çalışan bunlara dahildi. Clair hepsini bir kenara çekip gizliliğin önemini anlatmaya çalışmış, ama haberin çoktan başkalarına yayıldığını öğrenmişti. Onlar da başkalarına anlatıyordu.

"İşler çoktan çığırından çıktı komiserim," dedi.

"O zaman bütün cinayet olaylarında olduğu gibi elinden geldiğince çabuk çözüme ulaşman gerekiyor. Bu sabah diğer cesetler bulunmasaydı, kardiyoloğu bir taklitçinin öldürdüğünden şüphelenirdim. Biri 4MYMN katiliyle ilgili ortalığı karıştırmaya ve adamı öldürme nedenini saklamaya çalışıyor derdim. Bu hâlâ geçerli bir teori, ama diğer olasılıklara açık olman gerekiyor. Klozowski adamı araştırdı mı? Upchurch'le bir bağlantısı var mı?"

"Upchurch ya da yaptıklarıyla doğrudan bir bağlantısı yok, ama hastane kurulundaydı. Kloz, Upchurch'ün tedavisini doğrudan olmasa da etkileyen bütçeyi kontrol edip etmediğini ve bu yüzden Bishop'ın radarına takılıp takılmadığını anlamaya çalışıyor."

"Güzel, güzel," dedi Dalton. "Bir şey bulursan haber ver. Ben her şeyi federallere aktarırım." Başka bir şey demeden telefonu kapattı.

"Eh, hiç yardımı olmadı," dedi Clair.

Arkasına yaslandığında Stout'un sandalyesi inledi. "İster Bishop ister bir taklitçi ister bambaşka biri olsun, Dr. Pentz'i her kim öldürdüyse, şu anda hastanede bizimle birlikte. SWAT ekibi ve adamlarım bütün giriş çıkışları tutuyor."

Clair birden bir şey hatırladı. "Şehir altındaki tünel sistemine bağlantınız var mı?"

"Tünel sistemi mi?"

Clair başını salladı. "Eskiden içki kaçakçılarının kullandığı tüneller. Limandan, Chicago'da kim bilir nerelere kadar ilerliyorlar. İçki yasağı sırasında nakliye için kazılmışlardı. Daha sonra elektrik ve su şirketleri bu tünelleri devraldı. Hala da kullanıyorlar. Emory Connors'ın izini sürmeye çalışırken, Bishop'ın etrafta görünmemek için bu tünelleri kullandığını öğrenmiştik. Şehrin bir ucundan diğerine gidilebiliyor."

Stout kaşlarını çattı. "Hiç duymamıştım."

"Bodruma bir göz atmamız gerekiyor."

16

Nash

5. Gün • 09.15

Nash, kaldırıma iyice yanaşıp arabasını Bishop'ın gönderdiği 423 McCormick adresinden yarım blok önce park etti. Sonra blok boyunca etrafı kolaçan etti. Görülecek pek bir şey yoktu. Doksanlarda çoğu Chicago'lu, şehrin bu kısmından vazgeçmişti. Üzerine çeteler güçlenince iş yerleri birbiri ardına kapanmaya başlamış, geriye sadece birkaç emanetçi dükkânı, bir tefeci ve artık müşterileri içeri kabul etmeyen, köşedeki bakkal kalmıştı. Bakkalın ara sokağa bakan vitrini beş santimlik kurşungeçirmez camdandı. Diyafonla verilen sipariş, dükkân sahibi tarafından getiriliyor, ödeme yapıldıktan sonra satın alınanlar büyük bir metal çekmeceyle müşteriye veriliyordu. Son birkaç yıldır semt iyice gözden düşerken çete üyeleri dahil tüm bölge sakinleri, küçük dükkânla ilgili dile getirilmeyen bir koruma kuralına uyuyorlardı. O yüzden yirmi üç yıllık tarihi boyunca dükkân hiç soyulmamıştı. Tabii bu, sahibinin kapıları açacağı anlamına gelmiyordu. Kimse için açmazdı. Polislere bile.

Nash şaşkındı, çünkü Bishop'ın verdiği adres aslında dükkânın ta kendisiydi. Işıklar yanıyordu, adam muhtemelen saat dokuzda işe başlıyordu, ama köşede kimse yoktu ve kalın camın ardında da kimsecikler görünmüyordu.

Torpido gözünün düğmesine bastığında kartuş kasetler yere saçıldı.

"Hay sıçayım!"

Arabaya çekidüzen verse iyi ederdi. En dipte, dayanıklı vidalarla plastiğe sabitlenmiş ve 38 kalibrelik bir silahın susturucusunun göründüğü, deri tabanca kılıfını alıp mermileri kontrol etti. Ardından tabancayı beline sıkıştırdı. Omuz kılıfında bir Beretta ve ayak bileğindeki kılıfta bir Kel-Tec P-3AT tabancası da vardı. İlerleyen dakikalarda başına ne geleceğini bilmediğinden, arabasının arka koltuğunda bir Samuray kılıcı olsa muhtemelen onu bile yanına alırdı. Kalın kabanının altına kurşungeçirmez yelek giymişti. FBI'dan çıkmadan bu işi halletmişti, çünkü buralarda giydiğini birilerinin görmesini istemiyordu.

POLİS kartını camın önüne yerleştirdi, sonra vazgeçip kartuş kasetlerin yanına, yere fırlattı. Burası, bir aynasız olduğunu ilan etmek isteyeceği türden bir yer değildi. Zaten şimdiye kadar birileri onun aynasız olduğunu çoktan anlamış olmalıydı. Sokakta henüz kimseyi görmese de caddenin yukarısından, aşağısından ve arkasından gözlerin üzerine dikildiğini hissedebiliyordu. Gözetlendiğinden emindi. O gözlerin Bishop'a veya kendi çıkarlarını ya da ortaklarının çıkarlarını gözetenlere ait olması önemli değildi. Kim olduklarını da muhtemelen asla bilmeyecekti.

Derin bir iç çekip motoru susturdu ve adımını dışarı attığında kaldırımdaki buz çatırdadı. Kapıyı kapatsa da kilitlemekle uğraşmadı. Yolcu tarafındaki kapı zaten hiç kilitlenmiyordu ve böyle bir semtte içeri girmeyi kolaylaştırmak en iyisiydi. Yoksa cam yenilemekle uğraşmak zorunda kalması işten bile olmazdı.

Kar temizleme araçları, yolları nispeten açmıştı, ama kaldırımlar başka bir hikâyeydi. Bazı yerlerde kapkara kar yığınları neredeyse bir metreyi buluyordu. Terk edilmiş dükkânların önünde yığınlar daha da yüksekti. Kaldırımları kimse tuzlamadığından

Nash, buzlu kısımlardan kaçınarak dikkatli adımlarla yürümeye başladı. Rüzgâr uluyarak etrafını sarıyordu. Bakkalın vitrinine yaklaştığında herhangi bir tabela olmadığını fark etti. Camı tıklattı, yüzünü iyice yaklaştırıp içeri baktı. Vitrinin sol tarafındaki, muhtemelen katlanabilir bir bahçe sandalyesinde oturan adam *Chicago Examiner* okuyordu. Başını kaldırıp Nash'e baksa da tekrar gazetesine geri döndü.

"Hassiktir." Nash homurdanarak camı yine tıklattı.

Adam başını gazeteden kaldırmadan yanındaki kocaman mikrofonun düğmesine bastı. "Alışveriş yapmak istiyorsan, diyafonu kullan." Ardından gazetenin sayfasını çevirdi.

Nash cevap verecek oldu, işe yaramayacağını anlayınca vitrinin çevresinde adamın bahsettiği diyafonu aradı. Alüminyum hoparlörün düğmesi sol taraftaydı. Eldivenli parmağıyla düğmeye bastı. "Ben..." Devamını getiremedi, çünkü ne söylemesi gerektiğinden emin değildi.

Anson Bishop'ı görmeye geldim.

Anson evde mi?

Anson dışarı çıkıp oynayabilir mi?

Neyse ki adam onun neden geldiğini biliyormuş gibiydi, o yüzden Nash'ın bir açıklama yapması gerekmedi. Camın altındaki metal çekmece açıldığında, içinde bir el feneriyle iki D tipi pil olduğunu gördü.

"Tabancalarını yanına alabilirmişsin, ama ışığa ihtiyacın olacakmış."

Nash çekmeceden büyük el fenerini alıp pil kapağını çevirerek açtı, pilleri yerleştirip kapağı tekrar yerine taktı. Fenerin lambası LED değildi, eski tarz bir ampulü vardı. Yine de ışığı parlaktı.

"Altı elli sekiz," dedi bakkal.

"Efendim?"

"Fener ve piller için. Altı elli sekiz."

"Bishop nerede?"

Adam çekmeceyi salladı. "Altı elli sekiz."

Cebini karıştıran Nash, bulduğu onluğu bırakınca, bakkal çekmeceyi içeri çekti, parayı alıp cebine attı, ardından sandalyesine oturup yine gazetesine gömüldü.

"Para üstü ne olacak?"

"Semt güzelleştirme vergisi," dedi adam başını kaldırmadan.

Nash tartışma havasında değildi. Dondurucu soğuk zaten yeterince canına okuyordu. "Bishop'ı nerede bulacağımı söyle, yeter."

Adam bir iç çektikten sonra gazeteyi indirip kemikli parmağını uzattı. "Sokağın karşısında 426 numara. Yalnız olmasaydın 430 diyecektim."

"Tek başımayım."

"O yüzden 426. Aptal falan mısın? Yalnız olduğunu görüyorum. Hadi kışkış. Aynasızlar işimi baltalıyor." Mürekkep ve kâğıttan yapılmış delinmez bir duvar gibi gazeteyi tekrar kaldırdığında bakkal daha ziyade Nash'ın bakışlarından sakınıyordu.

Nash döndüğünde buzda ayağı kayınca neredeyse düşecekti, boştaki eliyle tuğla duvarı yakalayarak ayakta durmayı başardı. Sokağın karşısındaki 426 numaralı binada özel bir şey yoktu. Üç katlı, kırmızı tuğla binanın ilk katındaki camlara, kalın demir parmaklıklar takılmıştı, diğer pencerelere tahta çakılmıştı. Biri ön kapıya turuncu renkle bir penis resmi çizmişti. Altına yazılan *CaliCorn '16* Nash'e hiçbir şey ifade etmiyordu.

"426 McCormick," dedi yüksek sesle, binaya bakarken. "Ölmek için daha harika bir yer olamaz."

Karşıya geçmeden önce blokun iki yanını tekrar kontrol etti, ama görebildiği tek araç, yarısı karların altında kalmış eski bir karavandı.

17

Günlük

"Sola dönüp biraz dudak bük," dedi Paul Upchurch kameranın arkasından.

Bunun yerine dil çıkardım.

Baba fotoğraf çektirmekten kaçınmamı söylerdi. Fotoğraflar belge, kanıt ve kronoloji yaratan kayıtlardı. Bütün bunlar bir gün ortaya çıkıp soruna dönüşebilirdi. "Dünyayı bir hayalet gibi dolaş, şampiyon. Ne kadar az insan görürse, o kadar özgürleşirsin. Gerçek özgürlüğü sadece ölüler bilir."

Ama işte buradaydık. Finicky Evi'nin salonunda. Sırtımı duvara dayamıştım ve Paul'ün otuz beşlik kamerası, bazı arabalardan daha değerli görünüyordu.

"Niye fotoğrafımı çekiyorsun?"

"Merdivenin yanındaki utanç duvarı için." Paul kameraya ayar çekti, ardından bir dizinin üstüne çöküp vizörden baktı. "Finicky genellikle ilk gün çekilmesini ister ve sen geleli neredeyse bir hafta olacak."

Deklanşöre bastığında patlayan flaş nedeniyle odada beyaz noktalar uçuşuyordu.

"Bu sabah şu dedektifi gördüm. Hani beni buraya getireni." Paul'e, Tegan'ı gördüğümden bahsetmemiştim. Söylesem, iki

saat boyunca sorguya çekilecektim ve bugün böyle bir şeye zaman ayırmak istemiyordum. Planlarım vardı.

"Welderman?"

"Evet, Welderman."

"He ya *demen yeterli. Bazen yaşlılar gibi konuşuyorsun. Bence günde en az üç kez bizim kullandığımız kelimeleri kullanmalısın."*

Deklanşöre tekrar bastığında flaş patladı.

"Sağa dön."

Onun istediği gibi konuşmak için bayağı çaba sarf etmem gerekiyordu. Baba, insanlar arasına karışmanın önemini açıklamıştı ve bunun için çabalayabileceğimi düşünüyordum, ama zor olacaktı. Kötü gramer benim için kolay bir iş değildi.

Paul yine kamerayı ayarladı. "Welderman bir piyon, ama sık sık uğrar. Ortağı Stocks da öyle. İkisi Finicky'nin dostu ve bazen kızları şehre götürürler. Oğlanları da götürüyorlar, ama çoğunlukla kızlar."

"Çürük greyfurt gibi kokuyor, yinede yürümekten iyidir." Bunu Kristina söylemişti.

Başımı kaldırıp baktığımda kızın, salonun kemerli girişinde durduğunu gördüm. Üzerinde küçücük beyaz bir bikiniden başka bir şey yoktu. Kahverengi havlusunu omzuna atmıştı.

"Greyfurt ve Old Spice kolonyası," dedi Tegan, siyah bikinisiyle onun arkasında belirerek. İkisi de saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

Manzara karşısında yüzüm kızarınca gözlerimi yere çevirdim. Dönüp baktığında Paul'ün de ağzı açık kaldı. "Galiba ikinizi de seviyorum," dedikten sonra vizöre bakmadan kızların birkaç fotoğrafını çekti. Kızlar da modellik yapmaya hazırdı,

hemen sırt sırta durup başlarını farklı şekillerde çevirerek kameraya gülümsediler. Profesyoneller gibiydiler.

"İşte bu," diye bağırdı Paul. Başparmağıyla beni işaret ederken ekledi. "Kaptan Oklava kameradan utanıyor."

"Sahi mi?" diye sırıttı Tegan. "Bu sabah utanıyormuş gibi görünmüyordu." Kristina'yı elinden çekerek içeri girdi. Yanıma geldiklerinde de havlusunu yere atıp kolunu belime dolayarak kulağıma eğildi. "Hiç utangaç değildin, öyle değil mi Anson?" diye fısıldadı.

Kristina da diğer taraftan yarı çıplak gövdesini bana dayıyordu.

Kollarım bütün beceriksizliğimle iki yanımdan sarkıyordu. Ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum. Parmaklarım Kristina'nın bacağına değince hemen yumruğumu sıktım.

Paul bir fotoğraf daha çekti.

Kızlar, taze kır çiçekleri ve bebek pudrası kokuyordu. Bacaklarını iyice yasladıklarında sıcaklıklarını hissedebiliyordum.

"Yüzün domates gibi kızardı," dedi Paul. Sözleri yanaklarımın daha da yanmasından başka bir işe yaramıyordu.

Tegan kıkırdayıp diğer yanımdaki Kristina'nın omzuna dokunarak başıyla apış aramı işaret etti.

"Eh, hiç de zor olmadı," diye küçük bir kahkaha attı kız.

"Söylemiştim." Tegan kocaman sırıtıyordu. Sonra salonun girişine seslendi. "Libby, Anson'un ne kadar sertleştiğini görmek ister misin?" dedi. "Bence senin de görmeni istiyordur!"

İki elimi birden kotumun önüne götürdüğümde kızlar kıkırdayarak daha çok sürtünmeye başladı.

"Libby, çabuk gel!Çabuk!"

İşte o zaman gölgesini seçtim. Salonun hemen dışındaki holün duvarına yansıyan belli belirsiz bir gölge... Ama içeri gelmedi.

"Ben galiba odama çıkacağım," dedi sonunda ince bir ses. Daha önce konuştuğunu hiç duymamıştım, ama sesinin tizliğini doğduğum günden beri tanıyordum.

Tegan gözlerini devirip ayaklarını yere vura vura hole çıktı. "Olman gereken en son yer odan. Biraz güneşlenmek için bizimle birlikte geliyorsun. Cesetler kadar beyazsın."

Kızların arasında sandviç olmak zaten çok acayipti, ama Kristina'yla yalnız kalmak çok daha acayip hissettiriyordu.

Oysa belli ki Paul'ün umurunda değildi. Bir fotoğraf daha çekti.

Bayan Finicky'nin yemek odasından geldiğini kimse duymadı. Herhalde mutfaktaydı. "Anson, gömleğini çıkarsana. İkiniz arasında hiç uyum yok... Kristina harika bikinisiyle bütün hatlarını gösteriyor, sense kiliseye gidecekmiş gibi görünüyorsun." Sonra Paul'e döndü. "Bu detaylara dikkat etmezsen, asla iyi bir fotoğrafçı olamazsın."

"Evet efendim," dedi Paul.

Bayan Finicky bana döndü. "Eee?"

Kıpırdamadığımı görünce Kristina gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı. "Ben çıkarırım." Sesi artık eğleniyormuş gibi değildi. Bir an için aslında korktuğunu düşündüm.

18

Nash

5. Gün • 09.22

Buzlu basamakları tırmanırken Nash neredeyse kıç üstü düşüyordu. Yukarı çıktığında, üzerine turuncu renkte penis resmi çizilmiş yeşil kapının tekmelendiğini fark etti. Ahşap pervaz parçalanmış, kilit kırılmıştı. Uzun zaman önce kırılmış gibi görünüyordu. Hafifçe ittiği kapı çiçekli duvar kâğıdıyla kaplı karanlık bir koridora açıldı. El fenerini yakıp ışığı içeri doğrulttu. Aşınıp solmuş ahşap yer döşemesi yer yer sökülmüştü, bu yüzden bodrum katını gösteren delikler oluşmuştu. El fenerinin sarı ışığını tutsa da aşağıda hiçbir şey göremedi. Zaten fenerin ışığı koridorda ancak on adım ötesini göstermeye yetiyordu.

"Bishop? Geliyorum."

Dikkatli adımlarla ilerlerken yerin sağlam olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Ufak tefek biri sayılmazdı. Son kontrol ettiğinde yüz on kiloydu ve şu anda üzerindeki silahlara ek olarak, kutuplarda dolaşmasını sağlayacak kadar kalın kabanıyla muhtemelen daha ağır çekerdi. Barettasını çıkardı. "Silahım var ve aptalca bir şey yapmaya kalkarsan seni vururum."

Tek cevap, binanın bir yerlerindeki açık pencereden içeriye uluyan rüzgârdı. Yan tarafında sökülmüş bir duvar kâğıdı titrediğinde Nash, duvara hapsolmuş bir güvenin kurtulmaya çalıştığını hayal etti. "Hangi cehennemdesin?"

"Yalnız mısın?"

Asla kabul etmek istemese de Bishop'ın sesiyle irkilmişti. Bunu *kimseye* söyleyemezdi. Adamın sesinde bir tını vardı. Bağırmamıştı, yüksek sesle bile konuşmamıştı, ama sanki sesi her yerden geliyordu. Önden olduğu kadar arkadan da... Yukarıdan ve aşağıdan. Bir yılan gibi. Ayaklarına baksan, yılanın saldırmaya hazır bir şekilde çöreklendiğini görecekmişsin gibi.

"Yalnız gelmemi söyledin, ben de yalnız geldim. Kafana sıkmak için orduya ihtiyacım yok." Nash koridorda ilerlerken önünden geçtiği bütün odaları el feneriyle kontrol ediyordu. Eski bir oturma odası, yemek odası, her yeri dökülen bir banyo... "Starbucks'ta falan buluşamaz mıydık?"

"O zaman eğlencesi mi kalırdı?"

Arkasında yer gıcırdayınca Nash, el feneriyle birlikte tuttuğu tabancayı doğrulttu. Kimse yoktu.

"Pek de ürkeksin ha?"

"Neredesin?"

"Merdivenlerden ikinci kata çık," dedi Bishop. Bu sefer sesi yukarıdan geliyordu.

Nash fenerin ışığını tavana tuttu. Adamın, yukarıdaki deliklerden birinden kendisini seyrediyor olabileceğini düşünmüştü. "Düşüp bir yerimi kırarsam, suç senin. Dava açarım. Metro PD sağlık sigortası boktan."

"Hatırlıyorum," derken Bishop'ın sesi bu sefer boğuktu. Daha uzaktan geliyordu. "Basamakları ağır ağır tırman ve duvara yakın dur. Sorun çıkmaz."

Nash sahanlıkta durmuştu. Soldaki merdivenlerin ahşap korkulukları karanlıkta kayboluyordu. "Neden buradayım?" Korkuluğa baktı, ama sağ elinde tabancası, sol elinde el feneriyle bir yere tutunamazdı. Ayağını ilk basamağa koyup ağırlığıyla tarttı.

Sonra duvara iyice yanaşıp diğer basamağa tırmandı. Sorun yoktu. Bir adım daha attı.

"Çok iyi gidiyorsun Nash."

"Siktir git!"

"Bu kadar da düşman olunmaz ki."

Bir sonraki basamak ayağının altında gıcırdadı. Nash parçalanacağını düşünse de ahşap dayanıklı çıktı. Son dört basamağı hızla tırmanınca kendini bir koridora açılan sahanlıkta buldu. Üç kapı kapalıydı, ikisi açıktı, bir odanın kapısı zaten yoktu.

"Beni nereye sürüklüyorsun bok herif?" Işıkla koridoru taradı, açık kapıları kontrol etti, ama bir şey göremedi.

"Bana böyle davranırsan, asla dost olamayız. Dostlar birbirine saygılı davranır."

"Ortaya çık," dedi Nash. "Çık da seni bir seferde vurabileyim. Yaralamak istemem. Istırabına bir an önce son vermem en iyisi. Bağırsaklarını falan deşersem, günlerce buralarda kanama geçirirsin. Öylesi kötü olur."

"Eminim endişeden ve üzüntüden harap olurdun. Sondaki kapısız oda."

Onun sesini takip eden Nash ileri adım attı. Tabancasını kapıya doğrulturken, önünden geçtiği diğer kapıları feneriyle kontrol ediyordu. "Neden koridora çıkmıyorsun ki?"

"Beni tertemiz vurmanı istemiyorum. Gözünü kırpmadan vuracağından eminim."

"Bak bu çok doğru," diye söylendi Nash.

Kapalı kapıları açmayı düşünse de vazgeçti. Bishop'ın nerede olduğunu biliyordu. Aşağıdaki tuhaf yankılanma bitmişti. Adam konuştuğunda sesi, koridorun sonundaki odadan net bir şekilde duyulabiliyordu. Kapıya yaklaşırken tabancasının kabzasını sımsıkı kavradı. "Geliyorum Bishop. Aptalca bir şey deneme."

"Aklımdan bile geçirmem."

Son oda mobilyasız, büyük bir yatak odasıydı. Dipteki pencereye tahta çakılmıştı, çifte kapının solundaki gardırop panjurluydu. Evin geri kalanı gibi duvar kâğıtları döküldüğü için altındaki iskelet görülebiliyordu. Tavanın ortasındaki eski pervane tek bir kabloyla asılı durduğundan en ufak bir üflemede bile düşecekmiş gibi görünüyordu.

Tahtalı pencerenin yakınında sırtını kapıya verip ellerini önünde birleştirmiş ve dua ediyormuş gibi başını önüne eğmiş diz çöken Anson Bishop'tan başkası değildi.

Nash adamın ensesine nişan aldı. "Kıpırdama bok herif!"

19

Clair

5. Gün •09.23

H. Stroger, Jr. Hastanesi'nin bodrum katı devasaydı. Bununla birlikte karmakarışıktı. Iskartaya çıkarılmış tıbbi cihazlar hemen her yerdeydi. Sedyeler, yataklar, serum ayakları, tekerlekli sandalyeler... Sonra kutular vardı. Bir noktada birilerinin her şeyi düzenlemeye kalktığı görülebiliyordu, ama bunun yıllar öncesine dayanan bir girişim olduğu açıktı. Odalar etiketlenmiş olsa da artık üzerinde yazanları ancak tahmin etmek mümkündü. Hastane, kurtulmak istediklerini buraya öylece bırakıp unutmuş gibiydi. Görece düzgün görünen tek oda hastanenin havalandırma odasıydı.

Ve Clair, Ernest Skow'u burada buldu. Stout ve araştırmaya yardım etmeleri için emir verdiği üç adamla birlikte içeri girdiklerinde altmışlarındaki siyah adam, pis tulumuyla bir süt kasasının üzerine oturmuş, kahvaltı için getirdiği sandviçini yemekle meşguldü.

"Ernest, bana Ernest diyebilirsiniz," dedi ısrarla, son lokmasını ağzına atıp dudaklarındaki kırıntıları temizlerken. "Şu tünel meselesi nedir?"

Clair, "Kaçakçıların kullandığı tüneller," diye açıkladı. "Şehrin altı neredeyse bunlarla kaplı. Bu eski binaların çoğu, hatta yenilerden birkaçı bile tünellerle bağlantılı."

Ernest kirli sakallı çenesini kaşıdı. "Neredeyse yirmi yıldır buradayım, ama hiç tünel görmedim."

"Burayı ne kadar iyi tanıyorsunuz?" diye sordu Stout.

Adam başını havaya dikti. "Bakımını üstlendiğim ekipmanları ve aletleri tanıyorum. Gerisini bilmem. Benim işim değil."

"Telefon hatlarının binaya nereden girdiğini biliyor musunuz? Telefon şirketleri altyapı için tünelleri kiralayabiliyor," dedi Clair.

Adam gözlerini tavana çevirip yine çenesini kaşıdı. "Galiba batı tarafından," dedi. "Orada başka bir asansör grubu var. Teknisyen çocuklardan duyduğum kadarıyla bodrumun o kısmında çalışıyorlarmış. Zaten buralara pek gelmezler. Orası olmalı."

"Yolu gösterin."

Ernest onları atılmış cihazlarla dolu labirentte dolaştırırken Clair gözlerini sedyelerden alamıyordu. Bazıları boştu, bazılarının üzerine eski cihazlar ve kutular yığılmıştı. Bazıları da kırılıp dağılmıştı. Sayıları o kadar çoktu ki Clair, bunlardan birini Emory ve Gunther Herbert için kullanıp kullanmadığını merak ediyordu. İkisi de sedyeye kelepçelenmişti. Sonuçta sedye süpermarketlerde satılan bir şey değildi.

Ernest tavanı işaret etti. "Şu gri olanlar telefon hattı. Maviler internet için."

Hepsi birbirine plastik kelepçelerle bağlanıp tavana sabitlenen düzinelerce kalın kablo görülebiliyordu. Hepsi gözleriyle bodrumun derinliklerine ilerleyen kablo yığınını takip etti. Sonunda en dibe ulaştıklarında kablolar beton zemindeki on beş santimlik bir delikte gözden kayboluyordu. Deliğin çeperi lastik bir contayla sağlama alınmıştı.

Tünel yoktu. Gözle görülür bir giriş yoktu.

Duvarı boydan boya süzen Clair, "Kahretsin," diye söylendi. "Bir giriş bulacağımızdan emindim..."

Stout duvarın solundan ilerlerken gizli bir düğmeyle gizli bir kapı bulmak istiyormuş gibi eliyle betonu yokluyordu.

Clair, dümdüz beton duvara baktı. "Burası hangi yıl inşa edilmiş?"

Ernest tereddüt bile etmedi. "1912. Çok iyi biliyorum."

"Tüneller 1899 civarı yapılmaya başlamıştı," dedi Clair. "Buralarda bir yerde giriş olması mantıklı. Bu duvar daha yeni. Kapatılmış olabilir mi?"

"Temel seksenlerde güçlendirilmişti. Bunların hiçbiri inşaatın ilk hali değil. O sırada kapatılmış olabilir."

Telefon çaldı... *Kloz.* Telefonu kulağına götürüp, "Efendim?" dedi.

"Paul Upchurch uyandı."

Clair'in kaşı kalktı. "Ne? Hani..."

"Konuşuyor," diye devam etti Klozowski. "Yukarı çıkman gerekiyor."

20

Günlük

"Sesini alçalt!" dedi Paul. Oysa bir şey söylememiştim ve kendi sesi duyulabilecek kadar yüksekti.

Evle ahırın ortasındaki uzun otların arasında emekliyorduk.

"Sanırım onları gördüm," dedi biraz sonra Paul, başını ileriyi görebileceği kadar hafifçe kaldırarak. "Ahırın yaklaşık elli adım önündeler."

Ben de başımı kaldırıyordum ki omzumdan tuttuğu gibi aşağı bastırdı. "Seni görecekler!"

Kaşlarımı çattım. "Seni gördüler mi?"

"Hayır, ama ben görünmem. Hayalet ninjalar gibiyim. Görünmez adam. İstemediğim sürece beni kimse göremez."

Bayan Finicky arkasını döner dönmez kızlar salondan çıkmış, koridoru koşarcasına geçip arka kapıya ulaşmışlardı. Libby içeri hiç girmemişti, ama diğer ikisiyle birlikte gölgesinin büzüştüğünü görmüş, üçünün birden evden ayrıldığını duymuştum. Finicky, kamerayı Paul'den almış, bizi dışarı kışkışlamıştı. Merdivenlerin dibine geldiğimizde Paul kolumu tuttuğu gibi başıyla ön kapıyı işaret etmişti.

Biraz sonra dışarıda evin arkasına dolanıyorduk.

"Yirmiye kadar sayıp peşlerinden gidelim. Çok yakın olmak istemeyiz."

"Neye çok yakın?"

Paul gözlerini devirdi. "Gözetlemeye. Belli ki onları gözetlememizi istiyorlar. Yoksa aşağı niye o kılıkta insinler?"

"Güneşlenmeye gittikleri için olabilir mi?" diye fikir belirttim.

"Tanrım, bazen günümüzün modern kadınları kadar saf olabiliyorsun."

Sanırım görmeni istedim.

Bayan Carter'ın sözleri birden beynimin içinde yankılandı.

"Kristina alenen seninle flört ediyordu, Tegan da bana dokunmadan duramıyordu," dedi Paul. "Bu sinyalleri okumayı öğrenmelisin."

"Sinyaller?"

"Bütün kızlar sinyal gönderir. Deniz feneri gibi, sirenlerin şarkısı gibi. Gerçekten güneşlenmek istediklerini mi sanıyordun?" Başını iki yana salladı. "Alakası yok. Otların arasında yarı çıplak uzanmalarının tek nedeni, onları gözetlememizi istemeleri."

Bir yerlerde bir kız kıkırdadı.

Paul beni hemen yere yapıştırdı. "Hassiktir!"

Bir iki dakika ikimiz de bir şey demedik, sonra başını tekrar, otların üzerinden görebileceği kadar yavaşça kaldırdı.

"Görüyor musun?"

"Hı hı," dedi usulca. "Manzara şahane."

Karnının üzerinde on adım kadar sürünürken peşinden gittim. Durduğumuzda kızların sesini duyabiliyordum, ama ne dedikleri anlaşılmıyordu. Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda sonunda onları gördüm. En yakınımızdaki Tegan, havlusunun üzerine yüzüstü uzanmıştı. Başı diğer tarafa bakıyordu. Kristina

da onun yanında yine yüzüstü uzanmıştı. Havaya diktiği ayaklarını sallayıp duruyordu. Libby ikisinin karşısındaydı, ama tek görebildiğim ayağıydı.

"Arkalarına dolanmak istiyorum," dedim.

"Neden? Tegan şuracıkta ve... Of be..."

Tegan sırtına uzanmış, bikini üstünün bağını çözüyordu. "Sırtıma krem sürer misin?"

Ne dediğini anlayacak kadar yaklaşmıştık.

Kristina elinde güneş kremiyle doğrulup kızın sırtına sıktığı kremi yaymaya başladı. "Çok fazla sürmeyeceğim," diyordu. "Bikini izlerini yok etmemizi söylediler."

Bunu Tegan söylüyor alt satıra alalım. "Zaten uzun kalmayacağız," dedi Kristina. "Altını da çözelim." Yandaki ipleri çözünce bikininin altı hiç direnmeden düştü.

Paul yanımda nefesini tutmuştu. Ben de tutmuş olabilirdim.

"Otuz dakikadan fazla olmaz," dedi Tegan. "Istakoz gibi görünemem."

Kristina dönüp Libby'ye baktı. "Kremin çürüklere iyi geldiğinden emin değilim."

"Denemesi bedava," dedi Tegan. "En azından renkleri solar. Zaten morluklar açılmaya başlamış. Gerekirse biraz makyajla kapatabiliriz bence."

"Belki biraz krem..."

Ses ne Tegan'ın ne de Kristina'nındı. Libby konuşmuştu. "Sadece yaraya fazla bastırmayın. Hala çok acıyor."

21

Nash

5. Gün • 09.25

Yüzü, tahta çakılı pencereye dönük, dizleri üzerindeki adam Anson Bishop'tı. Nash içeri girerken dönmemiş, hiç kıpırdamamıştı. Bütün vücudu ceset gibi kıpırtısızdı. Sabah bulunan cesetler gibi poz veriyordu.

"Lütfen önünde organlarını koyduğun üç kutu bulacağımı söyle," dedi Nash yaklaşırken. Namluyu adamın üzerinden ayırmıyordu.

Bishop cevap vermedi.

Nash'ın el fenerinden yayılan ışık Bishop'ın gölgesinin oda boyunca uzayıp duvarda yükselmesine neden oluyordu. Keskin hatlarıyla upuzun bir canavar gibiydi. Zemin ayağının altında gıcırdarken dikkatli adımlarla adamın önüne geçti.

Bishop'ın gözleri kapalıydı. "Sam nasıl? Onun için endişeliyim."

"Üzerinde silah var mı?"

"Yok."

Bishop'ın üzerinde sadece gri bir kazak, kot pantolon ve yürüyüş botları vardı. Kalın ceketini, atkısını ve şapkasını odanın bir köşesine yığmıştı. Başka eşya yoktu.

Nash ayakkabısının ucuyla kazağın arkasını kaldırdı. Tabanca da yoktu. "Ellerini ensende birleştir." Bishop söyleneni yaptı.

"Parmaklarını kenetle."

Bishop söyleneni yaptı.

İşte Nash o zaman kartonu fark etti. Bishop'ın göğsünde, tıpkı mezarlıktaki cesette olduğu gibi bir karton vardı. Ama bunun üzerinde *Baba, beni affet* yerine *Teslim oluyorum* yazıyordu.

"Virüs nerede?" diye sordu Nash.

Bishop gözlerini açmamıştı. "Hangi virüs?"

Nash namluyu Bishop'ın şakağına dayayıp bastırdı. "Sam'in sabrı bende yok. Seni şuracıkta vurup ölü bulduğumu söylemekten de hiç çekinmem. Birilerinin umursayacağını mı sanıyorsun? Muhtemelen şehirde festival düzenlenir. Bir hastane, hasta dolu. Sana son kez soruyorum... Virüs nerede?"

Bishop dudaklarını yaladı. "Hastaneler zaten hasta dolu olmaz mı?"

Nash tekmeyi yapıştırdığında ayağı daha ne olduğunu anlayamadan Bishop'ın göğsüne indi. Harika bir histi. "Bu sabah bulunan iki kadının aileleri, seni şu siktiğimin penceresinden aşağı atmamı umursar mı sanıyorsun? Virüs hangi cehennemde?"

Tekmeyi yiyen Bishop iki büklüm olmuştu, ama bir şekilde ensesindeki ellerini ayırmamayı başarmıştı. Birkaç kere öksürüp nefesini topladıktan sonra doğruldu. "Chicago Metro'dan birine teslim oldum. Hiçbir düşmanlık göstermedim. Agresif davranmadım. Yine de bu dedektif zor kullanıp beni öldürmekle tehdit etme ihtiyacı duyuyor. Seni bu yüzden buraya davet ettim. Bu halini görmek için. Bana böyle davrandığını belgelemek için. Başından beri bana *böyle* davrandınız. Chicago Metro, beni günah keçisi yapmak istiyor. Tek yapmaya çalıştıkları, kendilerinden olanı korumak. Dedektif Brian Nash, Sam Porter'ın ortağı. Yıllardır arkadaşlar. Bu dedektif ne kadar derinde bilmiyorum, ama en az Porter kadar kirli olduğu açık. Suçlandığım her konuda masumum."

Tepesine dikilip ona bakarken Nash'ın yüzü yanıyordu. "Sen kimle konuşuyorsun be?"

Dışarıda rüzgâr şiddetlenince bina inledi.

O anda Bishop, gözlerini ilk kez açıp odanın köşesini işaret etti. Örümcek ağlarının sardığı tozlu ahşap zeminde küçük bir GoPro kamera duruyordu. Minik mercek ikisine dönüktü.

Nash kamerayı topuğuyla çatırdatarak ezdi. Birkaç kez daha üzerinde tepindikten sonra geriye kırık parçalardan başka bir şey kalmamıştı.

Oysa Bishop istifini bozmamıştı. Bilakis dudaklarındaki gülümseme yüzüne yayılıyordu. "Sana güvenmediğim için seni aramadan önce Kanal 7'yi aramıştım. Hani şu dostunuz Lizeth Loudon'u. Kamerayı onlar yerleştirdi. Yan tarafta canlı kaydediyorlar. Neden bu binaya geldiğini soruyordun," diye başını kaldırdı Bishop. "Bu yüzden."

Nash ayağının altındaki kamera parçalarına baktı, sonra bakışlarını tekrar ona çevirdi. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu. Bir adım gerileyip ceketinin yakasındaki küçük mikrofonu ağzına yaklaştırdı. "Poole, beni duyabiliyor musun? Ekibi hemen içeri yolla."

22

Clair

5. Gün • 09.26

Ameliyattan sonra Paul Upchurch, beşinci kattaki yoğun bakım ünitesinde bir odaya alınmıştı. Clair bodrumdan asansörle yukarı çıktığında Dr. Beyer onu koridorda karşıladı. Adamın saçları hafiften seyrelmişti ve gözleri biraz yorgun bakıyordu, ama bunun dışında bir anda evinden alınıp böylesi bir kaosa sürüklenmiş biri için fazlasıyla iyi görünüyordu.

"Hastanedekiler, yaklaşık bir düzine insanda SARS virüsü bağlantılı nezle benzeri semptomlar görüldüğünü söyledi."

"Hı hı," dedi Clair maskenin ardından. Gözleri yanıyor, hapşırmamak için kendini zor tutuyordu. Mide ve bağırsaklarındaki hareketlenmelerden bahsedecek değildi. Salaş bir Meksika restoranında yediği akşam yemeğinin sabahı bile daha iyiydi.

Beyer de maske takıyordu, ama hasta görünmüyordu. "Siz..." Sözlerini tamamlayamadı, çünkü anlamıştı. "Siz virüse diğerlerinden daha erken maruz kalmışsınız."

"Ben iyiyim."

"Hiç iyi görünmüyorsunuz. Birinin size serum takması lazım. Vücudunuz susuz kalmış."

"Sadece yorgunum. Günlerdir bu iş yüzünden mola bile veremedik. İşler sadece sarpa sarıyor."

Adam bileğini tutup elinin üstündeki deriye çimdik attı. "Cildinizin hemen geri dönmesi gerekirdi, ama görüyorsunuz değil mi? Cildiniz esnekliğini kaybediyor. Bu susuz kalmanın bir işaretidir." Elini bıraktıktan sonra ekledi. "Tedavi uygulanıyor mu?"

Clair omuz silkti. "Bağışıklık sistemimi güçlendirmek için bir iğne yaptılar. Onun dışında ellerinden pek bir şey gelmiyor. Serum vermelerini isterim." Başıyla koridoru işaret etti. "Bakın, benim için endişelenmenizi takdir ediyorum, ama yapmam gereken bir iş var... Upchurch size ne dedi?"

Dr.Beyer da koridora baktı. "Ameliyat sonrası standart prosedür gereği, kendi kendine nefes alıp alamadığını ve yutkunup yutkunamadığını görmek için solunum cihazını çıkardık. Yeniden takmaya hazırlanıyordum ki öksürdü, ardından kolumu tuttu." Bir an düşüncelere daldığında bileğini sıvazlıyordu. "Anlayamıyorum. Beyninin konuşma ve mantık yürütme bölümleri önemli ölçüde alınmıştı. Cümle kurmak şöyle dursun tek bir kelime bile edememesi gerekiyordu."

"Doktor... N*e dedi?*"

Dr. Beyer yoğun bakım ünitesine doğru yürümeye başladı. "Bir isim söyledi. Başta anlayamadım. Zorlanarak söylemişti, sonra ismi defalarca tekrarladı. Sarah... Sarah Werner. Size bir anlam ifade ediyor mu?"

Clair ismi çok iyi biliyordu, ama kadının kim olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Sam, Werner'ın telefonundan aradığında, son iki gününü Sarah Werner olduğunu sandığı bir kadınla geçirdiğini öğrenmişlerdi. Aynı zamanda New Orleans'ta avukat olan gerçek Sarah Werner'ın haftalar önce öldüğünü de öğrenmişlerdi. Kadının cesedi dairesinde çürümeye bırakılmıştı. New Orleans'ta Vincent Weidner adındaki bir hapishane gardiyanı da gözaltına alındığında Sarah Werner'ı görmek istemişti.

Sam ve Werner olduğunu iddia eden kadın, birlikte aynı hapishaneden bir kadının firar etmesine yardım etmişlerdi. Kadın daha sonra Chicago'daki Guyon Oteli'in lobisinde ölü bulunmuştu. Göründüğü kadarıyla onu Sam vurmuştu. Clair içten içe bunun doğru olamayacağını hissediyordu. Sam, Poole'a Sarah Werner olarak tanıdığı kadının aslında Bishop'ın annesi olduğunu söylemişti. İyi de Upchurch neden onu ya da ölen avukatı görmek istiyordu ki?

"Buradan," dedi Dr. Beyer, onu birkaç kapıdan geçirip küçük bir hole soktuğunda. İçinde tulum bulunan kapalı bir paket uzattı. "Bunu giymeniz gerekiyor. Virüs bulaşırsa asla yaşayamaz. Riski göze alamayız."

"Bir hanıma kendini iyi hissettirmeyi çok iyi biliyorsunuz," diye karşılık veren Clair paketi yırtarak açtı ve tek kullanımlık sarı plastikten tulumu çıkardı. Adam ayrıca, aynı renkte bir çift lastik çizme, başını tamamen kaplayan ve bir tür cırtcırtla tuluma yapışan büyükçe bir maske verdi. Sonra küçük oksijen tüpünün asıldığı kemeri beline bağlamasına yardım etti. Tüpün hortumu tulumun arkasına takıldığında Clair, serin havanın vücudunu sardığını hissedebiliyordu.

Ona yardım ettikten sonra adam, tecrübe eseri bir hızla benzer bir tulum kuşandı. "Tüp on beş dakikalık. Zaten daha fazla zamana ihtiyacınız olacağından kuşkuluyum." Sesi bir tür dahili diyafondan geliyordu. "Hazır mısınız?"

Clair başıyla onayladı. Sonra adamın peşinden Paul Upchurch'ün odasına girdi.

Hastaneye getirildiğinde adama alıcı gözle bakamamıştı. Upchurch polis gözetimindeyken kendinden geçmiş, hemen yoğun bakıma alınarak ameliyata hazırlanmıştı. Yataktaki yaratık kâbuslardan fırlamış gibiydi. Kül rengi teni, ince bir ter tabakasıyla parlıyordu. Başının bandajlı olması gerekirdi, ama alakası

yoktu. Şeffaf bandajın altındaki ameliyat izleri açıkça seçilebiliyordu. Bandaj aynı zamanda bir tür sıvıyla doluydu. İyileşmeyi hızlandırıp hızlandırmadığını bilmiyordu, ama manzara midesini ağzına getirmeye yetmişti. Adamın saçları ve kaşları yoktu. Ya tedavi nedeniyle dökülmüştü ya da ameliyata hazırlanırken tıraşlanmıştı. İnsandan çok bir uzaylıya benziyordu ve gözlerini doğrudan Clair'e dikmişti.

Dosyasındaki bilgilere göre gözleri mavi olmalıydı, ama şimdi bakarken bunu anlamak mümkün değildi. Süt mavisi gözler kan çanağından farksızdı ve gözakları sapsarıydı.

Dr. Beyer, yatağın yanına yığılmış makinelerden çeşitli grafikleri ve renkli göstergelerdeki sayıları kontrol etti. Sırtı Clair'e dönük olduğu için yüzü görünmüyordu.

Clair ağır adımlarla yatağa yaklaştı. Upchurch gözleriyle onu takip ediyordu. Kuruyup çatlamış dudaklarını yaladı. Gözleri ve derisi gibi dili de soluk gri renkteydi. Clair bir ölüye baktığını biliyordu. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, adam da bunun farkındaydı.

Upchurch'ün sağ eli titredi, sonra bir iki santim yataktan kalkıp geri düştüğünde metale bağlı kelepçeler tangırdadı. Kelepçe takılması saçma görünüyordu. Bu adamın bir yere gideceği yoktu. Dudakları kıpırdarken nefes almaya çalıştığında ağzı şapırdadı. Yine de gözünü Clair'den ayırmıyordu.

Clair henüz onun gözünü kırptığını görmemişti. Bir adım daha yaklaştı. "Ben Chicago Metro'dan Dedektif Clair Norton. Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

Adam kendini zorlayarak başını belli belirsiz oynattı. O sırada bile gözlerini kırpmamıştı.

"Ağır ilaçlar verildi, ama herhalde en küçük bir hareket bile büyük ağrılara neden oluyordur. Kısa kesmeye çalışın," dedi Dr. Beyer.

Clair onun döndüğünü görmemişti, ama yatağın diğer ucunda kendisine bakıyordu.

"Sarah Werner'ı istemişsiniz," dedi Clair, Upchurch'e bakarak. "O öldü."

Adam anladıysa bile yüzünden bir şey belli olmuyordu. Dudakları tekrar şapırdadığında Clair, odadan kaçmak istediği halde olduğu yerde çakılı kaldı.

Upchurch'ün dudakları tekrar oynadı. Bu sefer bir şeyler *söylemeye* çalıştığı kesindi. Sesini duymak neredeyse imkânsızdı, bu yüzden Clair, anlayabilmek için iyice eğildi, ardından kaşlarını çattı. "Anlıyor musunuz? Neyi anlıyorsunuz?"

Kan, adamın ağzının kenarından incecik süzülmeye başladı. Dudağındaki çatlak kanıyordu. Katlanılması zor bir görüntüydü. "Sonunda anlıyorum," derken adamın sesi biraz daha netti.

"Neyi anlıyorsunuz?"

Adam başını kaldırıp yaklaşmaya çalıştı, ama kendini fazla zorlamıştı. Başı tekrar yastığa düştü.

Clair tekrar iyice yaklaştı. Duymasını sağlayacaksa maskesini çıkarmaya hazırdı.

Upchurch tekrar konuştuğunda, ölmekte olan dudaklarından dökülen, fısıltıdan ibaret dört kelimeyi Clair, hiç duymamış olmayı dilerdi. Bir adım gerilediğinde ağzı açık kalmıştı. "Ah, olamaz."

Odadan geri geri çıkarken üstündekileri neredeyse parçalayacaktı. Dr. Beyer ve diğerleri onu seyrediyordu.

23

Clair

5. Gün • 09.31

On dakika sonra Clair, Kloz'la birlikte küçük ofisteydi. Başı ellerinin arasındaydı. Odanın köşesinde yere oturmuş, öne arkaya ağır ağır sallanıyordu.

Başta Klozowski, etrafında pervane olmuş, onu rahatlatmaya çalışmıştı, ama sonunda gerileyip sandalyesine oturmuş, dizüstü bilgisayarının güvenli ışığına sığınmıştı. O da en az Clair kadar huzursuz görünüyordu.

Mümkün değildi.

"Sayıklıyor Clair. Söylediği çok anlamsız."

Clair sallanmaya devam ediyordu. "Söyledi. Ben bir polisim. Bunu bildirmem gerekiyor. Bir yerlerde kaydının olması lazım. Tanrım, gazeteler öğrenirse..."

"Doğru duyduğundan emin misin? Belki yanlış anladın."

"Hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar doğru anlamadım."

"Bir tür tulum giydiğini söylüyorsun. Maskeyle iyi duyabiliyor muydun?"

Clair hızlandı. "*4MYMN katili Sam Porter*, dedi. Alenen böyle dedi. Hiçbir şeyi yanlış anlamış değilim. Doktor da yanımızdaydı. Duyduğundan eminim. Tanrım, bir hemşire de vardı. O da duymuş olmalı. Kim bilir başka kimler..."

"Ölmeden önce ifadesini alman gerekiyor," dedi Kloz usulca.

Clair sallanmayı bıraktı. "Oraya bir daha hayatta girmem."

"Ne bildiğini öğrenmemiz gerekiyor."

"Yalan söylüyor," dedi Clair isyan edercesine. "4MYMN katili Anson Bishop."

"Ya değilse?"

Clair ters ters baktı. "Sen kimden yanasın?"

Kloz ellerini havaya kaldırdı. "Kimseden yana değilim, ama burada yalnızız ve haber yayılırsa -ki yayılacağını biliyorsun- adamın ifadesini almazsak, nasıl görüneceğinin farkında mısın? Sam'i koruduğumuz için bizi suçlayacaklar."

"Upchurch'ün Ella Reynolds ve Lili Davies'i öldürdüğünü biliyoruz... Larissa Biel ve Katy Quigley'i de öldürmeye çalıştı. Muhtemelen annesini ya da babasını da öldürecekti. Wesley adındaki o delikanlıyı öldürdü. Ona kim inanır?" Kelimeler ağzından dökülürken bile Clair, insanların inanacağını biliyordu.

"Bildirmemeyi falan düşünmüyorsun ya?" dedi Kloz. "Bu bir seçenek değil. Öyle değil mi?"

Clair ona baktı, bir şey demedi.

Klozowski'nin ağzı açık kaldı. "İyi de bana niye söyledin o zaman?"

"Belki ne anlama geldiğini çözene kadar susabiliriz."

Kloz başını iki yana salladı. "Nash'i arıyorum."

"Çoktan denedim. Telesekretere düşüyor."

"O zaman Poole," dedi Kloz. "Poole'a söylememiz lazım."

"Onun telefonu da telesekretere düşüyor."

Duvardaki telefon çalmaya başlayınca ikisi birden yanıp sönen küçük ışığa baktı. Yerlerinden kıpırdamamışlardı. Dördüncü çalışta Klozowski kalkıp cevap verdi.

Clair yanında, konuşulanları dinliyordu. Kloz birkaç kez başını salladı, sonra telefonu kapattı. Daha ağzını açmadan ne söyleyeceği aşikârdı. Yine de söyledi.

"Upchurch ölmüş."

24

Günlük

Dedektif Welderman o akşam geri döndü. Eve girmedi. Bunun yerine araba yolunda direksiyonun başından ayrılmadan oturdu. Camını indirmişti, sigarası kül silkelemek için dakika başı görünüp kayboluyordu. Tegan ve Kristina evden çıkıp arka koltuğa yerleşene kadar yaklaşık beş dakika bekledi. Fren lambaları iğne ucu gibi küçülüp gözden kaybolana dek arkalarından izledim. Saat dokuzu biraz geçiyordu.

"Nereye gittiklerini biliyor musun?" diye sordum.

Paul ranzanın üstünde çizgi romanıyla uğraşıyordu. Maybelle Markel'ın Talihsizlikleri. Önceki gece Tegan'ın odasından aşırdığı bir kazağı burnuna götürüp kokuyu içine çekiyordu. "Sessizlik," dedi. "İlham perimi bekliyorum."

"Tegan'ın kazağını koklayarak mı?"

"Donunu koklamam daha tuhaf olurdu."

Tegan'dan aşırdığı çeşitli kıyafetleri bir yere sakladığından emindim, ama henüz bulamamıştım.

"Neredeyse her akşam onları bir yere götürüyor. Nereye gidiyorlar?"

Paul kazağı yana bırakıp tekrar çizmeye başladı. "Bence işin iyi yanına odaklanmalısın. Sonuçta dedektifin arka koltuğunda olan sen değilsin. Akşamını öyle geçirmek istemezsin."

"Nereye götürdüğünü biliyor musun?"

Keçeli kalemlerini karıştıran Paul, kırmızıyı seçtikten sonra çizimini boyamaya başladı. "Çok yanlış sorular soruyorsun dostum."

"Öyle mi?"

"Tek sorman gereken, Kristina'nın aşağıda yaptığı gibi yine sıcacık minik bedeniyle sana sürtünmesini nasıl sağlayacağın."

Yüzüm yine kızardı. "Sadece dalga geçiyordu."

Paul kıkırdadı. "Seninle dalga geçmiyordu. Kadınların hamlelerini çok iyi bilen bizlere göre, yaptıklarıyla sana maceraya atılmak için boyunun yeterince uzun olduğunun ve bileti satın alıp güverteye çıkmanın yeterli olacağının sinyalini veriyordu."

"Öyle bir derdi olmadığından eminim."

Beni duymazdan geldi. "Kız sana pas veriyor. Çiçeğini koklamanı istiyor. Biraz fıkfık. Biraz güreş. Sallan yuvarlan. Ufaklığı gıdıkla. Küçük Bishop'la saklambaç... Biraz beynin olsaydı, odasına gidip yorganın altına girerek kızlar gecesi sona erdikten sonra eve dönecek Maid Marian'ı beklerdin."*

"Kızlar gecesi mi? Dedektifle mi?"

"Sence nereye gitmiş olabilirler?" Paul kırmızı kalemin kapağını kapatıp yeşili aldı. "İki sevgili ev arkadaşımızın ne giydiklerini görmedin mi?"

Tegan'ın siyah bir elbise ve topuklu ayakkabı giydiğini söyledim. Sanırım Kristina'nın elbisesi lacivertti, ama akşam karanlığında seçmesi zordu.

---

* *Maid Marian and Her Merry Men.* 1989 yılında BBC'de yayınlanmaya başlayan bir müzikal komedide, Robin Hood'un sevgilisinden esinlenen bir karakter (ç.n.)

"Bizim için hiç öyle giyinmiyorlar," dedi Paul. "Bize düşen çoğunlukla pijamalar ve terli tişörtler. Bugünkü istisnaydı."

Koridorda bir kapının çarptığını duydum. Sonra Sansar birine bağırdı. Muhtemelen oda arkadaşı Çocuk'a bağırıyordu. İkisi de bizden daha küçüktü ve çoğunlukla birlikte takılıyorlardı. Sansar herhalde on iki falandı. Gerçek adının ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sansar adı ona çok yakışıyordu. Boncuk gibi gözleri vardı, sinirlendiğinde burnunu oynatmaya başlıyordu ki çoğunlukla sinirli oluyordu. Çocuk'a neden Çocuk dediklerini bilmiyordum, ama herkes öyle dediği için ben de Çocuk diyordum.

Paul çizimini havaya kaldırdı. Tegan gözlerini kapatmış, havlusunun üstünde çırılçıplak uzanıyordu. Kristina, elinde ters tuttuğu güneş kremiyle ona doğru eğilmişti; bir damla krem havada Tegan'ın sırtına düşmeyi bekliyordu. Tegan kırmızı tişörtünü ensesinde toplamıştı. Hiç fena bir çizim değildi.

"Libby nerede?"

Paul çizime bakıp köşedeki belli belirsiz ayağı gösterdi. "İşte burada."

"Hayır, yani onu niye çizmedin?"

Gözlerini deviren Paul çizimine geri döndü. "Fıstık gibi Kristina üstüne düşüyor, sen tutmuş Libby'yi merak ediyorsun?" Başını iki yana salladı. "O kız kafadan kontak oğlum. Boş ver. Onun gibi kızların kafası hiç düzelmez. Birkaç hafta burada kaldıktan sonra onu, kendi gibi kızların gönderildiği yere sepetleyecekler. Bizim dünyamızda çok kalmayacak. O yüzden bağ kurmamak en iyisi. Finicky duvar için resmini bile çektirmedi."

Onu henüz tam olarak görmemiştim. Orada burada göz ucuyla görebildiğim kadarıyla tanıyordum. Savrulan sarı saçlar. Duvardaki gölgesi... Bugün dışarıdayken bile bir şekilde görünmez olmayı başarmış, bir hayalet ya da akıldan geçip giden bir düşünce gibi büzüşerek araziye uymuştu.

Kapıya gidip kulağımı ahşaba yasladım. "Sence Bayan Finicky şu anda ne yapıyordur?"

Paul omuz silkti. "Tahminimce cadılık yapıyordur. Bodrumdaki kazanda küçük çocukları kaynatıyordur. Otuz dakika haşlama, sonra bir çimdik tuz ve biber."

Kapıyı açıp koridora göz attığımda kimseyi görmedim. Sansar'ın kapısı kapalıydı. Kristina ve Tegan kapılarını açık bırakmışlardı. Vince'in kapısı açıktı... Onu bütün gün görmemiştim ve buna hiç üzülmüyordum. Libby'nin kapısı ne açık ne de kapalıydı, aralık duruyordu. Arkasında karanlıktan başka bir şey görünmüyordu.

Paul bana bir Snickers fırlattı. Yanıma çarpan paket yere düştü. "Kristina çikolataya bayılır... Küçük bir rüşvetten kimseye zarar gelmez."

Çikolatayı yerden aldım, ama Kristina'nın odasına gitmeyecektim.

25

Nash

5. Gün • 09.37

"Yürü! Yürü! Yürü!"

Sesler Nash'ın kulaklığından geliyordu. Biraz sonra binaya girdiklerini duydu. Ön kapının çatırtısı, merdivendeki botlar... İlerlerken bütün odaları kontrol ediyor, boş olduğunu gördükçe bağırarak yaklaşıyorlardı.

Nash yerinden kıpırdamadı. Gözlerini Bishop'tan ayırmıyordu. Tetiği çekip adamın hayatına son vermemek için adeta iradesiyle savaşıyordu. Bishop da kıpırdamıyordu. SWAT ekibinden iki kişi odaya daldığında arkalarından üç kişi daha girdi, ama Bishop istifini bozmadı. Adamlar bağırıyorlardı. Ellerini ve kollarını kavrayıp kelepçe takmadan önce arkasında birleştirdiler. Sonra biri sırtına basıp yere yapıştırdı. Bütün gücüyle kafasını bastıran diğerinin ağırlığıyla, Bishop'ın yüzü pis yere yapıştı.

Yine de çıtı çıkmıyordu.

Bütün bunlar olurken Nash donakalmıştı. Bishop'ın ayaklarını plastik kelepçeyle bağladılar. Ardından üstünü arayıp bütün ceplerini tersyüz ettiler. Hiçbir şey bulamadılar.

O sırada Nash omzunda bir el hissetti.

Poole.

Bir şey demedi. Gerek yoktu.

Nash sonunda tabancasını kılıfına sokup Bishop'ın yanına diz çökerek boğazını temizledi. "Sessiz kalma hakkın..." Diğerleri seyrederken gerisini ezberden söyledi. Oda tuhaf bir şekilde sessizleşmişti. Sözleri bittiğinde Bishop'ı götürmeleri ni söyledi.

Dört adam kıpırtısız yaratığı kaldırıp odadan çıkardı.

"Basın burada," dedi Poole.

"Biliyorum."

"Amirlerim arayıp yapmam gerekeni emretmeden önce çık git ve açıklamanı yap."

"Bu Sam'in hakkıydı. Açıklamayı yapan o olmalıydı."

"Şu anda kimse Sam'i kameraların önüne çıkarmayacak."

Nash parmaklarını saçlarından geçirip elinden geldiğince düzeltti. "Bu işle ilgili her şey saçma sapan."

Poole bir şey demeden yerdeki kameradan geri kalanlara baktı.

Nash, kamerayla ilgili soru gelmeden oradan çıktı, çıkmadan önce de Bishop'ın önünde duran karton parçasını alarak koridorda onu taşıyan adamları takip etti. Ön kapıdan baktığında donakaldı.

Daha yirmi dakika önce bomboş olan blok neredeyse arı kovanına dönmüştü. Yaklaşık bir düzine polis aracı sokağı doldurmuştu. Bunların gelmesi normaldi. Poole'la anlaşması doğrultusunda yaklaşık bir kilometre geriden takip edilecek, iki blok ötede görünmeden bekleyeceklerdi. Ancak buzlu kaldırımlar semt sakinleriyle doluydu. İki haber aracının yanı sıra bir başka araç da yolu bloke ediyordu.

Bishop'ı taşıyan dört adam basamakları inerek aşağıda bekleyen siyah SWAT aracına yöneldi. İki diğer görevli onu arabaya bindirip kapıları kapattı. Bütün bunlar dakikalar içinde olup

bitmişti. Nash sanki rüyadaydı. Bir sürü gazeteci, zaten beynini kemiren soruyu bağırıyordu... Bishop niye teslim olmuştu?

Her yerden deklanşör sesleri gelirken, kameraların Bishop'ın içinde olduğu araçtan, kendisine döndüğünü fark etti; 426 McCormick binasının girişinde sadece tek menteşenin tuttuğu yeşil kapının önünde duruyordu. Turuncu renkli penis çizimini hatırlayınca bir an gülümsemeden edemedi, ama kamera sesleriyle kendine geldi.

"Kartonu kaldırabilir misiniz?" Bunu fotoğrafçılardan biri istemişti. Yakasında *Chicago Examiner* logosu olan lacivert bir ceket giymişti. Nash elindeki kartonu hatırlayıp kimsenin okuyamayacağı bir şekilde kendine çevirdiğinde fotoğrafçı yine de fotoğrafı çekti.

Kanal 7 muhabiri Lizeth Loudon, merdivenlerin dibinde kameramanına dönmüştü, ama Nash kadının ne dediğini duyamıyordu. Çok geçmeden Loudon ona dönüp, "Canlı yayındasınız Dedektif," dedi. "Anson Bishop'ın teslim olduğu doğru mu?"

Nash cevap vermek için ağzını açtı, sonra ne diyeceğinden emin olmadığını fark etti. Üzerine bir saniye olsun düşünmemişti. Sam doğaçlamalarıyla bu işin daha kolay görünmesini sağlamıştı hep.

Loudon, mikrofonu burnuna tutarken geçen bir iki saniye, dakikalar gibi geliyordu. Sonunda boğazını temizledi. "Bu sabah erken saatte Anson Bishop, Chicago Metro'yla iletişime geçip..." Tehditlerden bahsedemezdi. Bishop'ın, buluşma yerine yalnız gelmezse virüs yaymakla tehdit ettiğini söylemesi, sadece paniğe neden olurdu. Herkesin içini rahatlatacak bir şeyler anlatması gerekiyordu. Sam olsa öyle yapardı."Burada olacağını biliyorduk. Chicago Metro, FBI iş birliğinde Bishop'ı yakalayıp gözaltına alma fırsatını değerlendirdi."

Loudon kaşlarını çatıp mikrofonu kendi ağzına götürdü. "Peki bu sabah bulunan kurbanlar? Virüs ele geçirildi mi? Stroger Hastanesi'ndeki insanlar bırakılacak mı?"

Nash bunların hiçbirine cevap vermedi. Bunun yerine, "Chicago, şehre korku salan bu canavarın artık demir parmaklıklar ardında olduğunu bilerek rahat nefes alabilir." Kadının yanından geçip kalabalığı yararak arabasına yöneldi.

İki lastiği patlamıştı.

Göz ucuyla köşedeki bakkalın, camın arkasından kendisini seyrettiğini gördü, ama oraya yöneldiğinde adam storları indirdi.

26

Clair

5. Gün • 10.02

"Of, fena sıçtık."

Bunu Klozowski'den yüksek sesle duymasına gerek yoktu, ama adam yine de durumu netleştirme ihtiyacı hissetmişti. Clair, yanına gidip dizüstü bilgisayarını kapatıp onun kafasına geçirmemek için kendini zor tutuyordu. Bu ilk seferi değildi, ama bu sefer yapması işten bile değildi. Fena halde yorgun olmasa ve ağrı hissetmese, sürekli burnunu çekmese belki yapardı.

Upchurch'ün öldüğünü haber vermek için aradığında, Komiser Dalton pek şaşırmamıştı. Gerçi şaşırması için bir neden yoktu, ama adamın ölmeden önce söylediklerini aktardığında da komiserin şaşırmaması *tuhaftı*. Bunun doğru olamayacağını bilecek kadar Sam'i tanıyordu, hatta telefonda hava durumunu dinliyormuş gibi dinleyip bundan, basın ve federaller dahil, hiç kimseye bahsetmemesini söylemişti.

Telefon titreştiğinde ekrana göz attı...

Bishop gözaltında.

Mesaj Nash'ten geliyordu.

"Nash, Bishop'ı yakalamış," derken sesi o kadar alçaktı ki Kloz'un kendisini duyup duymadığından emin olamadı.

Klozowski önündeki ekrana neredeyse yapışmıştı. "Biliyorum," dedi. "Sıçtığımızın resmidir. Gel de kendin gör."

Kapının hemen yanında, sırtını duvara dayamış yerde oturan Clair ayağa kalktığında, vücudunun çeşitli yerlerindeki eklemleri isyan edercesine kütürdedi. Kloz'un çevirdiği ekranın en tepesinde, üzerinde *Teslim oluyorum* yazan bir karton parçasıyla Nash görülebiliyordu. Altındaki video tekrar tekrar oynamaya ayarlanmıştı. Bir odada yere diz çöken Anson Bishop, Nash tarafından tekmeleniyordu. Tekmesi Bishop'ın midesine her indiğinde video başa dönüyor, tekrar oynuyordu. Bunların altına da kalın harflerle manşet atılmıştı.

Chicago'nun en iyi polisi iş başında.

"Sosyal medya bununla yıkılıyor," dedi Kloz.

"Olamaz."

"Daha kötüsü var." Kloz, görsellerin altındaki bir linke tıklayınca başka bir video açıldı. Önceki videonun kesilip alındığı bu görüntüler Nash, Bishop'ın karnına tekmeyi indirirken başlıyordu. Sonra Bishop toparlanıp birkaç kez öksürdükten sonra, "*Chicago Metro'dan birine teslim oldum. Hiçbir düşmanlık göstermedim. Agresif davranmadım. Yine de bu dedektif zor kullanıp beni öldürmekle tehdit etme ihtiyacı duyuyor. Seni bu yüzden buraya davet ettim. Bu halini görmek için. Bana böyle davrandığını belgelemek için. Başından beri bana böyle davrandınız. Chicago Metro, beni günah keçisi yapmak istiyor. Tek yapmaya çalıştıkları, kendilerinden olanı korumak. Dedektif Brian Nash, Sam Porter'ın ortağı. Yıllardır arkadaşlar. Bu dedektif ne kadar derinde bilmiyorum, ama en az Porter kadar kirli olduğu açık. Suçlandığım her konuda masumum*," diyordu.

"Nash, kayıttan hemen sonra kamerayı parçalamış, ama kaydın tamamı Kanal 7'de ve herkese dağıtıyorlar. Bütün büyük kanallar şu anda yayınlıyor," diyen Kloz'un parmakları öfkeyle

klavyeyi dövüyordu. "Hepsi Bishop'la görüşmeyi ve gözaltındayken tam şeffaflık talep ediyor. Sam'le de konuşmak istiyorlar. Bu sabahki cinayetler, hatta önceki cinayetler sırasında Sam'in nerede olduğunu bilmek istiyorlar. Sıçtık."

4MYMN katili Sam Porter.

"Bu iş Bishop'la Upchurch'ün başının altından çıkıyor," dedi Clair kendinden emin bir ifadeyle. "Bir şekilde öncesinde kararlaştırdılar." Telefonu çalınca söylenmeye başladı. "Bu da ne şimdi?" Cebinden çıkarıp cevap verdi.

Stout arıyordu. "İkinizin de hemen kafeteryaya gelmesi gerekiyor. Çok ciddi bir..." Hat koptu.

Koridora çıkan kapıyı açtıkları anda kalabalığın sesi kulaklarına kadar geldi. Öfkeli sesler birbirini bastırmaya çalışıyordu. Stout ve üç adamı; kalabalık ile kafeteryanın, –ana hastane koridoruna, lobisine, çıkış kapılarına açılan– cam kapısı arasında durmuşlardı. Zaten ellerinden başka bir şey gelmiyordu. Kalabalıktan bir adam, bir sandalyeyi havaya kaldırmıştı, diğeri elindeki metal bir askıyı Stout'a doğru sallıyordu. Clair'in nöbetçi olarak bıraktığı iki polis memuru ortalıkta görünmüyordu.

Kalabalığı yarıp öne geçerek eli silahının kabzasında, Stout'la Askılı Adamın arasında durdu.

"Şimdi de bizi vurmaya mı başlayacaksınız?" dedi adam.

"Herkes sakinleşsin!" diye bağırmaya çalıştı Clair, ama sesi yetmeyince öksürmeye başladı.

Mavi çiçekli elbiseli bir kadın, "Onun da Metro'daki diğer canavarlardan farkı yok!" diye bağırdı. Telefonunu çıkarmış, Clair'i videoya çekiyordu. "Hepimizi buraya kilitleyip teker teker ölmemizi bekliyorlar. Bizi korumaya değil, *hapsetmeye* çalışıyorlar. Artık bu kafeste kalmayacağım! Evime gidiyorum!"

Başkaları da bağıra çağıra ona destek çıktığında, Clair gerilememek için kendini zor tuttu.

O sırada Askılı Adam saldırıya geçince askının ucu başının üzerini sıyırarak saçlarını dağıttığında kalabalık bir an sessizleşti, ardından eskisinden de daha büyük bir gürültüyle coştu.

Keskin bir ıslık sesi duyulduğunda Clair tabancasını çekmeye hazırdı. Dönüp baktığında Klozowski'nin iki parmağının ağzında olduğunu gördü. "Yeter!" diye bağırıyordu.

Bu sefer salon sessizliğe gömüldü. Bütün gözler ona dönmüştü.

"Biz de burada kalmaya meraklı değiliz. Biz de hapsolduk," dedi.

"Bize 4MYMN bizi öldürmeye çalıştığı için buraya getirildiğimiz söylendi. Şimdi yakalandığına göre niye gidemiyoruz?" Bunu söyleyen sol uçtaki yaşlıca bir adamdı. Tüvit ceket ve koyu renkli pantolon giymişti. Clair'in, kim olduğunu sormaya hazırlandığını fark edince hemen kendini tanıttı. "Onkolojiden Dr.Barrington," dedi. "Buradaki birçok güzel insan benimle birlikte çalışıyor ve sanırım hepimiz hayatlarımıza geri dönmek istiyoruz."

"Mesele o kadar basit değil."

"Virüs yüzünden mi?"

Clair cevap vermedi.

Bunun üzerine Barrington elini havaya kaldırdı. "Sorun değil dedektif. Çoğumuz sağlıkçıyız. Karantina protokollerini anlıyoruz. Aynı zamanda virüsün nasıl yayıldığını ve böylesi bir kalabalığı tek bir yere tıkmanın tehlikelerini de biliyoruz. Hastalar diğerlerinden tecrit edilmeli. Maske takmak gibi güvenlik önlemleri alınmalı."

Clair maskesini takmadığını fark etti. Ofiste oturduğu yerde bırakmıştı. Kafeteryadaki kalabalığın sadece yarısı maskeliydi.

Barrington sözlerini sürdürdü. "CDC; antibiyotik ve önlemler konusunda son derece hassas, bunun için şükrediyoruz, ama

SARS semptomları görülen birkaç kişiyi çıkarmak dışında, bizi bu kafeteryayla etraftaki birkaç odaya hapsetmekle yetiniyorlar. Soğuk algınlığı ve nezle dönemindeyiz. Birçok insan hastaneye getirilmeden önce hastaydı. SARS virüsüyle kimin temas ettiğini, kimin sıradan soğuk algınlığına ya da nezleye yakalandığını bilmiyoruz. Bu durumda semptomlar psikosomatik bile olabilir. Bu kalabalığın içinde, hasta olduğunu düşünen ama olmayan çok insan bulabilirsiniz. İnsan doğası. Hasta biriyle beraberken vücutlarımız savunmaya geçer. Bu savunma hali, düşünülen hastalığın belirtilerini taklit edebilir. Dahası, beynimizin bu belirtilerden korkmaya şartlanması sorunu daha da büyütebilir."

"Ne öneriyorsunuz?"

"Kendini tamamen gösterene kadar SARS semptomlarının diğer hastalıklardan ayırt edilmesi zordur. İlk evrelerde virüslü kişi nezleli sanılabilir, bazıları sadece ufak tefek ağrılar çekebilir, belki bazılarının burnu akar. Bu semptomları gösteren kişi sadece üşütmüş olabilir, nezleye yakalanmış olabilir ya da Tanrı korusun SARS olabilir. Bunu bilmek mümkün değil. Asıl sorun, taşıyıcı evresinin en bulaşıcı evre olması. O yüzden bazılarının tecrit edilmesi düşünülebilir. Ağrısı olanlar bir arada tutulabilir. Boğazı ağrıyanlar ayrı bir grup olur. Hapşıranlar ve solunum sıkıntısı çekenler de öyle. Ateşi olan herkes alınıp diğerlerinden tecrit edilmeli. Bunların çoğu standart prosedürdür. CDC bunları biliyor, ama bir şey yapmıyor. Bizi burada tutmanın yeterli olacağını düşünüyorlar. Salgının dışarı yayılmasını önlemek için mantıklı, ama bizlerin hastalanmasını önlemeye yetmez. Önlem almazsak, yakında hepimiz hastalanacağız."

Clair'in genzi, hapşırma isteğiyle kaşınıyordu, ama kendini tuttu. Şu anda hapşırırsa, insanlar onu çöp yakma fırınına atabilirmiş gibi görünüyordu.

Barrington yaklaşıp sesini ancak onun duyabileceği kadar alçalttı. "Anladığım kadarıyla bir ceset daha bulmuşsunuz.

Kardiyolojiden Stanford Pentz. Bu bile sabah başlayan paniği açıklamaya yeter, ama Bishop yakalandığı için artık geçerli değil. Kalabalığı kontrol altına almazsanız işlerin çok hızlı bir şekilde çirkinleşebileceğinden emin olabilirsiniz. Halihazırda *biz* ve *onlar* bölünmesi yaşanıyor. Hala vakit varken durumu düzeltmek için yardım öneriyorum. İzin verirseniz, destek olabilirim."

Clair adamın haklı olduğunu biliyordu. Bununla birlikte insanların, ona güvendiğini gözlerinden okuyabiliyordu. Barrington konuşurken hepsi susmuştu. "Arkadaşınıza askıyı indirmesini söyleyin, ben de polis memuruna saldırdığını unutmuş gibi yapayım. Böylece yeni bir başlangıç yapabiliriz."

Barrington gözünü ondan ayırmadan sola döndü. "O şeyi indir Harry. Hanımefendi seni vurduğunda kimse üzülmez. Vurulmak için kendisine bir neden vermesen daha iyi olur."

Askılı Adam, bir an öfkeli gözlerle baktı, sonra homurdanarak elini indirdi; Stout yaklaşıp askıyı alarak, "Tutuklayayım mı?" diye sordu.

Clair başını iki yana salladı. "Herkesin sakin olması gerekiyor."

"CDC'den ilgili kişiyle görüşmemi sağlarsanız, yardım edebilirim," dedi Barrington. Yine sesini alçaltarak ekledi. "Bu insanlara ortalıkta boş boş dolanmak yerine bir iş verin, bence daha uyumlu olduklarını göreceksiniz."

Clair onun –yine- haklı olduğunu biliyordu ve açıkçası kalabalığı kontrol altında tutacak vakti yoktu. "Jarred Maltby'yle konuşmanız gerekecek. Kendisi yukarıda çalışıyor. Telefonunuzu çıkarın."

Adam arka cebinden çıkardığı telefonu uzatmak üzereydi ki Clair'in kan çanağına dönen şiş gözlerini fark edince geri çekti. "Belki numarayı söylemeniz yeterli olacaktır."

O sırada bir kadın çığlık attı.

27

Günlük

Koridorda kulağımı Libby'nin aralık kapısına dayadım. Aralıktan hiçbir şey göremiyor, hiçbir şey duyamıyordum. Kendime engel olamadan adı ağzımdan çıkıverdi.

"Libby?"

Cevap vermedi. Çıt çıkmıyordu.

İçeri girmeyi düşündüm, sonra uyanıp çığlık atabileceği geldi aklıma... Koridorun karşısındaki tuhaf çocuğun elinde çikolatayla üstüne eğilmesi, tanışmak için pek iyi bir yol değildi.

Bunun yerine aşağı indim. Giriş katı da üst kat kadar sessizdi. Orada burada birkaç ışık yanıyordu, ama Finicky diyarına gölgeler hâkimdi.

Mutfakta doğrudan çatal bıçak çekmecesine gittim. İçinde sadece kaşık ve çatallar vardı. Bayan Finicky tehlikeli aletleri bir yerlerde saklıyor, sadece ihtiyaç halinde çıkardıktan sonra işi bitince tekrar kaldırıyordu. İnsanlara güveni olan biri değildi.

Çakımı özlüyordum. Bir daha Dr. Oglesby'yle karşılaşırsam geri almayı aklıma yazdım. Çakının kendisinde olmadığını söylemişti, ama onda olduğunu biliyordum. Yalancıları hiç sevmiyordum. Hem de hiç.

Ne aradığımı ya da ne bulacağımı bilmeden mutfaktaki bütün çekmeceleri ve dolapları karıştırdım. Fazla bir şey bulamadım. Çoğu daha önce görmediğim mutfak eşyalarıydı ve hiçbiri işe yaramazdı.

Buzdolabı hırıldadı.

Bayan Finicky'nin buzdolabını kilitlememesini tuhaf buluyordum. Yemek saatleri dışında Annem hep kilitlerdi. Hayatım boyunca kilitlemişti, o yüzden buzdolaplarının kilitle birlikte satıldıklarını sanıyordum. Kapağını açıp baktığımda, elimdeki çikolatadan daha lezzetli hiçbir şey göremedim. Buzdolabının kapısındaki günlük işler listesi hışırdadı. Büyük bir mıknatısla yerinde duruyordu. Hemen yanında kedi yavrusu resimli bir takvim asılıydı. Günün tarihi kırmızı renkli küçük bir yıldızla işaretlenmiş, önceki günlerin üzerine çarpı atılmıştı. Gerçi çoğu günde kırmızı yıldız vardı. Üzerine konuşulacak bir şey bulamadım, ama 29 Ağustos tarihi de kırmızı çember içine alınmıştı.

Mutfak penceresinden, yeşilliğin ilerisinde yükselen ahır görülebiliyordu. Kapkara ufukta kara bir leke gibiydi. Ay, kara bulutlardan bir peçenin arasından bakıyordu.

Biraz sonra dışarıya çıkmıştım. Mutfağı çoktan unutmuştum, ahıra doğru yürüyordum.

28

Nash

5. Gün • 10.06

"Sen ne yaptığını sanıyordun?"

Komiser Dalton'ın yüzü öyle kırmızıydı ki Nash odanın karşısından sıcaklığı hissedebiliyordu.

Şu anda buna hiç ihtiyacı yoktu.

İki tekerleği patlak olduğu için arabasını McCormick'te bırakmak zorunda kalmıştı. Henüz çekici gelip almadıysa bile eli kulağındaydı. Metro'ya onu Jeep'iyle, Poole getirmişti. Bishop'ın bindirildiği SWAT aracını takip ederken, gazeteciler de peşlerine takılmıştı. Metro'nun önünde daha çok gazeteci bekliyordu, o yüzden önlerindeki araca telsizle, binanın arkasına dolanmalarını söylemişti. Orası da gazeteci kaynıyordu. Sayıları öndeki kadar çok değildi, ama kameraların yolu tıkayabileceği kadar fazlaydı. Kalabalığın arasından geçirmeden önce Bishop'ın başını siyah bir ceketle örtmüş, binaya öyle sokmuşlardı. Daha kapılar arkalarından kapanmadan Dalton onu hemen köşeye sıkıştırmıştı.

"Bir şüpheliyi tekmeledin!"

"Siz tekmelemez miydiniz?"

Ah, bunun elbette bir faydası olmayacaktı.

Dalton iyice morardı. "Bishop nezarete alındığı anda seni ofisimde görmek istiyorum!" Sonra Nash'ın öne sürebileceği savları beklemeden öfkeli adımlarla uzaklaştı.

Direndi. Benimle dalga geçti. Şehri ve halkı tehdit etti. Virüsü vermek istemedi. O Anson Lanet Olası Bishop... Kaldırıma çıkarsan, şehrin yarısı onu avlamaya çıkar. O...

Aslında Bishop'ı tekmelemeye hiç hakkı yoktu ve bunu çok iyi biliyordu. Yapmamış olmayı dilerdi, ama artık çok geçti. Kamera olsun olmasın, bunu yapmamalıydı. Hesabını vermesi gerekecekti, bunu hak ediyordu, ama henüz vakti vardı.

"Nereye götürelim?" SWAT Ajanı Espinosa soruyordu. Bishop yanındaydı.

Nash, arkasına döndü. "Emin misin?" Poole başını sallayınca bir an için onu süzdü, sonra tekrar Espinosa'ya baktı. "Sorgu Odası İki. Porter'ın karşısındaki oda."

Poole, adamların koridorda gözden kaybolmasını bekledi, sonra cebinden telefonunu çıkarıp Nash'e verdi. "Amirim, neden Roosevelt yerine buraya geldiğimizi soracaktır. Hatta Bishop'ı oraya götürmemiz için ısrar edecektir. Dâhil olup biraz zaman kazandırmana ihtiyacım var."

Nash telefonu aldı. "Amirinin sözünden çıkan birine hiç benzemiyorsun."

"Doğrudan emir vermediği sürece, sözünden çıkmış olmuyorum," diye açıkladı Poole basitçe. "İkisini bu şekilde sorgulamak için bu tek şansımız. Porter resmen tutuklanırsa ve Bishop federallerin gözetimine girerse her şey biter. Binanın dışında, dosyayı başka yönlere çekiştirmeyi bekleyenler var. Gerçeği öğrenmek istiyorsak ya şimdi ya da hiç."

Nash onun haklı olduğunu biliyordu. Arabada meseleyi konuşmuşlardı, ama halihazırda patlamaya hazır bir sürü bombanın ortasında oturuyorlarmış gibi hissetmekten kendilerini alamıyorlardı.

Koridorlar kalabalıklaşmaya başlamıştı. Kolluk güçleri ve memurlar, önlerinden geçen Bishop'ı görmeye çalışıyordu. Nash'le Poole kendilerine yol açarak ilerledi. Odanın önüne geldiklerinde Espinosa dışarı çıkıyordu. Kapıyı ardından kapatıp Nash'e baktı. "Eli ayağı bağlı, hiçbir yere kaçamaz, ama isterseniz kapının önüne birkaç adamımı yerleştirebilirim."

"İki adam yeterli," dedi Nash. "Ve belki koridoru boşaltabilirsin?"

"Hallederim."

Poole, Nash'e baktı. "Benimle gelemeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"O kadarını tahmin etmiştim. Gözlem odasındayım. Dışarı çağrılırsam, telefonunu SWAT ekibinden birilerine bırakırım."

"Sende kalsın," dedi Poole. "Önümüzdeki birkaç saat telefonumu bulamasam daha iyi!"

Bunu söyledikten sonra kapıyı açıp sorgu odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Nash gözlem odasına girince, kayıt ekipmanıyla uğraşan memurun başında dikilen, belediyeden Anthony Warnick'le karşılaştı. Konuşmadılar. Bakışmaları yeterliydi.

Biraz sonra Espinosa gelip adamın duyamayacağı şekilde Nash'ın kulağına eğildi. "Hey, ne âlemdesin?"

"Şu anda uyuşmuş haldeyim. Henüz durumu kavradığımızdan emin değilim."

"Onu kastetmiyorum. Brogan 40 derece ateşle hasta izninde. Karısı ateşi yükselirse acil servise götüreceğini söylüyor. Neyle uğraştığımızı henüz bilmediğimiz sırada Upchurch'ün evinde iki kızla da temas halindeydi. Telefonla Tibideaux'ya ulaşamıyorum ki bu çok tuhaf... O eve giren ilk adamlardan biriydi. Kendini hasta hissediyor musun?"

Nash başını iki yana salladı, ama küçük de olsa bu hareket ona kemiklerindeki, eklemlerindeki sızıyı ve üşüme hissini hatırlattı.

Sorgu odasında Poole, alüminyum masada Bishop'ın karşısına oturdu. Sonraki iki saat boyunca kimse yerinden kıpırdamayacaktı.

29

Clair

5. Gün • 10.07

Çığlık, kafeteryanın en dibindeki bir koridordan gelmişti. Clair sese doğru koştu. Stout, Kłozowski ve Dr. Barrington da peşindeydi. Hatta arkalarından başkaları da geliyordu. Koridorda buldukları kadın eliyle ağzını kapatmış, gözünü tuvaletin kapısından ayırmıyordu. Yanı başında temizlik malzemelerinin bulunduğu bir servis arabası vardı. Clair'i görünce kapıyı işaret etti. "Orada."

Clair tabancasını çıkardı. "Hepiniz burada bekleyin," dedikten sonra kadının yanından geçip tabancasını doğrultarak omzuyla kapıyı itti. "Polis! Kimse kıpırdamasın!" Hızla dönerek içeriyi kontrol etti. Sesi fayanslardan yankılanıyordu, ama kimseyi göremedi. Ardından dizinin üstüne çöküp kabin kapılarının altından baktı. Sondan ikinci kabinde bir çift ayakkabı görmüştü. Kapı hafif aralıktı. "Dışarı! Hemen şimdi!"

Ayaklar kıpırdamadı.

Doğrulan Clair kabine doğru birkaç adım attı. Daha kapıyı itmeden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Ayakların ve tuvaletin etrafını kaplayan beyaz toz, sert floresan ışığında parlıyordu.

Tuz.

Tuzun üstünde kısmi bir ayak izi vardı. Büyük ayak izi muhtemelen bir erkeğe aitti. Tamamen giyinik bir kadın klozetin üstünde oturuyordu. Başı sola düşmüştü. Gözleri açıktı, ama sadece sağ gözü boş bir şekilde bakıyordu. Sol tarafındaki kapkara oyuktan akan kan yanağına süzülüyordu. Eskiden sol kulağının olduğu yer de kan içindeydi. Dilinin kesildiğini anlamak için Clair'in ağzı kontrol etmesi gerekmiyordu. Kadının elleri kucağında dua ediyormuş gibi birleştirilmişti. Muhtemelen birbirine yapıştırılmıştı... Clair'in aklına başka türlüsü gelmiyordu. Siyah iple bağlı üç beyaz kutu, paslanmaz tuvalet kâğıtlığı üstünde duruyordu. Duvara siyah keçeli kalemle aynı şey yazılmıştı.

Baba, beni affet.

Clair, kadını kafeteryadan hatırlıyordu, ama adını bilmiyordu. Daha bir saat önce kahve alırken görmüştü.

"İdareden Christie Albee," dedi Dr. Barrington. Arkasında duran adam gözlüğünü takmıştı.

"Dışarıda beklemenizi söylemiştim."

Adam ona aldırmadan yaklaşıp iki parmağını kadının boynuna bastırdı. "Nabız yok. Soğumuş. Tahminen en az bir saat önce ölmüş."

"Of, geri durun!" Clair, tuzun üstüne basan adamı kemerinden tuttuğu gibi kabinden çıkardı. Şimdi iki yeni ayak izi görünüyordu ve ilki silinmişti. "Kahretsin. Ayak izi kanıttı. Hemen çıkın buradan. Olay yerini bozuyorsunuz."

Barrington kaşlarını çattı. "Ben sadece yardım..."

"Lütfen Doktor. Dışarı çıkın. Gördüklerinizden kimseye bahsetmeyin."

O sırada Klozowski ve Stout içeri girdi. Clair hemen güvenlik şefine, "Lütfen herkesi uzak tutun," dedi.

Adam, Clair'in arkasında kalan kadının cesedine gördüğünde önce beti benzi attı, sonra Barrington'ı da alarak dışarı çıktı.

Klozowski yanına geldiğinde şaşkındı. "Bishop gözaltında. Nasıl..."

"Adı Christie Albee. Listendeydi değil mi?"

Kloz başını salladı. "İdare ofisinden. Upchurch'ün bir kısım başvurularını o işleme almış. Hastaneyle sigorta şirketi arasında temsilcilik yapıyor. Clair... Bishop gözaltındaysa ve Sam içeride tutuluyorsa, bunu kim yapmış olabilir?"

"Sam'in adını ötekiyle birlikte anma."

"Ne dediğimi biliyorsun." Klozowski kutuları işaret etti. "Hiç şüphe duymadan söyleyebileceğim kadar çok kâbuslarıma girdiler, bunlar Bishop'ın kullandıklarının aynısı."

Clair'in aklından binlerce şey geçiyordu. "Önce bu işi halletmeliyiz. Ben fotoğraf çekip olay yerini belgeleyeyim, sonra tuvaleti kapatmamız gerekecek. Cesedi morgda Stanford Pentz ve diğer cesedi de inceleyen patoloğa gönderelim. Şehir morgundaki Eisley'yle konuşturmamız gerekecek. Bir şekilde iki cesetle Bishop'ın kurbanları arasındaki farkları bulmamız gerekiyor. Chicago ve Güney Carolina'da bulunanların karşılaştırılması lazım. Bunu söylediğime inanamıyorum, ama bu Bishop'ın işi olamaz. Sam olmadığından da adım gibi eminim. Dışarıda biri, belki de birileri, elini kolunu sallayarak dolaşıyor."

30

Günlük

Ahırın kapısı açıktı. Bir traktörün geçebileceği kadar büyüktü ve kayarak açılıyordu. O anda traktörün geçebileceği kadar açık olmasa da bir kişinin geçebileceği kadar aralıktı. Kapıya bakarken aralık bırakan kişinin içeri mi girdiğini, yoksa dışarı mı çıktığını kestirmeye çalışıyordum.

Son aylarda, elimin gayri ihtiyari cebime gidip çakımın rahatlatan serin çeliğini aradığı ve parmaklarımın her seferinde hayal kırıklığına uğradığı zamanlar oldu. O anda da aynısını hissediyordum. İçeride birilerinin olup olmadığını bilmeden ahıra girmek aptallık olurdu. Babamın bunu önermeyeceğini biliyordum, dahası içeri girdiğimi öğrense bu hiç hoşuna gitmezdi, ama Baba burada değildi ve içimden bir ses beni ahıra girmeye itiyordu. Görünmez birtakım güçlerin etkisinde olduğunu söylemek istemiyorum, öyle şeylere inanmıyordum, ama işte öyle bir histi. Bir yanım ahıra girmek istiyordu ve o yanıma söz geçirme şansımın olmadığını hissediyordum.

Aralıktan sessizce adım atıp zifiri karanlığa baktım. Kapı arkamda kaldığı için bir gölgeden ibaret olduğumu biliyordum, üstelik ayağımı yere sürtmüştüm... Sanki kapkara bir battaniye artık her yanımı sarmıştı. Karanlıktan korkmazdım, ama

hep böyle değildi. Küçükken korkardım. O kadar korkardım ki Annem, ışığın etkisini azaltmak için üzerine eski bir eşarp serdiği lambamı açık bırakırdı. Baba buna çok güler, benimle dalga geçerdi, ama umurumda değildi. O ışığa, nefes almak kadar ihtiyacım vardı. Sanırım Baba o yüzden lambayı odamdan almıştı.

O gece odama girdiğimde lambanın ampulü sökülmüştü. Anneme sorduğumda sadece parmağını dudaklarına götürüp başıyla oturma odamızı işaret etmişti. Bunun üzerine babamın ışığımı neden aldığını sormuştum. Bu basit soru bile annemin bembeyaz kesilmesine yetmişti. Mesele soruyu sormam değil, yüksek sesle sormuş olmamdı, çünkü babamın odamın kapısına gelmesine yetecek kadar yüksek sesle konuşmuştum.

"Benimle gel," demişti.

Annemin itiraz etmek istediğini görebiliyordum, ama sesini çıkarmadı. Haliyle babamla birlikte bodrum kapısından aşağı indik. İnerken tavandaki ampulü sökmüş, yukarı çıkıp kapıyı kilitlemeden önce yukarıdaki ampulü de almıştı. Kapının arkasından, "Gözlerini unut," demişti. "Görmek, kahpe bir metrestir... Gerçekten görmeyi öğrenmek istiyorsan, diğer duyularına güvenmelisin."

İlk gece battaniye bile vermedi. Üçüncü gece bir yastık lütfedildi. Aşağıda neredeyse iki hafta geçirdim. Baba yukarı çıkmama izin verdiğinde artık karanlığı benimsemeyi öğrenmiştim. Ve haklıydı da... Gözlerim olmadan görmenin birçok başka yolu vardı. İnsan beyni hızla adapte oluyor, bir yolunu buluyordu.

O bodrumda sesler vardı.

Aynı sesleri ahırda da duyuyordum.

Minik ayakların oraya buraya koşuşturması, ağlarında dolaşan örümceklerin fısıltıları... Kör olduğum böylesi karanlık bir dünyada, hâlâ beni görebilen milyonlarca göz vardı ve her saniye yaklaştıklarını hissedebiliyordum.

Ahırın içinde hava serin ve kıpırtısızdı, yine de yalnız olmadığımı hemen anladım.

"Burada olduğunu biliyorum."

Sesim niyetlendiğimden yüksek çıkmıştı. Onu korkutmak istemiyordum. Libby'nin ahırda olduğunu biliyordum. Nasıl bildiğimden emin değildim, ama biliyordum işte. Sanırım evde kulağımı kapısına dayadığım anda anlamıştım. Çok uzun zaman önceymiş gibi gelse de aslında o kadar uzak olmayan bir tarihte Camden Tedavi Merkezi'nden çıktığını bildiğim gibi onun ahırda olduğundan emindim.

"Libby, benim... Anson."

Çıt çıkmadı. Sonra...

"Yanında başkası var mı?"

Ses yukarıdan gelmişti. Sol taraftan. Müzik kadar güzel, melek gibi bir ses. Dağ pınarları kadar saf bir ses. Telefon rehberi bile okusa en harika masalı okuyormuş gibi hissettirecek bir ses.

"Tek başımayım," dedim. "Neredesin?"

Başta bir şey demedi, ama kıpırdadığını duyabiliyordum. Yukarılardan yüzüme toz gibi bir şeyler yağdı.

"Sol tarafında bir merdiven var. Samanlıktayım."

Yukarıda bir ışık belirdi. Bir alevin hayalet kıpırtıları ahırın duvarlarını yalıyordu.

"Birileri ışığı görmeden acele et."

Durduğum yerden on adım ötedeki merdiveni gördüm. Pek güvenli görünmüyordu, ama ağırlığımı kaldıracak kadar sağlamdı. On adımda yukarı tırmanıp asma kata emekledim. Kuru samanları ellerimin ve dizlerimin altında hissedebiliyordum. Aşağısı uçurum gibiydi.

Dipteki köşede, eski ahşap kasanın üzerinde, küçük ve lekeli bir gaz lambası yanıyordu. Libby hemen yanına büzüşmüş,

sırtını duvara dayamış, başını ancak beni seyredebileceği kadar kaldırmıştı. Onu tam seçemiyordum. Lambanın yarattığı gölgeler kalın bir battaniye gibi etrafını sarmıştı. Ama ah, onu nasıl da görmek istiyordum... Onu görme ihtiyacıyla her yerim karıncalanıyordu.

"Çabuk ol. Işığı söndürüyorum."

Doğrulup ona doğru yürüdüm. Yolu henüz yarılamıştım ki lambayı söndürdü. Karanlıkta duyduğum nefesini takip ettim, sonra vücudunun sıcaklığını hissedebilecek kadar yakın oturdum.

Çok yakın, diye düşünüyordum. Benden kaçacak.

Ama kaçmadı.

Daha yaklaşmamak için kendimle savaşıyordum.

"Camden'daydın," dedi usulca. "Seni görmüştüm."

"Sen de oradaydın." Verilebilecek en aptal cevaptı, ama ağzımdan çıkıvermişti. Gergindim. Bu da aptalcaydı, çünkü asla gerilmezdim... Anne, Baba, Bayan Carter ya da başka biri olması fark etmezdi. Yine de o anda gerilmiştim. Ve bir yanım, Babamın beni burada görmediğine seviniyordu. Gerilmeme neden olan birine ne yapardı, Tanrı bilir. Aklıma gelenler ürpermeme yetiyordu.

"Üşüdün mü?"

"Biraz," dedim. Aslında alakası yoktu.

Bacaklarına çektiği battaniyenin ucunu bana uzattı. Ter kokuyordu, eskiydi ve muhtemelen yıllardır ahırdaydı, ama umursamadım. Libby'nin yanımda olması bir şekilde her şeyi unutturuyordu.

Gözlerim ay ışığının beslediği karanlığa alıştığında, yanımdaki bulanık karaltı şekil bulmaya başladı. Başta zor seçiyordum, sonra iyice netleşti. Gözü morarmıştı. Şakağında başka bir morluk daha vardı. Üçüncüsü de, biri boğazlamış gibi boynundaydı. Sağ kolunda daha fazlası vardı, bir tane de...

Gözlerini kaçırıp başını eğdi.

"Özür dilerim. Rahatsız hissetmeni istemedim."

"Sorun değil. Herhalde ben de bakardım."

"Acıyor mu?"

"Acıyordu. Bayağı acıyordu, ama iyileşiyor."

Libby'nin boynundaki altın zincirli kolye loş ışıkta parladı.

"Kaza falan mı geçirdin? Yoksa biri mi yaptı?" Beni kesinlikle ilgilendirmezdi ve muhtemelen sormamam gerekirdi, ama öğrenmek, dahası, kaza olduğunu duymak istiyordum, çünkü birilerinin canını yakmış olması fikri bile korkunçtu. Düşünmek bile istemiyordum.

"Şu an bu konuyu kapatabilir miyiz? Artık geride kaldı. Nerede olduğuma değil, nerede olacağıma odaklanmayı tercih ederim."

"Tamam." Bunu yapabilirdim. Yapmak istiyordum.

O sırada çikolatayı hatırlayınca cebimden çıkarıp ona uzattım. "Karnın aç mı?"

Başını sallayıp elimden aldı ve ambalajını açtı. "Bölüşmek ister misin?"

Cevap vermeme fırsat bırakmadan çikolatayı yarıya böldü, bir parçayı ağzına atarken diğer parçayı dudaklarıma uzattı. Anında yalayıp yuttum. Hayatımda yediğim en lezzetli çikolata olabilirdi. O da parmaklarını yalayıp gülümsedi. Gülümsemesi çikolatayı bile unutturuyordu.

Tekrar duvara yaslandı. "Camden'daki hemşireler senden korkuyordu, biliyor musun?"

"Benden niye korksunlar ki?"

"Dr. Oglesby tehlikeli olduğunu söylemiş. Dediğine göre annenle babanı sen öldürmüş olabilirmişsin. Seni bulduklarında evinizde cesetler varmış. Hem de üç tane."

Doktorun bunları ne zaman anlattığını merak ettim. Herhalde Hemşire Gilman'ın durup bana gülümsediği gün olmalıydı.

"Annemle babamı öldürmedim."

"Evinizde bulunan diğerleri? Onları sen mi öldürdün?"

Akşam ne yediğimi ya da en sevdiğim rengi soruyormuş gibi hiç çekinmeden rahatça sormuştu. Bu hali onun hakkında ne söylüyordu? Henüz tanımadığım halde tanıyormuş gibi hissettiğim, yanımda oturan bu kızın, evinin bodrum katında cesetler olan bir oğlandan korkmamasının nedeni neydi?

"O adamların evimizde işi yoktu," dedim. "Her eylemin bir sonucu vardır."

Battaniyenin altından elimi bulduğunda, parmaklarımız mükemmel bir şekilde birbirine kenetlendi. "Öyle."

31

Poole

5. Gün • 12:06

Poole nadiren alkole dokunurdu. En son ne zaman bira içtiğini bile hatırlamıyordu. Buna rağmen sorgu odasındaki Bishop'ın yanından, saatler sonra çıktığında içki içmek istiyordu. Bir duble, belki bir şişe... Dosyayı bir anlığına bile olsa unutabilme fikri fena halde baştan çıkarıcıydı.

Onu koridorda karşılayan Nash hemen kulağına fısıldadı. "Warnick denen adamın yanındayken söylediklerine dikkat et. Başından beri telefonda birine kelimesi kelimesine rapor verdi. Kiminle konuştuğundan emin değilim... İsim söylememeye özen gösterdi. İletişim bürosundan görüşmenin bir kopyasını istediğinde, senden istemesi gerektiğini söyledim. Federal dava vesaire ayağına. Ama sana ne kadar zaman kazandırdığımı bilemem."

"Hurless aradı mı?"

Nash gözlerini devirdi. "En az on kez. Ona Bishop'la sorgu odasında olduğunu söyledim. Çıkar çıkmaz aramanı istiyor." Telefonu uzattı.

Ama Poole almaya yeltenmedi. "Henüz arayamam. Bana henüz mesajı da iletmedin."

Gözlem odasına yöneldiğinde Nash elini göğsüne koyup onu durdurdu. "Herifin anlattığı her şeyin saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Poole artık neye inanacağını bilmiyordu. Gözlem odasına girdiği anda Warnick üstüne çullandı. "Amiriniz Hurless'i aramanız gerekiyor. Sorgu kaydının bir kopyasını vermeniz emredildi."

"Kim emrediyor?"

"Bu sizi ilgilendirmez," dedi Warnick. "Patronunuzun masasında bir izin belgesi var ve emri derhal yere getirmelisiniz."

Nash ateş saçan gözlerle ona bakıyordu. "Belediyenin federal bir soruşturmayla ilgili izin belgesi düzenleme yetkisi yok."

"Kimse belgenin belediye tarafından düzenlendiğini söylemiyor. Hem açığa alınmanın eşiğindeyken, bu işe burnunuzu sokmamanız hayrınıza olur Dedektif," dedi Warnick.

Nash hapşırdı.

Burnunu ya da ağzını kapatmamıştı. Dahası Poole, onun adama bir adım yaklaştığına yemin edebilirdi.

İkinci kez hapşırdığında Warnick geri kaçtı. "Bu da neyin nesi Dedektif!"

"Kusura bakmayın," dedi Nash, burnunu ceketinin koluna silerken "Sanırım hastalanmaya başlıyorum. Upchurch'ün evinde bir şeyler kapmış olmalıyım."

Adamın gözleri kocaman açıldı. "Karantinaya alınmanız lazım!"

"Burada işimiz biter bitmez, kontrole gideceğim," dedi Nash. "Hmm. Belki siz de gitseniz iyi olur. Sonra üzülmektense tedbirli olmak yeğdir."

Kafasını hızla Poole'a çevirdiğinde Warnick'in suratı kıpkırmızıydı. "Sorgunun kaydı. Hemen şimdi."

Derin bir iç çeken Poole, hiç konuşmadan dinleyen iletişim memuruna döndü. "Bir kopya çıkarabilir misin lütfen?"

Adam bilgisayarına uzanıp bir düğmeye bastığında çıkan CD-ROM'u ona uzattı. "Hazır."

"Bunu ona veremezsin," dedi Nash.

"Emir geldiyse veririm," diye karşılık verdi Poole. "Ama halihazırda bir emir almış değilim." Elindeki diskle kapıya yöneldi. "Bu meseleyi Dedektif Porter'la görüşmeliyim."

Warnick atılıp önünü kesti. "Siz delirdiniz mi? Bunu Porter'la paylaşamazsınız! Yetkili mercilerden geçmeden olmaz. En azından kasetleri laboratuvarda incelememiz gerekiyor. Elimizden gelen katkıyı yapmalıyız. Porter'ı sorgulamamız ve..."

Poole onun sözünü keserek önce kendini, sonra Warnick'i işaret etti. "Siz ve ben, *biz* değiliz. Neden burada olduğunuzu bile hâlâ anlamış değilim. Kenara çekilin, yoksa federal soruşturmayı engellediğiniz için tutuklatırım."

Warnick bir an donakaldı. Sonra başını iki yana sallayıp kenara çekildi ve yine telefonunu tuşladı.

Koridorda Nash, omzuna dokundu. "İzin ver seninle geleyim. Benimle konuşacaktır."

"Olmaz." Poole başını iki yana salladı. "Daha önce söylediklerim hâlâ geçerli. Sizin ekip sorunlu göründüğü sürece, seni uzakta tutmamız gerekiyor. Özellikle de video bütün kanallarda yayınlanırken."

"Bir olay yerini araştırmama izin verdin," diye belirtti Nash. "Federal ajanlar oradayken ve ben telefonda sana kılavuzluk ederken. O farklı. Bütün kanıtları Metro değil, ekibim belgeleyip topladı. Sen sadece geçmişteki olaylarla benzerlikleri onaylayacak uzman olarak oradaydın. Hareket alanım bu kadar, daha fazlası yok. Açıkçası şu anda sadece gözlemci olarak kalırsan daha çok işime yararsın. En azından neler olduğunu anlayana kadar. Bir noktada devreye girmene ihtiyacım olacak, ama henüz zamanı değil."

Nash gönülsüzce başını sallayıp koridorun karşı tarafındaki gözlem odasına girdi.

Poole derin bir nefes aldı, sonra sorgu odasının kapısını açtı.

Porter yüzünü günlüklerden birine gömmüştü. Başını kaldırıp bakmadı. En azından ilk başta. Masanın altında sağ dizini oynatıp duruyordu. Daha önce içeri getirilen beyaz tahtalar yazıyla ve birkaç çizimle doluydu. Bir evin krokisi seçilebiliyordu. Kahve demliği de kupası gibi boştu.

Poole ilk seferinde olduğu gibi karşısındaki sandalyeye yerleşti. "Kahve ister misin Sam?"

Gözünü günlükten kaldırmayan Porter, "Libby McInley'yi tanıyordu," dedi. "Barbara McInley'in kardeşi. Bunu biliyor muydun? Evde olanlardan sonra bir tür bakıcı aile yanına verilmiş."

"Asi Çocuklar için Finicky Evi," dedi Poole.

Bu sefer Porter başını kaldırıp baktı. "Biliyor musun?"

"Kanıt tahtana yazmışsın."

Porter başını salladı. "Vincent Weidner da oradaymış. Paul Upchurch..." Ayağa kalkıp tahtanın yanına gitti. "Şu iki kız... Kristina Niven ve Tegan Savala. Bu isimleri araştırman gerekiyor. Bağlantılı olabilirler. Birkaç başka çocuk daha var. Hala kim olduklarını çözmeye çalışıyorum. Bu eve yerleştirilmeden önce Bishop, Camden Tedavi Merkezi diye bir yerde tutulmuş. Oradaki kayıtları isteyebilirsin. Tıbbi kayıtlar olduğu için izin belgesine ihtiyacın olacak, ama yargıcın karşı çıkacağını hiç sanmıyorum."

"Sam, Montehugh Laboratuvarı hakkında ne biliyorsun?"

Porter bir an kaşlarını çattı, sonra tahtaya baktı. "Haklısın. Buraya eklenmeli." Sağ üst köşede bulduğu boşluğa ismi yazıp üstüne bir başlık attı. *İlgili Diğer Yerler.*

"Orası hakkında ne biliyorsun?"

"Bishop virüsü oradan aldığını söyledi. Doğrulattın mı? Doğrulatmadıysan, öğrenmemiz lazım. En azından ne kadar virüs aldığını söylerler."

"Bishop gözaltında."

Porter'ın bu sözleri kavraması birkaç saniyesini aldı. Sonunda masaya dönüp sandalyesine çöktü. "Ne zaman?"

"Bu sabah dokuz buçuk civarı, şehir merkezindeki terk edilmiş bir binada Nash'e teslim oldu."

"Teslim mi oldu? Annesi yanında mıydı? Hangi bina?"

"Ne önemi var?"

"Guyon Oteli mi?"

Poole başını iki yana salladı. "Hayır, Guyon değil. Adres; 426 McCormick. Kendini Sarah Werner olarak tanıtan kadından iz yok."

Porter tekrar kalkıp adresi Montehugh'un altına yazdı. "Burasının bir anlamı var mı bilmiyorum, ama her halükârda not almakta fayda var. Kadını da bulmalıyız. Uzakta olamaz." Beyni küçük bir detaya takılmış gibi gözleri kocaman açılırken, sonraki soruları geldi. "Virüsün geri kalanını teslim etti mi? Nerede olduğunu söyledi mi?"

Poole başta cevap vermedi, çünkü ne cevap vereceğinden emin değildi. Sonunda gerçeği söylemeye karar verdi. "Bishop sende olduğunu söylüyor."

Porter şaşırdıysa bile bu, yüzünden anlaşılmıyordu. "Ne?"

"Montehugh'a girip virüsü çalanın kendisi değil, sen olduğunu iddia ediyor."

Porter gülümserken kahkaha atacakmış gibi göründü. "Saçmalık. Virüsü neden çalayım ki!" Gülümsemesi dudaklarından silinirken ayağa kalktı. "*O burada mı?* Binada mı? Onu nereye götürdünüz?"

"Otur Sam. Sana bir şey göstermem gerekiyor." Bu sefer Poole ayağa kalkıp odanın köşesindeki televizyona gitti ve diski DVD oynatıcıya yerleştirdi. Sonra uzaktan kumandayla televizyonu açtı.

Sam yerinden kıpırdamamıştı.

"Otur Sam."

Bishop'ın yüzü ekranı doldurdu ve Porter yerine oturdu.

32

Clair

5. Gün • 12.06

"Hastanenin dışında iki, içeride iki cesedimiz var. Yani bir şekilde kimseye görünmeden girip çıkabiliyor. Tünellere alışık olmalı," dedi Clair, Stout'a öfkeli gözlerle bakarken.

İki güvenlik görevlisi, Klozowski ve Metro'dan bir polis memuruyla birlikte küçücük ofise tıkılmışlardı. Clair, üniformalı bir polisi, Larissa Biel ve Kati Quigley nöbetine bırakmıştı. Diğer ikisi hâlâ kayıptı.

"Adamlarım bodrumun her karışını araştırdı, tünel yok," dedi Stout.

"Tünel var," diye üsteledi Clair.

"Hastanede bizimle hapsolan bir tür taklitçi katil var."

"Bu, hastane *dışındaki* cinayetleri açıklamıyor."

"Ölüm saatleri belli mi? Belki onları hastane karantinaya alınmadan önce öldürmüştür," diye fikir yürüttü Stout. "Ya da iki kişiler... Bishop dışarıdakileri öldürüp teslim oldu, diğeri de burada bizimle."

Clair iyice çileden çıkıyordu. "O zaman Güney Carolina'daki cinayeti kim işledi? Onu unutamayız. Orada da bir ceset var."

Stout eliyle dazlak kafasını sıvazlarken kirli sakalından rahatsızmış gibi görünüyordu. "Metro'dayken devriye polisiydim.

Cinayetle hiç işim olmadı, ama bize her zaman açık fikirli olmamız, hemen sonuca varmamamız söylenirdi. Ya hastanedeki cinayetlerin Bishop veya 4MYMN cinayetleriyle hiç alakası yoksa? Hastaneden biri, hatta belki bir çalışan durumdan faydalanmaya karar verdiyse? Belki de bu iki kişiyi, kim bilir hangi nedenle öldürüp 4MYMN cinayetleri gibi göstererek, izlerini kapatmaya çalışıyorlar. Komiseriniz de aynısını söyledi. Ya haklıysa?"

Clair avuçlarını şakaklarına dayayıp başını eğdi. "Kloz, iki kurbanı Bishop'la ilişkilendirmiştin, değil mi?"

Klozowski, bilgisayarını yanında getirmişti. Klavyede kim bilir nelerle meşguldü. Başını kaldırıp ona baktı. "Hı?"

"Aramıza hoş geldin," diyen Clair sorusunu tekrarladı.

Kloz başını iki yana salladı. "Christie Albee'yle Upchurch'ün sigorta formları arasında bir bağlantı kurdum, ama Kardiyolojiden Stanford Pentz'le hiçbir bağ yok. Araştırmaya devam ediyorum."

Ofisin duvarında mesai saatlerini gösteren bir karatahta vardı. Clair gidip her şeyi sildi, sonra sabahtan beri bulunan kurbanların isimlerini yazdı:

Jane Doe – Rose Hill Mezarlığı

Jane Doe – Kırmızı Hat Rayları / Clark Metro İstasyonu

Tom Langlin – Simpsonville mahkeme binası basamakları

Stanford Pentz – Stroger Hastanesi

Christie Albee – Stroger Hastanesi

Üstlerine *Baba, beni affet* yazarak daire içine aldı. Birkaç saniye yazdıklarına baktıktan sonra birden Stout'a döndü. "Pentz'le Christie Albee arasında bir bağ var mı?"

"Nasıl yani? İlişki falan gibi mi?"

Clair omuz silkti.

Stout biraz düşündü. "Bildiğimden değil, ama böyle şeyler buralarda sık yaşanıyor. Sanırım uzun mesai saatlerinin etkisi var. Aileleriyle değil, sürekli birbirleriyle zaman geçiriyorlar. Tabii işin stresi de var. Sanırım bu mümkün."

"Biraz araştırabilir misin? Bakalım bir şeyler bulabilecek misin?" Adam cevap vermeden derin bir iç çekince Clair gözlerini kıstı. "Ne yani? Ev ödevi yapmaktan hoşlanmıyor muyuz?"

"Mesele o değil," dedi Stout. "Sayımız iyice azaldı ve daha çok kafeteryadaki asayişle ilgiliyim. O insanlar patlamak üzere. Patlamaları artık *an* meselesi. Gördünüz. Birbirlerine, bize, önlerine her çıkana çatmaya hazırlar. Bir sıkıntı çıkarsa, onları durduracak kadar adamımız yok."

Clair onun haklı olduğunu biliyordu, dahası kendisinin de bu konuda endişelenmesi gerekirdi. Oysa endişelenmesi gereken başka şeyler de vardı. "Yardım öneren doktorla ilgili ne biliyorsunuz? Hani olay yerine dalan adam. Barrington?"

"İyi adamdır," dedi Stout. "Çalışanlar sever. On yıldır falan bu hastanede. Sanırım New Hampshire'dan gelmiş."

"Stanford mezunu," diye araya girdi Kloz. "Sonra ihtisasını New Hampshire, Dartmouth yakınlarında küçük bir hastanede yapmış. Anlaşıldığı kadarıyla oralarda bir yerlerde liseye gitmiş, yani muhtemelen o bölgede yaşamış. Kariyerinin önemli bir bölümünü burada geçirmiş. Stroger Hastanesi'ndeki işine 2007'de başlamış. Kariyeri boyunca onkolojiye odaklanmış. Upchurch'ün davasında danışman hekimmiş. Bu yüzden buraya getirilip bizlerle birlikte karantinaya alınmış. Kirli çamaşırlarını hâlâ araştırıyorum, ama henüz bir şey bulamadım."

Clair bir süre bunları düşündükten sonra Stout'a döndü. "Şu anda kimseye güvenmiyorum, ama yardıma ihtiyacımız var. Bence ekibe alıp yakınımızda tutalım. Belki kalabalıkta gözümüz

kulağımız olur. CDC'yle çalışıyormuş. Maltby bir saat önce mesaj attı." Başıyla Stout'un masasındaki bilgisayarı işaret etti. "Pentz'in ofisinin bulunduğu koridorlar için bütün güvenlik kayıtlarına ihtiyacımız olacak. Keza, Christie Albee'nin bulunduğu tuvalet civarı da önemli."

Adamın, güvenlik görevlilerinden genç olanıyla bakıştığını görünce yine gözlerini kıstı. "Video var, değil mi? Hastanenin her yerinde kameralar gördüm."

"Kameralarımız var," dedi Stout tereddütle. "Ama doğru düzgün kayıt yapmıyorlar."

"Nasıl yani?"

"Bilgiişlemcimiz sisteme bir tür virüs bulaştığını söylüyor. Her şey kayıtta, ama zaman işaretleri tamamen karışmış. Bir haftadır çözmeye çalışıyor. Sürücüleri formatlamayı denedi, işletim sistemini tekrar yükledi. Hatta kayıt cihazlarını değiştirdi. Birkaç saatliğine her şey düzgün çalışıyor, sonra sorun tekrar ortaya çıkıyor. Zaman ilerledikçe de kötüleşiyor. Dediğine göre bu her neyse sadece zamanı değiştirmekle kalmıyor, değiştirmeye devam ediyor ve zamanla iyice hızlanıyor."

"Aşamalı kaydırma," dedi Klozowski. "Önce özgün zaman damgasını bozuyor, sonra tekrar geri dönüp bozduğunu daha da bozuyor ve bu böyle devam ediyor. Daha önce rastlamıştım. Tekrar eden bir döngü. Gerçekten akıllı olanlar, bazı kayıtlara dokunmayarak her şeyin düzgün görünmesini sağlıyor. Onlardan da akıllı olanlar, aynı insanlar üzerinde yüz tanıma sistemini ve link kayıtlarını kullanıyorlar."

Hepsi öylece ona bakıyordu. Bunun üzerine Kloz gözlerini devirerek açıkladı. "Bugün koridorda yürüyen iki kişi, diyelim ki iki hafta önce de aynı koridordan geçti. Akıllı bir virüs, bu iki görüntüyü değiştirir, ama diğer bütün kayıtları kronolojik düzende tutar."

Clair homurdandı. "Bunun amacı ne?"

Kloz omuz silkti. "Bilgisayar korsanları insanlarla yeni ve ilginç oyunlar oynamayı seviyor. Eminim biri bunu, bir oyun olarak görüp gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceklerini anlamak için virüs yazmıştır. Böyle bir virüs yazıldığında, internetin karanlık diplerinde kopyalanıp başka korsanların kullanımına açılıyor. Hayat döngüsünün internet versiyonu."

"Düzeltilebilir mi?" diye sordu Clair.

"Muhtemelen. Belki. Bilmiyorum. Bakmam lazım. Hastanedekiler ellerinden geleni yaptığı halde sorun devam ediyorsa bunun anlamı virüsün, ağınızın başka bir yerinde olduğudur. Cihazları gözetliyor ve bir şey değiştirildiğinde ya da düzeltildiğinde virüs temiz ekipmanlara yeniden bulaşıyor. Bunu yapmak çocuk oyuncağı. Bunun gibi bir şeyi herhangi bir yere saklayabilirsiniz. Bir modem, kameralardan biri, bir düğme, ağa bağlı herhangi bir bilgisayar iş görecektir."

"Hemen ilgilenmeni istiyorum," dedi Clair.

Klozowski ağzı açık, donup kaldı.

"Kloz?"

Adam hemen üzerinde bir şeyler aramaya başladı. Maskesini bulunca hemen yüzüne takıp hapşırdı. Hem de tam dört kez. Hapşırması bittiğinde maskeyi indirip içine baktı. "Ih, iğrenç!"

"Hemen ilgilenmeni istiyorum," diye tekrarladı Clair, hapşırık krizine aldırmadan.

Klozowski başını salladı. "Peki. Hastalıktan perişan bir halde Azrail'in kapısına giden koridorda sürünürken, canım pahasına senin için bu işi halledeceğim."

"Chicago halkı hizmetine minnettar kalacak," dedikten sonra Clair, güvenlik şefine döndü. "Tünelleri kaç adamınız araştırıyor?"

"İki."

"Tamam, devam etsinler." Adamın itiraz etmesine fırsat kalmadan gözlerini bu sefer diğer iki güvenlik görevlisine çevirdi. İkisi de geldiklerinden beri tek kelime etmemişti. "İkinizin kafeteryada durmasını istiyorum. Olabildiğince göz önünde olun, ama tehditkâr görünmeyin. Yani kapı önünde kollarınızı göğsünüzde kavuşturup surat asmayın. Kalabalıkta dolaşın, burada çalışmayan insanlarla tanışın, çalışanlarla konuşun. Orada kaynamaya başlayan kazanın altını kısmanın bir yolunu bulmaya gayret edin. Bir şey duyarsanız, iki cesetle ilgili herhangi bir şey, hemen bana bildirin, anlaşıldı mı?"

Adamlar başlarını salladı.

Sonunda Clair, tek polis memuruna döndü. Akademiden yeni çıkmış, kısa kahverengi saçlı, ince uzun çocuğa bakıp, "Soruşturma yapabilir misin?" diye sordu.

"Evet, efendim."

"Kapı kapı dolaşıyormuşsun gibi düşün. Herkesle teker teker konuş. İki kurbandan biriyle bağlantıları olup olmadığını, Upchurch'ü tanıyıp tanımadıklarını öğrenmeye çalış. Belki bir şey görmüşlerdir. Pentz'le Albee'nin eylemleri arasında bir bağ bulmaya çalış. Onları en son kim görmüş, falan filan..."

"Peki efendim."

"Adın ne?"

"Memur Dale Sutter efendim."

"Henricks'le Childs'ı en son ne zaman görmüştün?" Diğer iki polis memuru kayıptı.

"Yaklaşık bir saat önce. Albee tuvalette bulunduğunda. Henricks üşüttüğünü söyledi. Rengi atmıştı, gözleri kıpkırmızıydı. Şey..." Devamını getirmedi.

"Bizim gibi mi görünüyordu?" diye onun yerine sözlerini tamamladı Clair.

Delikanlı başını salladı. "Childs da iyi görünmüyordu." Kısa bir duraksamanın ardından ekledi. "Henricks, biraz dinlenebilmek için bir yerlerde yatak bulmaya çalışacağını söylemişti. Belki Childs da onunladır."

Clair de o anda bir yatak için cinayet işleyebilirdi. Memurlardan birini gerçekten uyurken yakalarsa, *kimi* öldüreceğini de çok iyi biliyordu.

Telefonunu çıkarıp yine ikisini de aradı, ama karşısına telesekreter çıktı. "Hala cevap vermiyorlar."

Stout masasındaki telefonu kaldırdı. "Anons edeyim. Hastanedeki verici berbat." Mikrofon odanın köşesindeydi.

Clair sesin koridorda yankılandığını duyabiliyordu. Biraz sonra telefon çaldı. Adam ahizeyi alıp karşı tarafı dinlerken gözlerini Clair'den ayırmıyordu. Sonunda telefonu kapatıp, "Patolojiden Dr. Webber," dedi. "Pentz'in ölüm nedenini bulmuş ve aşağı inmenizi rica ediyor."

33

Poole

5. Gün • 12.07

Bishop'ın yüzü ekranı doldurduğunda Poole, uzaktan kumandayı DVD oynatıcıya çevirip videoyu açınca görüntü akmaya başladı. Porter gözünü ekrandan ayırmıyordu.

"Bugün niye teslim oldun?" diyen kendi sesini duydu Poole televizyonun zayıf hoparlöründen. Başının kenarından ve omzunun bir köşesinden başka, görünen yeri yoktu. Sırtı kameraya dönüktü. Kamera omzunun üzerinden Bishop'a odaklanmıştı.

Bishop bir an için ellerine, sonra önüne baktı. "Dedektif Porter'la aylardır iletişim halindeydim. Daha erken teslim olmak istedim, ama yapmamamı söyledi. Dediğine göre gerçek 4MYMN katilini bulmasını engellermişim. Basının, 4MYMN katili olduğumu ve kendisi gerçek sorumluyu avlarken, benim hâlâ dışarıda dolaştığımı düşünmesine ihtiyacı varmış."

"Saçmalığın daniskası," dedi Porter. "Neden böyle bir şey söyleyeyim ki? Dairemi gördün. İzini kaybettiğimiz andan beri onu bulmaya çalışıyorum."

Poole elini kaldırıp onu susturduktan sonra ekranı işaret etti.

"Aptallık ettim," diye devam ediyordu Bishop. "Saflık ettim. Ona inanmamalıydım. Başka biriyle konuşmalıydım, ama beni

ikna etmişti. Sürekli çok yaklaştığını ve fazla sürmeyeceğini söyleyerek beni oyalıyordu. Gün haftaya, hafta aya, sonra aylara uzadı. Sonunda kendisiyle yüzleştiğimde o kadını vurdu, ardından beni de öldürmeye çalıştı. Yine kaçmam gerekti. Başka çarem yoktu."

"Guyon Oteli?"

"Evet, Guyon'da."

"Onu niye öldürsün ki?"

"Onu tanıdığını söyledi. Acemi polisken Charleston'da tanışmış. Dediğine göre hakkındaki gerçeği bilen tek kişiymiş." Bishop bir an için gözlerini masaya indirip başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürttü, sonra tekrar Poole'a baktı. "*Oradaydı, ne yaptığımı gördü, o yüzden gitmesi gerekiyor*... Tam olarak böyle söyledi. Sonra dalgın gözlerle bana bakıp, *baba beni affet* diyerek tetiği çekti." Bishop'ın gözleri dolmuştu. Elinin tersiyle silebilmek için başını kelepçelere doğru eğmek zorunda kaldı. "Doğrudan kafasına sıktı. Gözümün önünde! Dondum kaldım, ama namlu bana dönüp ateş ettiğinde bir şekilde kendimi toparladım. Az daha vurulacaktım. Kaçmayı başardım."

Ekranda görünen masada Bishop'ın tam karşısında oturan Poole, bir an düşündü; sonra biraz öne eğildi, arkasına yaslanmadan önce yüzü, bir süre Bishop'ın görüntüsünü kapattı. "Yanındaki kadın? Sarah Werner."

Bishop şaşkındı. "Yanında kimse yoktu. Dışarıda ya da otelin başka bir yerindeyse bilemem. Yanında kimseyi görmedim."

"Porter annen olduğunu söylüyor."

Bishop gözlerini yumduğunda derin bir iç çekti. "Annem yıllar önce evimizde çıkan yangında öldü. Baba da. Eminim hepsi arşivlerinizde vardır. Arazimizde bir göl vardı, oraya taş sektirmeye giderdim. O gün yine oraya gitmemiş olsaydım, muhtemelen ben de ölecektim. Birkaç saat gölde kaldım, geri döndüğümde

yangın tamamen kontrolden çıkmıştı. İtfaiye gelmişti, ama pes ettiklerini görebiliyordum. İtfaiyecilerden biri beni fark ettiğinde, orada mı yaşadığımı sordu, ben de doğruladım. O zaman annemle babamın nerede olduğunu sordu. İçeride olduklarını biliyordum, ama söylemeye yüreğim yetmedi. Sonrasını pek hatırlayamıyorum. Sadece bir çocuktum. Beni yanlarına alabilecek bir akrabamızı araştırırken birkaç haftalığına, Camden Tedavi Merkezi denen bir yere yerleştirdiler. Kimseyi bulamayınca da bir bakıcı evine gittim."

"Asi Çocuklar için Finicky Evi diye bir yer, değil mi?"

Bishop yine şaşırmış gibi göründü. "Ben... Ben orayı bilmiyorum. Camden'dan sonra şehrin bir buçuk saat kadar uzağındaki Watson ailesinin yanına gönderildim. Woodstock, Illinois... David ve Cindy Watson."

"Watson mı? Metro için CSI'ya katılırken kullandığın isim gibi mi?"

Bishop tekrar iç çekip ellerini kaldırmaya çalıştığında, zincirler masadaki metal halkalarda şıngırdadı. "Aptalca olduğunu biliyorum. Ama Metro'da gerçek ismimi kullanırsam, birinin yangını ve annemle babamın öldüğünü öğrenmesinden korkuyordum. Kimsenin benim için üzülmesini ya da özel muamele göstermesini istemiyordum, o yüzden farklı bir isim kullanmanın en iyisi olacağına karar vermiştim. Çocukken Watson çifti beni evlat edindiğinde, etrafta birkaç gazeteci dolaşmaya başlamıştı. Yangınla ilgili yazmak istiyorlardı. Onları atlatmak amacıyla beni okula *Paul Watson* adıyla kaydettirdiler." Elini masanın üzerinde salladı. "Paul, David'in göbek adıydı. İşe yaramış olmalı ki kimse bana bulaşmadı, isim de üstüme yapıştı. Bildiğim kadarıyla adımı yasal olarak değiştirmediler. Sanırım bir aşamada bunu kendim yapmalıydım. Ama erteledikçe önemini yitirdi."

"Asi Çocuklar için Finicky Evi diye bir yerde hiç kalmadın mı?" diye tekrarladı Poole.

Bishop başını iki yana salladı.

"Günlüklerinde yazıyor."

Bishop aniden öne atılınca masaya bağlı zincirler gerildi. "Özür dilerim. Ben... Daha ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyorum. Lütfen Paul Upchurch'ün hâlâ yaşadığını söyleyin. Gerçeği bilen tek kişi o olabilir."

"Neden? Onu nereden tanıyorsun?"

Bishop sandalyesine yaslandı. "Aslında tanımıyorum. Kendisi Porter'ın, o şeyleri yazması için tuttuğu biri."

34

Günlük

Dr. Oglesby eski koltuğumu, kollukları olmayan, kırlentlerle dolu devasa boyutta turuncu bir koltukla değiştirmişti. Sanki içine gömülüyordum. Arkama yaslansam tümden gömülebilirdim, o yüzden ucunda dimdik oturmak zorundaydım. Bir yılda bayağı boy atmıştım, ama bacaklarım hâlâ biraz kısa kaldığından ayaklarım yere değmiyordu. Sanırım yere oturabilirdim, ama...

"Bakıyorum da hâlâ dikkatini toplamakta zorlanıyorsun Anson. Neden bana dönüp şu ana odaklanmıyorsun."

Ona baktım. Baklava desenli bir kazak, bir insanı yiyebiliyor olsa, karşımdakinin işi zordu. Yeşil, sarı ve beyaz renkleriyle, gördüğüm en çirkin kazak, bu iyi yürekli doktora iki beden büyüktü. Adam adeta kazağın içinde yüzüyordu. Gülümseyerek, "Birlikte geçirdiğimiz sürenin bir saniyesini bile kaçırmak istemem Doktor," dedim.

"Bunu duyduğuma sevindim. Ben de seanslarımızı dört gözle bekliyordum."

İçimden ne yapacağını biliyordum. Üç, iki, bir...

Gerçekten de yaptı. Boynunda asılı duran gözlüğünü burnuna yerleştirdikten sonra kucağındaki deftere baktı. "Bayan Finicky'nin yanında iyi vakit geçiriyor musun?"

"Çakımla iyi vakit geçiriyor musunuz?" Daha önceki görüşmelerimizde çakımı masanın üzerinde, uzanabileceğim mesafede bırakmayı adet edinmişti. Bariz bir dalga geçme, bir tür güç oyunu, kendisi pek yaratıcı olmadığı için başkalarından çaldığına emin olduğum bir tür yöntem... Çakım o gün orada değildi. Onu en son Dedektif Welderman ve Stocks, Finicky Evi'ne götürmek için beni arabaya bindirmeden önce görmüştüm. Doktora çakımın hâlâ kendisinde olup olmadığını sormuştum, ukala dümbeleği de hiç görmemiş gibi, 'Ne çakısı?' diye sormuştu.

"Buraya çakını konuşmak için gelmedik Anson. Sağlığını konuşacağız ve kısıtlı zamanımız olduğundan, konudan sapmasak daha iyi olur."

"Niye buradayım? Niye konuşuyoruz ki? Artık odalarınızdan birinde hapis değilim."

Dr. Oglesby gülümsedi. "Camden'dan ayrılmış olabilirsin, ama mahkeme aksini söyleyene kadar hâlâ hastamsın. İyileşmek için gerekli tedaviyi almanı sağlamak için çok uğraştım."

"Ben iyiyim Doktor. Daha iyi olamazdım."

"Travmatik deneyimler yara izi bırakabilir. Bazen bir süreliğine çok derinlere itilir, sonra hiç beklemediğimiz bir anda ortaya çıkarlar. O yüzden bugün kendini iyi hissetsen de yarın ya da ertesi gün işler tersine dönebilir ve bunu atlatmana yardımcı olmak benim görevim."

Baba bir keresinde sağlık sigortası şirketlerinin, kendilerinin ve çalışanlarının ceplerini doldurmanın bir yolunu hep bulduğunu söylemişti. Aile hekimi bir uzman önerir, o uzman hastayı terapiste gönderir, terapist de reçeteli terapinin yanı sıra, muayene için tansiyon ölçerek, sigorta şirketine fatura gönderir, gelişmeleri kontrol etmek amacıyla verdiği bir iki ilaç yazar. İlk doktorla sorun çözülebileceği halde iki doktor daha dahil olur; sonra üç doktor, cumartesi günü birlikte golf oynamaya gidip

sigortadan kan ter içinde kazandıkları parayı harcayabilsin diye, gereksiz zaman kaybı ve ekstra faturalarla, bu iş sürüp giderdi. Dr. Oglesby'nin bana olan ilgisinin bununla alakalı olduğundan şüpheleniyordum. Sağlık sektörü para tuzağıydı ve birilerinin beynimde dolaşmasına ihtiyacım yoktu.

"Konuşmamız sırasında dalıp gitmelerin konusunda gerçekten bir şeyler yapmamız gerekiyor," dedi iyi yürekli doktor.

"Dalıp gitmiyorum, sadece düşünüyorum."

"Neyi düşünüyorsun?"

"Bu gezegendeki değerinizi."

Sanırım bu sözlerimi eğlenceli bulmuştu. "Ve bu değerlendirmeyi yapacak kadar kendini yetkin hissediyorsun, öyle mi?"

"Halk eğitim merkezinin arkasındaki çöplerin arasında gezen evsiz adam bile akademik dünyaya, sahtekarlığınızı görebilecek kadar hâkim sayılır. Tahminen Camden gibi bir yerde, sırf kendi kliniğinizi açamadığınız için çalışıyorsunuz. Polis akademisine giremediği için alışveriş merkezi güvenliğinde çalışan birinden farkınız yok. Diplomalarınızı sırf sergilemeniz gerektiği için sergiliyorsunuz, ama bahse girerim içten içe kimsenin yakından bakıp incelemesini istemiyorsunuz. Kim bilir kaç kişi gittiğiniz okulun adını okuyup nerede olduğunu sormuştur."

Sözlerim etkisini gösterdi. Gözlüğünü çıkaran Oglesby arkasına yaslandı. Yine de gülümsemesi silinmemişti. "Belki de mış gibi yapan ben değilimdir. Önceki görüşmelerimizdeki o sessiz sakin nazik çocuğa ne oldu?"

"Çakısını geri vermenizi bekliyor. Bir de fotoğrafı."

Doktorun alnı çatıldı. "Fotoğraf?"

"Hangi fotoğraf olduğunu biliyorsunuz."

Annemle Bayan Carter'ın göründüğü fotoğraf, çakım benden alınırken cebimdeydi. Doktorun o fotoğrafı da aldığını biliyordum. Şimdiye kadar bahsini açmamıştım.

Gözlerini gözlerime dikti. "Fotoğraftan haberim yok. Ama benimle işbirliği yaparsan, birlikte eşyalarına tekrar bir göz atabiliriz. Belki yanlış bir yere konmuştur, belki farklı bir dosyadadır. Arada sırada böyle şeyler olur."

Küstah ve samimiyetsiz bir şekilde gülümseme sırası bendeydi. "Memnuniyetle."

Gözlüğünü tekrar takıp defterine baktı. "Bana Libby McInley'yi anlat. Bizimle kalırken onun için çok endişeleniyordun. Finicky Evi'ne uyum sağlayıp sağlayamadığından bahsetmek istemiyorsan, onun nasıl olduğunu konuşabiliriz belki?"

Gereğinden fazla konuşmuştum. Muhtemelen daha önceki görüşmelerimizde kullandığımdan çok daha fazla kelime kullanmıştım ve buna bir son vermem gerekiyordu. Duygularım dilimi ele geçirmiş, beynimi ekarte etmişti ve sonunun iyi olmayacağını biliyordum. Baba, başkalarının kulağına erişmeden önce, ağzımdan çıkanı iki kere düşünmemi öğretmişti. Son yirmi dakikadır bu özel dersi tamamen unutmuştum. Dr. Oglesby olta sallıyordu ve yemi yutmamam gerektiğini biliyordum, ama kendime hâkim olamıyordum. "Ona ne oldu?"

Cevap vermesini beklemiyordum. Bu soruyu daha önce de sormuştum ve her seferinde doktor-hasta mahremiyeti duvarına çarpmıştım, çünkü Oglesby bu konuda konuşmayı reddediyordu. Bu sefer beni şaşırttı.

"Evlat edinen son adam, defalarca tecavüz etmiş, direndiğinde de fena halde dövmüş. Başta vücudunda morluk oluşmasın diye telefon rehberini kullanmış, ama saatler sonra rehberi bir kenara bırakıp yumruklarını konuşturmaya karar vermiş. Oturma odasındaki karısı on adım ötedeymiş, canına tak edene kadar bütün bir hafta sonu olanları dinlemekle yetinmiş. Dahası yetkilileri aramak yerine bir 38'lik çıkarıp adama iki kez ateş etmiş, sonra cesedi tesisat boşluğuna saklamaya çalışmış.

Libby'nin doktora görünmesi gerekiyormuş, ama kadın devletten aldığı 512 dolar bakım aylığından olmamak için, kızı yatakta bağlı halde bırakmış ve bütün bunlar hiç olmamış gibi davranmış. Neyse ki silah sesini duyan bir komşu polisi aramış. Libby, bize gelmeden önce Charleston'daki Roper Hastanesi'nde iki gün kaldı." Doktor arkasına yaslandı. "Onun bir arkadaşa ihtiyacı var Anson. Belki o arkadaş sen olabilirsin."

Başta bir şey demedim. Doktorun böyle bir konuda neden yalan söyleyebileceğini hayal bile edemiyordum, ama beynimin gerilerinde Baba, yalan söyleme ihtimalinin yüksek olduğunu fısıldıyordu. "Ona güvenmeni istiyor şampiyon. Bunun için her şeyi söyler. Ve ona güvendiğinde, işin biter."

Konuşmak yerine, gözlerimi ofiste dolaştırdım. Çalışma masasının arkasındaki duvarda asılı takvimde bir şey dikkatimi çekti. 29 Ağustos tarihi çember içine alınmıştı. Tıpkı Bayan Finicky'nin mutfağındaki takvimde olduğu gibi...

35

Clair

5. Gün • 12.10

Stout'un peşinden asansöre binen Clair, ikinci kata indikten sonra birkaç korikoru geçti. Dakikalar sonra yön duygusunu tamamen kaybetmişti. Duvarlardaki tabelalar olmasa, kafeteryaya asla dönemezdi. Maske yüzünü kaşındırıyordu, sıcak nefesi adeta yakıyordu. Her yutkunuşunda boğazına saplanan ağrı, kötüleştiğinin işaretiydi, daha da kötüsü attığı her adımda nefes nefese kalıyordu. Terliyordu, ama bir türlü ısınamıyordu. Ateşi olduğunu bilse de ölçecek zaman bulamamıştı. Böyle ne kadar devam edebileceğinden emin değildi. Virüs vücudunu ele geçiriyordu. Hareket etmeyi bırakıp bir yere oturur, biraz olsun dinlenmeye çalışırsa bir daha ayağa kalkamayacağını hissediyordu.

Koridorun sonunda iki geniş metal kapının önüne geldiler. Stout duvardaki bir okuyucudan kimlik kartını geçirince kapılar ardına kadar açıldı. Bir anda soğuk havayı üstlerinde hissedince Clair yine ürperdi. Beyaz düğmeli süveterin altına, çiçek desenli önlük giymiş siyah bir kadın, oturduğu yerden başını kaldırıp köşedeki yeşil kapıyı işaret etti. "Soğuk odada sizi bekliyor."

"Teşekkürler Bev," diyen Stout oraya yöneldi.

Clair'in tek duyduğu, soğuk ve oda kelimeleriydi, çünkü halihazırda donuyordu. Sonra Stout'un peşinden, ancak kutup

tundrası olarak tarif edilebilecek yeşil kapılı odaya girdi. Dişleri takırdarken, "Of sıçayım," diye söyleniyordu.

Patoloji birimi, tahmin ettiğinden büyüktü. Aşağıdaki muayene odalarıyla yarışacak kadar genişti ve Chicago'daki hastanelerde olanlardan daha büyük olduğu kesindi. Tavana düzenli aralıklarla yerleştirilen parlak halojen lambalarıyla en az iki yüz metrekarelik bir alana sahipti. Duvarlar ve yerler tamamen beyaz fayansla döşenmişti, en az bir düzine alüminyum dosya dolabının her biri, yerdeki ızgaraların üzerine yerleştirilmişti. Belli ki gerektiğinde bütün odayı suyla yıkayabiliyorlardı. Sedyelerdeki beş cesetten ikisinin üstü kapalıydı, diğer ikisi açıktaydı. Büyük havalandırma delikleri uğuldayarak içeriyi soğutuyordu. Çamaşır suyu kokuyordu, ama Clair'in tahmin ettiği kadar güçlü değildi. Yine de tıkanık burnuyla bu kadarını bile hissetmesi şaşırtıcıydı.

Kapının hemen arkasında bir askılık vardı. Stout kancadan aldığı kırmızı bir ceketi ona uzattı. "Bunu giyin," dedikten sonra, kendine yeşil olanı aldı.

Clair ceketi giydi. "Burası niye bu kadar soğuk?"

O sırada, ellili yaşlarında bir kadın, elinde bir dosyayla köşeden çıktı. Ağaran saçlarını geriye tarayıp atkuyruğu yapmıştı. Koruyucu gözlüğünü yeşil önlük tamamlıyordu. "Burayı 2 derece civarında tutuyoruz. Yan taraftaki bölmelerle aynı ısıda. Uzayan otopsilerde çürümeyi en aza indirgemeye yarıyor. Burada anormal otopsiler yapılıyor. Kalp krizi ve kanser gibi rutin otopsiler ise koridorun aşağısındaki daha sıcak bir ortamda gerçekleşiyor." Eldivenli elini uzattı. "Dedektif Norton olmalısınız. Ben Doktor Amelia Webber."

Clair uzanan ele bakarken kendisinin eldiven takmadığını düşünüyordu. Aklından geçenler yüzüne yansımış olmalı ki kadın elini indirirken, "Kimse patologlarla tokalaşmak istemiyor,"

dedi. "Kocamın bile yirmi sekiz yıllık evlilikten sonra hâlâ iğrenerek baktığı oluyor." Öne eğilerek yaklaştı. "Tanrım, berbat görünüyorsunuz. Size tedavi uyguluyorlar mı?"

"Antiviral vesteroid," dedi Clair. "Ben iyiyim."

"Hiç iyi değilsiniz. Bir yerlerde yatmalı, bünyenize virüsle savaşması için şans vermelisiniz. Şişmeye başlamışsınız. İlaçların yan etkisi." Kadın, Clair'in ellerine baktı. "Hala vakit varken parmaklarınızdaki yüzükleri çıkarsanız iyi olur."

Clair yine ürperdiğinde ceketin fermuarını boynuna kadar çekti. "Ölüm nedenini bildiğinizi söylediler?"

Doktor bir an için onu süzdü, sonra cevap verdi. "Biliyorum. İzin verin, Eisley'yi getireyim."

Clair'in kaşları çatıldı. "Eisley burada mı?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Webber, odanın dibindeki cam kapılı yüksek dolaplara giderken. Geri döndüğünde, tekerlekli bir sehpanın üzerindeki büyük bir televizyonla, yanına bağlanmış bir bilgisayarı itiyordu. Duvardan çıkan elektrik kablosu uzuyordu. Birkaç düğmeye bastığında ekran canlandı.

Tom Eisley onlara bakıyordu. "Merhaba Detektif, ben de... Of, berbat görünüyorsun."

Televizyonun üstündeki küçük kamera ona bakıyordu. Clair bir kameraya, bir ekrana bakarken hangisine konuşacağını kestirmeye çalıştı. "Ben iyiyim Tom."

"Ama hiç..."

"İyiyim," diye kestirip attı. "Sadede gelelim mi? Hiç zamanım yok."

Çıkışmak istememişti, ama adam gücendiyse bile belli etmedi. "Elbette. Amelia, sen başlamak ister misin?"

Dr. Webber başını sallayıp sanal Eisley'yi iki metal sedyenin yanına götürdü. Stanford Pentz solda, Christie Albee sağdaydı.

İkisi de çıplaktı. Pentz'in göğsünde Y şeklinde dikiş izi görülürken, Albee'ye henüz otopsi yapılmamıştı. Kadın önce Pentz'e döndü. Saçları tıraşlanmış olan adamın, başı sola bakacak şekilde yatırılmıştı. Tepesinde daire şeklinde bir yara vardı. Doktor beynini görmek için kafatasını açmıştı. "Başta kalp krizi gibi görünüyordu, ama kalbinde ne bir hastalık ne de doğuştan gelen bir sorun buldum. Formunda bir adamdı, kalbi beklediğimden de iyi durumdaydı. Sonra kesilen kulağından akan kanı temizlediğimde bunu buldum..." Kesik kulağın hemen altındaki küçücük siyah bir noktayı işaret etti.

"Enjeksiyon mu?" diye sordu Clair eğilip bakarken.

Webber yine başını salladı. "Toksik testlerden bir şey çıkmadı. İki kez tam kan tahlili yaptık. Hiçbir şey çıkmadı. Sonra Eisley beyin dokusundan alınacak bir parçanın test edilmesini önerdi."

Eisley ekranda, "Özellikle süksinik asit aramalarını istedim," diye açıkladı.

"Ve gerçekten de bol miktarda süksinik bulduk," dedi Webber.

"Süksinik nedir?" diye sordu Clair.

Açıklama yine Eisley'den geldi. "Tipik olarak anestezi uzmanlarının kullandığı, süksinilkolin adındaki kas uyuşturan bir maddenin yan ürünü. Enjekte edildiğinde solunum için gerekli olanlar dahil vücuttaki bütün kasları felç eder. Ameliyat sırasında, bu madde verildikten sonra solunum cihazına sokulmazsa, hasta havasızlıktan ölür. Hızlıdır, ama korkunç bir ölümdür. Madde sadece kasları felç eder, başka türlü bir uyuşturucu etkisi yoktur, o yüzden hasta boğulurken kendindedir."

"Bunu aramak aklımın ucundan bile geçmezdi," dedi Webber itiraf edercesine. "Ben daha çok kalbe odaklanmıştım. Yüzeysel olarak boğulmanın hiçbir işareti yoktu. Normalde deride morarma ya da yüzde belirgin kanama olur. Bunların hiçbiri görülmüyordu."

"Maddenin felç etkisi bunu engelliyor," dedi Eisley. "Florida Sarasota'da bunu, karısını öldürmek için kullanan doktorla ilgili bir yazı okuduğum için aklıma geldi. Bir anestezi uzmanıyla ilişkisi varmış. Anlaşıldığı kadarıyla kolay tespit edilemediği için doktorların en sevdiği cinayet silahlarından biri. Hastanede olduğunuza göre ulaşılmasının kolay olacağını düşündüm."

Clair, Webber'a döndü. "Ölümün hızlı gerçekleşeceğini söylediniz. Ne kadar hızlı?"

"Vücuda girdikten sonra ölüme kadar mı?"

Clair başını salladı.

"Kan vücutta saatte altı kilometre hızla dolaşır," diye açıkladı Webber. "Felç etkisini göstermesi saniyeler almıştır, birkaç dakikada ölmüştür."

"Yani tepki vermek ya da birilerine seslenmek için hiç vakti yokmuş," diye fikir belirtti Stout. Sonra Christie Albee'nin cesedine göz attı. Onun da başı yana yatırılmıştı. "Onda da aynısını buldunuz mu?"

Webber ayaklarını sürüyerek cesede yaklaştı ve kadının kulağının altındaki benzer bir noktayı işaret etti. "Neredeyse tıpatıp... Doğrudan kulak arkası kasa enjekte edilmiş. İkisinde de iğne izine bakılırsa şüpheli, arkadan yaklaşmış. Açısı belli. Kurbanların boylarıyla karşılaştırdığımda, bir seksenden daha kısa biri olmalı."

"Anestezi bölümünde kilit altındaki ilaçlara erişimi olan, bir seksen altında biri," dedi Stout. "Kayıtlara bakabilirim. Belki o bölüme girmemesi gereken birini saptayabilirim."

Eisley sinirle iç çekti. "Bendeki iki Jane Doe'da aynı kesin ölüm belirtileri olmasa, mantıklı olurdu. Simpsonville'deki Tom Langlin de süksinilkolin verilerek öldürülmüş. Yerel patologla yaklaşık yirmi dakika önce teyit ettim."

"Peki ya tuz?"

"Ah, evet tuz," dedi Eisley. "Bishop'ın da söylediği gibi, bulmacayı çözmeye çalıştım, ama pek ilerleyemedim. Tek söyleyebileceğim, iki Jane Doe'da bulduğumuz tuzun, Güney Carolina'daki adamda bulunanla aynı olduğu. Büyük ihtimalle su yumuşatmak için büyük yapı marketlerinden çuvalla satın alınan türden bir tuz. Hastanede bulunan kurbanların ikisinde bulunan tuz bildiğin sofra tuzu. İki Jane Doe, soyulmuş ve bir süre tuzlu suya yatırılmış. En azından birkaç saat sürmüş olmalı. Başta amacın, cesetlerin bozulmasını önlemek ya da ölüm saati konusunda kafa karışıklığı yaratmak olduğunu düşündüm. Ama artık bundan o kadar da emin değilim. Pentz ve Albee bulunmadan önceki yirmi dört saat içinde öldürüldüler. Amacı, kanıtları bozmak olsaydı, daha kolay ulaşılabilecek kireç, işini kolayca görürdü. Sofra tuzu hiçbir işe yaramaz. O yüzden daha ziyade sembolik bir anlamı olduğuna inanıyorum. Bir tür mesaj olabilir. FBI'ya aktardım, şu anda İncil'le alakası olabileceğini düşünüyorlar. Kabul etmeliyim ki Kutsal Kitabı son açmamın üstünden uzun zaman geçti. Lût'un karısıyla ilgili bilgi sahibiyim, ama hepsi bu kadar. Başka bir şey öğrenirsem size haber veririm."

"Bu insanları öldüren, aynı kişi mi?" diye sordu Clair.

Eisley omuz silkti. "Hepsi benzer yöntemle öldürülmüş, ama aradaki mesafeyi bu kadar kısa sürede kat edebilecek birini hayal bile edemiyorum." Birden gözleri parladı. "İşimize yarayabilecek bir şey daha var."

"Ah, şu anda başka hiçbir şey istemiyorum."

Dr. Webber, Christie Albee'nin üzerine eğilip cesedin ağzını açtı. Yukarıdaki parlak ışıklar sayesinde eskiden dilinin olduğu yerdeki kıpkırmızı et parçası gözden kaçacak gibi değildi. "Dilin bir neşterle kesildiğine inanıyoruz. Organ dokusundaki kesik son derece kusursuz."

"Ah hah," derken Clair, ağzına kadar gelen midesine engel olmaya çalışıyordu.

"Açıyı görüyor musunuz? Öteki tarafta kalan fazlalığı?"

"Ah hah," dedi yine Clair, ama artık bakamıyordu. Bulanan dünyayı görmeye çalışırken gözlerini kıstı. Hiç istemediği görüntüler beynini işgal etmişti.

Dr. Webber susup ona gülümsedi.

"Bütün bunlardan ne anlamam gerekiyor?" diye sordu Clair.

Cevabı yine Eisley verdi. "Yani katil solak."

"Bishop hangi elini kullanıyor?"

"Önceki bütün kurbanlarına otopsi yapmıştım. En azından bildiklerimize. Adam sağ elini kullanıyor. Ya da en azından onları sağ eliyle öldürmüş."

"Peki Sam?" Clair bu sorunun ağzından, niyetlendiğinden biraz daha yüksek çıktığının farkındaydı.

36

Poole

5. Gün • 12.11

"Saçmalık bu!" diye patladı Porter.

Poole, DVD oynatıcısını durdurunca Bishop'ın yüzü ekranda donmuştu.

Porter sandalyesinde kıpırdanıyordu. "Paul Upchurch'le hiç karşılaşmadım! Günlükler ve Bishop'ın anlattıkları dışında kim olduğunu bile bilmiyorum." Kıpkırmızı suratıyla ateş saçan gözlerinin kenarları kırışmıştı, ama gözleri buluştuğunda bakışlarını kaçırdı.

Poole ona inanmak istiyordu, ama aklından geçenleri kestiremediği için sinirleniyordu. Quantico'dayken vücut dili derslerinde, davranışların yorumlanması konusunu işlemişlerdi. Bugüne kadar sayısız şüpheliyi sorgulamış, çoğunda geliştirdiği bir dizi rutin soruyla karşısındakinin doğruyu söyleyip söylemediğini anlamayı başarmıştı. Sonuçta her şey basit bir gerçeğe dayanıyordu. Biri doğruyu söylerken, şüpheye düşmeden anında cevap veriyordu. Yalan söyleyenler ise söyleyecekleri yalanı tasarlamak için beyinlerinin yaratıcı kısmına başvuruyor, sadece saliseler sürse bile genellikle bunun yüzeysel işaretini veriyorlardı. Bu işaretler gözlerin yana kaymasından el hareketlerine kadar değişebiliyordu. Porter bu işaretlerin birçoğunu gösteriyordu, ama

odaya girdiğinden beri sinirli, kaygılı, öfkeli ve sinirli halleri asla yalanın çamurlu sularında dolaşmamıştı. Normalde Poole kolayca anlayabilirdi, ama Porter'da zorlanıyordu. Diğer taraftan, bir dedektif olarak Porter'ın da aynı dersleri aldığının farkındaydı. Kariyeri boyunca sayısız insanı sorguladığı açıktı. Poole'un görmeye çalıştığı işaretleri elbette biliyordu ve bu yüzden kasten yanıltma yoluna gidebilirdi. Bilgi karşısında yalan makineleri bile çaresiz kalıyordu.

"Charleston'da ne oldu?" diye sordu.

"Charleston mı?"

"Neden seni o kadını öldürmekle suçlasın ki? Charleston'da olan bir şeyin üstünü kapatmak için onu öldürdüğünü söylüyor."

Bu sefer Porter başını kaldırıp baktı, ama gözleri yalana işaret edebilecek bir şekilde yukarı ya da sağa kaymamıştı. Sola bakması doğruyu söylediğine işaret edecekti. Oysa çenesini havaya bakıp doğrudan gözlerinin içine bakarken sinirli bir iç çekişle parmaklarını saçlarından geçirdi. "Acemiliğimi Charleston'da yaptım. Hepsi bu. Trafik cezası, adi hırsızlıklar falan." Ensesine dokundu. "Bir torbacıyı yakaladığımızda tam buramdan bir 22'lik kurşun yedim. Sonrasında o şehre hiçbir borcum kalmadığını hissederek Heather'la birlikte yeni bir başlangıç yapmak için Chicago'ya taşındım."

"Vurulmuş muydun?"

Porter'ın elleri kucağına düştü. "Bununla ilgisi yoktu. Ortağımla birlikte çoğunlukla eroin ve kokain satan adi bir torbacıyı yakalamak üzereydik. Sansar diye bir çocuk... Bir arka sokakta köşeye sıkıştırmıştık. Ben arkadan yaklaşırken ortağım öteki tarafı kapatmak için blokun etrafını dolaşmıştı. Önce ortağımı gördü, aniden dönüp beni görünce panikledi. Uyuşturucunun etkisindeydi. Elinde tabanca vardı. Panikle tetiği çekti. Beni vurmak gibi bir niyeti yoktu. Namluyu bile bana doğrultmuyordu.

Tamamen refleksti yani. Kurşun çöp tenekesine çarpıp sekti. Buraya geldi." Tekrar ensesine dokundu. "Kafatasımı delemeyen kurşun sadece basınca neden oldu. Çıkarıp basıncı rahatlattıklarında iyileştim. Hepsi bu."

"Ortağının adı neydi?"

Porter ağzını açtı, ama birden afallamış gibi göründü. "Hmm."

"Ne?"

Dudaklarını büzdü. "Sadece... Bazen o dönemi hatırlamakta zorlanıyorum."

"Ortağının adını hatırlayamıyor musun?"

Porter gözlerini yumdu. "Uzun zaman önceydi. Derrick bir şey. Hill, Hillman... Hah, Hillburn. Derrick Hillburn. Yıllardır düşünmemiştim." Gözlerini açıp boynunu kaşıdı. "Duyduğuma göre emniyetten ayrılmış, ama onunla uzun zamandır konuşmadım."

"New Orleans'ta hapishaneden kaçırdığın kadın... Onunla daha önce hiç tanışmamış mıydın?"

"Tanışmamıştım."

"*Oradaydı, ne yaptığımı gördü, o yüzden gitmesi gerekiyor...* Bu sözleri söylemedin mi?"

"Tabii ki söylemedim."

"Yani onu vurmadın? CSI elinde ve kıyafetlerinde barut izi buldu."

"Bishop'a uyarı ateşi etmiştim. Onu Bishop öldürdü. Sana söyledim. Tanrım, sendika temsilcimi çağırmam gerekiyor mu?"

Poole bir an sessiz kaldı, sonra kumandayı doğrultup görüntüyü tekrar oynattı. Ekranda, "Günlükleri yazmak için Upchurch'ü Porter mı tuttu?" diye soruyordu.

Bishop başını salladı. "Karısının katili tespit edildiğinde Porter'la birlikte 51. Bölgeye gittik. Üzerine kahve döküldüğünden, kıyafet

değiştirmek için Metro'ya dönmeden evine uğradık. Oradayken ekibinden Klozowski adındaki biri aradı. Bilgiişlemci. Telefonu kapattığında bana gerçek adımın Paul Watson değil, Anson Bishop olduğunu bildiğini söyledi. Beni ihbar edeceğini falan sandım, ama bunun yerine 4MYMN katilini yakalamak için amirlerden gizli bir operasyon yürütüldüğünü, yardım etmek istersem adımla ilgili meseleyi kullanabileceğimizi söyledi." Omuz silkip başını iki yana salladıktan sonra sözlerini sürdürdü. "Ona inandım. Ne yapmam gerektiğini sorunca, kaçıp saklanmamı söyledi. Sadece birkaç günlüğüne ortadan kaybolmamı istiyordu. O sırada sirenleri duyunca acele etmemiz gerektiğini söyleyerek bana, nakit bin dolar verdi ve 41. Cadde'deki bir eve gitmemi istedi. Onu orada bekleyecektim. O sırada açıklama yapacak zamanı olmadığı, ama çok geçmeden açıklayacağı konusunda ısrarcıydı."

"41. Cadde'deki yeşil ev mi? Bana saldırdığın yer?"

Bishop bir an tereddüt etti, sonra başıyla onayladı. "Sana zarar vermek gibi bir amacım yoktu. O aşamada aradan aylar geçmişti. Porter, bu işe senin de dahil olduğun konusunda beni ikna etmişti. Beni öldürmek için geldiğinizi sandım."

"Ortağım, sokağın karşısındaki evde öldü."

Bishop öne eğilip sesini alçalttı. "Porter hemen senden sonra gelmişti. Çıkarken evin yan tarafından döndüğünü görmüştüm. Sanırım ortağın da onu görmüştür. Bence onu Porter öldürdü."

"Porter neden bir federal ajanı öldürsün ki?"

Bishop ellerini havaya atmaya çalıştı, ama kelepçe engel oldu. "Dairesinden ayrılmamın ardından kendini bacağından bıçaklamış. Sanırım o 314 Tower'da Talbot'u da o öldürdü. Şu Emory Connors adındaki kızı kaçıran bile o olabilir. Her şeyi üzerime yıkmaya çalıştı. Dediğine göre; gerçek 4MYMN katilini ortaya çıkarmak için basının önüne beni attı. Bir planı olduğuna

beni ikna etmişti. Aslında plan falan yokmuş. Hiç olmamış. Bence 4MYMN katili o. Ya bütün o insanları Porter öldürdüyse? Belki başından beri *hepimizle* oyun oynuyordu." Arkasına yaslandı. "Bak, bütün bunların kulağa nasıl geldiğinin farkındayım. O yüzden Paul Upchurch'le konuşman gerekiyor. Hikâyemi ancak o doğrulayabilir."

"Nasıl?"

"314 Tower'da olanlardan ve Porter her şey için beni suçladıktan sonra saklandım. Sonuçta saklanmamı o istemişti. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Ancak bir hafta sonra bu işin bir yere varmayacağını anladığımda onu takip etmeye başladım. Benim bildiğim, en az üç kez Upchurch'ün evine gitti. Üçüncü seferinde çıkmasını bekledim. Sonra Upchurch'ün kapısını çaldım. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Kapıyı açtığında CSI kimliğimi, okuyamayacağı kadar hızlı bir şekilde gösterip az önce evden çıkan dedektifle nasıl bir bağlantısı olduğunu sordum. Porter'ın polis olduğunu bile bilmiyordu. Dediğine göre bir yıl kadar önce internet üzerindeki bir seri ilan sayesinde buluşmuşlardı. O zaman yarım gün ressam olarak çalışıyormuş. Asıl amacı tasarladığı bir çizgi romanı yayınlamakmış. Porter ona birtakım el yazısı örnekleri gösterip taklit edip edemeyeceğini sormuş. Birkaç gün sonra Upchurch yeteneğini gösterince, Porter bir yığın basılı metin getirip siyah-beyaz defterlere geçirmesini istemiş. Bunun için on bin dolar önermiş. Kısa süre önce kanser teşhisi konulduğu için Upchurch'ün paraya ihtiyacı vardı, o yüzden teklifi kabul etmiş. Benim gibi o da hiçbir şey sormamış. Onu bulursanız, her şeyi anlatacaktır!"

"Upchurch yaklaşık üç saat önce öldü," dedi Poole düz bir sesle.

Beti benzi atan Bishop sandalyesine yığıldı. "O zaman Porter'ın sözüne karşı benim sözüm... Tanrım, sen bana yardım et."

Poole videoyu durdurdu.

Porter susuyordu. On dakika boyunca hiçbir şey söylememişti. Sonunda konuşmaya başladığında sesi Poole'un beklediğinden

daha sakindi. "Hiçbiri doğru değil. Bunu sen de biliyorsun. Ortağın öldürüldüğünde Chicago'da bile değildim."

Poole karşısında oturan adama birkaç saniye baktı. Porter yalan söylüyorsa, hiç belli etmiyordu. Gerçi daha önce Bishop'ı sorgularken, onda da herhangi bir yalan işareti görmemişti.

Kalkıp kapıya yürüdü. Sonra arkasına bakmadan, "Kusura bakma Sam," diyerek odadan çıktı.

Bishop'ın pis pis sırıtan donuk suratı, onları seyrediyordu.

37

Poole

5. Gün • 12:33

Gözlem odasına girdiğinde Nash bir kâğıt uzattı. "Bishop sorgusunun kopyası için federal izin belgesi. Dalton kendisi getirdi. Dediğine göre Hurless de yoldaymış ve yana yakıla seni arıyormuş."

Poole küçük odada etrafına bakındı. Kayıt cihazlarının başındaki memur dışında kimse yoktu. "Belediyeden gelen şu adam nerede? Warnick?"

Nash omuz silkti. "Videonun kopyasını aldığı gibi gitti. Yaklaşık yirmi dakika oluyor." Gözlerinin etrafı şişip kızarmıştı. Alnında ince bir ter tabakası seçilebiliyordu.

"Hastasın değil mi?"

"Sadece üşütmüşüm. Belki nezle. Upchurch'ün evine girmeden önce başlamıştı. Orada kapmadım." Nash cebinden DayQuil kutusunu çıkarıp ağzına bir hap attı. "Kendimi daha iyi hissediyorum." Başını çevirip kolunun içine öksürdü. Tekrar başını kaldırdığında fare yutmuş gibi görünüyordu.

"Ne?"

"Sen gelmeden önce Clair'le konuştum. Hastanede kurbanlara ön otopsi yapmışlar. Anlaşılan hepsine süksinilkolin denen bir şey enjekte edilmiş."

"İnsanı felç eder. Muhtemelen hastanede bulması kolaydır."

Nash başını salladı. "Birtakım uyuşmazlıklar da var."

"Uyuşmazlıklar derken?"

"Bishop sağ elini kullanıyor, ilk kurbanlarının hepsi sağ elini kullanan biri tarafından öldürüldü. Sonuncular, bizim bulduklarımız ve hastanedeki ikisi, solak biri tarafından öldürülmüş. Simpsonville'deki Tom Langlin de öyle. Oradaki patologla teyit etmişler."

Poole üzerine düşünürken tekrar sorgu odasına dalmamak için kendini zor tutuyordu.

"Porter solak." Nash gözlerini yere indirdi. "Senden hiçbir şey saklamamaya söz vermiştim, o yüzden söylüyorum, ama o olamaz. Bunu biliyor olman lazım."

"Ben ortağımı Porter'ın öldürdüğünü hiç söylemedim, ama biliyordu," dedi Poole. "Bunu nasıl açıklıyorsun?"

Nash tekrar ona baktı. "Belki Clair ya da Kloz söylemiştir. Bir yerde duymuş olabilir. Hatta gazetede görmüş olabilir. Önemi yok. Bishop seninle oyun oynuyor. Ortağın öldüğünde Porter'ın New Orleans'ta olduğunu biliyoruz."

Poole elini uzattı."Telefonuma bakayım."

Nash ceplerini karıştırıp iPhone'u verdi. "Bu şeyin kerhane telefonundan farkı yok."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye mırıldanan Poole, ekranda arayan numaraları kontrol etmeye başladı. Hurless düzinelerce kez aramıştı. Bir de 504 alan koduyla tanımadığı bir numara vardı.

"Yani..." diye açıklamaya girişti Nash.

Ama daha sözünü bitiremeden Poole arkasını dönüp numarayı aradı. Karşıdaki ses dalgın ve aksiydi. "Müdür Vina."

"Müdür bey, ben Özel Ajan Frank Poole..."

"Bir şey oldu," diye onun sözünü kesti Vina. "Hala taşları yerine oturtmaya çalışıyorum. Vincent Weidner, gitti."

Poole, Nash'e bir bakış fırlatarak hoparlörü açtı. "Weidner gitti mi? Nasıl?"

"Dün burada ciddi bir güvenlik zafiyeti yaşadık. Bir tür korsanlık işi, anladığımız kadarıyla. Sabah dokuzdan biraz sonra hücre kapıları teker teker açılmaya başladı. Giriş kapıları, demir kapılar hepsi açılıverdi. Başta, bir tür sistem hatası gibi rastlantısaldı. Önce hücre bölümünde başladı, sonra mahkûmlar ortak bölümlere akın edince dış kapılar açılmaya başladı. Gardiyanlar başa çıkamayınca acil kilit sistemine başvurduk. İki ölü var, altı yaralı revirde ve on dört mahkûm kayıp. Weidner da onlardan biri. Yedek sistemle kapalı devre çalışıyoruz. Bunun olmaması gerekiyordu." Adam birkaç saniye elini ahizeye koyup birine bir şeyler söyledikten sonra sözlerini sürdürdü. "Güvenlik kayıtlarını izlemeye çalışıyoruz, ama anlaşılan onlar da bozulmuş. Tarih ve saat izi de bozuk. Görüntüler düzgün sırada değil. Böyle bir şey nasıl olabilir?"

Poole gözlerini yumup iç çekti. "Peki Dedektif Porter'ın iki gün önce hapishanede olduğunu kanıtlayacak görüntüleri istesem gönderebilecek misiniz? Ya da belki Sarah Werner olduğunu söyleyen kadının bir fotoğrafını?"

Vina güldü. "Az önce kendimi 7. Kapıdan arabama yürürken izledim. Bu sabah olduğunu biliyorum, ama tarih üç hafta öncesini gösteriyor. Bizimkiler yedeklerden düzeltmeye çalışıyor, ama pek iyimser değiller. Söylediklerinin yarısını anlayamasam da anladığım kadarıyla bu şey bir süredir sistemimizdeymiş ve geri döndürülmesi mümkün olmayabilirmiş. Porter'ın burada olup olmadığını söyleyebilir miyim? Kesinlikle. Karşımda oturdu. Ofisimdeydi. Bunu kanıtlayabilir miyim? Hayır. Şu anda kanıtlayamam. Belki hiç kanıtlayamayacağım. Yirmi dakika sonra

bir toplantım var, her şeyi üstlerime açıklamam gerekiyor ve ne söyleyeceğim hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Ardından hâlâ işimi kaybetmediysem, yerel televizyona gidip New Orleans'ın güzel insanlarına, on dört konuğumuzun hâlâ kayıp olduğunu ve muhtemelen Bourbon Caddesi kalabalığına karıştıklarını, evlere girdiklerini, araba çaldıklarını ve Tanrı bilir daha neler yaptıklarını açıklamam gerekecek. Hepsi benim mesaimde oldu. Sorumluluk benim. Weidner'a gelince... İçimden bir ses size geldiğini söylüyor. Halihazırda orada bile olabilir. Geçen gün dairesinde yakaladığımızda çantasını hazırlamıştı. İki bin dolar nakit parası ve Chicago'ya bir otobüs bileti vardı. Adamın bir planı olduğu kesin. Tek yapabildiğimiz onu yavaşlatmak oldu. Ülke çapında arama emri çıkarttım, basına bir fotoğrafını vereceğiz. Onun ve diğerlerinin... Onu yakalayacağız."

"Weidner'ın hangi elini kullandığını biliyor musunuz?"

Vina bir an düşündükten sonra cevapladı. "Sağ elini kullandığından eminim. Niye sordunuz?"

"Üzgünüm, nedenini söyleyemem, ama emin olmam gerekiyor. Araştırabilir misiniz?"

"Olur tabii. Bugün yapılacak işler listemin en tepesine yazabilirim. Şimdi kapatmam gerekiyor." Cevap beklemeden telefonu kapattı.

Poole telefonu kapatırken Nash, "Weidner buradaysa, bulduğumuz kadınların ölümünden sorumlu olabilir," dedi. "Hatta hastanedeki ceset bile onun işi olabilir. Bir şekilde uçağa binmeyi başardıysa, Simpsonville'e gidecek zamanı da vardı."

"Porter'ın doğru söylediğini varsayıyorsun."

"Bishop'a inanmayacağım kesin," diye karşılık verdi Nash. "Porter ilk günlük defterini bulduğunda yanındaydım."

"Raporunu okudum," dedi Poole. "Porter günlüğü, sen cesedi araştırdıktan sonra bulmuş. Bir şekilde yerleştirmiş olabilir mi?"

Nash kaşlarını çattı. "Nasıl yani? Eli çabuk bir sihirbaz falan gibi mi? Hepimiz cesedin yanındayken? Hayatta olmaz. O bir Copperfield değil."

Poole başka bir numarayı aradı. Montehugh Laboratuvarı araştırmasını yürüten ajanla konuşacaktı. Oradaki güvenlik kayıtları da bozulmuştu. Birileri güvenlik duvarını aşmak için fazla zorluk çekmemiş, girip çıktığında geride tek bir küçük iz bırakmıştı. Laboratuvar çalışanlarını sorguluyorlardı, ama Bishop, Porter ya da herhangi biri yapmış olabilirdi.

Camın arka tarafında Porter yine okumaya dalmıştı. Bishop'ın *Günlüğü*. Poole merak ediyordu... Adam gerçekten göründüğü kadar kendini kaptırmış mıydı, yoksa rol mü yapıyordu? Başını iki yana sallayıp koridorda duran iki nöbetçiye baktı. "Tuvalet molası dışında bu iki adam buradan ayrılmayacak, anlaşıldı mı? Sıkılmamaları için ikisine de öğle yemeği söyle." Sonra cebinden çıkardığı iki kartvizitini adamlara uzattı. "Birileri *-kim olursa olsun-* içeri girip onlarla konuşmaya çalışırsa hemen beni arayacaksınız. Bir saate döneriz."

Polisler başlarını sallayıp kartvizitleri aldı.

"Biz mi? Nereye gidiyoruz?" diye sordu Nash.

38

Günlük

"29 Ağustos ne?"

Libby'yi önceki hafta her gece olduğu gibi ahırın asma katında, köşede battaniyesiyle otururken bulmuştum. Oraya artık bizim köşemiz diyordum, çünkü üçüncü gece, ilk gece gördüğüm ahşap kasasıyla lambasını, asma katın öteki köşesine taşımıştık. Böylece pencereden evi gözleyebiliyorduk. Birkaç kitabımız vardı. Ben Fareler ve İnsanlar kitabını okuyordum, o da Thad McAlister diye bir adamın korku kitabını almıştı. Birlikteyken okumuyorduk. Kitaplar beklerken zaman geçirmek içindi. Ben onu, o beni beklerken geçen zamanı doldurmak için. Birlikteyken konuşuyorduk. Üstelik çok rahat konuşuyorduk.

Dahası çok güzeldi.

Babamın hoşuna gitmeyeceğini bilsem de artık bunu kabul edebilirim. Baba, güzelliğin beynimi bulandıracağını söylerdi. Birkaç yıl önce, beynin güzellik karşısında kan kaybettiğini, insanın bu yüzden düzgün düşünemediğini söylemişti. "Erkek neden yolun karşısına geçmeye çalışır?" diye sorup cevabını kendisi vermişti. "Güzel bir kadın gördüğü için... Kadının gülümsemesini seyreden aynı adamı, kamyon biçip geçer, çünkü güzellik karşısında aptallaşır; yola atılmadan önce sağına, sonra soluna, son

olarak tekrar sağına bakmayı aklına bile getirmez. Güzellik bir sürü savaşı başlatmıştır, ama henüz savaş bitirdiği görülmemiştir. Güzelliğin tadı başkadır, zehirlerin en tatlısıdır... Bir kere tadına bakan hayatı boyunca o zehir için yanıp kavrulur."

Bunları söylerken dalga geçtiğini sanmıştım, ama gülümsemiyordu. Ay ışığı arkasında parlarken çiçek desenli kısacık elbisesiyle Libby'yi samanlıkta görene kadar da anlayamamıştım. Tenindeki morlukların çoğu artık yok olmuştu. İnatçı birkaç tanesi hâlâ görülebiliyordu, ama onların varlığına rağmen, morlukların altındaki kızı artık görür olmuştum. Onu güzel bulduğumu söylemem, fazlasıyla hafife almak olurdu. Uykuya dalmadan önce onu düşünüyor, uyanır uyanmaz yine onu düşünüyordum. Elini tutmadığım sürece elim hep boştaymış gibi hissediyordum.

"29 Ağustos?" diye tekrarladı. "Ne olduğunu anlamıyorum? Anlamalı mıyım?" Finicky'nin mutfağındaki ve Dr. Oglesby'nin ofisindeki takvimlerde işaretlenen tarihten bahsetmiştim. "Birinin doğum günü olabilir mi?"

Sanmıyordum. Hem Dr. Oglesby hem de Bayan Finicky, Dedektif Welderman ve Stocks dışında başka kimi tanıyordu ki? Onların doğum gününü kutlayacaklarını da hiç sanmıyordum.

"Ya da belki kermes tarihidir?" Libby dönüp pencere pervazına dayandı. Uzun bacaklarından birinin üstünde dengede dururken, diğerini büküp havaya kaldırdığından beyaz tenis ayakkabısı parmaklarının ucunda düşecekmiş gibi sallanıyordu. Neredeyse dolunaydı, ışıkta elbisesi şeffaf gibiydi, vücudunun bütün hatları ortaya çıkıyordu. İstesem de bacaklarından gözlerimi alamıyordum. İşte o anda babamın daha önce söylediklerini anlamıştım. Öte yandan, umurumda değildi.

"Kermes buralara kadar geliyor mu ki?" diye sordum farkında bile olmadan. Çiftlik evi her yere uzaktı. Haftada iki kez Dr. Oglesby'yi ziyaret ettiğimden biliyordum. Her yer tarla ve açık araziden ibaretti.

Libby omuz silktiğinde kolyesi boynunda sallanıyordu. "Bilmem. Ama hep kermese gitmek istemişimdir." Pencerenin önünde dururken kalçalarını sallaması aklımı yitirmeme neden oluyordu. Acaba kasten mi yapıyordu, yoksa nefes almak ya da kalp atışı gibi farkında değil miydi?

"Döndüler!" dedi Libby tıslarcasına. Lamba yanmadığı sürece evden kimsenin göremeyeceğini bildiği halde hemen eğildi.

Ben de duvarın dibinden emekleyip dışarı göz attım. Libby bana sokulmuş, gözünü evden ayırmıyordu. Henüz öpüşmemiştik, ama bunun için yanıp tutuşuyordum. Sıcaklığını hissetmek o kadar güzeldi ki yanından bir an olsun ayrılmak istemiyordum. Aptalca, biliyorum. Bütün güzel şeyler eninde sonunda sona eriyordu ve bu güzelliğin de bir gün sona ereceğinden emindim, ama alabildiğine uzun sürmesi için elimden geleni ardıma koymayacaktım.

Dedektif Welderman'ın Malibu model arabası evin önündeydi. Kapılar kapalı olduğu halde motor hâlâ çalışıyordu.

"İçinde kim var? Görebiliyor musun?" diye sordu Libby.

Başımı iki yana salladım.

Çoğu akşam, ya Kristina ya da Tegan oluyordu. Bazen ikisi birden gidiyordu. Welderman beni de Oglesby'nin ofisine götürüp getiriyordu, ama yolculuklarımız her zaman gündüz vaktiydi. O an sabahın üçü olmak üzereydi ve Camden'a gitmediklerinden emindim. Libby, Tegan'a nereye gittiklerini sormuş, kızın tek söylediği yakında kendisinin de öğreneceği olmuştu. Paul geçen hafta arabaya binmiş, daha sonra konuyu hiç açmamıştı. Aslında geri döndükten sonraki iki gün boyunca hiç konuşmamıştı.

Welderman şoför tarafından çıktı. Stocks da çıktığında parmaklarının arasında yanan bir sigara vardı. Welderman arka kapıyı açıp bir şeyler söyledi ve içeri uzandı.

"Dokunma bana be!" diye bağırdı Vincent Weidner. "Sakın dokunma!"

Stocks'un boştaki elinin belindeki tabancanın kabzasına kaydığını fark ettim. Libby de fark etmiş olmalıydı, çünkü nefesini tutup bana iyice sokuldu.

Arabanın içinden Vince, Welderman'ın eline vurup onu iterek arabadan çıktı. İri yarı bir çocuktu, boyu Welderman kadar uzundu ve omzunu geçirdiğinde, kendinden hayli büyük olan adam neredeyse dengesini kaybediyordu. Stocks'un eli hâlâ kabzasındaydı, ama tabancayı çıkarmadı. O arada Vince araba yolundan fırtına gibi ilerleyip başka bir söz söylemeden eve girdi.

İki adam, Stocks sigarasını bitirene kadar bekledi, ardından arabaya binip uzaklaştılar.

Libby elimden tutup beni pencereden geri çekti. "Hadi gel."

39

Poole

5. Gün • 12.40

Paul Upchurch'ün, blokun ortalarında yer alan evi, mavi-beyazdı. Önüne park eden bir CSI aracına tek bir devriye arabası eşlik ediyordu. 10. Kanal aracı çalışır halde sokağın karşısındaydı, egzoz borusundan beyaz dumanlar tütüyordu. Poole, cipiyle devriye arabasının arkasına yanaşıp el frenini çektiğinde, haber aracının camındaki buğuyu silen biri, yolcu koltuğundan dışarı göz attı.

"Uçuk gibiler. Gittiğini sanırsın, bir anda kıçının diğer kanadında yenisi çıkar," dedi Nash.

"Uçuğun öyle bir şey olduğunu hiç sanmıyorum," Poole eve bakarken duygusuzca.

"Sadece havayı yumuşatmaya çalışıyorum," dedi Nash. "Metro'dan beri hiçbir şey söylemedin."

"Kusura bakma, düşünürken genellikle sessizimdir."

"Porter'la, sorunları genellikle konuşarak çözmeye çalışırdık. Bazen yardımı oluyor. Elindeki bulguları ortaya at, karıştır, yeni bir teori üret. Çoğu işe yaramaz, ama arada sırada daha önce düşünmediğimiz bir şeyler mutlaka çıkar."

"Sence Porter size çaktırmadan gizli bir operasyon yürütmüş olabilir mi?"

"Mümkün değil."

"Refleks olarak tepki veriyorsun. Size çaktırmadan gizli bir operasyon yürütme ihtimali fiziksel açıdan mümkün müydü?"

Nash işaret parmağını dudağına bastırdı. "Nasıl olabileceğini hayal bile edemiyorum. Adamla yıllardır birlikte çalışıyoruz ve evet, bazen ketumluğu tutar, ama böyle bir şeyi benden saklama ihtimalini zor görüyorum."

"Apartmanına baskın düzenlediğimizde, hâlâ Bishop'ın peşinde olduğundan haberin olmadığını söylemiştin. En az bizim kadar şaşkındın."

"Dürüst olmak gerekirse şüphelerim vardı, ama zararını görmemiştim. Sam, işleri oluruna bırakacak adam değildir, o yüzden hâlâ araştırmaya devam ettiğini düşündüm. İşe yarar bir şey bulduğunda zaten hepimize bildirirdi."

"New Orleans'a kaçmadan önce seni aradı mı?"

"Hayır, ama..."

Poole eliyle onu susturdu. "Demek istediğim, birlikte çalıştığımız insanları, özellikle de birlikte uzun zaman geçirdiğimiz ortaklarımızı çok iyi tanıdığımızı sanırız, ama bu onları gerçekten tanıdığımız anlamına gelmez."

Nash dönüp ona baktı. "New Orleans meselesinden bize bahsetmedi, çünkü bizi korumak istiyordu."

"Yani gizli bir operasyon yürütse, sizi bunun dışında bırakabilirdi. Korumak için..." diye üsteledi Poole.

"Sam iyi bir polis."

"Herkes bunu söyleyip duruyor." Poole kapısını açıp buz gibi havaya çıktı ve eve doğru yürümeye başladı. Nash peşindeydi. Sonunda kapıya vardıklarında içeri girmeden önce, beton basamaklarda ayakkabılarındaki karları ellerinden geldiğince temizlemeye çalıştılar.

Üniformalı bir polis memuru, kapının hemen yanındaydı. İkisini de başıyla selamladı. "Dedektif Nash."

Nash, başparmağıyla Poole'u işaret etti. "FBI'dan Özel Ajan Frank Poole. Kimler burada?"

"Ekibin çoğu öğle yemeğine çıktı. Rolfes yukarıda."

"Lindsy Rolfes?"

Adam başını salladı.

Bunun üzerine Poole, "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

"Jackson Park'ta, Reynolds adındaki kızı buzun altında bulduğumuzda oradaydı. Gözü açık birine benziyor."

Poole'un gözleri, kapının hemen içindeki kan lekesine kaydı, sonra koridora baktı.

"Mutfak masasının üzerinde baygın bir kız bulduk," dedi Nash. "Diğeri aşağıdaki bir kafesteydi. Su tankı da aşağıda. Eski bir buzluktan alınmış. Upchurch yukarıdaki yatak odalarından birindeydi. İçeri girdiğimizde öylece dizlerinin üstündeydi."

"Sizi bekliyordu."

"Aynen."

"Göster."

Poole, Nash'ın peşinden mutfağı ve oturma odasını geçip küçük kızın odasına çıkan merdivenleri tırmandı. Her şey pembe ve parlak renkteydi. Hello Kitty desenli yorgan serilmiş küçük yatağın üzeri pelüş hayvanlarla doluydu. Duvarlar çizimlerle kaplıydı. Bazıları çocuk çizmiş gibi görünüyordu, diğerlerinin deneyimli bir ressamın elinden çıktığı belliydi. Odanın köşesindeki cansız manken çocuk boyundaydı. Küçük bir kızın kıyafetleri giydirilmişti. Kırmızı bir kazak, mavi şort... Resimlerde kızın benzeri görülebiliyordu. Tek pencerenin önündeki çalışma masasının bütün çekmeceleri açılmış, içindekiler yere saçılmıştı. Bunların ortasında otuzlarında bir kadın oturuyordu.

Gözlüklüydü ve sarı saçlarını kısacık kestirmişti. İçeri girdiklerinde başını kaldırıp Nash'e baktı. "Dedektif."

"Özel Ajan Frank Poole. Hanımefendi CSI'dan Rolfes."

Kadın eldivenli elini uzatıp tokalaştı, sonra hoş bir gülümsemeyle, "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Upchurch'ü anlamam gerekiyor," dedi Poole. O sırada sözlerinin bağlamından ne kadar kopuk olduğunu fark etti. "Soruşturmayla, kurbanlarının da ötesinde, birçok açıdan ilgisi olabilir."

"Sahtecilikten mi bahsediyorsunuz?"

Poole, Nash'le bakıştı. "Sahtecilik?"

Rolfes başını salladı. "Anlaşılan burada bir işler yürütüyormuş. Ergenlere sürücülük dersi vermekten para kazansa da sanat çalışmalarından bir şey kazanmadığı belli, o yüzden faturaları ödeyebilmek için yeteneğini yaratıcı bir şekilde kullanmış. Ehliyet, pasaport falan gibi şeyler." Yığılı çizim defterlerinin altından çıkardığı dizüstü bilgisayarı masaya yerleştirdi. "Photoshop kurduymuş. Diğer yatak odasında profesyonel bir tarayıcı, fotoğraf ekipmanları ve üç farklı yazıcı bulduk. Bahse girerim bir saatten az sürede, evden çıkmadan, ehliyet hazırlayabiliyordu." Boşluk tuşuna bastığında ekranda bir belge şablonuyla iki farklı kadının çeşitli fotoğrafları belirdi. Beyaz arka fona bakılırsa fotoğraflar muhtemelen pasaport için çekilmişti. Ehliyetlerde yirmi sekiz yaş üstü insanların fotoğraflarında arka fon genellikle mavi, küçüklerinkindeyse sarı olurdu.

"Hassiktir," diye mırıldandı Nash ekrana yaklaşırken.

"Aynen..." Poole da aynısını fark etmişti. Kadınlardan biri sabah mezarlıkta bulunandı. Diğeri ise Lake Caddesi metro istasyonunun raylarında bulunan kadındı.

40

Günlük

Libby'yle eve yaklaşmıştık ki bağrışmayı duyduk. Eh, bu tam olarak doğru değil. Önce bir gürültü koptu, ardından başka gürültüler duyuldu, sonunda bağrışmalar geldi. Alt ve üst katlarda birkaç ışık yandığında, kulağa aptalca bile gelse, tek endişem Libby'nin sabahın o saatinde dışarıda olduğu öğrenildiğinde başının belaya girip girmeyeceğiydi.

Vincent ön kapıyı açık bırakmıştı. Duyduğumuz ilk gürültü, girişin hemen ilerisindeki yuvarlak masadan olmalıydı, çünkü eve girdiğimizde masa, duvara dayalı ve yan yatmış durumdaydı. Vazo, çiçekler, araba anahtarlarının konduğu küçük tabak... Hepsi yerde milyonlarca parçaya bölünmüştü. Halı vazodaki suyla ıslanmıştı. Bayan Finicky'nin bunu gördüğünde çok kızacağını biliyordum. Yine de bunu düşünecek pek zamanım olmadı, çünkü Libby merdivenlere, öfkeli seslerin duyulduğu ikinci kata doğru beni elimden çekiştiriyordu.

Basamakları hızla tırmandık. Gıcırdayan tahtaları dert etmeye artık gerek yoktu. Vincent Weidner kıpkırmızı yüzü ve kan içindeki tişörtüyle ellerini havaya kaldırmış, koridorun ortasında duruyordu. Duvarlarda birkaç delik açılmıştı. Bir tanesi solunda, ikisi sağındaydı. Elindeki yaralara bakılırsa, alçıyı delip altındaki tahtalara vurmuştu. Ancak tişörtündeki kan kendisine

ait değildi. Yerde yatan Paul, akan kanı durdurmak için olsa gerek burnunu sıkıyordu. Sendeleyerek doğrulmaya çalıştı, ama ayağı kayınca tekrar kıç üstü yere oturdu.

"Kalkma!" diye bağırdı Vincent. "Kalkarsan ağzına sıçarım!"

Tegan, tişörtü ve donuyla odasının kapısında duruyordu. Sansar ve Çocuk odalarının kapısından korka korka bakıyor, ama dışarı çıkmaya cesaret edemiyorlardı. Kristina koridordaydı, Vincent'ın yanına gitmiş, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Ancak bileğini tuttuğunda Vincent öyle bir silkindi ki neredeyse dirseğini kızın böğrüne geçiriyordu. Kristina ağlamak üzereydi. "Vince, tamam geçti! Odama gel. Konuşalım. Her şey yoluna girecek!"

"Sadece yardım etmek istedim," dedi Paul. O zaman, dudağının da kanadığını fark ettim. Vincent birden çok yumruk atmış olmalıydı.

Yanına gidip kalkmasına yardım etmek istiyordum, ama Libby elimi sıkıp bırakmadı. Tegan durumu fark etmiş olmalıydı ki bizi seyrediyordu.

"Burada neler oluyor?"

Ses arkamızdan gelmişti. Dönüp baktığımda upuzun sarı sabahlığıyla Bayan Finicky'yi gördüm. Elinde bir tüfek vardı. Gözleri benle Libby'den yerdeki Paul'e, ardından duvardaki deliklere, sonunda Vincent'a kaydı ve namluyu çocuğa doğrulttu. "Neler oluyor?"

Vincent'ın yüzü, nasıl olduysa daha da kızardı. "Tek istediğim beni yalnız bırakmanız!" Bir an için Paul'e tekrar tekme atacak sandım, ama bunun yerine üzerinden atlayıp odasına gitti ve kapısını çarparak kapattı.

Herkes birkaç saniye olduğu yerde kaldı. Sanırım hiçbirimiz ne yapmamız gerektiğini kestiremiyorduk.

Tegan gözlerini açıkça üzerimize dikmişti. Libby'nin elimi bıraktığını hissettim. Dahası küçük adımlarla odasının kapısına gidiyordu.

"Kalk," dedi Finicky, Paul'e bakarken tüfeğini indirerek. "Of, haline bak! Suratına ne yaptı böyle?"

Paul hâlâ bir eliyle burnunu sıkıyordu. Diğer eliyle dudağına dokunduğunda yüzünü ekşitti, ardından sendeleyerek ayağa kalktı.

Finicky ona doğru bir adım atarken, "Tanrım, siz çocuklar benim ölümüme neden olacaksınız," diyordu. "Başını arkaya yatır, yerler kan olmuş." Sonra başını kaldırdı. "Kristina, banyodan bir bez getir. Diğerleriniz odalarınıza. Hemen şimdi."

Sansar'la Çocuk, mutfakta ışık yanınca yakalanan iki fare gibi odalarına kaçtı. Tegan bir saniye kadar eşikte durdu, ama Paul'e değil, bana bakıyordu. Libby'ye bakmak için döndüğümde onun gittiğini gördüm. Yatak odasının kapısını öyle yavaş kapatmıştı ki duymamıştım.

"Odana Anson," dedi Bayan Finicky başıyla açık kapıyı işaret ederek. Sonra gözlerini kıstı. "Sen niye giyiniksin?"

Cevap vermedim. Bunun yerine odama girip kapıyı kapattım.

Bir saat kadar sonra Paul nihayet geri geldiğinde hâlâ uyanıktım. Işık sönüktü, ama yeterince görebiliyordum. Burnuna, içine buz sarılmış yeşil bir havlu bastırıyordu. Ranzanın üstüne tırmanırken tek kelime etmedi. Uzandıktan sonra yaklaşık on dakika boyunca da bir şey söylemedi. Sonunda, "Sırada sen varsın, götürüleceğini biliyorsun, değil mi?" dedi. Burnu tıkalıydı.

"Nereye götürüleceğim?"

Cevap vermedi. Cevap vermesini istediğimden emin değildim. "Herkes gidiyor. Sıra Libby'ye de gelecek. Hatta Sansar'la Çocuk..." Devamını getiremedi. Havlunun altındaki buzların

tıkırtısını duyabiliyordum. "Tegan ve Kristina için farklı. Hatta ben ve Vince için bile öyle... Biz sokaklardan geliyoruz. Oysa onlar daha çocuk."

Hepimizin çocuk olduğunu söylemek istesem de çıtımı çıkarmadım.

Bir iki dakika sonra, "Ahırdaydınız, değil mi?" diye sordu. "Libby'yle birlikte?"

"Evet."

"Kamyonu gördünüz mü? Oralarda bir yerlerde bir kamyon olduğunu duydum," dedi. "Çalışıp çalışmadığını öğrenmemiz gerekiyor."

41

Poole

5. Gün • 13.00

"Bu fotoğraflar yeni. Saç kesimleri değişmemiş," dedi Nash, Upchurch'ün dizüstü bilgisayarına bakarken.

Poole, Rolfes'a bir bakış fırlattı. "İzin verir misiniz?" Kadın başıyla onaylayınca kayarak sandalyeye oturdu ve fotoğraflardan birinin üstünde sağa tıklayarak ilk görselin, sonra ikincisinin üstveri bilgilerini açtı. "Bunlar geçen hafta çekilmiş."

Rolfes da uzanıp birkaç düğmeye bastı. "Kadınların farklı kıyafetli bir düzine fotoğrafını çekmiş. Bazılarında saçlar bağlı, bazılarında açık. Acaba birden fazla kimlik için mi uğraşıyorlardı, yoksa sadece doğru resmi bulmaya mı çalışıyorlardı?"

Poole bütün fotoğraf galerisini taradı. "Upchurch ne kadar ilerlemiş? İsim bulabildiniz mi?"

Kadın başını iki yana salladı. "İkisinin ismi yok. Belli ki iş henüz bitmemiş. Bununla birlikte neredeyse on yıl geriye giden başka yüzlercesi var. Sadece Illinois değil, Louisiana, Carolina, hatta New York ehliyetleri bile gördüm. Uzun zamandır bu işle meşgulmüş."

Nash dilini şaklattı. "Yanına ilk girdiğinde Sam günlükten iki kadının adını söylemişti. Sence..."

"Kristina Niven ve Tegan Savala," diye hatırladı Poole. "Bilmiyorum. Olabilir."

Bu sefer Rolfes'a bakan Nash, "Hepsinin bir kopyasını Kloz'a gönderebilir misiniz?" diye sordu.

"Gönderdim. Birkaç saat oluyor."

Poole itiraz etmek için ağzını açtı, ama bunun yerine arka cebinden kartvizitini çıkardı. "Bu numaradan Sorumlu Özel Ajan Foster Hurless'i arayın ve bir kopyanın da Chicago Büro Ofisine gönderilmesini ayarlayın."

Kadın kartviziti bluzunun göğüs cebine koydu. "Elbette."

Poole sandalyeden kalkıp odadaki yayıntıya baktı. Masanın üstünde kanıt torbasına yerleştirilmiş tek kullanımlık bir telefon vardı. "Bunda işe yarar bir şey çıktı mı?"

Rolfes omuz silkti. "İşe yarardan ne kastettiğinize bağlı. Alat tarzı ucuz bir model. Upchurch her kullanımdan sonra hafızayı temizlemiş, o yüzden bilgiişlemciler servis sağlayıcıdan arama bilgilerini almaya çalışıyor. Birkaç saate elimizde olur."

"Aldığınızda beni arayın. Cep telefonu numaram kartımın arkasında yazıyor," dedi Poole. "Şu siyah beyaz günlük defterlerine benzer bir şey buldunuz mu?"

Rolfes başıyla karşı duvarı işaret etti. "Yatağın altında."

Nash yakındaydı. Dönüp eğilip pembe renkli Hello Kitty yorganını kaldırdı. Derin bir iç çektikten sonra da eli yettiğince yatağın altındakileri çıkardı. Şeffaf selofana sarılı beş yepyeni defter, iki paketsiz defter ve kalın kıskaçlarla tutturulmuş daktiloyla yazılmış birkaç sayfa...

Poole yaklaşıp defterlerden birini aldı. Kapağa siyah bir kalem takılmıştı ve birkaç sayfası içe katlanmıştı. Sayfaları açıp okudu:

Merhaba Sam,

Kafanın karıştığını tahmin ediyorum.

Aklında bir sürü soru olduğunu tahmin ediyorum.

Benim de kafam karışıktı. Benim de sorularım vardı. Biliyorum. Sorular bilginin, öğrenmenin, keşfin ve yeniden keşfetmenin temelidir. Meraklı bir beynin sınırları yoktur. Meraklı bir beyin uçsuz bucaksız alanıyla adeta bir ambar gibidir, sayısız odası, katları ve ışıldayan güzel şeyleriyle adeta bir hatıralar sarayıdır. Yine de bazen beyin hasar alır, bir duvar çöker, hatıralar sarayı tadilata ihtiyaç duyar, odalar bakıma muhtaçtır. *Korkarım senin beynin, ikinci kategoriye düşüyor. Etrafındaki fotoğraflar, yanındaki günlükler... Yeniden inşa ederken, beyninin enkazından çıkmana yardım edecek anahtarlar bunlar.*

Senin için buradayım Sam.

Her zamanki gibi senin için burada olacağım.

Seni affettim Sam. Belki başkaları da affeder. Sen artık o adam değilsin. Çok daha fazlasısın.

—Anson

Bu, Guyon Oteli'nde Porter'ın yanındaki bilgisayarın ekranındaki metindi. Ancak defterin ilk sayfasına yazılmıştı. Poole, sadece ilk bulunan günlüğü değil, halihazırda Dedektif Porter'a bıraktığı günlükleri de yazanın, titrek el yazısını tanıyacak kadar çok defter görmüştü. El yazısının Anson Bishop'a ait olduğuna inanılıyordu, ama bunlar bilgisayar çıktısıydı.

Nash yerde otururken yatağa yaslanıp ona baktı. "Bu düşündüğüm şeyse, Bishop bırakmış olmalı. Yani sana gerçeği söylediği anlamına gelmiyor."

Elbette haklıydı, ama bu hiç iyi görünmüyordu.

Poole'un telefonu çaldı.

Nash hâlâ ona bakıyordu. "Hurless?"

Poole ekrana bakıp başını salladı.

"*Patronu atlatma* oyununda deneyimli biri olarak söylüyorum, eninde sonunda seni yakalayacaktır ve ara uzadıkça daha da sinirlenecektir," dedi Nash.

Poole gönülsüzce cevap vermek üzere telefonu kulağına yapıştırdı. "Agent Poole."

"Neden Upchurch'ün evindesin?"

Sorumluluğundaki bütün ajanlar gibi Hurless'in, Poole'un telefonundaki GPS bilgilerine eşzamanlı erişimi vardı, ama adam bunu ne zaman ima etse rahatsız hissediyordu.

Amirine bulduklarını anlattı.

Hurless bir süre düşündü. "Birileriyle o sayfaları saha ofisimize gönder. Porter'ın dairesinden dizüstü bilgisayarıyla yazıcısı hâlâ bizde... Eşleşip eşleşmediklerine bakmamız lazım."

"Peki efendim."

Hurless ahizeyi kapatıp birileriyle konuştu. Ardından, "Dışarıda seni bekleyen siyah bir Escalade SUV var," dedi. "Senin ve şu dedektifin, beş dakikaya o araca binmenizi istiyorum."

"Metro'ya geri dönüp sorguya..."

"Beş dakika," diye kestirip attı Hurless. Sonra telefonu kapattı.

Poole küfreden biri değildi, ama aklından birkaç tanesini geçirmeden edemedi.

42

Clair

5. Gün • 13.05

Hiçbir şey bulamamışlardı.

Hiç.

Sıfır.

En azından henüz.

Clair, kafeteryanın yaklaşık üçte biriyle konuşup işe yarar hiçbir şey bulamayan Memur Sutter'la yeni konuşmuştu. İki kurban arasında bir bağlantı varsa bile, henüz öğrenememişlerdi. İki polis memuru Henricks ve Childs, dört saati aşkın bir süredir kayıptı. Kısa bir şekerlemeyi hoş görebilirdi, sonuçta günlerdir pek mola verememişlerdi, ama durum farklıydı. Beynindeki cılız alarm zilleri çalıyordu ve Clair artık bu sesi göz ardı edemezdi. İki cinayetin yanı sıra polislerin de kaybolduğu haberi yayılırsa, hastanedeki güruhun nasıl tepki vereceğini kestirmek mümkün değildi. Aralarında hukukçular, profesyoneller, öğrenciler vardı. İşler her an çirkinleşebilirdi. İnsanların yüzüne yansıyan korku, yenilgi, yorgunluk ve öfkeyi görebiliyordu. Düzen ve medeniyet sadece çoğunluğun yarattığı bir illüzyondu; güvenlik görevlileri ile kendi adamlarından oluşan ekibi, çoğunluk olmaktan çok uzaktı.

Şimdi de bu çıkmıştı.

Klozowski, gelen bilgileri paylaştıkça midesine adeta bir bovling topu oturuyordu. Ofiste, masanın karşısındaki arkadaşına bakarken boğazına oturan yumruk nedeniyle zorlukla yutkunuyordu. "Olamaz," dedi.

"Ah, bal gibi oluyor," dedi Kloz, gözlerini ekrandan ayırmadan. "Büyük sıçış, ama oluyor."

"Porter'ın bizden gizli Bishop'la ilgili bir operasyon yürütmesi mümkün değil. Hayatta olmaz."

"*Gizli bir operasyon* değildiyse, o zaman sadece *Bishop'a yardım* ediyordu ki bu daha beter. Bundan Bishop'ın 4MYMN katili olmadığı anlamı çıkıyor. Yani..."

Clair dosyalardan birini kaptığı gibi kafasına indirdi. "Dile getirmeyi aklından bile geçirme. Şimdi olmaz. Asla olmaz. Bu saçmalığa bir saniye bile inanamam."

"Ben sadece objektif olmaya çalışıyorum. Hakkında bildiklerimizi bir an için unutup onu sadece bir şüpheli olarak görürsek..."

Clair dosyayla bir kez daha vurdu. "Sam şüpheli falan değil! Ağzına gelen her şeyi söyleyemezsin!"

Kloz başını ovuşturdu. "Beş dakikalığına vurmaktan vazgeçip sadece dinleyemez misin?"

"Sam şüpheli falan değil."

"Tamam, ilgili kişi diyelim."

"İlgili taraf."

Kloz kaşlarını çattı. "Bu şartlar altında, bunun gramer açısından doğru olduğunu sanmıyorum."

"Umurumda değil."

Adam gözlerini devirdi. "Peki. Her neyse. Demek istediğim, bu meselede ciddi soru işaretleri var. Emory'nin ifadesini

okudun mu? Bishop'tan, kendisini kaçıran kişi olarak hiç bahsetmiyor. Kaçıranın yüzünü hiç görmemiş. Asansör boşluğundan bir ses duymuş, ama içinde bulunduğu ruh hali ve yankılar nedeniyle ses örnekleri dinletsek bile Bishop'ın sesini tanıyacağından şüpheliyim. Açıkçası savcılığın bunu deneyeceğini bile sanmam, çünkü başka bir ses seçerek davayı çökertme riskini göze alamazlar. Muhtemelen bu yüzden bahsini bile açmamışlar."

Göz devirme sırası Clair'deydi. "Emory'yi Sam niye kaçırsın ki? Neden bütün o insanları öldürsün? Bishop'ın nedenleri var. Sam'in hiçbir nedeni yok."

"Nedenini bilmiyoruz diye bir nedeni olmadığını söyleyemeyiz," dedi Kloz. "Bir neden aramadık. Ve açıkçası cinayetler için Bishop'ın sağlam bir nedeni var mı? Sağlamlığı Sam'in söylediklerinden geliyor; günlüklerle ilgili analizlerinden ve Bishop'ın verdiği bilgilerden. Konuşmalarının başka bir tanığı yok. Bildiğimiz her şeyi Sam söyledi."

"Bishop onu bıçakladığında telefonda konuşuyordunuz."

Kloz omuz silkti. "Sadece tek bir kişiyi duydum, o da Sam'di. O dairede neler olduğuyla ilgili ancak senin kadar fikir yürütebilirim. Sam'in sözüne inandık." Dizüstü bilgisayarında birkaç düğmeye basıp Poole'un Bishop'ı sorguladığı videoyu tekrar açtı. "Her şey Bishop'ın anlattığı gibi olabilir. Onun sözüne karşılık Sam'in sözü. Hangisinin gerçek olduğunu nasıl bilebiliriz ki? *Gerçekten* nasıl bilebiliriz?"

Clair bunların hiçbirini kabullenmeyecekti. "Bishop, Talbot'u öldürmeden önce Sam'e itiraf etti."

"Sam'e itiraf etti," diye tekrar etti Kloz. "Sadece Sam'e."

Clair'in dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Peki, parmak izi? Gunther Herbert'ın cesedinin yakınında Bishop'ın parmak izleri vardı. Keza Mulifax binasında. Herbert'ı Bishop öldürmediyse, orada ne işi vardı?"

"Ah, o raporu ben de okudum." Klozowski dosyayı ekranda açıp son paragrafa indi. "Brogan'ın SWAT ekibinden Mark Thomas izi alıp bir kanıt torbasına koymuş, sonra Sam'e vermiş. Rapora göre, akşam altıyı on sekiz geçe. Sam torbayı cebinde taşıyıp *tam üç saat sonra* Nash'e vererek analize gönderilmesini istemiş. *Üç saat.* Sence kanıtı değiştirmesi için yeterli zaman değil mi?"

"Sam öyle şey yapmaz."

"Sam'i konuştuğumuzu unut. *İlgili taraf* hakkında konuşuyoruz. Bu kişinin derdi Bishop'ı suçlamak olsaydı, fırsat elindeydi. Bishop'ı sanık sandalyesine oturtabilecek tek bir tanığımız bile yok."

Clair parmaklarını şaklattı. "Peki, Emory'nin erkek arkadaşı Tyler Mathers? O ve amcası parayı alıp Talbot'un ayakkabılarını çalmışlardı..."

Klozowski, Mathers'ın raporunu açıp bir satırı parmağıyla takip ederek sesli okudu. "Onu hiç görmedim. Jake Amcamın da gördüğünü hiç sanmıyorum. Kendisiyle sadece telefonda konuşuyordu." Başını kaldırıp Clair'e baktı. "Bunlar senin raporundan. Onu sen sorgulamıştın."

"Tamam. Emory'nin kaçırıldığı parktaki insanlar... Görgü tanıklarının anlattıkları var..."

Kloz başını iki yana sallıyordu. "O da senin raporunda. İnsanların fiziksel tarifleri çelişkili. Kimse ona alıcı gözle bakmamış. Emory'nin ses örneklerini dinlemesi gibi... Savcılık asla o görgü tanıklarına şüphelileri göstermez, çünkü sorgundaki tarifler birbirinden çok farklı. Onları karakola götürüp şüphelileri gösterdiğinde farklı kişileri seçerlerse, bütün dava çöker." Derin bir iç çekip arkasına yaslandı. "Bak, Bishop'ın şüphelimiz olmadığını söylemiyorum. Tek söylediğim, açık yakalamak isteyenlerin bu işte hiç de zorlanmayacağı."

"Bishop kafayı yemiş boktan bir katil. Cinayetleri o işledi. Bunların hepsi onun başının altından çıkıyor. Burada olmamızın nedeni o. Bu lanet olası hastaneye onun yüzünden tıkıldık kaldık."

"Bir polis dedektifinin kötü adam olabileceğine inanmak senin için gerçekten bu kadar zor mu? Sam, bir ilk olmayacak." Bunları söylerken Kloz yeni bir dosya darbesi bekliyormuş gibi gergin bir şekilde büzüştü.

Ama Clair bu sefer ona vurmadı. Bunun yerine ürpererek, başıyla Kloz'un yanında yerde duran kalın kabanı işaret etti. "Şunu versene. Donuyorum."

"Terliyorsun. Muhtemelen ateşin var."

"Ben iyiyim."

Kloz kabanı verdi. "Bize verdikleri ilaçların işe yaradığını hiç sanmıyorum."

Kabanı omuzlarına saran Clair, dişlerini takırdatmamak için kendiyle savaşıyordu.

Dizüstü bilgisayar öttüğünde Kloz eğildi. "CSI Rolfes'tan e-posta geldi."

"Ne diyor?"

Klozowski başta cevap vermedi. Bunun yerine, e-postanın ekindeki sıkıştırılmış dosyayı açtı. Ekranı bir düzine kadar fotoğraf doldurdu. Bunlar Sam'le Bishop'ın çeşitli yaşlarda çekilmiş fotoğraflarıydı.

"Guyon'da, Sam'i buldukları odadaki fotoğraflar mı onlar?"

Kloz başını salladı. "Galiba."

Clair, Rolfes'ın notunu okuyabilmek için ekranı kendine çevirdi.

Hepsi Upchurch'ün bilgisayarında yaratılmış. Hepsi sahte.

-Lindsy

"Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini kestiremiyorum," dedi usulca.

"Demek Sam, günlüklerle birlikte bu fotoğraflar için Upchurch'e para ödemiş... Ya da Bishop'ın bunları yaptırmak için bir nedeni vardı."

"Tamam da niye?"

Kloz cevap vermedi.

Clair'in telefonu titreşti. Memur Sutter mesaj atmıştı.

Kafeteryada size ihtiyacım var. Hemen.

43

Günlük

Ertesi gün alacakaranlık çökmeden hemen önce ahırdaki kamyonu bulduk. 1998 model bir Ford F-150 kamyon, sadece pasın yediği kaportası ve dökülmüş sarı boyasından ibaretti. Biri dağılmanın eşiğindeki aracı ahırın en dibine itmiş, üzerine taba renkli bir branda sermişti. Duvara o kadar yakındı ki tampondan zıplayıp emeklemeden geçmek mümkün değildi. Brandayı yerleştirmeden önce kamyonun kasası, unutulması gereken eşyalar için depo görevi görmüştü. Libby'yle birlikte, eski bir kuş kafesinden ayakkabılara ve kitaplara kadar bir sürü şey gördük. Hatta ekranı, iç aksamını gösterecek derecede kırık bir televizyon bile vardı. Ne yazık ki çalışamayacak haldeydi.

Dört lastik de inikti. Anahtar kontaktaydı, ama çevirince klik sesi bile gelmiyordu. Şoför kabini bayat ter kokuyordu. Muhtemelen bin yıl sonra ilk kez açılan bir Mısır lahdi de böyle kokardı.

"Üf," dedi Libby burnunu sıkarak.

Bir koku daha vardı. Sanki bir şey kestirmek için kaportanın altına girmiş, oracıkta ölmüş gibiydi. Belki bir rakun, bir sıçan ya da bütün bir fare ailesiydi. Altına bakmaya çalışsam da fener olmadığı için pek bir şey göremedim. Vinil döşemeli koltukların çatlakları örümcek ağı gibi görünüyordu, sarı dolgu malzemeleri fırlamıştı.

Libby yolcu koltuğuna tırmanıp oturduğunda kalkan tozlar ikimizi de hapşırık krizine soktu. Sonunda tekrar konuşabildiğinde ön paneldeki tozların üstünden parmağını geçirerek, "Mükemmel!" diye bağırdı.

"Tam bir çöplük," derken anahtarı tekrar çevirdim. "Biri buraya ölmeye bırakmış."

Bana dönüp gülümsedi. "Çalıştırabilirsek California'ya, Kanada'ya, hatta belki Meksika'ya gidebiliriz. Her şeyi geride bırakıp bir yerlerde yeni bir hayata başlarız!"

"Bunun için yedek parçalara ve aletlere ihtiyacımız olacak. Kahretsin, o yedek parçaları ve aletleri elde etmenin bir yolunu bulmamız gerekecek. En yakın dükkân en az on beş kilometre. Hem diyelim ki gidip gelmeyi başardık... Sonrasında bu şeyi tamir etmeyi bilen birine ihtiyacımız olacak. Baba yağ değiştirmeyi falan öğretmişti, ama motoru nasıl tamir edeceğimi falan hiç bilmiyorum."

Libby'nin gülümsemesi solarken dalgınlaştı. "Hep Baba diyorsun. Babam ya da peder falan değil. Sadece Baba. Neden?"

Bu sorunun cevabını bilmiyordum. Babam benim için hep Baba olmuştu. Sanırım annem de Anne. Mesele şundan bundan ziyade bir söyleme şekliydi. Hava havaydı, toprak da toprak. Ben de...

"Anson," dedi, "Özür dilerim. Bu konuyu açmamalıydım. Düşüncesizlik ettim. Onları daha yeni kaybettin. Üzgünüm."

Parmaklarımız kenetlendi. Artık sürekli el eleydik ve bu çok güzeldi. Elini tutmadığım zaman elim boşta kalıyordu. Dr. Oglesby gibi o da konuşurken ara sıra dalıp gittiğimden bahsediyordu, ama doktorun aksine onun yanındayken bunu yapmayı hiç istemiyordum.

Kendimi gülümsemeye zorladım. "İlgisi yok. Sanırım bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Annemle babam sadece Anne ve

Baba dememi isterdi. Anneciğim, babacığım, valide, peder... Bunlara izin yoktu. Sanırım başka türlüsünü bilmeyince her şey normal geliyor." Tıpkı buzdolabındaki kilit meselesi gibiydi, ama bundan ona bahsetmemiştim. Aslında evimizde olan birçok şey gibiydi... Libby'ye onları da anlatmamıştım. Evden aylardır uzaktım ve oraya gitmek istiyordum. Evimi, gölümü görmek istiyordum. En son, oradayken bütün dünyam yanıp kül oluyordu. Geriye ne kaldığını, yangının bile almak istemediklerini merak ediyordum.

"Paul'e söylemeliyiz."

Paul'ü her zamanki yerinde bulduk. Yatağında oturmuş çizim yapıyordu. Bulduğumuz şeyi söylerken başını kaldırmadan çizim yapmaya devam etti. "Vincent garajda çalışmış. Nasıl tamir edeceğini bilir. Ama ona hiçbir şey sormayacağım. Bay Vincent Weidner benim için ölmüştür."

Vincent, Paul'ü iyi benzetmişti. Çocuğun sol gözü mosmordu, burnu kırılmamıştı, ama hâlâ şişti ve etrafı yeşille mavinin tuhaf bir karışımıydı. Önceki gece Vincent'ı kimse görmemişti. Tuvalete gitmek için bile odasından çıkmamıştı. Yatak odası Bayan Finicky'nin tam karşısındaydı ve Paul'ün dediğine göre muhtemelen pencereden sundurmaya işiyordu. "Bayan Finicky, gün doğduğunda buna çok heyecanlanacak!" demişti. Ama gün doğduğu halde hiçbir şey olmamıştı. Vincent herhalde tuvalete kimse ortalıkta yokken gitmişti.

"Onunla konuşuruz," dedi Libby. "Değil mi Anson?"

Onunla konuşmak istemiyordum. Yüzünü bile görmek istemiyordum. Vincent Weidner'dan ödüm kopuyordu. Baba, özellikle bir kızın yanındayken korktuğumu belli etmememi tasvip etmezdi, o yüzden sadece başımı sallamakla yetindim. Ama daha itiraz etmeme fırsat kalmadan Libby beni koridora çekip Vincent'ın kapısını tıklattı. "Vincent, biziz. Libby ve Anson."

Cevap gelmedi.

"Belki odasında değildir." Gerçi orada olduğunu biliyordum.

Libby kapıyı tekrar tıklattı.

"Hayır," dedi Vincent kapının öteki yanından.

Libby önce bana, sonra kapıya baktı. "Hayır mı? Neye hayır?"

"Sana hayır. Anson'a hayır. Herkese hayır. Herkese. Sadece hayır."

"Sadece konuşmak istiyoruz."

"İyi aranızda konuşun. Şimdi siktir olup gidin."

Libby öylece duruyordu. Ben de ne yapacağımı bilemediğimden öylece durdum. Kız tekrar kapıyı çaldığında Vincent sesini yükseltti. "Beni rahat bırakmazsanız, siz iki bok çuvalını siktiğimin penceresinden aşağı atarım!"

Sonumun böyle olabileceğini düşünürken nefesimi saldım. "Vincent, ahırda bir kamyon bulduk."

Sessizlik.

Kapı açıldığında karşımızdaki Vincent değil, Kristina'ydı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı, üzerinde bir Bangles tişörtü vardı, pembe bir koşu şortu giymişti ve ayakları çıplaktı. Sanırım sutyen de takmamıştı. "Ne kamyonu?" diye sordu.

44

Poole

5. Gün • 13.20

Hurless'in bahsettiği koyu renk filtre camlı siyah Cadillac Escalade, Upchurch'ün evinin önündeki kaldırıma yanaşmış, onları bekliyordu. İçinde sadece, altmışına merdiven dayamış ve kolalı gibi görünen simsiyah takım elbise giymiş bir şoför vardı. Adam buz gibi havada, kapıları açmak için çıktığında Poole öne, Nash arkaya oturdu. Ve şoför nereye gittiklerini söylemeye yanaşmıyordu.

Poole hayatında hiç bu kadar temiz bir arabaya binmemişti. Siyah deri döşemeler, fabrikadan yeni çıkmış gibi cilalı görünüyordu. Camlarda tek bir leke görünmüyordu. Poole'un ayakkabılarıyla getirdiği kış çamuru haricinde, paspaslar bile yeni değiştirilmiş gibi temiz görünüyordu.

"Burada bir mini bar var," dedi Nash. "Üstelik dolu. Atıştırmalıklar bile var. Benim arka koltuğumda şansın varsa en fazla özel sosu üzerinde kurumuş bir McDonald's paketi ya da yarım şişe su bulabilirsin." Elindeki Twix gofretle öne uzandı. "İster misin?"

Onu görmezden gelen Poole şoföre döndü. "Kimin arabası bu?"

"Söyleme yetkim yok," dedi adam.

"Federal ajan olduğumun farkında mısın?"

"Özür dilerim efendim. Emir kuluyum."

Adam birkaç köşeyi döndükten sonra 290 East üzerinden gölün yolunu tuttu.

Poole ikramı almayınca, Nash arkasına yaslanıp paketi açtı. Çikolatalı gofreti yarılamıştı ki sormadan edemedi. "FBI neden bu dosyayla ilgileniyor?"

"Nedenini biliyorsun."

Nash bir ısırık daha aldı. Konuştuğunda çikolata kırıntıları ağzından saçılıyordu. "Hayır, aslında bilmiyorum. Bize, Bishop kaçtığı ve biz yeterince hızlı olmadığımız için dosyayı devraldığınız söylendi. Gerçi bu işler böyle yürümez. FBI, suç farklı eyaletleri kapsamadığı sürece yetki talep edemez. Tabii yerel emniyet güçleri davet etmediği sürece... Önceki bütün cinayetler Chicago ve çevresinde işlendi. Bishop'ın bütün kurbanları buradan. Metro'nun da sizi davet etmediğini biliyorum."

"Güney Carolina ve Louisiana'da da ilişkili cinayetler var," diye açıklama yapmaya çalıştı Poole, ama bu konuda konuşmak istediğinden emin değildi.

"Ki onlar, FBI dosyayı devraldıktan *sonra* keşfedildi," diye hatırlattı Nash. "Öncesinde değil."

"Emirleri doğrudan amirim Hurless'ten alıyorum."

"Telefon açıp *onu* partiye davet eden kim? O emirleri kimden alıyor?" Nash gofreti bitirip ambalajı yere attı. "Bunu anlarsak, sanırım arabanın da kime ait olduğunu anlarız."

Şoför, LaSalle köşesinde 290'dan çıkıp soldan State Caddesi'ne girdi.

"Bunu anlamanın başka yolları da var," diyen Poole torpido gözüne uzandı.

"Efendim, lütfen bunu yapmayın." Şoför yan gözle bir bakış fırlattıktan sonra yine önüne baktı. State üzerindeki trafik, günün o saatine rağmen ağır ilerliyordu.

Torpido gözündeki eşyaları karıştıran Poole ruhsatı buldu, ama üzerinde sadece *Elit Kiralık Araç* ve *Nakil Hizmetleri LLC* isimleri yazıyordu. Bununla birlikte eski bir otopark makbuzu, aracın kullanım kılavuzu ve deri kılıfında bir 38'lik vardı. "Askeri silah taşıma ruhsatın var mı?"

"Var efendim. Geçen ay yeniledim. Her hafta en az bir kez atış alanındayım."

"O zaman şoför müsün, yoksa güvenlik görevlisi mi?"

Adam cevap vermeden sinyal verip Wabash'a döndü.

"Emniyetten misin?"

Şoför tekrar sola dönüp sağda kaldırıma yanaştı. "Geldik efendim."

Kaldırımdaki altın renkli tenteye bakan Nash ıslık çaldı. "Langham Oteli. Bir keresinde bir düğüne gelmiş, sonunda kendimi havuzda bulmuştum. Tavanda göz kırpan ışıkları var. Ne partiydi ama!"

"Düğüne geldiğimizi hiç sanmıyorum," diye söylendi Poole.

Şoför inip aracın etrafını dolaştı. Önce Poole'un kapısını, sonra arka kapıyı açtı. "Doğrudan 1218 numaralı odaya çıkabilirsiniz."

Araç uzaklaşırken ikisi kaldırımda kalakalmıştı. Kutup havası her yandan saldırıyordu. Kapıya bakarken Poole ellerini ağzına götürdü. "Bundan hoşlanmadım. Burada olduğumuzu kim biliyor?"

"Clair'e oda numarasını mesaj attım. On beş dakikaya tekrar mesaj atmazsam, destek gönderecek."

Poole, arkasında Nash'le birlikte, otel lobisine açılan kalın cam kapıları itti. Şoförün söylediği gibi resepsiyonu geçip asansörlere yöneldiler. Ortadaki asansör kapısı açıldığında binip on ikinci kata çıktılar. Onları lacivert takım elbiseli iri yarı dazlak bir adam karşıladı. Keçisakallıydı ve elinde bir dosya taşıyordu.

Poole'un gözleri adamın sol omzundaki kabarıklıktan sağ ayak bileğindeki diğer kabarıklığa kaydı. İki silahı vardı. Daha

fazlası bile olabilirdi. Adam da onları süzmüş, önce Poole'un, sonra Nash'ın silahlarını aklına yazmıştı, ama ne düşündüğü, yüzünden anlaşılmıyordu. "İsimler?"

Poole söyledi.

Adam listeyi taradı, ikinci sayfaya geçti, sonra tekrar ilkine baktı. "Bir saniye." Cevap beklemeden koridordaki bir köşede gözden kayboldu.

"Gizli İstihbarat?" diye mırıldandı Nash.

Poole başını iki yana salladı. "Sakal bıyık bırakmazlar."

"Ciddi mi?"

Adam biraz sonra yanında belediyeden Anthony Warnick'le birlikte geri döndü. Warnick hal hatır sormadan, "Buradan," demekle yetindi.

Nash'le bakışan Poole peşlerine takıldığında, kendilerini karşılayan dosyalı adam asansördeki eski yerine gitti.

1218 numaralı odanın çifte kapısında başka biri duruyordu. Yaklaştıklarında kartı okutup kapıyı onlar için açtı.

Burası bir oda değil, bir süitti. Bir daire ya da küçük bir ev büyüklüğündeydi. Kartonpiyerli tavan en az üç metre yüksekliğindeydi ve dipteki duvar yerden tavana göl manzaralıydı. Odanın ortasındaki büyük sehpanın iki yanında birer kanepe duruyordu. Sol tarafta bir yemek masası vardı, sağ taraftaysa birkaç kapı görülebiliyordu. Bunlardan biri banyoydu, kapalı olan diğer iki kapı muhtemelen yatak odalarına açılıyordu. Parke zemine süslü halılar serilmişti, duvarlarda zevkli tablolar asılıydı. Toprak tonlarına eşlik eden pastel renkli mobilyalar, moderndi.

İçeride yarım düzine insan vardı. Kadınlar ve erkekler küçük gruplar halindeydi ya da telefonla konuşuyorlardı. Girdiklerinde birkaçı başlarını kaldırıp baksa da hemen işlerine geri döndüler. Cama yakın olan çalışma masasındaki bir kadın, etrafındaki

şamatadan habersiz gibi görünüyordu. Kulaklık takmış, bej bir süveterle kot pantolon giymişti. Gözlerini büyük MacBook Pro bilgisayarın ekranından ayırmıyordu. İki video açılmıştı. Birinde Anson Bishop, diğerinde Sam Porter vardı. İkisi de Poole'un yaptığı sorgulara aitti. Porter'ın görüntüsü donuktu, Bishop'ın videosu akıyordu.

"Neler oluyor?" diye kaşlarını çattı Poole.

"Madeline Abel," diye yanıtladı Warnick. "Vücut dili uzmanı."

"O videolara nasıl erişim sağladı?" diye kestirip attı Poole. "Porter'ın görüntüleri için izin aldınız mı? Aldıysanız izni kim verdi?"

Warnick soruları duymazdan geldi. "Buna hiç zamanım yok. Bu iki adamdan hangisinin doğruyu söylediğini bilmem gerekiyor. Siz yeterince hızlı değilsiniz." Nash'e doğru kınayan bir bakış fırlattı. "*İkiniz de.*"

Nash homurdansa da bir şey demedi.

Warnick omzuna dokunduğunda videoyu durduran kadın kulaklığı çıkarıp onlara baktı. Poole'u görünce de gözleri kocaman açıldı. "Frank?"

Warnick kaşlarını çattı. "Tanışıyor musunuz?"

"Beni Ajan Abel eğitti."

Kadın gülümsüyordu." Artık sadece Maddie Abel. Maddie diyebilirsin. Özel sektöre geçtim. FBI'dan üç yıl önce ayrıldım."

"Kimin yalan söylediğini bilmem gerekiyor," diye tekrar etti Warnick, kadına öfkeli bakışlar fırlatarak. "Anılara daha sonra dalabilirsiniz."

Kadının gülümsemesi silindi. Ardından hemen videolara döndü. "Eh, ikisi de yalan söylüyor. Aynı zamanda ikisi de doğru söylüyor. Biraz daha zamana ihtiyacım var. İkisi de son derece yetenekli, vücut dili ilkelerinden anladıkları kesin ve

yalanı gizlemek için kasıtlı ya da kasıtsız seçimler yapıyorlar. Ajan Poole, temel oluşturmak için sorularıyla harika bir iş çıkarmış. Özellikle takip eden soruları, yalanlarını ortaya çıkarmaya yönelik, ama ikisi de bu tekniklerin farkında ve bu doğrultuda karşılık veriyorlar."

Warnick'in yüzü kızardı. "Sizi buraya uzman olduğunuz için getirttim. Bana dolambaçlı saçmalıklar değil, cevaplar lazım. Bu adamlardan biri bu işten sorumlu. Hangisi olduğunu bilmem gerekiyor."

Kadın derin bir iç çekip masanın kenarına tutundu. "Belki ek sorgularla çözümleyebilirim. Bishop'ın başka videolarını bulabilir misiniz? Belki Porter'ın da geçmişte gerçekleştirdiği sorgulamaların görüntülerini? Çok faydalı olurdu. Vücut dili bilgisini ölçebilirsem, bu videodaki davranışıyla karşılaştırarak gözden kaçırmış olabileceği şeylere odaklanabilirim. Yalan işaretlerini tümden gizlemek fiziksel olarak mümkün değildir."

Warnick parmaklarını şaklattığında, arkalarında onları dinleyen genç bir adam hemen telefonu getirdi. "Porter'ın kayıtlarını bulabiliriz, ama Bishop'la ilgili başka bir şey yok. Hepsi bu."

Yanağını ısıran Maddie, Bishop'ın videosunu tekrar açıp şakağına zumladı. Hemen ardından görüntüyü dondurdu. "Bu da işe yaramıyor."

"Ne?"

"Bazen sorgulanan kişinin nabzını videodan görebiliyorum, ama bu kameranın çözünürlüğü yeterli değil. Zaten Bishop'ta bunun işe yarayacağından emin değilim. Nefes alıp verme gibi istemsiz eylemlerini kontrol etmekte bayağı iyi görünüyor. Bahse girerim sorgu boyunca nabzı sabit kalmıştır."

"Nasıl sorumlu?" Soruyu Nash sormuştu. Süite girdiğinden beri ilk kez konuşuyordu. "Bu adamlardan hangisinin sorumlu olduğunu öğrenmeniz gerektiğini söylemiştiniz. Ne kastettiniz?"

Warnick bir an için savunmaya geçecekmiş gibi göründü, ama bunun yerine olduğu yerde dönüp, "Buradan," dedi. Banyonun solundaki kapıya geldiklerinde, kapıyı açıp içeri girdi.

Büyük yatak odasındaki bütün ışıklar göz alıyordu. Tavanda gömülü ışıklar, dolapların üzerindeki lambalar, küçük çalışma masasındaki lamba... Arkadaki giyinme odasının ışığı bile yanıyordu. Dört sayvanlı büyük yatak, odanın tam ortasındaydı. Çarşaflar kırışmıştı, yorgan ayakucuna itilmişti. Birkaç adım ötede üçayağa oturtulan bir video kamera doğrudan yatağa bakıyordu. Takım elbise, gömlek, kravat, çoraplar, don... Erkek kıyafetleri yere saçılmıştı. Yatağın üzerinde, ortasından başlayıp neredeyse üçte ikisini kaplayan koyu kırmızı bir leke vardı.

Poole ve Nash içeri girdi.

Warnick arkalarındaydı. "Belediye Başkanı, dün akşam dokuz buçuktan beri kayıp ve evet... yatağın üzerindeki de kan."

45

Poole

5. Gün • 14.00

"Başkan'ın kanı?" Nash yatağa yaklaştı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Warnick. "Odayı böyle bulduk."

Diğerlerinin aksine Poole yatak odasına girmemişti. "Burası bir olay yeri. Kapatılması gerekiyor. İçeri kaç kişi girdi?"

"Çok fazla." Warnick gardıroba yürüdü. "Başkan'ın güvenlik ekibi beni çağırmadan önce her yeri silip yatağı temizlemeye çalışmış. En az bir saat bütün odayı hallaç pamuğu gibi atmışlar. Geri zekâlılar."

"Başkan'a biri zarar verdiyse, güvenlik neden izleri temizlemeye çalışsın ki?" diye sordu Nash.

Poole cevabı biliyordu. "Çünkü Başkan'ın, ardında böylesi bir mezbelelik bırakması ilk değil. Yardım ettiklerini düşünüyorlardı."

Cevap üzerine düşüncelere dalan Warnick ona yan gözle baktı. "Başkan'ın... Kaçamakları... Bazen sertleşebiliyor. Öyle abartılı bir şiddet yok, kadınlar her seferinde karşılığını alıyor. Dahası neyle karşılaşacaklarını baştan biliyorlar. Geçmişte ufak tefek morartmalar falan oldu. Bir keresinde birinin parmağı kırıldı. Ama böylesi hiç olmamıştı. Hele kan, hiç."

"Ama Başkan daha önce de kadınların canını yaktığı için güvenlik görevlileri sandı ki..."

"Geri zekâlılar," diye tekrarladı Warnick.

Nash odada dolaşıp yatağın altına, banyoya ve dolaba baktı. "Kadın nerede?"

Warnick omuz silkti. "Kaçtığını düşünmüşler. Kadına dair hiçbir iz yok. Otelin güvenlik kayıtlarını çıkarttırdım, ama her şey birbirine girmiş. Zaman izleri karışmış, kayıt kronolojik değil. Ortak alanlarda, hatta asansörlerde bile kameralar var, yine de dün akşam süite giren ya da çıkan birileriyle ilgili, tek bir kare bulamadılar."

Poole, Nash'e bir bakış fırlattı; konuşmadılar. Nash dolabın yanında Warnick'le birlikte duruyordu. İkisi de aynaya bakıyordu.

Poole yanlarına gittiğinde nedenini anladı. Aynanın üzerine, sabun gibi bir şeyle aynı cümle yazılmıştı. *Baba, beni affet.* Tıpkı sabah bulunan kadınlardaki gibi. Tıpkı hastanedeki kurbanlar ve Simspsonville'deki adam gibi. Odayı ve yerleri gözden geçirdi. "Bir yerlerde tuz buldunuz mu?"

"Tuz mu?" Warnick başını iki yana salladı. "Hayır. Burada neden tuz olsun ki?"

Nash de aynısını düşünmüş olmalıydı. Odada etrafına bakınırken gözü banyo kapısının yakınında bir noktaya takıldı. Hemen gidip diz çöktü. "Burada biraz var. Fazla değil. Halıda çok az miktarda, görülebiliyor."

Poole başıyla köşedeki çöp kutusunu işaret etti. Boş tuz paketi dibindeydi. Nash cebinden çıkardığı kanıt torbasını ters çevirip tuzdan bir çimdik aldı, sonra torbayı kapatıp cebine attı.

Poole kamerayı kontrol etti. Boştu. "Kaset sizde mi?" diye sordu Warnick'e dönerek.

"Kamerayı bu halde bulduk."

Poole ona inanmakta zorlanıyordu. Başkan'ı suçlu gösterecek ya da kanıt oluşturacak görüntüler varsa, kasetin yanlış

kişilerin eline düşmesini kimse istemezdi. Üstelik Warnick'in, o yanlış kişilerin başında geldiği izleniminden kurtulamıyordu. "Kasetin bana teslim edilmemesi, kanıt saklamak olarak değerlendirilecektir."

Warnick ona doğru bir adım attı. "Kaset yok." Birbirlerine bakarlarken ikisi de gözlerini kaçırmıyordu.

Yatağın üzerine eğilen Nash, "Kadın hakkında ne biliyoruz?" diye sordu.

Warnick gözlerini bir süre daha Poole'dan ayırmadı, ardından ona baktı. "Kadın?"

"Evet."

"Orası biraz bulanık."

Nash dudaklarını büzdü. "Ciddi mi?"

Warnick onu duymazdan gelip başını açık kapıya çevirerek, "Beddington!" diye seslendi.

Çok geçmeden içeri bir adam girdi. Seyrelmiş koyu renk saçlarıyla kırklarındaki kaslı adam, iri yarıydı. Yüzündeki kirli sakala ve takım elbisesinin durumuna bakılırsa bütün geceyi odada geçirmişti. Gözlerinin altı torbalanmıştı.

Warnick onları tanıştırdı. "David, seçildiği günden beri başkanın güvenlik elemanı."

"Hatta daha öncesinden beri," dedi Beddington. "Beni tuttuğunda seçim kampanyası devam ediyordu. O zamanlar henüz Belediye Meclisi'ndeydi."

Warnick sabırsızca elini havada salladı. "Kadınla ilgili bana anlattıklarını anlat." Beddington'ın ona gergin gözlerle baktığını görünce de ekledi. "Sorun değil. Emir altındalar. Anlatacakların bu odadan çıkmaz."

Poole herhangi bir emir altında olup olmadığını bilmiyordu, yine de bir şey demedi. Nash de sesini çıkarmadı.

Beddington ağırlığını sol bacağına verip yere baktı. "Başkan'ın bu tür buluşmalar için kullandığı özel bir servis var.

Bir süredir onları kullanıyor." Ceketinin iç cebine uzanıp ucuz bir telefon çıkardı. "Her zaman bunlardan biriyle ararız, gerçek numaralarımızı hiç kullanmadık, çünkü..."

"Nedenini anlıyoruz," diye araya girdi Warnick. "Sadede gel."

Başını sallayan adam, telefonu yine cebine soktu. "Geç kalıyordum, o yüzden arabadan aradım. Geldiğimde kadın çoktan yatak odasındaydı. Sadece ortalıkta dolaşırken göz ucuyla görebildim. Başkanı da. Beni görünce kapıyı kapattı. Bu lanet olası havada kadının benden önce nasıl geldiğini hiç anlamıyorum, ama gelmiş. Üzerinde durmadım. Zaten öyle bir şansım da yoktu. Başka bir sorunla uğraşıyordum."

"Sorun derken?"

"Başkan'ın karısı. Başkan'ın ne işler karıştırdığını bildiğinden, beni arar. Her seferinde, kurulmuş saat gibi Başkan, açık bir ilişkileri olduğunu söyler, ama bunca yıldır kadınla konuştuğum için o kadar da açık olmadığının farkındayım. Her neyse... Onunla konuşup sakinleştirmek için koridora çıktım ve asansörle asma kata indim. Telefon orada daha iyi çekiyor. Yaklaşık bir saat konuştuk. Kendisi iyi biridir. Sohbeti rahattır. Odaya geri çıktığımda ajansın gönderdiği kadını koridorda beklerken buldum. *Benim çağırdığım kadını*... Kapıya kimsenin bakmadığını söyledi. Bir saat önce içeride gördüğüm kadın değildi, bambaşka biriydi. Daha genç, sarışın... O anda bir terslik olduğunu anladım, parasını ödeyip gönderdim. Sonra kartımı kullanarak odaya girince bu mezbelelikle karşılaştım." Başıyla kanlı yatağı işaret ediyordu. "Arkadaşları çağırdığımda temizliğe koyuldular. Başkan'ın tek kullanımlık telefonunu şifonyerin üstünde buldum. Herhalde geç kaldığım için ajansı aradığını düşündüm. Kayıtlara göz attığımda aramadığını fark ettim. Diğer aramalar oradaydı, ama ajansla ilgili tek bir kayıt bile yoktu. Odada gördüğüm ilk kadını ikimiz de aramamıştık. O zaman Bay Warnick'i aradım."

Poole, Warnick'e döndü. "Peki siz? Başkan'ın pis işleriyle mi ilgileniyorsunuz?"

"Ben patronlarınızı arayıp Chicago'nun hayrına, el altından yürütülmesi gereken ciddi bir sorun yaşadığımızı bildiren kişiyim. Haber dışarı sızmamalı. Tek bir kelimesi bile sızamaz." İki parmağıyla Maddie Abel'ın sırtını işaret etti. İki video hâlâ kadının önünde tekrar tekrar dönüp duruyordu. "Bu işten o iki adamdan biri sorumlu. Hangisi olduğunu çözmeli, haber basına sızmadan Başkan'ı bulmalıyız."

Nash, başıyla yatağı işaret etti. "Bu kadar çok kan olması, muhtemelen Başkan'ın hiç geri dönmeyeceği anlamına geliyor."

"Başkan neredeyse yüz kırk kilo. Onu hiçbir kadın buradan taşıyarak çıkaramaz. Belki silahı ya da bıçağı falan vardı, ama Başkan buradan kendi iradesiyle çıktı."

"Kirli çarşaf ya da oda servisi arabasını kullanmış olabilir... Bu kadar büyük bir otelden ceset çıkarmanın milyonlarca yolu bulunabilir," dedi Nash.

"Belki Vincent Weidner," diye fikir yürüttü Poole.

Warnick kaşlarını çattı. "New Orleans'taki gardiyan mı?"

"Hapishaneden kaçtı. Porter onun günlüklerde yer aldığını söylüyor. Belki bu işle bağlantılıdır."

Warnick yine elini havada salladı. "Günlükleri siktir edin. Porter, şu Upchurch denen adama, onları yazsın diye para ödediyse, tamamı çöplüktür."

Poole, Beddington'a döndü. "İçeride gördüğünüz kadın hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Beddington burnunu kaşıyıp başını iki yana salladı. "Sadece yarım saniyeliğine gördüm. Açık kapının önünden geçti. Pek bakamadım."

"Gözlerinizi kapatıp deneyin. Bazen işe yarar."

Adam söyleneni yaparken yanağını kemiriyordu. "Kısa boylu. Bir elli beş, bir altmış boylarında. Kahverengi saçlar omuz hizasında. Mini bir siyah elbise giymiş, sütun gibi bacakları var."

"Yüzü?"

"Yüzünü görmedim."

"Aradığınız ajansın telefonunu istiyorum," dedi Poole.

Beddington'ın alnı kırıştı. "Beni duymadınız mı? Kadın ajanstan değildi. Zaten buradaydı."

"İyi de içeri nasıl girdi? Ajans göndermediyse, bu otelin bu odasına geleceğini nereden biliyordu?"

"Bunun gizemli hiçbir yanı yok," dedi Warnick. "Başkan her pazartesi aynı zamanda, aynı odaya gelir. Penisi saat gibidir. Karısı da bu sayede biliyor. Çalışanları bu sayede biliyor. Oteldekiler de biliyor. Ajansla konuştum. Çıkmaz sokak. Onlarla zaman kaybetmenizi istemiyorum. Bu kadın bir şekilde Başkan'ın programını öğrenmiş; yani nerede olduğunu biliyordu ve planını buna göre yaptı. Yalnız olmayabilir, ama ajansla bir ilgisi yok."

"Carmine's Pizza mıydı?" diye sordu Nash.

Warnick ona bakakaldı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Birkaç ay önce finansal durumunu araştırırken Arthur Talbot'un yatırım listesinde görmüştük. Asayiş, sosyetik eskort servisine paravan bir şirket olduğunu düşünüyordu. Yılın büyük bölümünde inceleme altındaydılar." Nash, Poole'a döndü. "Metro'ya döndüğümüzde arşivden bakabiliriz, ama sanırım Warnick haklı. Kadın ajans üzerinden gelmiş olamaz. Öyle olsa yakalaması çok kolay olurdu." Ardından Beddington'a baktı. "Sarah Werner adı bir şeyler çağrıştırıyor mu?"

Beddington başını iki yana salladı.

Warnick yine kaşlarını çattı. "Porter'ın New Orleans'ta birlikte olduğunu söylediği kadın mı? O olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Nash omuz silkti. "Tarif benziyor. Omuz hizasında kahverengi saçlar."

"Başkan'a niye saldırsın ki?"

Kimse cevap vermedi.

Poole öfkeyle yatağa bakıyordu. "Olay Yeri gelip burayı incelemeli. Başkan'ın kan grubunu biliyor musunuz?"

"Olmaz," diye itiraz etti Warnick. "Olay Yeri olmaz, fotoğraf falan çekilemez. Bu odayı başka kimse göremez. Kimse Başkan'ın kayıp olduğunu düşünmesini, bilmiyor ve bu böyle kalmalı."

"O zaman bizden tam olarak ne bekliyorsunuz?"

"Kimin kaçırdığını öğrenmenizi ve ortalık yangın yerine dönmeden onu bulmanızı bekliyorum. Gece yarısı olmadan önce bunlar hiç olmamış gibi Başkan'ın yatağına girmesini, Porter ya da Bishop... Sorumlusu her kimse, hapiste çürümesini istiyorum. Chicago halkının her şeyin yolunda olduğunu, sokaklarda rahatça dolaşabilecek kadar güvende hissetmesini istiyorum. İkinizin kahrolası işinizi yapmanızı istiyorum," dedi Warnick. Sonra bir bıçak çıkarıp yatağa gitti ve kanlı çarşaftan kestiği bir şeridi uzattı. "İşte kan örneğiniz. Başkan'ın kanı A pozitif."

"Ciddi olamazsınız."

"Sahi mi?" Boştaki eliyle cep telefonunu çıkaran adam, bir numara tuşlayıp diyafonu açtı. Poole cevap verenin sesini hemen tanıdı.

"Hurless?" dedi Warnick. "Adamlarına işlerini yapmalarını söyle."

"Amirim?" dedi Poole.

Hattın diğer ucunda Hurless boğazını temizledi. "Söyleneni yap Frank."

"Bu adam olay yerini hallaç pamuğu gibi atmış, üstelik hâlâ olayın üstünü kapatmaya çalışıyor."

"Kimsenin olayın üstünü kapatmaya çalıştığı falan yok," dedi Hurless. "Oda mühürlenecek. Kanıtlar hiçbir yere gitmiyor. Bu aşamada önceliğimiz panik yaratmadan Başkan'ı bulmak. Metro'ya dönüp Bishop'la Porter'ı sorgula. İkisinden biri neler döndüğünü çok iyi biliyor. Çözüm onlarda."

"Bu hiç hoşuma gitmiyor," diye terslendi Poole. "Hem de hiç."

"Olay yerini üç saatliğine kapatıyoruz. Başkan'ı o zamana kadar bulamazsanız, Kanıt Toplama Ekibin'i gönderip o odada hallaç pamuğu attıran, asıl ben olacağım. Gerekirse basını da işin içine katarız, ama şu anda haberin sızmasını göze alamayız." Kısa bir esten sonra ekledi. "Gerekirse başka birini devreye sokarım, ama işleri hızlandırmak için başka bir ajanı görevlendirmekle zaman kaybetmek istemiyorum."

Warnick'in suratı kıpkırmızıydı. "Başka kimse olmaz. Yeni bir ajan, haberin sızması ihtimalini arttırır. Kaybedilen zaman daha çok ölüm anlamına gelebilir. Biz..."

Hurless onun sözünü kesti. "Kutuyu gösterdin mi?"

"Henüz göstermedim."

Poole, adama baktı. "Ne kutusu?"

Telefonda Hurless konuşmaya devam ediyordu. "Orada işinizi bitirip Metro'ya geri dönün. Saat işliyor."

Hat kapandı.

"Ne kutusu?" diye tekrarladı Poole.

"Başkanla alakası yok," dedi Warnick. "Bunu anlamanız gerekiyor."

"Haklı," diye destekledi onu Beddington. "Başkan'ın o taraklarda bezi olmaz. Kendisini uzun zamandır tanıyorum. Bundan eminim."

Poole sinirlenmeye başlamıştı. "*Ne kutusu?*"

Warnick, şifonyere gidip en üstteki orta çekmeceyi açtı, sonra geri çekildiğinde birbirleriyle bakışan Poole ve Nash hemen yaklaşıp içine baktılar.

Beyaz kutu A4 ebadından büyük değildi. Biri açtığında kapakla siyah ipi kenara bırakmıştı. Kutunun içinde en az yüz Polaroid fotoğraf vardı. Farklı çıplaklıklarda hepsi ergen oğlanlar ve kızlar... Hepsi kameraya gülümsüyordu, çoğu gergin görünüyor, kameranın ardında duran fotoğrafçının yanındaki bir şeye ya da birine bakıyordu.

Poole tekrar Nash'e baktı, cebinden çıkardığı lateks eldiveni takıp fotoğraflardan birini aldı, ters çevirdi. Arkasına el yazısıyla *203. BK15 3b. LM.* yazılmıştı.

Bu fotoğrafların benzerlerini ikisi de daha önce görmüştü. Anson Bishop'ın dairesinde buldukları çok daha büyük bir kutuda görmüşlerdi.

"Başkan'ın çocuklarla işi olmaz," dedi Beddington.

Poole onu dinlemiyordu, çünkü fotoğraflardan birinin arkasında rengi solmuş siyah mürekkeple yazılmış bir şey gözüne çarpmıştı.

Hey Sam, beni hatırladın mı?

Tuhaf olan, ilgisini çeken bu yazı değildi. Fotoğraftaki çocuğun üzerindeki süveterde bir beyzbol takımının amblemi işlenmişti. *Charleston Riverdogs.*

46

Günlük

Ben, panelden motor kapağı düğmesini çekerken, Kristina kapağın ortasındaki bir mandalı tutunca, Vincent metalin altına soktuğu bir levyeyle kapağı ancak açabildi. Kapak, yıllar önce son kez kapatılmış, kaderine teslim olmuştu ve mezar hırsızlarının kürekleriyle mezarında rahatsız edilmiş gibi isteksiz bir cıyaklamayla açılmıştı.

Vincent levyeyi kanırtarak kapağın altına baktı. "Akü boktan. Yenisine ihtiyaç var. Kabloların yarısı çürümüş, bir kısmı bir şeyler tarafından kemirilmiş." Elini daldırıp avuç dolusu saman ve toprak çıkardı. "Buraya yuva yapmışlar."

"Tamir edilebilir mi?" Soru Libby'den gelmişti. Yanımda durmuş, şoför kapısını açık tutuyordu.

"Tabii. Sadece, yedek parçaları almak için beş yüz dolara, onları almaya gitmek için bir arabaya ve çuval dolusu alete ihtiyacım var." Vincent başını eğdi. "Bir yerlere sakladığın kumbaran falan var mı? Çünkü Finicky'nin bize zırnık koklatmayacağını biliyorsun. Zaten bir yere gitmemizi de istemez." Kristina'ya döndü. "Dediğim gibi, bu akşam çantamı toplayıp buradan gidiyorum. Gelmek istiyorsan gece yarısı hazır ol. Burada bir gece daha kalmıyorum."

Önceki akşam Welderman ve Stocks'la ne yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Libby de bilmiyordu. Tegan ve Kristina'nın bildiğini sanıyordum, ama onlar da bize anlatmıyordu. Kristina'yla aralarındaki bakışmadan anladığımız kadarını biliyorduk.

"Sana ne yaptılar?" diye sordum.

Öfkeyle, burnundan nefesini salıp başını iki yana salladı. "Yakında görürsün. Duyduğuma göre sıra kız arkadaşındaymış. Bu akşam. Muhtemelen ardından sen gelirsin. Buna katlanmayacağım. Yetti canıma. Buradan kaçıp şansımı denemeyi tercih ederim."

"Geliyorum," dedi Kristina, çocuğun koluna dokunarak. "Geleceğimi söylemiştim."

Vincent ona yan gözle baktı. "Neyse ne... Beni yavaşlatma yeter."

"Bizi burada mı bırakacaksın?" Ses ahırın açık kapısından gelmişti. Hepimiz dönüp baktığımızda Tegan'ı gördük. Kız içeri girerken güneş arkasında batıyordu. "Sansar'la Çocuk ne olacak? Buradan tek başlarına çıkamazlar. Onları bırakacak mısın?"

Vincent tekrar motora eğildi. "Hiçbiriniz umurumda değilsiniz. Annem kokainman bir fahişeydi, babamla hiç tanışmadım. Kendimi bildim bileli başımın çaresine bakıyorum. Kimsenin dadısı değilim. Her koyunun kendi bacağından asıldığını ne kadar erken anlarlarsa, o kadar iyi. Başlarının üstünde bir çatıları var, önlerine yemek konuyor. Bu hepiniz için geçerli. Her şeyin bir bedeli vardır. Ne düşündüğünüzü biliyorum... Aklınız sıra kamyonu çalıştırıp içine doluşacak, daha iyi bir yere kaçacaksınız. Eh, inanmayacaksınız belki ama daha iyi bir yer yok. Sadece farklı yerler var. Bütün dünya bir lağım çukurundan ibaret. Tek yapabileceğiniz temiz bir köşe bulup dayanabildiğiniz kadar kokuya dayanmak, sonra da başka bir yere geçmek. Dün akşam burada kalmanın bedeliyle tanıştım ve size şu kadarını söyleyeyim... Çok pahalı."

"Finicky'nin gitmene izin vereceğin mi sanıyorsun?" dedi Tegan. "Evden gizlice kaçmayı başarsan bile o, polisleri aramadan önce ne kadar uzaklaşabilirsin ki? Polisler ahbaplarını ararlar ve seni bulduklarında da aklını başına getirmek için kim bilir neler yaparlar. O evde kaç tane resim asılı? Sence şu anda neredeler? Kocaman güzel bir eve sahip iyi bir ailenin yanında üniversite planları yapmadıkları kesin. Gittiler. Öylece yok oldular. Kaçmaya çalışırsan, başına gelecekleri bilecek kadar uzun zamandır burada

yaşıyorum. Medeniyet diyebileceğin herhangi bir yere ulaşmana fırsat kalmadan seni yakalayacaklar, sonra öldürmekten beter edecekler. Bu da işe yaramazsa, ne olacak biliyor musun? Ortalıktan yok olacaksın. Finicky Evi'nde bir yatak boşalacak ve ertesi gün yerine yeni bir çocuk gelecek. Sense duvarda tozlanan başka bir resim olacaksın." Başıyla kamyonu işaret etti. "Bununla hepimizin bir şansı var. Birlikte kaçabiliriz."

Vincent motora uzanıp sıçanların çürümüş kablolardan yaptığı yuvayı çekerek yere fırlattı. "Finicky'ye çaktırmadan bunu nasıl çalıştıracağız ki?"

"Finicky hapçının teki. Dedektifler bizi buraya bırakınca hepimizin evde olduğuna kanaat getirdikten sonra elinde ne varsa yutuyor, on beş dakika sonra da kendini dünyaya kapatıyor. Odasına girdim. Dolaplarını, bütün çekmecelerini, yatağının altındaki eşyaları karıştırdım. Bu sırada ruhu duymadı, horlayıp salyalarını akıtmaya devam etti. Gün içinde de durumu farklı değil. Şu anda bile bir yerlerde sızmış olmalı."

Şoför koltuğundan aşağı kayıp Libby'nin yanında durdum. "Bir yerlerde sakladığı parası var mı?" Anne, parasını ocağın üstündeki dolapta tuttuğu bir kavanozda saklardı. Kefen parası, derdi. Bir keresinde bana herkesin bir gün kefen parasına ihtiyacı olacağını söylemişti.

Tegan başını iki yana salladı. "Parası olduğundan eminim, ama her yere baktım, bulamadım." Sonra Kristina'ya döndü. "Ama biz para bulabiliriz, öyle değil mi Kristina?"

Kız meseleyi anlamış olmalı ki beti benzi atsa da başıyla gönülsüzce onayladı. "Gerekirse buluruz."

Tegan bu sefer Libby'ye döndü. "Bu akşam sıra sendeyse, sen de bulabilirsin."

"Ne yapması gerekecek?" diye soruverdim, ne yaptığımın farkına varmadan. Libby'ye sokulmuş, elini tutmuştum.

O da bana sokulup usulca, "Sorun değil," diye fısıldadı.

Ama benim için sorundu.

47

Porter

5. Gün • 14.15

Sam Porter gürültüyü duydu.

Gürültünün ardından binanın bir yerlerinden ağır bir gümbürtü geldi. Patlama sesi gibi değildi. Daha çok birkaç oda ötede bir dolap devrilmiş gibiydi. Belki koridorda birinin ayağı takılmış, duvara çarpmış ya da yere yapışmıştı.

Okuduğu günlüğü indirdi.

Dinledi.

Biri ayaklarını sürüyordu.

Sorgu odasının sağ üst köşesinde bir hareket gözünü alınca yukarı baktı. Güvenlik kamerasının sürekli kırmızı yanan ışığı göz kırpıp kararmıştı.

Kameranın altındaki saate göre; ikiyi çeyrek geçiyordu.

O sırada kulağına gelen bağırtı, duyulmayacak gibi değildi. Bir erkek sesiydi. Ne denildiğini anlayamıyordu, ama sesin hem kızgın hem de korkmuş olduğu belliydi.

Metal masanın başında doğrulurken vücudu isyan edercesine inledi. Saatlerdir kıpırdamamıştı, bacaklarına kan gitsin diye birkaç esneme hareketi yaptı.

Bir gürültü, ardından iki gürültü daha koptu.

Metro koridorlarında ateş açılamayacağını düşünüyordu, ama ses fazlasıyla tanıdıktı. İçindeki polis, genellikle deri kılıfında kolunun altında asılı duran tabancasına el attı. Eli boşta kaldı.

Bunun üzerine kapıya gitti.

Göz hizasındaki küçük pencere, içeri girip çıkanların, öteki tarafta asayişin berkemal olduğunu anlamasına yarıyordu. Pencereden baktığında birinin ensesini gördü. Kuşkusuz kapının önünde nöbet tutan polis olmalıydı. Kafa sağa sola dönüyor, hızlı hareketlerle koridorun iki yanını kontrol ediyordu. Saatlerdir nöbet tutan birinin normal hareketleri değildi, daha çok panik halini yansıtıyordu.

Porter kapıya tıkladı.

Baş hızla dönünce adamın gözlerinden bir terslik olduğunu anladı. Polis memuru ona bir an baktıktan sonra dikkatini tekrar koridora verdi.

Porter kapı kolunu yokladı.

Kilitliydi.

Tekrar metal kapıyı yumrukladı. "Neler oluyor?"

Başka bir şeye odaklanan memur, bu sefer dönüp bakmadı.

Ardı ardına üç patlama duyuldu.

Porter yine kapıyı yumrukladı. "Kim ateş ediyor? Neler oluyor?"

Pencereye hızla göz atan polis, sol tarafa fırlayıp gözden kayboldu. Nezarethane o taraftaydı. İşlemler sırasında kullanıldığı için çok fazla hücre yoktu. Merkeze ya da taşraya nakil öncesinde kullanılan geçici hücrelerdi. Büyük gruplar için bir iki büyük hücre, küçük gruplar, bireyler ve çiftler için yarım düzine küçük hücre... Karakolla aralarında iki büyük metal kapı vardı.

Alarm çalmaya başladı.

Sorgu odası duvarında bulunan saatin yanındaki ışık kırmızı-beyaz göz kırpmaya başladı. Biri yangın alarmını çalıştırmıştı.

Porter tekrar kapıya vurdu. "Biri beni buradan çıkarsın!"

Kapının önünden üç kişi koşarak geçti. İkisi nezarethaneye yönelmişti, diğeri ters yönde kaçıyordu. Simsiyah, uzun, yağlı saçları olan ve bütün yüzü dövmelerle kaplı, kelepçeli adam, birkaç dakika önce parmaklıklar arkasındaymış gibi görünüyordu.

Tavandan bir tıslama sesi geldi, ardından fıskiyeler devreye girdi. Buz gibi su yağıyordu.

Porter masadaki günlüklere koşup hepsini koluyla kutuya doldurdu ve kapağını kapattı. Sonra kapının yanına götürüp yumruğuyla metali dövmeye başladı. "Şu kahrolası kapıyı açın!"

Klik.

Kapı kolunu tekrar denedi. Bu sefer açıldı. Ve kapıyı açtığında SWAT donanımlı üç kişi onu devirircesine koşarak geçti. Porter arkalarından baktı. Nezarethane kapıları açıktı. Adamlar içeri girdiğinde kaos daha da belirginleşti. Bütün tecrit hücrelerinin kapıları açılmıştı. Koridor polis ve sanık kaynıyordu. Bir adamın savurduğu boru, yaklaşan SWAT timinden birinin koluna denk geldi ve...

Kapı sertçe kapandığında Porter güvenli alanda kaldı. Her yere su yağıyordu, fayans yer döşemeleri kayganlaşmıştı. Koridorda birkaç sorgu odası olsa da Poole'un gösterdiği videodan, Bishop'ın tutulduğu odanın hangisi olduğunu biliyordu. O kapının kendisininki gibi açık olduğunu fark etti. Tavandan püsküren sulardan korunmak için boştaki elini gözüne siper edip koridoru boydan boya kolaçan etti.

İşte o zaman onu gördü. Elli adım ötedeydi. Koşmuyordu, rahat adımlarla yürüyordu.

"Bishop!"

Anson Bishop dönüp ona baktı, hemen ardından bir köşede gözden kayboldu.

Porter peşine takıldı. SWAT timinden başka biri ters yönde koşarken adamın kolunu yakaladı. "Anson Bishop kaçıyor!"

Gürültüye rağmen adam onu duyduysa bile cevap vermeden kolunu silkeleyerek kurtuldu ve hücrelere doğru koşmaya devam etti.

Porter koridorun sonundaki köşeyi dönünce Bishop'ı yine gördü. İyice ilerideydi, iki büklüm olmuş merdivenlerden iniyordu. Biri, uzaktan kumandayla kilitleri devre dışı bırakmış gibi bütün kapılar açıktı. Yangın çıkışları bile açılmıştı. Alarm çalarken hepsinin kapanması gerekirdi.

Merdiven sahanlığının kapısı da açıktı. Yukarı aşağı baktı, ama Bishop'ı göremedi. İnsanlar koşuşturuyordu, ama çoğu aşağıdaki çıkışlara yönelmişti.

Porter da onlarla birlikte aşağı koştu. İnsanlar çarptıkça, itip kaktıkça birkaç kez kutuyu düşürür gibi oldu. Paniklemiş olsa da sakin kalmayı başardı.

Giriş katında en az yüz kişi çıkışlara yığılmıştı. Çıkışlar salyangoz hızıyla ilerliyordu. İnsanları itelemeyi denedi, ama hızlanması neredeyse imkânsızdı. Bir insan seli aynı yöne akmaya çalışıyordu. Binadan çıkması iki dakika aldı.

Kemiklerine kadar suya batmış halde kutup soğuğuna çıkmak, buzdan bir battaniyeyle dayak yemeye benziyordu. Yağan kar her yerine yapışırken, kutuyu kolunun altına sıkıştırdı.

O sırada gümüş renkli bir Lexus'un yolcu koltuğuna binen Bishop'ı gördü. Şoför Porter'ı görünce önce kaşlarını çattı, sonra gülümsedi. Ardından incecik, zarif parmaklarıyla el salladı. Kendini Sarah Werner olarak tanıtan kadındı. Bishop'ın annesi.

Porter kaldırıma ulaştığında trafikte gözden kayboldular.

48

Clair

5. Gün • 14.16

Clair, daha kafeteryaya ulaşmadan koridorun sonundan yükselen bağrışmaları ve kaosu duyabiliyordu. Öfkeli sesler birbirleriyle adeta savaşıyordu. Çocuklar bile... Anne ve babalar çocuklarının tiz çığlıklarını bastırma zahmetine girmiyordu.

Memur Sutter onu koridorda karşıladı. Kafeteryaya açılan ve normalde açık duran kapılar kapalıydı. "Şu Barrington denen adam... Herkesi ayaklandırdı."

Kapının penceresinden içeri bakan Clair, neler olduğunu anlamakta zorlanıyordu. İnsanlar ellerini kollarını sallayarak bağrışıyordu. "Ne yaptı?"

"Sadece o değil. Bir sürü yandaşı var. Hasta olan herkesi sarı önlük giymeye ve arkadaki hastane kantinine geçmeye zorluyorlar."

Clair'in alnı kırıştı. "Tecrit gibi mi?"

"Kafeterya alanına kamu alanı diyor."

Clair bu sefer gözlerini kıstı. "Sarı hasta anlamına geliyorsa, maviyle yeşil ne demek? İçeride üç renk önlük var."

"Mavi, semptom gösterenler. Kas ağrısı, baş ağrısı... Genel olarak iyi hissetmeyenler, ama açık semptom göstermeyenler. Anlaşılan bu insanlardan bazıları hastalara yakın oldukları için

hasta hissediyorlar, ama hasta değiller. Tamamen psikolojik. Yeşil, hiç semptom göstermeyenleri temsil ediyor."

"Şahane." Clair burnunu çekerken hapşırmamak için kendini zor tuttu. Yeşil önlüklü çok insan yoktu. Barrington'ı, üzerine önlüklerin yığıldığı dipteki bir masanın yanında gördü. Başka bir adamla tartışıyordu. "Beş dakikaya çıkmazsam, gelip beni alın."

Kapıyı itip doğrudan Barrington'a yöneldi. Onu tanıyanlar hep bir ağızdan bağırıp çağırdığı için söylenenleri anlayamıyordu. Masaya ulaştığında adam avcuyla onu durdurup diğer adama bağırmaya devam etti.

O anda Clair, silah bile kullanmadan, hatta tek eliyle bu adamı öldürmenin düzinelerce yolu olduğunu düşünmeden edemedi. Öte yandan silahını kullanmasında bir sakınca yoktu. Suratına sıkacağı bir ya da on kurşun işini bitirirdi. "Öfkeli bir siyah kadını susturmaya çalışmanın ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?"

Barrington ona sinirli bir bakış fırlattı, sonra tekrar adama döndü. "Bize bir dakika izin ver Walter."

Yaka kartına göre Dr. Shanahan olan Walter, başını iki yana sallayıp uzaklaştı.

Barrington sonunda kendisine döndüğünde Clair ona konuşması için fırsat vermeden, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi. "Bu insanlarla *Sineklerin Tanrısı* filmi çekmen değil, onları sakinleştirmen gerekiyordu."

Barrington iki elini birden havaya kaldırdı. "Ben sadece Maltby'nin söylediklerini yapıyorum."

"CDC'den?"

Adam başını salladı. "Hastaları belirleyip ayırmamı, mümkünse tecrit etmemi söyledi."

"Hastalar ikinci katta, kapatılan bir yere çıkarılmayacak mıydı?"

"Onu yaptık, ama yataklar çoktan doldu. Buraya karyola ve battaniye getirdiler... Oda kalmadı."

"Kaç kişi hasta?"

"Artık takip edemiyorum," dedi Barrington. "Çok fazla." Masaya uzanıp hâlâ naylon poşetteki sarı önlüklerden birini uzattı. "Bunu giymeniz gerekiyor."

"Önlük falan giymiyorum."

"Maskenizi takmamışsınız. Hastalığın belirtilerini gösterdiğiniz çok açık. Şu anda sorunun bir parçasısınız."

"Şu anda iş başındayım. İnsanlar beni önlükle görürse hiçbir şey yapamam."

Barrington kıkırdadı. "Tabii ya... Müthiş bir iş çıkarıyorsunuz. Etrafınıza bakın. Memurlarınız bile sizi terk etti."

"Sözlerine dikkat et."

"Özür dilerim. Gerçekten canım sıkkın." Adam eğildi. "İnsanlar hasta olduğunuzu biliyor. Aynaya baktınız mı? Doktorlarla dolu bir yerde bunu kimseden saklayamazsınız. Hastanenin her yerinde dolaştıktan sonra koridorun dibindeki küçük odanıza kapandığınızı biliyorlar. Oysa diğerleri burada, birbirinin yüzüne öksürüp tıksırıyor. Ne düşünmelerini bekliyorsunuz? Haberiniz olsun. İnsanların kapılara ya da hastanenin diğer yerlerine yüklenmesine en fazla bir saat kaldı. Hastalık belirtisi gösterenlerin sayısı arttıkça, biz hasta olmayanlar daha çaresiz hissedeceğiz."

"Ve ayaklanmanın başını sen çekeceksin, öyle mi?"

Barrington başını iki yana salladı. "Hayır, öyle demek istemedim. Ben sizden yanayım, ama azınlığım. Ve sizden yana olanların sayısı hızla azalıyor. Huzuru sağlamak için kozlarım tükeniyor." Paketi tekrar uzattı. "Lütfen, bunu giyin. İnsanlara örnek olun."

Clair önlüğü aldı. "Biraz sonra giyerim. CDC tedavinin hangi aşamasında?"

Adam dudaklarını büzdü. "Aslında tedavi yok. Herhangi bir panzehir yok. Tek yapabildikleri hastalananların bağışıklık sistemini güçlendirerek en iyisini ummak. Oksijen, sıvılar falan da işe yarıyor. SARS son derece saldırgan bir virüs. Bünyesi güçlü olanlar iyileşiyor, diğerleri o kadar şanslı değil. Sonuçta her şey tek bir gerçeğe odaklanıyor. Kafeteryada etrafıma bakındığımda gerçeği görüyorum. Bu iş bir hafta daha devam ederse, bu insanlar artık aramızda olmayacak."

"Umutlarımı yeşertiyorsun."

"Sadece gerçekçi konuşuyorum."

Clair'in telefonu çaldı. Hastane güvenlik şefi Stout arıyordu. "Norton."

"Dedektif, ofisime çıkabilir misiniz?"

"Hemen geliyorum." Telefonu kapatıp Barrington'a baktı. "Bu insanlara tutunabilecekleri bir şey verin, umut verin."

Adam gözlerini Clair'in elindeki pakete çevirmekle yetindi. "Lütfen şunu giyin."

Clair ona el sallayıp paketi kolunun altına sıkıştırdı ve sırtına saplanıp ateşten delikler açan gözlere aldırmadan asansörlere yöneldi, ama düğmeye bastığında bir şey olmadı.

Tekrar denedi.

Hiçbir şey olmadı.

Hızla, düzinelerce kez basarken düğme duvarın öteki tarafından çıkabilirdi. Ardından kapıyı tekmeleyip öfkeyle homurdandı. Bu da işe yaramadı.

Bunun üzerine Stout'u aradı. "Asansörlerde sorun var."

"O katı devre dışı bıraktık. Merdivenlerden çıkmanız gerekecek."

"Neden?"

"CDC Maltby'nin emri. Hastanedeki trafiği sınırlandırmaya çalışıyor. Merdivenlerden bir üst kata çıkarsanız, oradan asansöre binebilirsiniz."

"Harika." Telefonu kapatan Clair merdiven sahanlığını bulup ağır kapıyı itti. Sonra üst kata çıkmak için basamakları ikişer ikişer tırmandı. Ancak üstteki kapı kilitliydi.

Buna hiç zamanı *yoktu*.

Bir dakika kadar kapıyı yumrukladı, ama cevap veren olmadı. Sonunda merdivenlerden bir üst kata çıktı. Burada da kapı kilitliydi.

Alelacele cebinden çıkarırken az daha telefonunu düşürüyordu.

Telefon çekmiyordu.

Hassiktir.

İşte o sırada ışıklar söndü.

Arkasından dolanan kol hızlı, güçlü ve son derece sessizdi. Boynuna saplanan iğneyi hissedene kadar Clair orada birinin olduğunu fark etmemişti bile.

49

Günlük

Yatak odamın penceresinden Tegan, Kristina ve Libby'nin arabayla uzaklaşmasını seyrettim. Welderman ve Stocks, gece on biri biraz geçe gelmiş, her zamanki gibi içeri girmemişlerdi. Welderman kornaya iki kez basmış, Stocks sigara yakmak için arabadan inmiş, kızlar çıkıp arabanın arkasına doluşana kadar beş dakika kadar beklemişlerdi. Libby gitmeden önce pencereme bakmış, beni görünce gülümsemişti, ama zorlama gülümsemesi gözlerindeki korkuyu gizleyemiyordu.

Libby güzel görünüyordu. Tegan ve Kristina akşam yemeğinden sonra kapalı kapılar ardında onu süslemişlerdi. Kıkırdıyor, sinirli kahkahalar atıyor; fısıltıyla sorulanlara daha da sessiz cevaplar veriyorlardı. İncecik askılarla omuzlarından dökülen daracık ve kalçalarının hemen altında biten siyah mini elbise giymişlerdi. Libby de topuklu ayakkabıylaydı. Evden arabaya kadar yürüyüşü, bunun ilk seferi olduğunu gösteriyordu. Yolun büyük kısmını Kristina'nın omzuna tutunarak yürümüş, her tökezlemesinde sinirli kahkahalar atmıştı. Hepsi makyajlıydı. Libby'nin sadece yüzüne değil, vücudundaki morluklara da makyaj yapılmış; kızların, erkeklerin meraklı bakışlarından saklamak için kullandığı ince bir tabaka pudra, likit ya da jel gibi bir şey sürülmüştü. Saçlarını bir taraftan toplamış, diğer

tarafı omuzlarına salmışlardı. Tegan ve Kristina da elbiseleriyle eskisinden de güzel görünüyorlardı. Ama Kristina, Libby'nin yürümesine yardım ederken Tegan geriden geliyor, gözlerini kızların sırtından ayırmıyordu. İster istemez aklıma önceki gece Libby'yle el ele tutuştuğumuzda gözlerini üzerimize dikmesi gelmişti.

Araba kaşla göz arasında üçünü birden alıp götürdü. Kırmızı fren lambaları karanlıkta solup gidince midem iyice düğümlendi.

"Mezbahaya giden sığırlar gibi," dedi Paul sessizce ranzanın altından. Son birkaç gündür pek konuşmamıştı ve eski Paul'ü özlüyordum. Ahırdan döndüğümüzde ona kamyonu ve Vincent'ın tamir planlarını anlatmış, kızların para bulmaya söz verdiklerini söylemiştim. Yüzü bir an olsun gülümsememişti.

"Bence Tegan senden hoşlanıyor," dedim, ne diyeceğimi bilemediğimden.

Homurdandı. "Tegan benden hoşlanmıyor. Senden hoşlanıyor. Libby senden hoşlanıyor. Kristina, Vincent'la birlikte. Kahretsin, Sansar'la Çocuk bile büyüdüklerinde o yola sapmaya karar verirlerse birbirlerine sahip çıkıyorlar. Her zamanki gibi benim kimsem yok. Küçük Paul yine yapayalnız. Belki şansımı Finicky'yle deneyebilirim. Fena sayılmaz. Bayan Robinson olayına karşı değilim. Kadının en azından evi var... Cicianne olmak için her şeye sahip. Herkesin sevgiye ihtiyacı vardır."

"Ne çizdiğine bakabilir miyim?"

Bir an için düşündü, sonra defteri bana çevirdi. Tegan'ı çizmişti. Çırılçıplak kız sayfadan işveyle gülümsüyordu. Tavandan sarkan bir ip bileklerini sarıyor, ayak parmakları devasa bir kıyma makinesine benzer bir şeyin üzerinde sallanıyordu. Göğüsleri yanlış çizdiğini söylemek istedim, kızın gerçek göğüs uçları çizdiğinden daha küçüktü, ama oda arkadaşımı böyle neşelendireceğimden şüpheliydim.

"Adam-yiyen-yiyen makinesi."

"Bu, şey..."

Kıpkırmızı kesilen yüzümü iltifat olarak algıladı. "Senin için Libby'yi çizmemi ister misin?"

"Yani, bunun gibi mi?"

Paul boş bir sayfa açtı. "Hayır, bunun gibi değil. Daha güzel. Daha zarif. Ama çıplak. Çıplak olmalı."

Bir saniye kadar düşündükten sonra başımı iki yana salladım. "Hayır, teşekkürler."

"Hayır, teşekkürler," diye beni taklit ettikten sonra hızla çizmeye başladı. Daha dakika dolmadan Libby'yi sayfada seçmeye başlamıştım. Çırılçıplak yataktaydı, kırışık çarşaflara sarınmıştı, bir parmağı dudaklarında, diğer eli...

Sayfayı yırtıp buruşturdum. "Hayır dedim."

Paul kendini savunurcasına iki elini birden havaya kaldırdı. "Özür, dostum. Sadece takılıyordum. Niyetim kötülük değil." Tekrar Tegan'ın olduğu sayfaya dönüp aldığı bir kurşun kalemle gölgeleri atmaya başladı.

Elimde Libby'nin top haline getirdiğim çizimiyle kapıya yöneldim.

"Çavuşu tokatlamaya gidiyorsan, önce resmi boyayabilirim."

"Yakmaya gidiyorum."

"Birçok Avrupa ülkesinde sanatın sansürlenmesi, ölümle cezalandırılır." Devamını da getirdi, ama onu duymadım. Artık merdivenleri yarılamıştım. Ama duvarda diğerlerinin arasında kendi resmimi görünce kalakaldım. Yeni asılmıştı. Paul'ün birkaç gün önce salonda çektiği fotoğraflardan biriydi. Yüzümde çarpık bir gülümseme vardı, sırtım duvara dayalıydı. Kendime güveniyormuş gibi göründüğümü düşündüm, ama aslında kaskatı ve rahatsız görünüyordum. En iyi fotoğrafım değildi. En kötüsü de değildi.

Çerçeve hafif yamulmuştu, düzeltmeye çalıştığımda kayarak düştü. Neyse ki camı kırılmadı. Ama yerine asarken arkasındaki incecik beyaz şeridin üzerinde yazan bir şey dikkatimi çekti.

124. BE15 1.4b.

Diğerlerinin de arkasına baktığımda benzer mesajlar gördüm.

"Ne yapıyorsun?"

Bayan Finicky'nin arkamdan yaklaştığını duymamıştım. Bir elinde içkisi, diğerinde parçalanmaya yüz tutan kitabıyla merdivenlerde duruyordu.

"Ben sadece..."

"Geri as. Hepsini. Evimde misafirsin ve eşyalarıma saygı göstermelisin."

"Peki efendim."

"Saat geç oldu. Yatağında olmalıydın. Dinlenmen lazım." İçkisinden bir yudum aldı. Her ne içiyorsa sert bir şey olmalıydı, kokusunu karşıdan alabiliyordum. "Yarın akşam dedektiflerle çıkacaksın. Uslu olmanı istiyorum."

Mideme bir taş oturdu, ama bir şey demedim.

50

Poole

5. Gün • 15:17

"Süveteri gördün değil mi? Şu resimdeki süveteri?"

"Charleston Riverdogs," dedi Nash ruhsuzca. "Porter'ın acemiliğini yaptığı yer."

Yine siyah Escalade araca binmişlerdi. Metro'ya birkaç dakikaları vardı. Poole, çenesindeki kirli sakalı kaşıdı. "O kutuyu ilk gördüğümde, Clair'le birlikte Bishop'ın evinde bulmuştunuz. O zaman aklıma insan kaçakçılığıyla falan ilgisi olabileceği gelmişti. Muhasebe hesapları, fotoğraflar..."

"Biz de öyle düşünmüştük, ama Kloz, kutudaki her şeyi dijitale aktarıp fotoğraflardaki çocukları kayıp veri tabanıyla karşılaştırdığında, biri bile eşleşmedi. Muhasebe kayıtlarıyla da bir yere varamadık. Bir tür şifreyle işlenmişlerdi."

"Bana göre elimizde iki senaryo var," dedi Poole. Sesli düşünüyordu. "Belediye Başkanı dahil, bütün kurbanlar birbiriyle bağlantılı. Bishop'a inanırsak..."

"Bishop'a inanmıyorum."

Poole bir bakışıyla onu susturdu. "*Bishop'a inanırsak;* hepsi, Charleston'da başına gelen bir şeyin üstünü örtmek için, Porter'ın başının altından çıkıyor. *Oradaydı, ne yaptığımı gördü, o yüzden gitmesi gerekiyordu*... Bishop'ın dediğine göre Porter,

Guyon'da o kadını öldürmeden önce böyle söylemişti." Nash'ın itiraz etmesine fırsat bırakmadan ekledi. "Biliyorum, seni anlıyorum... Porter o kadını gerçekten öldürdüyse tabii. Ben de henüz buna inanmak istemiyorum. Sadece beynimi bütün olasılıklara açık tutuyorum."

"Tamam, ben de oyuna katılıyorum," dedi Nash. "Doğruyu *Sam* söylüyorsa ve her şey Bishop'ın başının altından çıkıyorsa... Bishop bize Charleston'da resimlerdeki çocuklarla ilgili olan bir şeyi işaret etmeye çalışıyor demektir. Bütün bu insanları, olayın üstünü örtmek için öldürdüğünden şüpheliyim. Daha çok, intikam amacıyla öldürüyor. Talbot'un Belediye Başkanı'yla yakın olduğunu biliyoruz. Bu da bağlantı olabilir."

"İkisi de tek başına iş yapmıyor," dedi Poole. "En azından bunda hemfikir miyiz?"

Nash başıyla onayladı. "Bir kişinin tek başına yapamayacağı kadar fazla olay yaşandı, dahası ikisi de kilit altındayken bile hiçbir şey yavaşlamadı. Ben paramı Weidner'a yatırıyorum. Belki Sam'in Guyon'da Bishop'la birlikte olduğunu söylediği kadın... Werner. Belki ikisi de. Bilemiyorum."

Poole camdan dışarı baktı. "Şu virüsü düşünüp duruyorum."

"Ve?"

"Ve aklım almıyor. 4MYMN katili her zaman şahsen öldürüyor, gözleri, kulakları ve dilleri kesiyor. Virüsü çalıp böyle kullanmak, olayı şahsilikten çıkarıyor, çünkü hastalığın kimi etkileyeceğini bilemez. Yani bariz bir hedef yok."

"Upchurch'le ilgili yapmak istediğine yaradı," diye belirtti Nash. "O beyin uzmanını hemen getirdiler."

"Sanırım haklısın. Yine de kafama tam oturmuyor. Karargâhta otururken sana gürültüden bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

"Gürültünün aklımızı karıştırma amaçlı olduğunu, bundan kurtulmamız gerektiğini söylemiştin."

"Sanırım o gürültü virüstü."

"Olabilir."

İki adam bir süre sustu. Sonra Poole devam etti. "Bishop doğruyu söylüyorsa ve her şeyin arkasında Porter varsa... Virüsün ona ne gibi bir faydası olabilir?"

"O konuya hiç girmeyeceğim."

"Olasılıklara açık olacağını söylemiştin."

Nash ardı ardına üç kez hapşırdıktan sonra koluyla burnunu sildi. "Kusura bakma. Yemin ederim, sadece üşütmüşüm." Tekrar hapşırınca iki büklüm olup elini kaldırdı. Sanki hapşırmamak için nefesini tutuyordu. Son kez hapşırınca arkasına yaslandığında kan çanağı olan gözleri şişmişti. "Sam'in virüsü yaymak ya da doktorlara saldırmak için hiçbir nedeni yok. Özellikle olay yerine ilk gidecek kişilerin ben ya da Clair olduğunu bile bile böyle bir şey yapmaz."

Poole cevap vermedi. En azından hemen vermedi. Kelimeleri özenle seçmek istiyordu. "Sana söylemediğim bir şey var. Nasıl söyleyeceğimi kestirmeye çalışıyordum. Ama bilmen gerekiyor, çünkü önemli. Bu sabah Porter'la konuştuktan sonra, Charleston'daki eski ortağı hakkında bilgi istedim. Bishop'ın yalan söylediğini düşünüyorum, ama kontrol etmekte fayda vardı. Charleston'da Porter'la birlikteyken ortağının başına bir şey geldiyse, bunu öğrenmek istiyordum." Kısa bir es verip camdan dışarı baktıktan sonra tekrar Nash'e döndü. "Bana söylendiği kadarıyla Derrick Hillburn altı yıl önce evinin bodrumunda kendini asmış. Ayrıntılara ulaşamadım, ama intihar gibi gözükse bile yerel polis, cinayet olasılığını araştırmış. Görünüşe göre kısa bir not varmış, ama el yazısı Hillburn'ün değilmiş... Haliyle kıllanmışlar."

"Notta ne yazıyormuş?"

Poole dudaklarını yaladı. "*Baba, beni affet.*"

Nash pelüş koltukta kaybolmak istiyormuş gibi büzüştü.

Poole devamını anlatmak istemiyordu, ama yapması gerekiyordu. "Porter seni, Clair'i ya da diğerlerini öldürmek isteseydi, virüs bunun en mükemmel yolu olurdu. Suçu Bishop'a yüklemek de cabası... Büyük bir olayın üstünü örtmeye çalışıyorsa, ardında hiçbir tanık bırakmak istemeyecektir."

"İyi de neyin üstünü örtmeye çalışıyor ki?"

"Çevresinde bir sürü insan öldü."

Nash homurdandı. "O bir cinayet dedektifi. Oto galericinin önünde bir sürü boktan araba olduğunu söylemekten farksız bu."

"Hillburn altı yıl önce açıklanamayan bir şekilde öldü. 4MYMN katilinin ilk kurbanından hemen önce."

"Tesa..."

"Tesadüflere inanmadığımı biliyorsun."

"Sam de inanmaz. Ama Clair'e de bana da asla zarar vermez. Bu mümkün değil."

"Sekiz yıl kadar önce bir dosya üzerine çalışıyordum," dedi Poole. "Cincinnati'de Ben Preece adında bir polis. Adam yaklaşık on beş yıldır emniyetteydi, ekibinin yarısından daha fazla övgü almıştı. Komiser olması işten bile değildi, ama alanında iyi olduğunu söyleyerek asayişte kalmak istiyordu. Sonra İç İlişkiler Birimi, narkotikten bir şikâyet aldı. Preece, sabahın üçünde, şehrin kötü semtlerinden birinde görülmüştü. Narkotiğin gözetlediği aynı torbacıya baskın yapmaya hazırlanıyormuş. O saatte asayişten birinin orada olması için hiçbir neden yoktu. İlişmeden, birkaç fotoğrafını çekip bilgiyi İç İlişkiler Birimine göndermişler. Aynı torbacı yaklaşık bir hafta sonra eroinden ölmüş. Tabii İç İlişkiler hemen Preece'in özel arabasına bir takip sistemi yerleştirmiş. Telefonu için de izin çıkarmışlar. Sonunda tuhaf bir şey fark etmişler... Preece her hafta üç dört gece dışarı çıkıyormuş,

ama telefonu evde bırakıyormuş. Araçtaki GPS verileri, telefonla örtüşmüyormuş. İzlemeye başlamışlar. İlk torbacı gibi, görevi olmayan kişileri gözetlediğini anlamışlar. İç İlişkiler daha yakından, kişisel ve iş bilgisayarını takibe almışlar. Anlaşılan, ofisteki bilgisayarı birkaç yıl önce bir narkotikçiye kayıtlıymış ve bilgiişlemciler makineyi tekrar kurduğunda, protokolü atlayıp sürücüyü silmeden, sadece yeni kullanıcı hesabı oluşturmuşlar. Neyi aradığını bilmeyen için bulması zordur, ama belli ki Preece nereye bakacağını biliyormuş. Önceki polis, şifrelerini *PassVault* diye bir programda tutuyormuş. Yani Preece onun şifresiyle bilgisayara girdiğinde, narkotik biriminin kullandığı veri tabanı dahil, bütün hesaplara ulaşabiliyormuş. Kayıtları kontrol edince Preece'in istihbaratı nereden aldığını anlamışlar. Bu arada yaklaşık üç yıl öncesine kadar giden, altı başka ölümle bağlantısını kurmuşlar. Anlayacağın uzun süredir bu işleri çeviriyormuş. İç İlişkiler oyunu sürdürmüş, ama taşları yerlerine oturturken onu yakın izlemeye almışlar. Biri Indiana'da, diğeri Batı Virginia'da iki ölüm olayı daha bulmuşlar... O zaman adamı sorguya aldılar. Dosyayı devraldıktan sonra üç ölümle daha bağlantısını kurdum. Hepsi polisti. *Kötü polisler*... Bunu daha sonra anlayacaktık, ama ister iyi ister kötü olsunlar, onları Preece'in öldürdüğünü biliyorduk. İzlerini silmiş, ama yerleri istediğin kadar sil, bazı ayak izleri yapışıp kalır. Sonunda bağlantısı olduğunu kanıtladığımız on dört, kanıtlayamadığımız en az üç cinayetle suçladık. Temsilci bile istemeden her şeyi kabul etti. Hiç zorlamadık. Rahatlamış görünüyordu. Durmak istediğini, ama duramadığını söyledi. Belki artık uyuyabileceğini söyledi. Sonra bize ortağından bahsetti."

"Ortağına ne olmuş?"

"Dediğine göre ortağı ne yaptığını biliyormuş. Yaklaşık bir yıl kadar önce anlamış. Preece susması için ona para veriyormuş. Ortağı diyabet hastasıymış. Preece insülin şişelerinden

birinin yerine tuzlu su koymuş. Gerçek ortaya çıktığına göre ortağının ölmesine gerek kalmamış."

Nash ona bakmadan, "Sam bana, Clair'e ya da herhangi birine zarar veremez," dedi. "Çok yanılıyorsun."

"Preece'in ortağı kuzeniymiş... Yani ailedenmiş," diye karşılık verdi Poole. "İnsanların arasındaki halimizle, kapalı kapılar ardındaki halimiz aynı değil. Halk kahramanları sisteme duydukları öfkeyle doğarlar. 4MYMN kurbanlarının her birinin geçmişinde bir suç ve işledikleri suçlar için alınan intikam var. Bunu yok sayamayız. Bunu kim yapabilir? Çocuk esirgeme sistemine giren bir çocuk mu, yoksa kötülerin, elini kolunu sallayarak sokağa salındığını gören bir dedektif mi?"

Nash gözlerini yumup arkasına dayandı. "Charleston."

"Ne?"

"İster Bishop'a ister Sam'e inan... İki teori de Charleston'a çıkıyor. Tarafsız olmamı istedin. Ben de böyle tarafsız olabiliyorum. Bishop bize Charleston'ı işaret ediyor ve Sam'in orada bilmemizi istemediği bir şey saklıyor olma ihtimali var. Bütün yaşananları sona erdirecek kayıp taş orada olabilir." Telefonunu çıkarıp Clair'i aradığında karşısına telesekreter çıktı. Bu sefer bir mesaj yazmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

Nash başını kaldırmadan, "Clair'le Kloz'a, hastanedeki kurbanların Charleston ile bağlantısı olup olmadığını araştırmalarını söylüyorum."

"Belediye Başkanı'yla ilgili bir şey yazma," dedi Poole. "Biz neler olduğunu anlayana kadar bilmesinler."

Nash cevap vermedi. Mesajı yazdıktan sonra gönder tuşuna basıp telefonu cebine geri koydu.

O sırada şoför aniden frene basınca araç sola kaydı, ama tekrar düzeldi. Nash'le Poole hemen dışarı baktı. Adamın suçu

değildi. Önlerindeki trafik durmuştu, kardan dolayı çarpışmamak için araçların fren lambaları yanıp sönüyordu. "Kusura bakmayın," dedi. "Tuz bu soğuklarda pek işe yaramıyor. Eksi on beş derecenin altında buzu eritemiyor."

Nash tekrar hapşırdı. "Şu anda derece kaç gösteriyor?"

"Eksi on altı. Rüzgârla birlikte hissedilen, en az eksi yirmi olmalı," diyen Poole ön camdan ileri baktı. Michigan Avenue'da trafik kıpırdamıyordu. "Ne olduğunu görebiliyor musunuz?"

Şoför direksiyondan elini kaldırmadan işaret parmağıyla ileriyi işaret etti. "Metro'nun önünde bir kalabalık var. Belki binayı boşaltıyorlardır?"

Nash, çınlayan telefonunu cebinden çıkarıp ekrana baktı.

"Nedir?" Ses çıkmayınca Poole üsteledi. "Nash?"

"Gizli bir numaradan bir mesaj geldi."

"Ne diyor?"

"*Güvenliğimi sağlayamazsınız. Hiçbiriniz. Hepimiz ölene kadar durmayacak.*" Nash kısa bir esten sonra ekledi. "AB imzalı."

51

Porter

5. Gün • 15.20

Porter dişlerinin takırdamasını önleyemiyordu. Durdu, zıpladı, kendi etrafında küçük turlar attı, bir banka tüneyip ellerini bacaklarının altına almayı denedi. Hiç fark etmiyordu.

Metro'nun önünde bir taksi durdurmayı başarmıştı, ama Lexus trafikte hızla gözden kaybolmuştu. Filmlerde biri şoföre, şu arabayı takip et dediğinde, takip ederlerdi. Bunu gerçek hayata uygulamaya çalıştığında, kelimeler daha ağzından çıkarken aptalca bir şey söylediğini hissetmiş; şoför de önünde uzanan yüzlerce araçlık konvoya bakıp, "Hangi araba?" demekle yetinmişti. Porter hangisi olduğunu söylediğinde gümüş renkli Lexus, Bishop ve annesiyle birlikte çoktan gitmişti.

Kabanı için adama, cebinden çıkardığı iki yüz ıslak doları vermiş, bir yüzlük de cep telefonunu kullanmak için ödemiş, nehrin kuzeyinden A. Montgomery Ward Park'a gitmek için hayatının en pahalı taksi yolculuğunu yapmıştı. Kabanı, ıslak kıyafetlerinin üzerine giyip şoföre, kendisini çocuk bahçesinin yakınlarında bırakmasını söylerken, adam ona deliymiş gibi baktı.

Yirmi dakika sonra Porter da farklı düşünmüyordu. Eksi derecelerdeki soğukla, ıslak kıyafetleri donup kaskatı olmak üzereydi. Kaban sayesinde vücudu ısısını korumaya çalışıyordu,

ama ıslaklığa çare yoktu. Keşke bir şapkası olsaydı, çünkü kış ortasında ıslak kıyafetlerle dışarıda durmaktan daha kötüsü, kış ortasında ıslak saçlarla dışarıda olmaktı.

Tekrar ayaklanıp bankın etrafında bir tur atarken ellerine üfledi. Bütün vücudu titriyor, ürperiyor, kasılıyordu.

Arkadaki yolda çalan kornayı duyduğunda, beyninin sesi algılaması birkaç saniyesini aldı. Muhtemelen beyni donmak üzereydi. Dönüp cipe doğru yürümeye başladı, ardından Bishop'ın günlükleriyle dolu kutuyu bankın üzerinde unuttuğunu fark etti. Olabildiğince hızlı adımlarla kaygan zeminde ilerleyip kutuyu aldı, sonra tökezleyerek kendisini bekleyen araca yöneldi. Buz gibi rüzgâr her yandan saldırıyordu.

Yolcu koltuğunda kimse yoktu, buna rağmen arkaya geçti. Filtreli camlara şükrediyordu. Aracın sıcaklığına kalın bir battaniye gibi sarınırken konuşmaya çalışsa da boğazı ona itaat etmedi. "*Mırıbı, Imırı.*"

Emory Connors şoför koltuğunda dönüp bakarken ağzı açık kalmıştı. "Aman Tanrım Sam! Havanın ne kadar soğuk olduğunun farkında mısın? Sırılsıklamsın! Dışarıda ölebilirdin!" Yolcu koltuğunun önündeki siyah sırt çantasını arkaya uzattı. "Şu ıslak kıyafetlerini değiştir. Arthur'un eski kıyafetlerinden getirdim. Çorap, iç çamaşırı, birkaç pantolon ve gömlek. Bir yerlere bağışlamayı düşünüyordum, ama... Neyse, Sen... Sen arkada üstünü değiş. Ben bakmam. Yoksa hasta olacaksın!"

Utanmak Porter'ın aklından geçen en son şeydi. Islak kıyafetleri çıkarıp yere yığdı, ardından Emory'nin öldürülen babasından kalan kıyafetleri giymeye başladı. Bunu yaparken dikiz aynasına baktığında, Emory'nin sözünü tutup gözlerini tamamen kapattığını görebiliyordu. Direksiyonu sımsıkı tutarken kızın parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

"Saçını kesmişsin," dedi gömleğini iliklerken. Biraz dardı, ama idare ederdi. "Güzel olmuş." Boğazı ağrıyordu, ama sesi yavaş yavaş geri dönüyordu.

Emory gözlerini açmadan elini omuzlarının üzerinde dalgalanan kahverengi saçlarına dokundu. "Değişikliğe ihtiyacım vardı. Artık gözlerimi açabilir miyim?"

Porter, ödünç pantolona siyah deriden bir kemer geçirdi. "Evet." Ardından radyoyu işaret etti. "Haberlerde ne var?"

Emory vitesi geçirip Kingsbury üzerinden I-90 çevreyoluna yöneldi. "Metro'da olanlardan henüz bahsetmediler. Bütün haber kanalları Stroger Hastanesi'yle ortağının Bishop'ı tekmelediği video arasında gidip geliyor."

"Nash, Bishop'ı tekmeledi mi?" Porter bunu duymamıştı.

Kız ona Bishop'ın tutuklanmasını ve teslim olurken Porter'la Nash'ın kirli polisler olduklarını iddia ettiğini anlattı. I-90'dan tecrübeli şoförlere taş çıkartacak şekilde I-55'e dönerlerken trafik açılmaya başlamıştı.

"Ehliyetin olduğunu bilmiyordum."

Emory kızardı. "Acemi ehliyeti. Arthur, geçen yıl özel ders almam için ısrar etmişti. Kısa bir süre kursa gittim. Sonra korumalarımla Woodstock'ta deneme sürüşleri yaptım ki çok daha eğlenceliydi. Patinaj, ağırlık transferi gibi acayip şeyler öğrettiler..."

"Ergen şoförlerin bilmesi gereken her şeyi öğrettiler ha?"

"Aynen."

"Umarım birileri müfredata paralel park etmeyi de eklemiştir. Ben en çok onda zorlanmıştım." Porter çantadan bir çift siyah deri ayakkabı çıkardı. Talbot'un favorisi John Lobbs marka ayakkabılar kırk beş numaraydı, Porter kırk dört giydiği için bunlar da sorun çıkarmadı. İşi bittiğinde kıza baktı. "Diğerlerini de getirdin mi?"

Emory dikiz aynasından ona bakarken endişeliydi. "Bundan emin misin?" Porter başını sallayınca torpido gözünden iki kesekâğıdı çıkarıp uzattı.

İlkinde yirmiliklerden oluşan iki deste vardı. Toplamda dört bin dolar ediyordu.

İkincisinde kemer kılıfıyla bir 38'lik ve bir kutu kurşun duruyordu.

"Her şey kayıt dışı," diyordu kız. "Arthur'un kasasında duruyorlardı. Tabancanın seri numarası bile yok."

Porter silahı çevirip altına baktı. Emory doğru söylüyordu. Numara törpülendiyse bile biri gerçekten iyi iş çıkarmıştı. Törpü izi bile görünmüyordu. Sanki fabrikadan seri numarasız çıkmıştı. Tabancayı kılıfa geçirip kemerine taktı. Ardından kurşunlarla parayı sırt çantasına atıp Bishop'ın ıslak kutuda duran günlüklerini de içine tıkıştırdı.

Kız 286 çıkışından I-55'e geçtikten sonra Midway Havaalanı'nı gösteren tabelaları takip etti. Hız limiti yirmiye düştüğünde sol şeride geçip daracık bir yoldan özel hangarlara doğru ilerledi. Kapıda durması bile gerekmedi. Görevli, kulübeden başını uzatıp onu tanıyınca geçmesi için elini salladı. Bir dizi binayı geride bıraktıktan sonra 289 numaralı hangarın kocaman açık kapısından girip kuyruğunda *Talbot Enterprises* yazan ışıl ışıl parlayan beyaz jetin yanına park etti.

"Bu da Arthur'un favorisiydi," dedi kız. "*Bombardier Global 5000*. Hem gösterişli hem hızlı. Chicago'da iki tane daha jet var, ama bunu daha çok seviyorum."

Porter, ister yetişkin ister ergen olsun, birinin; uçmaya hazır birkaç özel jete sahip olduğu bir dünyayı hayal etmeye çalıştı. Öyle bir dünya, kendi yegane arabasından ve küçücük apartman dairesinden o kadar uzaktı ki aklı almıyordu. Hele şu küçücük kızın bütün bunlara nasıl uyum sağladığını asla anlayamayacaktı.

"Arabayı senin için burada bırakacağım," diye sözlerini sürdürdü Emory." GPS devre dışı. Plakalar, Arthur'un paravan şirketlerinden birine kayıtlı. Kimse arabayı aramayacak, aramaya kalksa da bulamayacak."

"Sen eve nasıl döneceksin?"

Kız başıyla hangarın girişini işaret etti. "Korumalarım peşimizdeydi."

Pencereden dışarı bakan Porter, arkalarına yanaşan diğer cipi fark etti. Egzoz borusundan duman yükseliyordu. İçinde en az iki kişi vardı.

"Parktan kimi aldığımı bilmiyorlar. Seni görmemeleri için iki dakika geriden gelmelerini söyledim." Emory jete döndü. "Uçağın yakıt deposu dolu, uçuş ekibine nereye istersen oraya götürmeleri emredildi. İsmin hiçbir yerde görünmeyecek, uçuş ekibi havalanmadan hemen önce uçuş planını bildirecek. Bana söylemek yerine, nereye gideceğini onlara söylemen daha doğru olur diye düşündüm. Böylece biri sorarsa gerçekten bilmediğimi söyleyebilirim. Varış yerini öğrendiklerinde inişte tıpkı bunun gibi takip edilemeyecek bir cip hazır bekleyecek." Dudağını işveyle ısırdı. "Anlaşılan böyle hizmetler de varmış. Kim bilebilirdi ki?"

"Sanırım Arthur biliyordu."

"Evet, sanırım öyle," diye kabul etti kız. "İndiğinde hazır olacaklar. Başka bir yere gitmen gerektiğinde, seni götürecekler." Bir sonraki cümlelerini tarttıktan sonra sesini alçalttı. "Ben... Sen aradıktan sonra avukatlarımdan birini aradım. Sadece neler yapabileceğimi ve yapamayacağımı öğrenmek istiyordum. Umarım anlayış gösterirsin."

Porter *anlıyordu*. "Buna sevindim."

Emory sözlerine devam etti. "Henüz bir şeyle suçlanmadığın için teknik olarak herhangi bir yasayı falan çiğnemiyormuşum. Seni suçlarlarsa, avukatımın dediğine göre yetkilileri arayıp bildiklerimi söylemek için dört saat kadar bekleyebilirmişim. Makul zaman aralığı," dedi. Sözlerini vurgularcasına havada tırnak işareti yapmıştı. "Yani suçlanırsan, jetlerimden birini kullanmak istediğini söyleyeceğim. Onlara gerçeği anlatacağım... Nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok. O noktadan itibaren

bilmeceyi çözmeleri ne kadar sürer bilmiyorum, ama saniyeler işlemeye başlayacak. O aşamada arabaların bile güvenli olacağından şüpheliyim. Muhtemelen bizimkilerin verdiği her şeyi bırakıp başka bir araç bulman zaman kazanmana yardımcı olacaktır... Yani tabii işler o noktaya varırsa."

Son söylediklerinden utanmış gibi gözlerini kaçırdı.

Porter arka koltukta biraz oturup nefeslenirken ön koltukta oturan gencecik güzel kıza baktı. "Sana borçluyum Emory. Tanıdığım en güçlü insan olabilirsin."

Kız gülümsedi. "Bana asla borçlu olamazsın. Ne şimdi ne de gelecekte."

Emory'nin fedakârlıklarını Porter'dan daha iyi anlayacak kimse yoktu. Kızın cipten inip asfalt pist üzerinde arkadaki araca koşuşunu izledi. Sırt çantasıyla arabadan inip jetin merdivenlerinden tırmanarak içeri girdiğinde arkadaki cip çoktan gitmişti.

52

Günlük

Libby döndüğünde benimle konuşmadı.

Koridorda kapısına yaslanıp uyuyakalmıştım ve kızların merdivenlerden çıktığını duyana kadar uyanmamıştım. Karşımda dururlarken gözlerimi kırpıştırıyordum.

"Kalk," demişti Tegan.

Gözlerim Libby'yi bulduğunda, "İyi misin?" diye sormuştum.

Başını çevirdi, sonra öfkeli adımlarla banyoya gidip kapıyı ardından çarptı.

Sendeleyerek ayağa kalktığımda peşinden gitmeye çalıştım, ama Tegan yolumu kesti. "Kızı rahat bırak. Onu sabah görebilirsin, ama bu akşamı sorma. Sakın bu akşamı sorma, anlaşıldı mı?"

Başımı sallasam da anlayamıyordum. Bilmek istiyordum. Libby'ye yardım etmek istiyordum.

Libby'nin ardından giden Tegan kapıyı hafifçe tıklattıktan sonra içeri girdi. Koridorda baş başa kaldığımızda Kristina çantasından bir deste para çıkardı. "Burada üç yüz elli dolar var. Vince'e ver. Gerisini bir dahaki sefere tamamlayacağımızı söyle."

Bir şey dememe fırsat kalmadan parayı elime sıkıştırıp banyoya girdi. Üçü konuşuyor muydu, bilmiyordum, ama kulağımı dayadığım halde seslerini duyamıyordum.

Kendime Libby'nin hazır olduğunda bana her şeyi anlatacağını söyledim.

Vincent'ın kapısı kilitliydi. Çaldığımda cevap da vermedi.

53

Poole

5. Gün • 16.01

Poole ve Nash, trafiğe takılan cipten inip birkaç blok koştular. Çoğu çalışan kaldırımlardaydı. Bazıları ısınmak için çevredeki kahvecilere ve restoranlara sığınmıştı. Kapıda SWAT timi vardı. İçeri girmelerine izin verildiğinde aradan kırk dakika geçmişti.

İki sorgu odası da boştu.

Bishop ve Porter gitmişti.

Duvarlar, yerler, mobilyalar... Her şey sırılsıklamdı. Porter'ın odasındaki yazı tahtası okunmaz haldeydi. Nash koridorda amiriyle konuşurken Poole duvarı yumruklamamak için kendiyle savaşıyordu. Ardından gözetleme odasına girdi. Bütün ekipman perişan olmuştu. En azından iki sanığın kaçtığı dakikaları görmeyi umuyordu. Kapalı devre sistem bina güvenliğinden farklı olduğu için hiçbir işe yaramadı. Anladıkları kadarıyla biri binanın sistemini ele geçirmişti. Biri sisteme girip Montehugh Laboratuvarı, New Orleans Hapishanesi ve Langham Oteli'nde olduğu gibi, bütün görüntüleri karmakarışık hale getiren bir virüs bırakmıştı. Zaman işaretleri, kayıtlar, her şey birbirine girmişti. Hiçbir şey anlamak mümkün değildi. Çıkmaz sokaktı. Sonra binadaki bütün elektronik kilitleri devre dışı bırakıp paravan niyetine yangın alarmını çalıştırmışlardı.

Poole bunu yapanın, Bishop'ı, Porter'ı ya da muhtemelen ikisini birden oradan kurtarmak isteyen biri olduğundan, kuşku duymuyordu. Stroger Hastanesi'ndeki güvenlik kayıtları da bozulmuştu. Aynı korsanın işiydi. Öyle olmalıydı.

Bu sadece kaçırma operasyonu değil, aynı zamanda kaos yaratma, daha çok gürültü çıkarma operasyonuydu.

Poole'un odaklanması gerekiyordu. Bütün bu cesetler birbiriyle bağlantılıydı. Bishop. Porter. İkisi birden miydi? Hiç mi alakaları yoktu?

Sonuncusu bir fısıltı gibi birden aklına gelivermişti.

Odaklan!

Çekmeceleri karıştırarak bir not defteri bulduktan sonra gözlerini yumup derin bir nefes alıp sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Porter'ın odasındaki yazı tahtasını son gördüğü haliyle hatırlamaya çalıştı. Ardından tahtayı kendine çekerek odaklandı. Beyninde bir fotoğraf belirdiği anda, bütün yazıları Porter'ın düzenlediği şekliyle kâğıda geçirdi. Birkaç dakika içinde notları tamamlamıştı.

KANIT PANOSU

GÖL / EV / SIMPSONVILLE, SC

12 Jenkins Crawl Caddesi Simpsonville, SC

- Anson Bishop'ın çocukluk evi
- Ev yangında yerle bir oldu (kundaklama olduğuna karar verildi–Bishop'ın annesi=şüpheli)
- Evin içinde bulunan üç erkek cesedi/yangın yüzünden ölüm nedenleri belirsiz/kimlik tespiti yapılamamış (birinin Bishop'ın babası olduğu düşünülüyor)
- Anne bir daha hiç bulunamadı
- Tek kurtulan = Anson Bishop / Camden Tedavi Merkezine nakledilmiş (artık kapalı). Yaş 12
- Evin arkasındaki karavan Simon ve Lisa Carter çiftine kiralanmış / ikisi de kayıp
- Gölde beş bütün ceset bulundu (kimlikleri belirsiz)
- Gölde bulunan cesetlerden biri parçalanmış (Simon Carter olduğuna inanılıyor)

CHICAGO / BİRİNCİL KURBANLAR

1. Calli Tremell, 20, 15 Mart 2009
2. Elle Borton, 23, 2 Nisan 2010
3. Missy Lumax, 18, 24 Haziran 2011
4. Susan Devoro, 26, 3 Mayıs 2012
5. *Barbara McInley, 17, 18 Nisan 2013 (tek sarışın)
6. Allison Crammer, 19, 9 Kasım 2013
7. Jodi Blumington, 22, 13 Mayıs 2014

8. Emory Connors, 15, 3 Kasım 2014 (yaşıyor)

*Gunther Herbert / Talbot'un Finans Müdürü

Arthur Talbot

CHICAGO / İKİNCİL KURBANLAR / PAUL UPCHURCH'LE

Floyd Reynolds

Ella Reynolds

Randall Davies

Lili Davies

Darlene Biel

Larissa Biel (yaşıyor)

*Libby McInley

Kati Quigley (yaşıyor)

Wesley Hartzler

ÜÇÜNCÜL KURBANLAR (CHICAGO & SIMPSONVILLE, SC)

Jane Doe – RoseHill Mezarlığı

Jane Doe – Kırmızı Hat rayları/ Clark İstasyonu

Tom Langlin – Simpsonville mahkeme binası merdivenleri Stanford Pentz – Stroger Hastanesi

Christie Albee – Stroger Hastanesi

*Bishop'ın kurbanı değiller mi?

GÜNLÜKTEN

Asi Çocuklar için Finicky Evi
Camden Tedavi Merkezi
3kız, 5oğlan,7-16 yaşlarında
Anson Bishop
Paul Upchurch
Vincent Weidner
Sansar!
Çocuk
Libby McInley
Kristina Niven
Tegan Savala
Dedektif Freddy Welderman
Dedektif Ezra Stocks

İlgili Diğer Yerler

Montehugh Laboratuvarı
426 McCormick

54

Poole

5. Gün • 16.06

Poole defteri incelerken Nash, gözetim odasına girip kapıyı kapattı. Alçak sesle konuşuyordu. "Patronunun iplerini kim çekiştiriyorsa, benimkini de elinde oynatıyor," dedi. "Dediklerine göre her an görevden alınabilirmişim. Basın, Bishop'la olan lanet olası videomu döndürüp duruyor. Ben bile kendimden nefret ediyorum. Ama amirim de Hurless'in sana dediklerini söylüyor... Belediye Başkanı bulunup her şey kontrol altına alınana kadar beklemem gerekiyormuş."

"Peki, Bishop'la Porter?"

"Rozetli herkes onları arıyor. Federaller ve Metro iş birliği yapıyor. Havaalanları, otobüsler, trenler... Her yer kapatıldı. 4MYMN katilinin bir erkek kurbanı olduğunu biliyorlar, ama komiser herkese adamın kimliğinin belirlenmediğini, bununla birlikte hâlâ hayatta olduğuna inandıklarını söylüyormuş. Belediye Başkanı konusunu senden başkasıyla konuşamazmışım. Klozowski ve Clair bile olmazmış ki bu saçmalık, çünkü onlara her şeyi anlatırım." Nash bir kâğıt parçası gösterdi. "Carmine's Pizza ile ilgili bir adres buldum. Bence oraya gitmeliyiz. Warnick'e güvenmiyorum. Haklı olabilir ama..."

Poole başını defterden kaldırmadı. "Ben Charleston'a gidiyorum."

"Şimdi mi? Buna zamanımız var mı?"

"İpuçlarını takip ettikçe daha derine inmekten başka bir şey yapmıyoruz. Olup bitenlerin bir adım önüne geçmek istiyorum. Kontrolü ele almalıyız. Gelirken sen de söyledin. Her şey Charleston'ı işaret ediyor. Orada neler olduğunu çözebilirsek, bence bu insanları kimin neden öldürdüğünü de anlayabiliriz." Parmağıyla defterdeki bir ismi işaret etti. "Bir de bu var."

Nash deftere baktı. "Sansar?"

"Porter'ı vuran çocuğun ismi. Buradaki notlara bakılırsa, günlüklerde de geçiyormuş."

"Günlüklere inanmadığını sanıyordum?" Nash odada etrafına bakındı, sonra Porter'ı en son gördükleri sorgu odasına bakan, tek yönlü cama bakınca meseleyi anladı. Usulca, "Porter günlükleri almış," derken düşünceliydi. "Yazması için Upchurch'e para ödemiş olsaydı, okumamız için onları burada bırakırdı."

"Belki sadece mahvolmalarını istememiştir. Belki başka bir yere saklamıştır," dedi Poole, ama belli ki buna kendisi bile inanmıyordu.

"Okumayı bitirmediği için yanına almıştır," diye üsteledi Nash. "İçinde yazanlar hakkında bizden fazla bilgisi yok."

"Hemen bir sonuca varmak istemiyorum," diyen Poole telefonunu gösterdi. "Bende dijital kopyası var. Ben de okuyacağım. Belki Porter'ın beynine girmeme yardım eder."

"Ya da Bishop'ın ..."

Poole deftere baktı. "Gerçek ya da sahte... Bu defterler, içlerinden birinin ya da her ikisinin de takip ettiği ekmek kırıntıları. Geçmişlerinden bir şeyler yüzeye çıkıyor. Öğrendiğimiz her şey Charleston'ı işaret ediyor. Orada neler olduğunu anlamamız lazım. Bulmacanın kayıp parçası orası. Parçayı bulduğumuzda bir adım öne geçer, cinayetleri çözüp Belediye Başkanı'nı buluruz."

Nash sesini iyice alçaltmadan önce koridora açılan kapının küçük penceresinden dışarı baktı. "Bunu yapmamıza izin vermeyecekler. Şimdi olmaz. Burada olmamızı istiyorlar."

"O yüzden ne yaptığımızı onlara söylemeyeceğiz."

55

Günlük

Odama döndüğümü hatırlamıyordum, güneş yüzüme vururken kendi yatağımda uyandım. Sansar'la Çocuk'un odalarında oynadıklarını duyabiliyordum, ama Paul dahil ortalıkta kimse yoktu. Kızların kapıları açıktı. Onlar da gitmişti.

Vincent'ı ahırda buldum. Kamyonun motor kapağı açıktı, parçalar yerlere serilmişti. Parayı verdiğimde hemen cebine attı.

"Bir şeyler almak için yapı markete nasıl gideceğiz?"

Elindeki yıldız tornavidanın ucuyla yerdeki motor parçalarını işaret etti. "Bujiler, piston halkaları, hava filtresi, kayışlar, bujiler için kablolar... İnceledikçe daha kötüye gidiyor. En azından lastikler tamamen haşat olmamış. Gördüğüm kadarıyla sadece şişirilmeleri gerekiyor, ama bunun için de bir pompa ya da kompresöre ihtiyacımız olacak..."

Başını tekrar motora eğdiğinde son sözlerini duyamadım. "Bütün bunları saklamamız lazım. Ya Bayan Finicky görürse? Ne yaptığımızı hemen anlar."

Vincent başını kaldırmadan elini salladı. "Finicky asla buraya gelmez. Evden dışarı çıkmıyor. O dedektifler de gelmez. En azından geldiklerini hiç görmedim. Sadece... Hay sıçayım!"

Motorun üstünden doğrulup parmağına baktı. Kanıyordu. Ağzına götürdü. Eli motor yağından kapkara olmuştu, ama anlaşılan umursamıyordu. "Siktiğimin kamyonu!"

Eski tezgâhın üstünde bulduğum bir bez parçasını uzattım, işaret *parmağını sardı. Dikiş gerektirecek kadar derin kesilmemişti, ama canının yandığından adım gibi emindim.*

Tamponun üzerine çöktüğünde metal ağırlığıyla inledi. "Yedek parçaları nereden bulacağız?"

Hiç fikrim yoktu. "Bir liste yapabilir misin? Belki kızlar çıktıklarında..."

"Bizi yalnız bırakmıyorlar," diye sözümü kesti Vincent. "Finicky, kızları market alışverişi ve kıyafetler için şehre götürüyor, ama gözünü bir an olsun üstlerinden ayırmıyor. Parçaların satıldığı dükkâna gizlice girmelerinin bir yolunu bulsak bile, kimseye fark ettirmeden o parçaları buraya getirmeleri imkânsız. Çok fazla parçaya ihtiyaç var. Üstelik hiçbiri çantana saklayabileceğin türden şeyler değil."

Baba burada olsaydı, bulmacayı çözmemi söylerdi. Her zaman, her problemin en az üç olası çözümü olduğunu ve en mükemmel çözümü bulduğunu düşündüğünde bile diğer iki çözümü değerlendirmek için zaman ayırman gerektiğini söylerdi. Bazen en kolay ya da akla ilk gelen çözüm en iyi çözüm olmazdı ve bazen de en iyi çözüm kolay ya da akla ilk gelen değildi. "Ben bulmacayı çözerim."

"Ne?"

Yüksek sesle konuştuğumun farkında değildim. "Hallederim."

"Kafan çok tuhaf çalışıyor," diye söylenen Vincent doğrulup motora baktı.

"Aletleri bulmuşsun," dedim konuyu değiştirmek için. Ayağının dibinde birkaç tornavidayla iki kerpeten vardı.

"Evde lavabonun altındaydılar," dedi Vincent bana bakmadan. "İhtiyacım olan her şey yok, ama en azından bir başlangıç."

Pek konuşmasak da günün büyük kısmını onunla ahırda geçirdim, gerektiğinde aletleri uzatarak yardım ettim. Kafamı dağıtmak iyi geliyordu. Bayan Finicky kızlarla birlikte akşam altı civarında döndü. Toyota Camry arabadan inerken hepsinin eli kolu alışveriş torbalarıyla doluydu. Libby sarı bir yazlık elbise ve beyaz tenis ayakkabıları giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Tarladan seyrettiğimi fark etmedi.

Odama döndüğümde yatağımın üzerinde bir çift siyah makosen ayakkabı, koyu renk pantolon ve açık mavi bir gömlek buldum. Bayan Finicky üzerlerine bir not bırakmıştı...

Yemekten sonra duş alıp üstünü değiş. Kendine çeki düzen ver. Saat sekizde gitmeye hazır ol.

Paul ranzasındaydı, ama benimle konuşmadı. Bunun yerine birkaç saniye kıyafetlere baktı, ardından sırtını döndü.

56

Clair

5. Gün • 16.58

Clair'in gözleri zifiri karanlıkta titreşti. Tek bir ışık bile yoktu. Önce, asansör boşluğunun dibinde bir sedyeye kelepçelenen Emory Connors'ı hatırladı. Hemen ardından 4MYMN aklına gelince hızla ellerini başına, kulaklarına götürdü, gözlerini ovuşturdu. Hepsi yerindeydi. Yerde oturuyordu. Bir duvarın dibine yığılmıştı. Tıkalı burnuna rağmen küf ve pas kokularını alabiliyordu. Elleri kelepçeli değildi. Yaralı değildi. Sedye yoktu.

Boğazı ağrıdığı halde bütün gücüyle kan donduracak cinsten bir çığlık attı. Yakınlarda biri varsa öfke, korku ve sinirin sesi olan bu ilkel çığlığın duyulmaması mümkün değildi. Ancak çığlığı, görünmez duvarlardan, tavandan ve ıslak zeminde yankılandı. Sustuğunda yankılar dinene kadar bekledi. Sonunda her yer sessizliğe gömüldü. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Geriye sadece nefes sesleri kalmıştı.

Parmaklarıyla ensesinde iğnenin battığı yere dokundu. Biri sızlayan yaranın üzerine bir pamuk bastırmış, düzgünce bant yapıştırmıştı. Yara bandını çektiği gibi bir kenara fırlattı.

Tabancası gitmişti, ama kılıf hâlâ kemerindeydi. Ayağa kalkmaya çalıştığında başı, su dolu bir damacana gibi çalkalandı. Gözlerinin gerisinde ve burun kemerinde, korkunç bir baş ağrısının başlangıcı kendini hissettiriyordu.

Bayat havayı içine çekmek için kendini zorladı. "Kimse var mı?"

Yine yankıdan başka bir şey duyulmadı.

Ağır ve temkinli adımlarla duvarı yoklamaya başladığında Emory yine aklına geldi. Kız, ilk uyandığında neler yaptığını anlatmış, hapsedildiği yeri turladığında kapı olmadığını fark ettiğini söylemişti.

Clair sekiz adım atmıştı ki bir kapıya ulaştı. Metal kapı ve pervaz. Kol oynuyordu. Üstteki sürgü yerinden kıpırdamadı. Sadece bir anahtar deliği vardı. Omzuyla yüklendiği halde kapı bana mısın demedi. Ardından yumruğuyla bir dakika kadar vurdu, çünkü doğrusu buymuş gibi gelmişti, ama kimsenin koşarak gelmeyeceğini biliyordu.

Parmak uçlarını tekrar duvarda dolaştırdı. Beton ya da briket değil, kaba ve sert taştandı. Çimentoyla örülmüştü.

Yukarı uzandığında eli boşlukta kaldı. Bunun üzerine dizlerini büküp zıpladı, yine de bir şey bulamadı. Bir tavan olduğundan emindi, çünkü yankılanan ses böyle söylüyordu. Formda olduğu için oldukça yükseğe zıplayabileceğinin de farkındaydı. Demek tavan en az üç metre yukarıdaydı.

Islak zemin betondandı. Pisti. Parmaklarını kotuna sildi.

Clair, Chicago'nun eski bodrum katlarında, benzerlikleri tanıyacak kadar bulunmuştu, ama burası bir ev gibi değildi. Bir terslik olduğunun farkındaydı, ne olduğunu çözemese de bir terslik vardı. Hastane merdivenlerinde kendisini bayıltan her kimse, onun da bu terslik hissinde etkisi vardı. Teorik olarak kimseye görünmeden hastanenin bodrum katına indirilebilirdi, ama oraya defalarca inmişti ve burası farklıydı. Belki daha eskiydi?

Biri onu hastaneden çıkarmış olabilir miydi?

Saati kontrol etmek için bileğine baktı, ama karanlıkta saatin şeklini bile seçemiyordu. Haliyle aradan ne kadar geçtiğini de öğrenemedi.

Klozowski herhalde aramaya başlamıştı. Stout da öyle. Barrington'ın bir şeylerden şikâyet etmek için kendisini aramaya çıkması an meselesi olmalıydı. Güvenlik görevlileri, ekibindeki polis memurları, Sutter, herhangi biri...

O sırada aklına kayıp polisler geldi. Henricks ve Childs. Aslında onları kimse aramaya çıkmamıştı.

Aramalıydım. Başka kim arayacak ki?

Hastanede kaos vardı. Herkes kendi adına endişeleniyordu. Kimse onları aramazdı.

Ürperince kendine sarıldı. Ateşi vardı, küf ve rutubet işleri daha da kötüleştiriyordu. Aspirin gibi bir şeyler alması gerekirdi.

Ama almadın. Değil mi? Şimdi burada öleceksin. Burası her neresiyse.

Tekrar çığlık attı. İstediğinden değil, sadece çığlık atma *ihtiyacı* duymuştu.

İşte o zaman gürültülü bir klik sesi duydu. Tepesindeki floresan ışıklar yanıp gözleri alışınca, metal kapıda kalın bir cam olduğunu fark etti. Güvenlik amacıyla, içinde tel olan camlardandı. Kolayca kırılacak cinsten değildi.

Camın diğer tarafından biri başını hafifçe yana eğmiş kendisine bakıyordu.

Clair donakaldı. "Sam?"

57

Nash

5. Gün • 17.03

Carmine's Pizza, Little Village olarak bilinen semtte, West 26. Cadde üzerindeki üç katlı eski bir binanın giriş katındaydı. Nash, Chevy Nova'yı, yarı kayarak yarı frene basarak caddenin kuzey tarafına park ettikten sonra motorun aksırıklarını dinlerken dükkânın önündeki kırmızı, yeşil ve beyaz renklere baktı. Çalışanlar ellerinde yalıtılmış pizza çantalarıyla soğuğa çıkıyordu. Bazıları cadde üzerinde yürüyor, diğerleri ileride, iki binanın arasındaki sokakta bulunan araçlarına gidiyordu.

Nash öylece otururken altmışlarında bir adam, çalışanlardan biri için kapıyı açık tuttuktan sonra içeri girdi. Beş dakika sonra elinde pizza kutusuyla çıktı. Ardından, pofuduk pembe kabanı, atkısı, şapkası ve eldiveniyle ergen bir kız içeri daldı, elinde iki kutu ve bir torbayla çıkarak, muhtemelen annesinin kullandığı arabaya doğru koştu.

Caddeden bakarken buranın bir eskort servisi olduğuna dair tek bir işaret yoktu. Aslında seyrettikçe Nash'ın karnı acıkmaya başlamıştı. Karnı beş dakika kadar guruldadı. Asayişten aldığı bilgiye göre eskort servisi neredeyse on yıldır buradan yürütülüyordu. Bir de Carmine's Pizza'nın Yelp'te dört buçuk yıldız aldığını söylemişlerdi.

Yasal bir paravanın ardından, yasadışı işler yürütmek yeni bir şey değildi, ama Nash adrese çok şaşırmıştı. Burası 6.500 mahkumu, 3.900 görevlisi ve 7.000 sivil memuruyla, neredeyse kırk hektarlık bir alan işgal eden Cook County Cezaevi'nden sadece bir blok ötedeydi. Arabadan, büyük binanın bir köşesi görülebiliyordu. Pizzaların Chicago'nun nezih insanlarından kaçına gittiğini merak etmekten kendini alamadı. Gizli bir tokalaşma ya da bir tür göz kırpma parolası olduğuna bahse girebilirdi, çünkü radara yakalanmadan *böylesi* bir işin pizzacıdan sürdürülmesi mümkün değildi. Asayiş neler döndüğünü biliyordu. Ticaret Bakanlığı da muhtemelen biliyordu, ama kimse umursamamıştı. Pizzaları gerçekten lezzetli olmalıydı.

Motoru susturup arabadan indi ve hızla caddeyi geçti. Kaldırımın kıyısında ayağı neredeyse kayıyordu. Dengesini sağlayıp ilerledi, dükkânın kapısını çekip içeri girdi.

Koku ağız sulandıracak türdendi.

Carmine's logolu tişörtüne sos bulaşmış, on altı yaşlarında bir çocuk, başını tezgâhtan kaldırdı. Kâğıt bir şapka takmıştı. "Dilim mi, tam mı?"

Mutfak, tezgâhın hemen arkasındaydı. Her şey açıktaydı. Beş çalışan, en az yarım düzine fırının arasında mekik dokuyor, sos yapıyor, bulaşık yıkıyor, hamur yoğuruyordu. Nash daha da acıktığını hissederken bakmamaya çalıştı. "Müdürle konuşabilir miyim lütfen?"

Çocuk gözlerini devirip omzunun üstünden bağırdı. "Addie, bir polis daha geldi!"

"Bir polis daha mı? Buraya çok polis gelir mi?"

Çocuk cevap vermedi, tek bir kelime etmeden mutfağın arkasına gitti.

Biraz sonra, ellilerinde bir kadın, lavabonun yanındaki kapıdan çıktı. Beyaz süveter ve siyah yoga pantolonu giymişti. Herhalde en az yüz elli kiloydu. Kadın tezgâhlarla fırınların

arasından geçebilmek için yan yan yürüyordu. Tezgâha geldiğinde Nash'i tepeden tırnağa süzüp sırıttı. "Nedir?"

"Pizza için gelmedim," dedi Nash.

"Aman, saçmalığın daniskası. Baskına gelen polisler bile pizzamıza bayılır. Gelin." Dönüp geldiği yere yürümeye başlayınca Nash peşine takıldı.

Kadın onu kutularla dolu küçücük ofise sokup kapıyı kapatmasını istedi. Bu iş de hallolduktan sonra masasının arkasındaki tekerlekli koltuğa oturup arkasına yaslandı. "Warnick adındaki adama bildiğim her şeyi anlattım. Zaten geleceğinizi söylemişti. Federallerle baskın bile yapabileceğinizi söyledi. Tamamen zaman kaybı olur, ama bunun için buradaysanız, elinizden geleni ardınıza koymayın. Sadece ne istiyorsanız, çabuk olun, çünkü akşam yemeği saati yaklaşıyor."

"Endişeli görünmüyorsunuz."

Kadın kıkırdadı. "Bana ne yapabilirsiniz ki? Burada yasadışı hiçbir şey olmuyor. Sadece çöpçatanlık yapıyorum, hepsi bu. *Yetişkinlerin* boş zamanlarında ne yaptıkları beni değil, kendilerini ilgilendirir. Kaç kere mahkemeye çıktığımı hatırlamıyorum bile, üstelik her seferinde beraat ettim." Öne eğilip sesini alçalttı. "Açıkçası müşteri listemdeki bazı isimleri duysanız, başımın belaya girme ihtimalinin olmadığını anlardınız. Müşteri listemin kopyalarını, eyaletin her yerindeki arkadaşlarıma dağıttım. Başıma bir şey gelirse, basına bir şeyler sızdırılmaya başlar. Instagram hesabımda, sevimli kedi resimlerinin yerine, Little Bo Peep gibi giyinmiş politikacıların resimlerini görebilirsiniz. İstesem sizi caddenin ortasında vurabilirim. Kimse bana dokunmaz. Demem o ki saat beşi geçiyor. Hızlanmamız lazım. Ne istiyorsunuz?"

Masanın karşısında bir sandalye daha vardı. Nash, üstündeki açık zarfları alıp masanın üzerine bıraktı, sonra oturdu. Rahat davranıyordu.

Kadın kaşlarını çattı. "Bizim hızlıdan anladığımız bu değil."

"Değildir."

İç çeken kadın, "Bakın, Warnick'e de söylediğim gibi Latrice'i göndermiştim," diye sözlerini sürdürdü. "Sarı saçlar, mavi gözler, yirmi iki yaşında ve Başkan'ın ufak tefek sapkınlıklarına katlanmayı göze alıyor. İki kere birlikte oldular, o yüzden neler olacağını biliyordu. Yanımda üç yıldır çalıştığından, Başkan beklenmeyen bir şey yapmayı denediğinde, neler olacağını anlattım, çünkü bu adamlar zevklerini geliştirme eğilimi gösterirler. Karşılarındaki insana göre gerileme de söz konusudur. Zamanında çok müşterim oldu. Başkan bir sürpriz ya da anomali değil, sadece günümüz dünyasında erkek denen yaratığın bütün özelliklerine sahip. Kız, bütün kızlarım gibi hazırlıklı gitti. Planlanandan üç dakika önce oraya varıp otuz sekiz dakika erken ayrıldı. Benim açımdan hiçbir sürpriz yok. Sürprizlere izin vermem. O kahverengi saçlı kızın kim olduğunu hiç bilmiyorum, çünkü ben göndermedim."

"Kayıt tutuyor musunuz?"

"Tutsam bile size göstereceğimi cidden düşünüyor musunuz?"

Nash omuz silkti.

Kadın, masanın köşesindeki külüstür dizüstü bilgisayara göz attı. "İstesem de gösteremem. Bilgisayarıma bir tür virüs bulaştı. Bütün dosyalarım kafayı yedi. Tamir etmesi için bilgisayarcıyı bekliyorum."

Nash, Upchurch'ün bilgisayarında gördükleri iki kadının fotoğrafını bulup telefonu masanın üzerinde kaydırdı. "Bu ikisini hiç gördünüz mü?"

Kadın başta bakmadı. Sanki gözlerini üzerine yeterince dikerse, yapması gerekenden kurtulacağını düşünüyordu. Sonunda baktı, başını sallamakla yetindi. "Hayır, benden değiller."

Nash, ardından Porter'ın fotoğrafını gösterdi. "Peki bu?"

Kadın Sam'in fotoğrafına bir an takılı kalınca Nash onu tanıdığını düşündü, sonra yıllar boyunca muhtemelen binlerce erkek yüzü gördüğü için beynindeki fotoğrafları karıştırdığını anladı.

"Müşterim değil," dedi kadın sonunda koltuğuna yaslanarak.

Nash'ın içi rahatladı, ama çok geçmeden kadının Sam'i tanımış olabileceği fikri beyninin bir köşesine saplandı. Bu endişe vericiydi, çünkü bu fikir kırıntısı bilinçaltının derinlerine gömülü dedektiften gelmişti. Bazıları buna öngörü, diğerleri sezgi diyordu. Porter bir keresinde bu sese kulak vermesini söylemişti. Dediğine göre bilinçaltının, parçaları bilinçten daha hızlı birleştirme gibi bir meziyeti vardı ve o sese güvenip *kulak vermeye* başladığında, daha iyi bir dedektif olmuştu. Nash ise ona, kafasındaki *bütün* sesleri dinlemekten vazgeçmesi gerektiğini söylemişti. Belki şimdi aynı tavsiyeyi kendisine vermesi iyi olurdu.

Konuyu değiştirdi. "Virüs ne zaman bulaştı?"

Kadın kaşlarını çatarak dizüstü bilgisayara baktı. "Bir hafta kadar önce. Bunamış gibi her şeyi unutmaya başladı. Bütün tarihler karıştı... İşte en kötüsü buydu. Aradığım bütün Excel ve Word dosyalarının içindeki tarihler bile değişmişti. Hala nasıl olduğunu anlamış değilim. E-posta ya da web sitelerindeki linklere tıklayanlardan değilimdir. Bilgisayarcı, kullandığı programların bulaştırmış olmasının mümkün olmadığını söylüyor. Dallama herif."

"Tamir edebilecek birini tanıyorum. Baktırmamı ister misiniz?"

Kadın ilk kez gülümsedi. "Hafta boyunca duyduğum en komik şey bu," derken gülümsemesi sırıtışa döndü. "Tabii, neden olmasın Bay Aynasız? Bilgisayarımı alıp eski haline getirin, ama lütfen içindekilere bakmayın. Size güvenebilirim, öyle değil mi? Siktirin gidin!" Ağırlığıyla altındaki sandalye inledi. "Bence konuşacak başka bir şey kalmadı."

"Bir şey daha var." Nash telefonundaki görselleri karıştırıp aradığını buldu. Langham Oteli'nde, başkanın süitinde buldukları kutuda, Polaroid fotoğrafların arkasındaki yazıydı. Görseli büyütüp el yazısına odakladı. *203. BK15 3b. LM.* Sonra telefonu kadına geri verdi. "Sizin için bir anlam ifade ediyor mu?"

Kadın öne eğilip yazıyı okuyabilmek için telefonu kendine çevirdi. En azından başta bir şey demedi. Demesi gerekmiyordu. Yüzünün rengi atmıştı. Kendine çeki düzen vermeden önce bir an için ağzı açık kalmıştı. Telefonu geri verirken, "Hayır," dedi.

"Yalan söylemeye başlamanın hiç zamanı değil."

"Warnick'le konuşun. Bu işe bulaşmayacağım."

"Warnick ne olduğunu biliyor mu?"

"Gitmeniz gerekiyor." Kadın ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Tam kapı koluna uzanmıştı ki...

"Charleston'la mı alakalı?"

Kadın duraksadı. "Charleston mı? Hayır... Ben ne dediğinizi... Gidin, Warnick'le konuşun."

"Peki Guyon?"

Kadın düşüncelerini toparlamaya çalışırken kıpkırmızı kesilmişti. Başını iki yana salladı. O sırada biri tıklatınca kapıyı açtı. Gri kokteyl elbisesi ve kırmızı topuklu ayakkabısıyla on dokuzlarında bir kız gelmişti. Nash'e bakarken alnı kırıştı. "Pardon... Toplantıda olduğunuzu bilmiyordum." Sonra tekrar kadına baktı. "Araba lazım."

Addie kaşlarını çattı. "Michael seni götürür. Tabii Dedektif Nash de gideceğin yere kadar bırakmak isteyebilir. Kendisi gitmek üzereydi."

Dedektif kelimesini duyan kızın gözleri kocaman açıldı.

Nash ayağa kalkarak, "Bir sığınma evine götürmeme ne dersin?" dedi.

"Gitmeye ne dersin?" dedi Addie, kapıyı ardına kadar açarak.

Nash kıza gülümserken güven vermeye çalışıyordu, ama hapşırık burnunu gıdıklıyordu. Kız gerileyerek ondan uzaklaşınca ikisinin arasından geçip ofisten çıktı.

Arkasındaki kadın, "Bunlar yeni değil Dedektif," dedi. "Hiçbiri yeni değil. Âdem'le Havva'dan beri böyle gelmiş, böyle gidiyor. *Benimle iş pişirmek istiyorsan, elmamı isterim.* Benim tek yaptığım bu işi organize etmek ve güvenli hale getirmek. Bana minnettar olmalısınız. Bu kızlar sokaklarda çalışmak yerine yanımda çalışıyor. İkimiz de sokaklarda işin nerelere vardığını biliyoruz."

Nash biliyordu. Fırından yeni çıkmış iki dilim pizza alıp dükkândan çıktı. Sadece çıkmak istememişti, fuhuş kendi savaş alanı da değildi. En azından bugün değildi.

58

Günlük

Dedektiflerin beni şehirde arabayla dolaştırmasına iyice alışmıştım. Haftada iki kez beni Dr. Oglesby'yle görüşmeye götürüyorlardı. Diğerlerini de sayısız kez götürdüklerini görmüştüm. Polislerin böyle şeyler yapmasının tuhaf olduğunun farkındaydım, ama nedenini hiç sormamıştım. Herkesin kendine göre nedenleri olurdu ve bu nedenleri eninde sonunda öğreneceğimden emindim.

Genellikle arabadaki rollerimiz belliydi. Welderman direksiyondaydı, Stocks yolcu koltuğunda arabayı giysilerinden yayılan bayat sigara kokusuyla doldurmakla meşgul olurdu. Bense arka koltukta enselerini seyrederken, Welderman'ın ensesini şişlediğimde, araba kontrolden çıkınca emniyet kemerinin beni ne kadar koruyacağını merak ederdim. Kayıtlara geçmesi için şişe sahip olmadığımı belirtmeliyim. Nereden alacağımı bile bilmiyordum, ama böyle şeyler bir çocuğun meraklanmasına engel olmuyordu.

Normalde konuşmazdık, ama bugün anormaldi.

"Baban yangında mı öldü Anson?" diye sordu Welderman.

"Evet," derken, belki gerektiğinden biraz hızlı cevap vermiş olabileceğimden şüphelendim.

Adam gözlerini yoldan ayırmadı. "Eski evinizin içinde bulunan üç adamdan ikisinin, Arthur Talbot adındaki bir adam için çalıştığı ortaya çıktı. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?"

Evin önünde, yan tarafında Talbot Enterprises logosu olan araçlar görmüştüm, ama bunu ona söylemeyecektim. Hiçbir şey söylemedim.

"Bu durumda geriye kimliği bilinmeyen tek bir ceset kalıyor, ama sana şu kadarını söyleyeyim... Eski evinden bazı kıyafetler çıkardık. Tabii geriye pek bir şey kalmamıştı. Yangın her yeri sarsa da pantolonlardan biri gayet iyi durumdaydı. Takım elbise pantolonu. Otuz dört beden. Sizinkilerin yatak odasında artık dolap demeye bin şahit isteyen dolabın içinde bulundu, yani mantıken babanın olmalı, yoksa başka kim oraya pantolonunu koysun ki? Öyle değil mi? Otuz dört beden, bir seksenin üzerinde, uzun boylu sayılabilecek bir adama uyar. Baban uzun boylu sayılabilecek bir adam mıydı Anson?"

Yine bir şey demedim. Pencereden, arkamızda küçülüp giden ve çevreyoluna doğru genişleyen daracık çiftlik yolunu seyrediyordum. Bu yolu ilk kez kullanıyorduk. Demek Camden Tedavi Merkezi'ne değil, Charleston'a gidiyorduk.

"Bizce öyleydi, çünkü arabasındaki şoför koltuğu iyice arkaya itilmişti." Adam parmaklarıyla direksiyonda tempo tutuyordu. "Her neyse... Evinizde bulunan kimliği belirsiz son ceset, sadece bir yetmiş boylarındaydı. Yangından dolayı pantolonundan geriye pek bir şey kalmamıştı, ama ne bildiğimizi söyleyeyim mi? Kesinlikle otuz dört beden giymiyordu. Onun boyunda biri otuz dört beden pantolon giyse, paçalarını katlamak zorunda kalırdı. Bunu yaptığını hiç sanmıyorum. Biz yangından sadece annenin değil, babanın da kurtulduğunu düşünüyoruz. Buna ne dersin?"

"Babamın hâlâ hayatta olmasını dilerdim, ama ne kadar dilersem dileyeyim, bunun gerçekleşmesi mümkün değil."

Welderman yan gözle yanındaki adama baktı. "Hey, anlamadığım bir şey var. Ne biliyor musun?"

Stocks boğazını temizledi. "Ne?"

"Annesiyle babası hâlâ hayattaysa, bu gece olduğu gibi dışarı çıkmasına neden engel olmuyorlar ki? Oğlunun başına gelenleri durup seyrettiğini düşünebiliyor musun? Tek oğlunun hem de?"

Stocks omuz silktiğinde, omzunun üzerinden sigara dumanı yükseldiğine yemin edebilirdim. "Hala hayattalarsa, komşularından çaldıkları paranın keyfini çıkarıyorlardır. Belki oğullarından çok, parayı umursuyorlardır."

"Evet, olabilir."

Bam telime basmaya çalıştıklarını, normalde söylemeyeceğim bir şeyler söylememi beklediklerini biliyordum, ama bunu asla yapmazdım. Baba bana bütün bu küçük hileleri nasıl fark edeceğimi öğretmişti. Bu adamlar iyi polis değildi. Bu adamlar kötü polis bile değildi. Bu adamlar kirli polislerdi. O yüzden, üzerine düşünebilecekleri bir yem attım. "Babam çok sabırlı bir adamdı. Hala hayatta olsaydı, ikinizi izler, hatta bir süre takip eder, sizden öğrenmesi gereken her şeyi öğrenene kadar beklerdi. Şu anda peşimizde bile olabilir. Sonra her şeyi öğrendiğinde artık hiçbir işe yaramayacağınızdan, evinizde ya da dairenizde, geceleri her nerede uyuyorsanız orada, sessiz bir kuytu bulur, başınızı yastığa koyana kadar gölgelere karışırdı. Uykuya dalarken boğazınıza sarılan sıcak bir şeyi hissedene kadar, orada olduğunun farkına bile varmazdınız. Uyanıp boynunuzda hissettiğiniz sıcak şeyin kendi bağırsaklarınız olduğunu ve sikinizden boğazınıza kadar karnınızın yarıldığını anladığınızda, sırıtarak size bakar, oğluna daha iyi davranmanız gerektiğini söylerdi. Ama artık hayatta değil, o yüzden sanırım endişelenmenize gerek yoktur." Kısa bir es verdikten sonra ekledim. "Hele annemin, neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum. O Baba gibi değildi. Fazlasıyla sabırsızdı."

Welderman dikiz aynasından baksa da bir şey demedi. Stocks da susuyordu. İkisi de gözlerini yoldan ayırmadı.

Ben bu arada yol boyunca ve bütün kavşaklarda tabelaları ezberliyordum, o yüzden işime odaklanmamı sağlayan bu sessizliğe minnettardım. Çevreyolundan çıktıktan sonra Welderman, sarı ve fıstık yeşiline boyanmış külüstür bir motelin otoparkına girip beyaz bir panelvanın yanına park etti. Hemen ardından araçtan lacivert trençkotlu bir adam indi.

59

Clair

5.Gün • 17.03

Sam değildi.

Sam olamazdı.

En azından Clair, emin olamıyordu.

Camın öteki tarafındaki kişi, siyah bir kar maskesi ve gözlerini saklamak için güneş gözlüğü takmıştı. Clair bir an için buna şükretti. Gözleri görmek, o gözleri tanımak çok daha yıkıcı olabilirdi.

Karşısındaki Sam değildi. Çünkü Sam *bunu* yapmazdı.

Kendini iyi hissetmiyordu. Ateşi vardı. Düşüncelerini toparlamakta zorlanıyordu.

Camın öteki tarafındaki kişi eğik başını düzeltti.

Clair ağzını göremiyordu. Maskenin ağız deliği yoktu. Dümdüzdü.

Bomboş.

Karşısındakinin erkek olduğundan bile emin olamazdı. Parmak uçlarında yükselip daha iyi görmeye çalıştı. Omuz, göğüs, herhangi başka bir şey... Ama yüz de cama yaklaşarak zaten kısıtlı görüntüyü engelledi.

"Ne istiyorsun pis sapık?"

Karşısındaki yine başını yana eğince, Clair cama rağmen onun gülümsediğini düşünmeden edemedi. Kahverengi dişler, iğrenç ağız kokusu... Uzanıp maskeyi çekebilse karşısında böyle bir gülümseme bulacağından emindi. Belki hırlayan bir köpeğinkiler gibi sivri dişler...

Aklını başına topla Clair. Karşındaki sadece bir adam değil, aynı zamanda güçsüz *bir adam. Seni uyuşturup bir yere hapseden bir adam, çünkü...*

Çünkü?

Bir nedeni vardı. Bir nedeni olmalıydı. Acaba farkında olmadan bilmemesi gereken bir şeye mi yaklaşmıştı?

İki kayıp polis memuru. İki ceset. Belki bu herif başka bir şey daha bulmanı istemiyordu. Belki sadece sıradaki sendin.

"Erkeksen kapıyı açsana?" Clair geriledi. "Buradan çıkıp seni öldürmekten beter etmeden önce, üçe kadar sayıp kaçmana izin verebilirim!"

Adam sadece bakıyordu.

Maskenin ardında böcekleri andıran siyah camdan gözler.

Kapı koluna uzanıp çekiştirdi. "Hastayım. Beni burada bırakamazsın! İlaca ihtiyacım var! Kahretsin, burada su bile yok!"

Bir klik sesiyle ışıklar yine söndü. Kapı kayboldu.

Küçük pencere.

Adam.

Zifiri karanlıktan başka bir şey kalmamıştı.

Clair, şansı varken etrafına bakınmadığı için kendine kızdı. Nerede olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Buradan çıkmak için kullanabileceği bir şey olup olmadığını bile bilmiyordu.

Ürperdi.

Soğuk kıyafetlerinden sızıyor, tenini gıdıklıyordu. Ensesi buz tutmuştu. O kadar soğuktu ki bir dondurucuda bile olabilirdi.

Daha kötüsü olamazdı. Olması mümkün değildi.

O sırada bir çığlık duydu. Korkunç acılar çeken bir adamın çığlığıydı. Sanki zifiri karanlıkta en fazla beş adım ötesindeydi.

60

Nash

5. Gün • 17.07

İçeri girmeye karar vermeden önce Nash, Porter'ın dairesinin önünde birkaç dakika tereddüt etti. Birkaç gün önce Clair'le birlikte geldiklerinde, Sam için çok endişeliydiler. Arkadaşları için korkuyor, yardım etmek istiyorlardı. Bu sefer Nash, arkadaşının arkasından sinsice işler çeviriyordu. Ne kadar mantıklı hale getirmeye çalışsa da bunun adı düpedüz ihanetti.

Kapıda polis bandı yoktu. Teknik açıdan burada herhangi bir suç işlenmemişti. O yüzden banda gerek yoktu. Yine de Nash gittiği olay yerlerinde hissettiği o duygudan bir türlü kurtulamıyordu. Bulaşılmaması gereken, kaynayan bir kazana girmek üzereydi.

Kapıyı tıklattı. Birkaç kere tıklattı.

Küçücük bir umut kırıntısıyla Sam'in kapıyı açıp gülümseyerek onu içeri almasını, belki bir bira ikram ettikten sonra nerede yanıldıklarını açıklamasını diliyordu, ama kapıya kimse cevap vermedi. Nash tam olarak nerede yanıldıklarını merak etmeye başlamıştı.

Bishop ya da Sam.

Sam ya da Bishop.

İkisi birden.

Kloz'dan gelen mesaj, deyim yerindeyse ödünü koparmıştı. Şimdiye kadar Sam'le ilgili toplanan kanıt parçaları, Bishop'ın hedef şaşırtmak için ürettiği bulanık ipuçlarından başka bir şey değildi. Oysa Metro'ya giderken aldığı mesaj başka bir hikâye anlatıyordu:

Sam'in banka hesabından dört kez para çekilmiş. Geçen yıl Eylül ayında her biri yirmi beş bin dolarlık işlemler. Aynı zamanda Upchurch'e para girişi var. Sam parayı çektikten sonraki kırk sekiz saat içinde aynı miktarda para gönderilmiş. Üç bin dolar üzerindeki bütün işlemler Vatandaşlık Yasası gereği Vergi Dairesine bildiriliyor. Sam'in bunu bilmesi lazım. Anlaşılan yakalanmamaya çalışmış.

Ardından ikinci mesaj gelmişti:

Yüz tanıma sistemi, sabah bulunan iki kurbanı Upchurch'ün bilgisayarındaki fotoğraflarla eşleştirdi. Kristina Niven ya da Tegan Savala olduklarını kanıtlamanın yolunu henüz bulamadım. İsimlerinin gerçek olduğundan bile emin değilim. Sosyal güvenlik sisteminde ya da doğum kayıtlarında görünmüyorlar. Araştırmaya devam ediyorum. Not: Kendimi bok gibi hissediyorum. Sen?

"Ben, harika hissediyorum," demişti Nash, kızarmış burnunu ovuşturarak. Ayrıntıları öğrenmek için Kloz'u aramaya çalışmış, karşısına telesekreter çıkmıştı. Clair'in telefonuyla da şansı yaver gitmemişti. Lanet olası hastane, telefon sinyallerini yutan devasa bir kara delik gibiydi. Hep öyle olmuştu.

Sam'in kapısında dururken mesajları tekrar okudu. Sonunda anahtarlarını çıkarıp içeri girdi.

Evin havası durgundu, antik bir mezarlığınki kadar bayattı. Nash buraya akşam yemeğine gelirdi. Sam'le Heather'ın onu rahat ettirmek için etrafında pervane olduğu günler, o kadar da eski

değildi. Televizyonda, ikinci çeyrekte yedi puan geriden gelen *Bears* maçı. Odanın köşesinde klasik rock müziği çalan bir radyo... Eagles'tan *Hotel California*... Müziğin anıları canlandırma gücü komikti.

Şimdi müzik yoktu.

Çekili perdelerin kenarlarından ışık sızıyor, tozlar havada sessizce süzülüyordu.

"Sam, içerideysen geliyorum, haberin olsun."

Sam'in içeride olmadığını biliyordu, ama böylesinin daha doğru olacağını hissediyordu. Kloz'dan gelen mesajlar olmasa, çekip giderdi.

Gözleriyle daireyi kolaçan etti. Nereden başlayacağından, hatta ne araması gerektiğinden emin değildi. FBI birçok yeri aramıştı. Sam'le Heather'ın kitapları, raflardan indirilmiş, yere yığılmış, içinde bir şeyler ararken bütün sayfaları kontrol edilmişti. Mutfak dolaplarının yarısı kapılıydı. Açık olanların içindekiler etrafa saçılmıştı. Çekmecelerin durumu da farklı değildi.

Nash buzdolabına gitti. İçinde bozuk süt, bayat ekmek ve vıcık vıcık olmuş salamlardan başka bir şey yoktu. Buzlukta buz küplerinden başka bir şey bulamadı. Tezgâhın üzerinde kırıştırılıp top yapılmış kıyma paketini gördü. Sam'in, parasını buzlukta sakladığını anlamıştı, ama o paranın daha New Orleans'a gitmeden önce gittiğinden emindi. Günlüğü aldığında...

Oturma odasına geri döndü. İlk girdiğinde fark etmemişti, ama fark etmiş olması gerekirdi. Sakladığı günlüğü almak için Sam koltuğunu yana devirmişti ve Clair'le iki gün önce geldiklerinde koltuk hâlâ yan yatıyordu. Şimdiyse düzelmişti. Demek Sam Metro'dan kaçtıktan sonra bir ara buraya uğramıştı.

Altından ve kolundan tutarak ağır koltuğu tekrar devirip diz çöktü. Kumaş iç mekanizmayı saklamak üzere iyice gerilmişti. Oysa koltuğu bu halde bırakmamışlardı.

Cırtcırtlı siyah kumaşın bir köşesini tutup kaldırdıktan sonra telefonunun feneriyle koltuğun altına baktı. Ahşap ve metal aksamın arasına beyaz renkli plastik bir paket yapıştırılmıştı. Alması neredeyse imkânsızdı. Nash, parmaklarını köşeden iyice uzatıp paketi çekip önüne koydu.

Siyah bir iple bağlanan beyaz çöp torbasının içinde kare şeklinde bir şey vardı.

Günlük değildi.

Daha büyük bir şeydi.

Nash kenardaki bantları koparıp ipi çözdü. Eldiven takmadığı aklına ancak paketi açtığında geldi. Hemen cebinden çıkardığı eldivenleri taktı, sonra torbanın içindekileri yere döktü.

Ve hapşırdı.

Nedeni tozdu. Soğuk, nezle ya da başka bir şey değildi. Hapşırmasının nedeni, torbadan yere düşen sabun benzeri dört kalıptan yükselen devasa toz bulutuydu. İlk üçünde şiir yazıyordu, sonuncusuna tek bir cümle yazılmıştı:

Şeytanla tanışmadan Tanrıyı oynayamazsın.

61

Günlük

Welderman ve Stocks arabadan inip birkaç dakika lacivert trençkotlu adamla konuştu, sonra ilki gelip kapımı açtı. "Çık bakalım Anson."

Üçüne bakarken yerimden kıpırdamadım. Welderman'ın arabasını sevmesem de bu üç adamın söylediklerini yaparsam başıma iyi şeyler gelmeyeceğini bilecek kadar akıllıydım. Beni öldürmeyeceklerini biliyordum, isteseler çiftlikte beni kolayca öldürebilirlerdi... Ama Stocks'un ayakkabılarına bakması ve Welderman'ın otoparka gergin bakışlar atması, korktukları bir şey olduğu anlamına geliyordu. Dahası geçen gece benzer bir geziden dönen Vincent'ın yüzündeki ifade bu düşüncemi yeterince doğruluyordu.

Trençkotlu adam Welderman'a bir anahtar uzatıp başıyla moteli işaret etti, sonra alçak sesle, "On dört," diyerek beyaz araca binip kapısını kapattı. Gitmedi. Bunun yerine oturduğu yerden otoparkı kolaçan etmeye koyuldu. Caddenin karşısındaki restoranlara girip çıkan insanlar vardı. Yaşlıca bir adam, yan taraftaki benzin istasyonunda steyşın arabasının deposunu dolduruyordu. Bir gözcünün ne yaptığını biliyordum. Anne ve Baba için defalarca gözcülük oyunu oynamıştım. Bu adam bir gözcüden başkası değildi.

Stocks, sigaradan sararmış parmaklarıyla içeri uzanıp yakamdan tuttuğu gibi dışarı çekti. Bacaklarıma yüklenmediğimden yere düştüm.

Bunun üzerine Welderman derin bir iç çekip ceketinin eteğini, kemerindeki kılıflı tabancayı görebileceğim kadar kaldırdı. "Seni vurmamı mı istiyorsun çocuk? Vurmayacağımı sanıyorsan yanılırsın. Kurşunu sıktıktan sonra Stocks temizlik yaparken karşıya geçip kendime bir hamburger alır, yerim. Üstelik sen ilk olmazsın. Hatta biraz pataklamaktan da çekinmeyiz. Weidner dayağı yedi. Küçük dostun Libby bile direnince, vücudundaki morluklara yenilerini ekledi." Yanıma çömelip gözlerimin içine baktı. "Anlayacağın bu iş ancak iki şekilde biter. Ya ölürsün ya da kendi isteğinle o odaya gidersin. Üçüncü bir yolu yok. Eğer bu gece hayatta kalmaya karar verirsen bil ki; kalkıp şu odaya ne kadar çabuk gidersen, eve o kadar çabuk dönüp yatağına girersin ve bütün bunların hiç olmadığına kendini ikna etmeye çalışırsın. İlk seferi herkes için zordur, ama sonra kolaylaşıyor. Bana inanabilirsin."

Doğrulup caddenin karşısındaki hamburgerciye baktı. "Karnım aç, o yüzden kararını hemen versen iyi edersin."

Beyaz araçtaki adam da bizi izliyordu. Endişeli sayılmazdı. Belli ki daha önce de benzer sahnelere tanık olmuştu.

Ayağa kalkıp pantolonumdaki tozları silkeledim. Tabancalı iki adamla baş edemezdim. Hele üç adamla hiç baş edemezdim. Arkamızdaki motele baktım. "On dört?"

Welderman başını salladı. "Evet."

Otoparkta yürürken Stocks arkamdan ayaklarını sürüyordu. Welderman da onun peşindeydi.

On dört numaralı oda, birinci katın sağ ucundaydı. İçeride ışık yanıyordu. Diğer odaların çoğu karanlıktı. Önüne geldiğimizde Welderman anahtarı kilide sokup kapıyı itti.

Yatakların ikisi de çiçek desenli örtüyle kaplıydı. Kapının sağ tarafında küçük bir yuvarlak masa duruyordu. Odanın dibinde bir tezgâh ve lavabo vardı. Banyo soldaydı. Televizyon yatakların karşısındaki eski püskü şifonyerin üzerine asılmıştı. Başta kimseyi göremedim. Sonra içeride sifon çekildi ve banyodan çıkan adam bize şöyle bir baktıktan sonra tek bir kelime etmeden, ellerini yıkamak üzere lavaboya yöneldi.

Welderman ya da Stocks sırtımdan itti. Hangisi olduğunu kestiremiyordum. İlki, "Elli dakikan var," dedikten sonra kapı arkamdan kapandı.

Adam ellerini kurutmak için havluya uzandı.

Orada öylece duruyordum.

62

Nash

5. Gün • 17.12

Alçı kalıpların üzerine, elle yazılan siyah renkli kocaman harfler solmaya yüz tutmuştu. Nash bunları daha önce görmemişti, ama ne olduklarını çok iyi biliyordu. Biri 41. Cadde'de Özel Ajan Diener'ın öldürüldüğü terk edilmiş evdeki duvarı kesmişti. Anson Bishop hemen karşıdaki evde saklanıyordu.

Poole, Karargâhtaki tahtalardan birine hatırladığı metinleri ezberden yazmıştı. Bishop'ın bir nedenle okunmasını istemediği için Diener'ı öldürdükten sonra, duvardan kesip aldığını düşünmüşlerdi. Oysa sabahki sorgu videosunda Bishop, Diener'ı Porter'ın öldürdüğünü söylüyordu ki bu da alçıyı duvardan Porter'ın kestiği anlamına gelirdi...

İyi de getirip buraya mı saklamıştı? Sam almış olsa bile, bunları kendi evine saklar mıydı hiç?

Biri yerleştirmişti. Öyle olmalıydı.

Peki, Upchurch'e niye para verdi?

Dört kare kalıbı önüne dizdi. İlkinde bir şiir vardı:

O beni aldı nazikçe,
Ben ölüme uğrayamadığım için;
Sadece biz vardık, bir de ölümsüzlük
İçerisinde atlı aracın.

İkincisi şöyleydi:

Ölüm ve yaşamın çarpıcı benzerliği:
Tıpkı su ve buzda olduğu gibi.
Su birleşir buz olur,
Buz dağılır tekrar su olur.
Ölen her ne ise elbette ki yeniden doğacak;
Doğmuş olan her ne ise tekrar ölümün kıyısına gelecektir.
Su ve buzun birbirine zarar vermemesi gibi,
Ölüm ve yaşam da bir arada iyidir.

Üçüncüsü daha kısaydı:

Eve dönelim, geri gidelim,
Aramak ve elde etmek uğruna bu hesap boşa,
Haz işlemiş bugünün içine.
Ölümün mavi deryasından
Hayat bir bal özü gibi taşıyor.
Hayatta ölüm, ölümde hayat var.
Peki, bunun neresinde korkular?
Gökyüzünde kuşlar cıvıldıyor, "Ölüm yok, Ölüm yok!"
Ve ölümsüzlük gece gündüz dünyamıza meylediyor.

Poole altı çizili kelimeleri bile hatırlamıştı:

Buz
Su
Yaşam
Ölüm

Ev

Korku

Ölüm

İkisi de bunların anlamını çözdüklerine kanaat getirmişti. Upchurch kurbanlarını, bodrumundaki tuzlu su dolu tankta, defalarca boğup tekrar hayata döndürdükten sonra buz kalıplarına yerleştirmişti. Kurtulan iki kızdan öğrendikleri kadarıyla adam, öldükten sonra bir şey görüp görmediklerini anlamaya çalışıyordu. Poole, ölüm kelimesinin altının, iki kez çizilmiş olmasını buna bağlıyordu. *Ev* haricindeki altı çizili bütün kelimeler teoriye uyuyordu. Ev meselesini hiç anlayamamışlardı.

Hiçbiri, Bishop, Porter ya da başka birinin, bir yerlere saklamak üzere, grafitiyle dolu duvardan bu yazıları kesip çıkarmak için neden bu kadar zaman harcadığını açıklamıyordu. Özellikle bir federal ajanı öldürdükten sonra ve caddenin karşısında başka bir federal ajan varken...

Bu metinlerde gözden kaçırdıkları bir şeyler olmalıydı.

Nash, kalıpların resmini çekip mesajla Clair, Klozowski ve Poole'a gönderirken, *Sam'in dairesinde bulduğunu* bildirdi. Soracaklarını biliyordu ve bu aşamada artık bir şey saklamanın anlamı yoktu. Nasılsa anlarlardı.

Burnunun içi gıdıklanırken başını çevirip arka arkaya üç kez hapşırdı. Sonunda kalkıp odada mendil aradı. Heather hayatta olsaydı, her odada bir mendil kutusu bulacağından emindi, ama Sam belli ki bekâr hayatına geri dönmüştü. Hiçbir yerde mendil yoktu, hatta mutfak tezgâhındaki kâğıt havlu rulosu çıplaktı.

En pasaklı bekârların bile tuvalet kağıdı olurdu, o yüzden yatak odasından sonraki banyoya yöneldi. Yürürken ışıkları yakıyordu.

Başta cesedi görmedi. Küvete yerleştirmeden önce birileri naylona sarma zahmetine katlanmamış olsaydı, muhtemelen çürüme kokusunu oturma odasından duyabilirdi. Muhtemelen tuz kokuyu önlemişti ya da belki burnu tıkalı olduğu için artık kokuları alamıyordu.

63

Porter

5. Gün • 17.21

Talbot Enterprises jeti Charleston Özel Havaalanı'na indiğinde, Emory'nin söz verdiği araç özel pistte onu bekliyordu. Uçak, arabaya en fazla elli adımlık bir mesafede durdu. Merdivenlerin dibinde bekleyen Talbot Enterprises Hava Hizmetleri tulumlu bir adam ona anahtarları verdi. "Depo dolu. Arama yapmak isterseniz orta gözde tek kullanımlık cep telefonu bulabilirsiniz. İstediğiniz zaman atabilirsiniz." Bir de Talbot Enterprise logolu bir kartvizit uzattı. "Numaram arkasında yazıyor. Bir şeye ihtiyacınız olursa, beni arayın. Jeti özel kullanımınız için burada tutma emri aldık. Pilotlarınız havaalanında bekleyecek. Havalanmadan önce uçağın yaklaşık otuz dakikalık bir hazırlık süresi var, yani aceleniz varsa beni önceden arayın ki sizi fazla bekletmeyelim."

"Teşekkür ederim." Porter anahtarı alıp kartviziti cebine attıktan sonra sırt çantasını omzuna asarak arabaya doğru ilerlemeye başladı.

Jet'te, Porter'ın hayal edebileceğinin ötesindeki konforun yanı sıra yüksek hızlı internet bağlantısına sahip birkaç dizüstü bilgisayar da vardı. İnternete bağlanır bağlanmaz aradığını bulması uzun sürmemişti. Arabanın, şoför koltuğuna yerleştiğinde not

aldığı adrese tekrar göz attı, ardından kontağı çevirip I-26 tabelalarını takip ederek yola koyuldu. Camden Tedavi Merkezi'nin otoparkına girdiğinde, havaalanından ayrılalı yarım saat bile olmamıştı.

Tek katlı beyaz bina düz çatılıydı. Kış aylarına rağmen, çevreye renk veren ağaç ve çiçekler bakımlıydı. Tabii Güney Carolina kışlarını, Chicago kışlarıyla karşılaştırmak abes olurdu. Kar yağışının, güneyin dip bölgelerinde bir efsaneden ibaret olduğundan adı gibi emindi. Saat beşi geçtiğinden otoparkta sadece iki araba vardı.

Sırt çantasını yanına almayı düşündü, sonra vazgeçip yolcu koltuğunun önüne bıraktı. Günlüklere ihtiyacı olursa, her an gelip alabilirdi. New Orleans'ta olduğu gibi insanların, görevinin başında bir polis olduğuna inanması için düzgün görünmesi gerekiyordu ve polisler sırt çantasıyla dolaşmaz, bilakis *tabanca ve rozet* taşırlardı. O yüzden kemerindeki kılıflı tabancayı çıkarmadı. Kaybettiği rozetle ilgili yapabileceği pek bir şey yoktu. Emory kıyafet konusunda elinden geleni yapmıştı, ama üzerindeki her şeyin, polis maaşıyla alabileceklerinden fazla olduğunun farkındaydı. Ağzında yemek kırıntıları olup olmadığını görmek için dikiz aynasına şöyle bir göz attı, arabadan inip binanın girişine yöneldi.

Kapıyı itip içeri girdiğinde kendini halı kaplı bir lobide buldu. Zevkli manzara tablolarıyla süslenmiş duvarlar, bej ve beyaz renklerdeydi.

Yirmili yaşlarının başında genç bir kadın, resepsiyon bankosunda başını bilgisayardan kaldırıp gülümsedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Porter, Metro kartvizitlerinden birini uzattı. "Eski bir hastanızla ilgili, biriyle konuşmam gerekiyor. Yaklaşık yirmi yıl önceki bir hastanız."

"Yirmi yıl mı?"

Porter başını salladı.

"Hastanın adı?"

"Anson Bishop."

Kadın bir an onu süzdü, sonra ahizeyi kaldırıp alçak sesle konuştu. Porter ne söylediğini anlayamıyordu. Sonunda telefonu kapattığında genç kadın başıyla karşı taraftaki koltukları işaret etti. "Biraz beklerseniz, direktörümüz beş dakikaya yanınızda olacak."

Oturmak Porter'ın aklındaki en son şeydi, ama başka çaresi yoktu. Yürüyüp siyah deri döşemeli gümüş sandalyelerden birine yerleşti, yanındaki sehpada duran eski dergi yığınına göz attı. Kraliyet ailesinin neler yaptığını ya da Jennifer Aniston'ın en son kiminle çıktığını hiç merak etmiyordu. Johnny Depp'in finansal sorunları biraz daha ilgi çekiciydi, ancak daha yazıyı okumaya yeni başlamıştı ki lobiye açılan kapının ardında bir erkek sesi duydu. Kapı, elektronik bir vızıltıyla açıldığında altmışına merdiven dayamış bir adam görünüp lobiye göz gezdirdikten sonra Porter'a baktı.

İlk anda adamın bakışlarında bir kafa karışıklığı hissediliyordu. İnce gözlüğünün ardında gözlerini kısmıştı. Porter, birilerinin kendisini televizyondan falan tanıması durumunda, oradan ayrılmaya karar vermişti. Böylece, tanıyanlar birilerini aramadan önce, yola çıkmış olurdu. Onlar oraya gelene kadar yeterince uzaklaşırdı. Artık sürekli hareket halinde olması gerekiyordu. Metro'da kapalı kalmak, çok değerli saatlerine mal olmuştu.

Adam bankonun ardındaki kadına baktı. "Arayan olursa, toplantıdayım?" Genç kadının başını salladığını görünce yine Porter'a döndü. "Buyurun Dedektif?"

Soru kılığında bir saptama... Porter her polis gibi yıllarca yeterince psikologla konuşmuştu ve galiba hepsi aynı yeteneği paylaşıyordu. Ağızlarından çıkan neredeyse her cümle, bir şekilde

soruya dönüşüyordu. Ve bu hep sinirini bozmuştu. Doktora gülümseyip peşinden içeri girerken, *déjà vu**duygusundan kurtulamadı.

Hemşire istasyonu emniyetli bir kabini andırıyordu. Koridor yaklaşık elli adım uzunluğundaydı. Bishop hepsini günlüklerinde tarif etmişti. Ortalıkta hemşire görünmüyordu, ama Porter orada oturmuş geçmelerini izleyen Hemşire Gilman'ı gözünde canlandırabiliyordu. Güvenlik görevlisi şöyle bir baktıktan sonra bakışlarını tekrar masasındaki bilgisayar ekranlarına çevirdi. Düzinelerce kamera, lobiden bir tür ortak alana ve ancak hasta odalarıyla ofis olabilecek odalara kadar, her yeri gözetliyordu.

Koridorun her iki ucunda da kameralar vardı; tavandan aşağı küçük bir baloncuk gibi sarkan siyah gözler. Dr. Oglesby'nin ofisinde kamera bulamamıştım ancak bir tane olduğundan neredeyse emindim. Odamdaki, floresan ışığın hemen yanında bulunan havalandırmaya gizlenmişti. Ses çıkarmıyordu ancak pırıltısını hissedebiliyordum.

Porter, koridor tavanının çeşitli noktalarındaki baloncukları fark etse de bakmamaya çalıştı.

Doktor sonunda onu soldan ikinci odaya alıp masanın önündeki sandalyeye oturmasını söyledi, ardından kapıyı kapatıp kocaman deri koltuğuna geçti. Çıkardığı gözlüğü, gümüş bir zincirle göğsünde asılı duruyordu. Noel renklerini fazlasıyla yanlış anlamış gibi kırmızı ve yeşil tonlarında baklava desenli bir süveter giymişti. Bir zamanlar kömür karası olduğuna şüphe olmayan saçları artık kırlaşmıştı. "Uzun zaman oldu Dedektif."

Porter afalladı. İsimleri ve yüzleri hiç unutmazdı, ama bu adamla tanıştığını hiç hatırlamıyordu. Masadaki isimlikte *Victor Whittenberg, Ph.D.* yazıyordu. İsim hiçbir şey çağrıştırmadı. "Affedersiniz, tanışıyor muyuz?"

---

* Fransızca: Daha önce görmüş ya da yaşamış olma hissi (ç.n.)

Doktorun yüzünden, aklından geçenler okunmuyordu. Koltuğuna kaykılıp Porter'ı uzun uzun süzdü. Belki yanıldığını düşünüyordu.

4MYMN katilini kovaladığı beş yıllık dönemde Porter, düzinelerce profesyonelle konuşmuştu. Bir noktada Whittenberg'le de konuşmuş olması mümkündü. Belki bir basın konferansında karşılaşmışlardı. O toplantılarda o kadar çok insanla tanışırdı ki hepsini aklına yazması zor olurdu. Oysa basın toplantısını düzenleyen kişi olarak, katılanlar onu hep tanırdı. İşin dinamiği buydu. Ya da birçok durumda olduğu gibi doktor kendisini bir ara televizyonda görmüştü ve oradan hatırlıyordu.

Doktor cevap verirken mesafeliydi. "Yanılmış olabilirim."

"Beni sürekli birine benzetirler."

"Herhalde öyledir." Masanın üzerinde gümüş renkli bir mikro kayıt cihazı vardı. Yan taraftaki kırmızı düğmeye bastığında teyp dönmeye başladı. "Görüşmemizi kaydetmemde sakınca var mı?"

Porter'a göre vardı. "Ne amaçla?"

Whittenberg gözlüğünü burun kemerine yerleştirdi. "Emniyetten gelen bir dedektif olduğunuza göre, bir ya da birkaç hastamla ilgili özel bilgi isteyeceğinizden kuşkum yok. Aslında bu görüşmeyi hiç yapmamam gerekir, ama yapacaksam ya da en azından yapmayı düşünüyorsam, kayıt altında olduğunu bilmek kendimi daha rahat hissetmemi sağlar."

Porter, inat ederse, adamın görüşmeyi sonlandırıp onu yollayacağının farkındaydı. Fazla seçeneği yoktu. "Sadece bunun, yürütülmekte olan bir soruşturmanın parçası olduğunu ve görüşmemizi başkasıyla paylaşmanızın, olası bir soruşturmayı engelleme suçlamasıyla sonuçlanabileceğini aklınızda tutun, yeter. Yani bu teybi başkasına dinletmeniz sizin açınızdan sorun yaratabilir. Bunu unutmayın."

"Anlaşıldı." Whittenberg kayıt cihazını masanın ortasına sürdü.

Porter cihaza bakmamaya çalışırken boğazını temizledi. "Dr. Oglesby hâlâ burada mı çalışıyor?"

"Oglesby?"

"Evet."

Gözlükler tekrar adamın göğsüne indi. "Bu ismi hiç duymadım."

"Ne zamandır buradasınız?"

Whittenberg biraz düşündü. "Yirmi üç yıl olmak üzere."

Porter, baklava desenlerin adeta kaosa dönüştüğü süvetere bakmaktan kendini alamıyordu. "Dr. Oglesby, doksanların sonunda burada çalışmış olmalı. On, on beş yıl kadar önce."

"Ben... Öyle olsa kesin tanırdım. Merkez o kadar da büyük değil. Ama isim hiç tanıdık değil. Camden'da çalıştığından emin misiniz?"

"Eminim. Anson Bishop, hastasıydı."

"Anlıyorum."

Porter sinirlenmeye başlamıştı. Bu basmakalıp, muğlak yanıtlara katlanamıyordu. "Bishop'ın dosyası sizde mi? Belki dosyayla başlayabiliriz."

"Dedektif, davranışınızı çok rahatsız edici buluyorum."

Porter, masanın üstünden uzanıp adamı korkunç süveterinden yakaladığı gibi yandaki dosya dolabına fırlatmanın, nasıl bir zevk olacağını merak etti. Yine de derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. "Özür dilerim. Pek uyuyamadım. Bu tür soruşturmalar, insanın sinirlerini yıpratıyor. Bishop'ın dosyasını bulup onun üzerine konuşalım?"

Soru kılığında bir saptama... *Buyur, buradan yak, dallama.*

Doktor kayıt cihazına bakıp çalıştığından emin oldu, sonra ayağa kalktı. "Bir saniye müsaadenizle."

Porter ofiste birkaç dakika yalnız kaldı. Adam geri döndüğünde elinde iki dosya vardı. Biri kalın, biri inceydi. Koltuğuna yerleşip dosyaları Porter'a doğru itti.

Porter hemen kendine çekip üzerlerindeki etiketlere düzgünce yazılmış isimleri inceledi. İnce dosyanın üzerine *Bishop, Anson* yazılmıştı.

Ama kalın dosyanın üzerindeki etiketi görüp de kalbi sıkışınca, vücudu adeta kasıldı. Başını kaldırıp doktora baktı. "Bu nedir?"

"Siz söyleyin."

Kalın dosyanın etiketinde *Porter, Samuel* yazıyordu.

64

Günlük

Adam arkasını dönmeden, "Adın ne çocuk?" diye sordu.

"Anson."

"Anson," diye tekrarladı alçak sesle. Sonra havluyu katlayıp rafa yerleştirdi.

Aynadan yüzünü görebiliyordum. Seyrelmeye başlayan kısa saçları ve burnuna kondurduğu yuvarlak metal çerçeveli gözlüğüyle, otuzlarında görünüyordu. Bıyıklıydı, ama sakalı yoktu. Takım elbisesinin ceketini kapının yanındaki bir sandalyenin sırtına asmıştı, kravatı gevşekti ve gömleğinin yaka düğmesi açıktı. Kollarını da sıyırmıştı. Kısa boyluydu, en fazla bir altmış yedi boylarındaydı.

Adam aynada kendine baktıktan sonra bana döndü. Gülümsediğinde çarpık dişlerini görünce kafamı çevirmek istedim, ama gözlerine bakmaya devam ettim. "Resmine benziyorsun. Bu iyi."

Başka kime benzememi beklediğini soracaktım ki aptalca olduğuna karar verdim.

"Adım Bernie. İlk seferin mi?"

Cevap vermeden sadece baktım.

Birkaç saniye sonra, "Ekstra ödeme yaptım, o yüzden ilk seferin olduğunu bilmem gerekiyor. O adamlara güvenmiyorum. Bu konuda sürekli yalan söylüyorlar."

Bernie'nin bunu tam olarak kaç kere yaptığını merak ettim. Gergin görünmüyordu. Galiba bu beni daha çok korkutuyordu, çünkü beni neyin beklediğinden emin gibiydim ve birinin o an, o denli rahat olduğunu bilmek istemiyordum.

Başımı salladığımda arkasına dönüp pantolon cebinden cüzdanını çıkarması bir an rahatlamamı sağladı. Cüzdandan çıkardığı birkaç banknotu lavabonun yanındaki tezgâha bıraktı. "Onlara ödeme yapmıştım, bu senin," dedikten sonra cüzdanını cebine sokup bana doğru birkaç adım attı ve iki yatağın arasındaki komodinde duran kahverengi şişeyi işaret etti. "Gerginliğini alması için bir şeyler içmek ister misin?"

Hayatımda sadece iki kez içmiştim. İlk seferi Bayan Carter'laydı ve sonu iyi olmamıştı. İkinci seferi ertesi sabah babamlaydı. Çivi çiviyi söker, demişti. Akşamdan kalmanın en iyi tedavisiymiş. Bayan Carter'la içmeye başladığımda kaybettiğim aklımı Baba sayesinde yeniden bulmuştum. Burada tekrar aynı hataya düşmeye hiç niyetim yoktu, o yüzden başımı iki yana sallamakla yetindim. "Ama siz içebilirsiniz. Yani isterseniz."

İstiyordu, çünkü başını salladı, şişeden motel bardaklarından birine bir parmak içki doldurup tek bir yudumda içti. Ürperdikten sonra bardağı bırakarak yatağın kenarına oturdu ve yanına gitmem için örtüyü eliyle hafifçe dövdü. O sırada tırnaklarını köküne kadar yediğini fark ettim. Parmak uçları sarıya boyanmıştı. Bir saat sonra, dışarıda Stocks'la birlikte sigara tüttürüp küçük gizli dostluklarıyla ilgili kötü espriler yaptıklarını hayal edebiliyordum.

"Otur," diye tekrarladı Bernie. "Tekrar söylemeyeceğim."

Oturdum. Oturmak istemiyordum, ama başka bir şey yaparsam işler sarpa saracaktı ve bu hiç akıllıca olmazdı.

Bernie sinirliydi ve sinirli insanlar bazen saçma sapan davranırdı. Küçüklüğümden beri tek başıma satranç oynardım. Hem siyah, hem beyazdım. Oynayacak kimsem olmadığından değildi, ama Baba, rakibin bir sonraki hareketini tahmin edebilmeyi öğrenmemi istemişti. Tek başına satranç oynarken, insan bir an için kendini rakibinin yerine koyup olası bütün hamleleri, tüm eylemleri hesaplamak zorunda kalıyordu, sonra tekrar karşı tarafa geçtiğinde edindiği bilgi sayesinde rakibinin ne yapabileceğini tahmin ederek kendi hamlesini yapıyordu.

Terleyen avuçlarımı yatağa sildim. Bunu yaparken de Bernie'nin bir sonraki hamlesini hesaplamaya çalışıyordum. Dahası Welderman ve Stocks da aklımdaydı. Muhtemelen caddenin karşısında hamburger siparişi veriyorlardı. Beyaz araçtaki adam ise hem yakın hem uzaktı.

Bernie sokulup gömleğimin üstten iki düğmesini çözdü.

İzin verdim.

Sonra daha çok sokuldu. Nefesindeki salam, kahve ve bayat sigara kokusunu alabiliyordum. Parmakları lekeli çarpık dişlerinden farklı değildi. Kirpiklerini titreştirerek gözlerini kapattı. Yani tam kapattığı söylenemezdi. Belli ki ne yaptığını görmek istiyordu, ama gözlerini kıstığında, yerde avına doğru kıvrılarak sürünen iğrenç bir yılandan farkı yoktu.

"Henüz olmaz," dedim başımı çevirirken usulca.

Ne olacağını biliyordum. Bilmediğimi söylesem yalan söylemiş olurdum. Bir keresinde arkadaşım Bo Ridley, gazeteden bir haber göstermişti. Haber küçük oğlanları karanlık yerlerde köşeye sıkıştırıp asla olmaması gereken şeyler yapan bir adamla ilgiliydi. Polis, adamı yakalamamıştı, ama sonunda orada yaşayan bir adam onu bulup penisini kesip ağzına tıkmış, ardından boğazını keserek süpermarketin arkasına atmış, KAPALI tabelasını

da göğsüne bırakmıştı. Bernie'nin çarpık dişlerinin ve çenesinin altında KAPALI tabelasıyla yerde yattığını hayal ettim.

"Önce soyunmalıyız," derken sesim iyice fısıltıya dönüşmüştü, çünkü bunu istediğinden emindim. Kıstığı gözleri kocaman açılıp parladı, sonra hafifçe geriledi. Dudaklarında hınzır bir gülümseme belirmişti. Kalbinin hızlandığını hissedebiliyor, şakağındaki incecik damarın heyecandan deli gibi attığını görebiliyordum.

Kravatını çıkarıp düzgünce katladıktan sonra komodinin üzerine bıraktı. Boğazını temizlerken ayakkabılarını çıkardı. Ardından gömleğinin düğmelerini çözüp çıkardı, öteki yatağın üzerine yerleştirdi. Eli kemerine gittiğinde durdu. "Sen de," dedi.

Başımı sallayıp ayakkabım için eğildim. Yepyeni siyah makosen ayakkabılarım hâlâ ciladan parlıyordu. Bağcıkları çekiştirdim.

Vincent, evde mutfak lavabosunun altında aletler bulduğunu söylemişti. Ben çıktıktan sonra, ayağının dibindeki tornavidaya uzanıp yerinde olmadığını fark etti mi, merak ettim. Herhalde kamyonun etrafına bakınacak, motorun çevresini kontrol edecek, en son nerede kullandığını hatırlamaya çalışacaktı. Sadece on beş santim uzunluğundaydı, ama yepyeni çorabıma kolayca sokmuştum. Ucu paslı olsa da hâlâ keskindi.

Tornavidayı çıkardığımda Bernie pantolonuyla uğraşıyordu. Çığlık atmayı başardı, ama uzun sürmedi.

65

Poole

5. Gün • 20.03

Poole, O'Hare Havaalanı'ndan doğrudan Charleston'a giden bir uçağı yakalamayı başardı, ama ticari uçuş olduğu için zaman kaybetmişti. Chicago Havaalanı'nda beklerken, kiralık araç ayarlamak bile zaman kaybıydı. Uçak Charleston Uluslararası Havaalanı'na indiğinde, kapıya ulaşana kadar yaklaşık yirmi dakika, pistte beklemeleri gerekti. Uçaktan iner inmez ailelere, iş insanlarına ve golf arabalarındaki havaalanı çalışanlarına çarpmamaya çalışarak koştu. Sonunda kiralık araç bankosuna geldiğinde yine bir kuyrukla karşılaştı. Öne geçebilmek için rozetini çıkarma arzusuyla adeta savaştı, çünkü bunu yaptığı anda kayıtlara geçeceğini ve bu bilginin Hurless'in posta kutusuna düşeceğini biliyordu.

Kiralık araç bankosuna ulaştıktan ancak yirmi sekiz dakika sonra, sigara ve endüstriyel deterjan kokan Toyota Rav4 aracıyla havaalanından ayrılabildi. Lockwood Drive'daki Charleston Karakolu'na varması kırk bir dakikasını aldı. Resepsiyondaki memura derdini anlatması dört dakika sürdü ve on iki dakika da tıklım tıkış toplantı odasında bekledi.

Salonun diğer ucundaki büfede duran, lekeli kahve demliğine bakıyordu ki kapıyı iki kez çalan bir adam içeri girip kendini Komiser Yardımcısı Byron Locke olarak tanıttı.

Onu görür görmez Poole'un aklına ilk gelen *çam yarması* oldu. Adam bir seksene yakındı, yüz on kilo olabilirdi, kaslıydı ve ensesi yoktu. Lacivert pantolon giymiş, beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Mavi kravatı gevşekti. Tabancasıyla rozetini kemerine takmıştı.

Masanın üzerine iki dosya bırakıp Poole'un karşısına oturduktan sonra, "Demek Samuel Porter," dedi.

"Samuel Porter," diye tekrarladı Poole.

"O günlerden sadece birkaç kişi kaldık," diye açıkladı Locke. "Yıllar nasıl da uçup gidiyor... Daha geçen hafta gibi."

"Porter acemiliğini yaparken burada mıydınız?"

Adam başını salladı. "Aramıza katıldığında emniyette iki yılımı doldurmuştum. Birlikte çalışmasak da onu tanıyordum. Hillburn'ü de tanıyordum. Hatırladığım kadarıyla ikisi de iyi adamlardı. Hafızamı tazelemek için dosyalarını çıkardım. Korkarım bunlarda pek bir şey yok. Tam olarak ne arıyorsunuz?"

Poole bunu çok düşünmüştü, ama işin gerçeği, tam olarak ne aradığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Özetle Bishop, Porter'ın Charleston'da olan bir şeyin üstünü kapatmaya çalıştığını söylemişti. İçinden ezberindeki kelimeleri tekrarladı...

Onu tanıdığını söyledi. Acemi polisken Charleston'da tanışmış. Dediğine göre hakkındaki gerçeği bilen tek kişiymiş. Oradaydı, ne yaptığımı gördü, o yüzden gitmesi gerekiyor...

Ardından telefonunu çıkarıp Locke'a, Guyon'da vurulan kadının fotoğrafını gösterdi. "Bu kadını tanıyor musunuz?"

Locke fotoğrafı inceledi. Kadının alnındaki kurşun deliğinden rahatsız olsa bile belli etmiyordu. Emniyette geçirdiği yirmi yılda muhtemelen daha beterlerini görmüştü. "Tanımam mı gerekiyor?"

"Kadının, Porter'ın Charleston'da çalıştığı bir dosyayla alakası olduğunu düşünüyoruz. Adı Rose Finicky."

Masanın ortasındaki telefona uzanan Locke dahili bir numara çevirdi. Karşısındaki cevap verince, az önce duyduğu ismi tekrarladı. Çok geçmeden ahizeyi masaya bırakıp tekrar Poole'a baktı. "Kayıtlarımızda böyle bir isim yok. Kadının bu bölgeyle ilişkisini gösteren herhangi bir şey var mı? Bir adres, belki kimlik numarası?"

Poole, bildiklerinin ne kadarını paylaşmak istediğinden emin değildi. "Buralarda bir tür çocuk bakım evi işletmiş olabilir."

Locke parmağını kaldırıp tekrar telefonla konuştu, ardından başını iki yana salladı. "Çocuk Hizmetleri Biriminde de bir şey yok. Sistemde çalışsaydı kayıtlı olurdu. Parmak izlerinden bir şey çıkmadı mı?"

Poole başını iki yana salladı. "Yüz tanımadan da bir şey çıkmadı. Bütün federal veri tabanlarında aradık."

Locke telefonu kapatıp tekrar Poole'un cep telefonuna döndü. "Benden daha iyi kaynaklara sahip olduğunuz kesin. Siz bulamıyorsanız, nasıl yardım edeceğimi bilemiyorum."

"Porter'ın soruşturduğu dosyalar? Bakmak mümkün mü?"

"Porter devriye polisiydi. Dosya üzerinde çalışmazdı. Trafik, aile içi şiddet falan... O tür işlerle ilgilenirdi."

"Yerel bir torbacıyı yakalamaya çalışırken vurulduğunu söylemişti. Belli ki bir iş üzerindeymiş."

Locke üstteki dosyanın sayfalarını karıştırırken bir süre düşündü. "Burada öyle bir şey yazmıyor. İnsan Kaynakları kayıtlarında yaralanmaları ve izinleri yer alıyor, ama belli bir dosyayla ilgili değiller. Sanırım ortağıyla birlikte bir iş üzerinde çalışıyordu. Devriye dolaşırken iyisiyle kötüsüyle bir sürü insanla tanışır, kendine bir Noel Baba listesi yapar, iyilerle kötüleri belirlersin...

Sonra görüş açın daralmaya başlar. Belli bir torbacının peşine düştülerse bile resmi bir dosyayla alakalı olmadığı açık. Öyle olsa bu işle iki acemi değil, narkotik ilgilenirdi."

"Torbacının adı Sansar."

Locke tekrar parmağını kaldırıp başka bir dahili numarayı arayarak birilerine ismi tekrarladı. Telefonu daha kapatmadan suratı asılmıştı. "Geçmiş ya da mevcut dosyalarda Sansar diye bir kayıt yok. Üzgünüm."

Poole dosyalara baktı. "Göz atabilir miyim?"

Locke iki dosyayı da masanın üstünde kaydırdı.

Pek fazla bilgi yoktu. Gencecik Sam Porter ve Hillburn'ün fotoğrafları, mesai kayıtları, İnsan Kaynakları bilgileri... Hepsi bu kadardı. Celp ya da herhangi bir not eklenmemişti. Chicago'dan sorup öğrenemeyeceği hiçbir şey yoktu. Sadece dosyasının sonunda Hillburn'ün ölüm raporu vardı.

"Bunları size gösterme konusunda emin değildim," dedi Locke. "Bu işi şahsen araştırdım. Sonunda intihar olduğuna karar verildi. Karısı yaklaşık iki yıldır depresyonda olduğunu söyledi. Son bir yıldır ilaç kullanıyormuş. Bir keresinde kocasını ağzında polis silahıyla yakalamış. Bunları ölümünden sonra duyduk, yoksa hemen görevden alıp yardım ederdik. Karısının alışverişe gitmesini beklemiş, sonra evinin bodrumunda kendini asmış." Arkasına yaslandı. "Bu iş bir süre sonra insanı mahvediyor. Sanırım bunu size söylememe gerek bile yoktur. Bazılarımız, meselelerimizi konuşarak ve gördüğümüz iğrençliklere alışarak üstesinden gelebiliyoruz, bazıları da yaşadığı kötü şeyleri içine atıyor. Hillburn'ün içine atacağı hiç aklıma gelmezdi, ama böyle şeyler her zaman anlaşılmıyor."

Poole, rapora eklenen intihar notunu eline aldı. "Bu konuda ne anlatabilirsiniz?"

Locke omuz silkti. "Can sıkıcıydı. Sanırım herkes için can sıkıcıydı. El yazısından bir sonuç çıkmadı. Muhtemelen stres

altında yazmıştı. Sonuçta yapmak üzere olduğu şey düşünülürse mantıklı. Hillburn kiliseye giderdi, buna rağmen hiç dindarlık taslamazdı, o yüzden *Baba, beni affet* yazması şaşırtıcı olmasa da tuhaftı. Babası on beş yıl önce ölmüştü. Aceleyle düşündüğü bir şey değil, biraz düşündükten sonra karar vereceğin türden, tuhaf bir ifade. Ama ben hiç dindar biri olmadım, o yüzden ancak Tanrı bilir."

"Bunun intihar olmayabileceğinden hiç şüphelendiniz mi?"

Locke kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. "Emniyette geçen bunca yıldan sonra biri, doğum günümü kutladığında bile yalan söylediğinden şüpheleniyorum. O zaman bulabildiğim her ipucunu araştırmıştım, ama bu intihar notu dışında şüpheli hiçbir şey yoktu." Cebinden çıkardığı kalemle, sayfalardan birindeki adresi çember içine aldı. "Karısı burada yaşıyor. Onunla konuşabilirsiniz. Düşünecek çok zamanı oldu. Belki yardımcı olabilir."

66

Nash

5. Gün • 20.07

Eisley sonunda banyodan çıktığında Nash, Porter'ın oturma odasında bekliyordu. Oturmaya ihtiyacı vardı, ama her yeri inceleyen federaller ve Olay Yeri ajanları nedeniyle, oturulacak tek bir sandalye bile yoktu. Federaller geldiğinde, koltuğun altında bulduğu alçı kalıpları söylemiş, aynı yerde daha önce bir günlük olduğundan bahsetmemişti. O konuya girmeye hiç gerek yoktu, ama kalıpları saklayamazdı. Zaten yeterince çamura bulaşmıştı. Dört alçı parçası hâlâ yerde duruyordu, her biri etiketlenmişti. En az üç kişi fotoğraflarını çekti. Hatta tanımadığı bir ajan üzerlerine eğildi, *Çarkıfelek* programındaki hostesin harfleri çevirmesini bekliyormuş gibi uzun uzun baktı.

Nash oturmak zorundaydı, çünkü her an bayılabilirdi. Midesi altüst oluyordu. Bir bardak su içmeye çalışmış, sıvı boğazına değdiği anda kusmak istemiş, Porter'ın mutfak lavabosuna kusmuştu. Tabii Olay Yeri uzmanları bundan hiç hoşlanmadılar.Kusma nedenini küvetteki cesedi görmesine bağlamış olsa dakimseyi kandıramadığının farkındaydı. Aynaya baktığında zombilerden farkı olmadığını görebiliyordu. Eisley geldiğinde ona bir ameliyat maskesi verip takmasını söylemişti. O da bunun üzerine adamı sadece soğuk algınlığı ya da nezle olduğuna ikna

etmeye çalışmıştı. Eisley ne olursa olsun maskenin, havadan bulaşmayı engellemeye yardımcı olacağını ve eve gidip dinlenmesini söylemişti. Nash eve gidemezdi. O yüzden herkes çalışırken ayakta kalmak için elinden geleni yapıyordu.

Federallerin altını üstüne getirmediği her şey Metro'dan Olay Yeri uzmanları tarafından inceleniyor, hiçbir şey atlanmıyordu. Porter'ın yatak döşeğinin her dikişini söken bir ajan, yayların arasını incelemekle meşguldü. Bir başkası yerde emekliyor, gevşek ya da kanırtılmış gibi görünen bütün tahtaları kaldırıyordu.

Nash, Porter'la Heather'ın buraya taşındığı zamanı hatırlıyordu. Heather ahşap yer döşemesini çok severdi. Porter ise gıcırtıdan nefret ederdi, o yüzden taşındıklarının ilk yılı zamanının çoğunu, gıcırtıları elinden geldiğince yumuşatmak için döşeme tahtalarını çivilemek, bebek pudrası serpmek ve yağlamakla geçirmiş, sonunda pes etmişti. Şimdi bütün o döşemeler kaldırılmıştı, altları el fenerleriyle inceleniyordu.

"Belki Stroger Hastanesi'ne gitsen daha iyi olur."

Nash yerinde sıçradı. Eisley bir adım gerisinde duruyordu. Adamın yaklaştığını bile fark etmemişti.

"Terliyorsun. Ateşin var mı?"

"Yok," diye yalan söyledi Nash.

Eisley ceplerini karıştırıp elektronik bir termometre çıkardı ve Nash'ın itiraz etmesine fırsat bırakmadan alnına tuttu. Nash, termometrenin daha önce nerelerde kullanıldığını tahmin etmek bile istemiyordu.

"Otuz sekiz nokta üç," dedi adam ruhsuzca. "Tahmin etmiştim." Sonra gözlerini kıstı. "Upchurch'ün evinde o kızlarla temasın oldu mu?"

"Hayır," diye yalan söyledi Nash.

"O zaman muhtemelen nezle," dedi Eisley. "Ayakta durmaya devam edersen yakında devrilirsin. Dinlenmen gerekiyor."

Başka bir cebinden çıkardığı ilaç kutusunu uzattı. "Bunları senin için getirttim. *Tamiflu*. Yardımı olur. Şimdi bir tane al, dört saat sonra iki tane daha alırsın."

Nash üç hapı susuz yutup kutuyu cebine attı. "Sağ ol."

"Banyoda Porter'ın ağrı kesicileri var. Onlardan da alsan iyi olur. Ateşin düşmesine yardımcı olur."

Nash başını salladı."Banyoda durum nasıl?"

"Göstersem daha iyi."

Nash tepki veremeden, Eisley odanın karşı tarafına doğru yürümeye başladı. İnsanların, kayıp döşeme tahtalarının ve kanıt olarak etiketlenen çeşitli eşyaların etrafından dolaştı. Banyoya kendisinden başkasının girmemesinde ısrar etmişti.

Eski binaların çoğunda olduğu gibi Porter'ın banyosu büyük değildi. Tuvalet, tek bir lavabo, küçük havlu dolabı, çeşitli banyo eşyaları... Küvet aynı zamanda duşluydu. Duş perdesi çıkarılıp lavabonun etrafındaki her şey gibi kanıt torbasına konmuştu. Eisley kapının hemen dışına küçük bir masa kurmuştu. Masanın üzerinde, farklı renklerde çeşitli sıvılarla dolu küçük şişeler vardı. Keza altına da içleri tuzla dolu bir düzineden fazla kanıt torbası dizilmişti.

"Cesede zarar vermeden alabildiğim kadarını aldım," dedi Eisley. "Gerisini onu çıkardıktan sonra alırız."

Nash eşikten, küvetteki çıplak adamı görebiliyordu. Eisley, plastiği bir koza gibi ortadan kesmiş, adamı ortaya çıkarmıştı. "Bu..." Neye baktığını anlamaya çalışırken Nash devamını getiremedi.

"İşkence görmüş," dedi Eisley. "Derisinin, neredeyse her santimine birisi, jilet ya da muhtemelen neşterle yazılar yazmış. *Kötülüğü duyma, kötülüğü görme, kötü konuşma, kötülük yapma*... Defalarca aynı şey yazılmış. Arada *kötüsün* de var. *Alnındaki ben kötüyüm.*"

"Libby McInley gibi?"

Eisley başını salladı. "Aynen onun gibi."

"Adam burada mı öldürülmüş?"

"Hayır. Bu işi kim yaptıysa acele etmemiş. Yoksa her yer kan olurdu. Adam çoğunda ayıkmış. Komşular çığlıkları duymuş olmalı. Olay yerinde her ne olduysa, sonra buraya getirilmiş."

"Bu yüzden mi tuz kullanıyor? Bir tür koruma?"

"Bugün tuz hakkında çok şey öğrendim," diyen Eisley masaya gitti. "Bir koruyucu olarak, geçişim yoluyla suyu çeken mikroorganizmalar içeriyor. Bu sayede bozulma engelleniyor ve ölüm zamanının belirlenmesi zorlaşıyor. Ölüm zamanını belirlemek için cesetteki tuz doymuşluğu seviyelerini ölçecek bir yöntem üzerinde çalışıyorum, ama henüz sonuçlandıramadım. Şu anda sana bu adamın kırk sekiz saat önce mi, yoksa bir hafta önce mi öldüğünü söylemem mümkün değil. Daha uzun olduğunu sanmıyorum. Bugün ölmediği kesin. İlginç olanı, burada iki tür tuz buldum. İlki gıda tüketimi amaçlı değil, çok yüksek oranda sodyum ferosiyanit ve ferrik ferosiyanit içeriyor. Uzun süre buna maruz kalmış. İkinci tuz ise potasyum klorür, yani su yumuşatmak için kullanılan türden." Başıyla plastik kanıt torbalarından birini işaret etti. "Bunların çoğu bu tuzla dolu."

Nash odaklanmaya çalışıyordu, ama beyni bataklık gibiydi.

Eisley açıklamaya devam etti. "Bu sabah bulunan kadınların üzerindeki tuz, ikisiyle de eşleşiyor. İlki buzlanmayı önlemek için yollarda kullanılan türden. İkincisi su yumuşatmak için kullanılanlardan."

"Tamam, yani bu insanlar öldürüldü, sonra yoldaki buzda saklandı, öyle mi?" dedi Nash.

Adam başını salladı. "Ceset buraya konduğunda, biri üzerine su yumuşatmakta kullanılan tuz dökmüş. Hemen her yerde

büyük çuvallar halinde satılıyor. Cesedin her yerini tuza buladıktan sonra küveti suyla doldurmuş. Bu sayede tuz, plastiğin etrafına ve içine sızmış, kısmen ilk tuz örneğini bozmuş. İlk tuzu saklamak için bu yol seçilmiş olabilir."

"Cesetlerin nerede tutulduğunu anlamamızı önlemek için mi?"

"Sadece *buradaki* cesetler," diye belirtti Eisley. "Simpsonville'deki ceset sadece su yumuşatan tuza maruz kalmıştı. Yerel patologla bir saat önce teyit ettim. Sanırım hepsi birbirine benzesin de kafamız karışsın diye yapıldı."

"Güney Carolina yollarında tuz olmadığı için, katilin o türden tuza erişimi yoktu," dedi Nash düşüncelere dalarak.

Eisley başıyla onayladı. "Haklıysam, şehirdeki ve çevredeki tuz depolarını kontrol etmen gerekecek. Şüpheli, bu insanları öldürüp bir süre tuttu, sonra cesetleri bulduğunuz yerlere bıraktı." Birden Nash'e sokulup sesini alçalttı. "Bu kurbandan sonra asıl sormamız gereken soru şu... Katil suçu Sam'in üzerine atmak için mi cesedi buraya getirdi, yoksa..."

Nash hemen onun sözünü kesti. "Yoksa Sam, başka bir yere götürmeden önce onu burada mı tuza basmıştı? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun? Sam kendi evinde bunu asla yapmaz."

Eisley omuz silkti. "Sam akıllı adam. Bütün yöntemlerimizi biliyor. Sırf bunu yapmayacağını düşüneceğimiz için bile cesedi buraya getirmiş olabilir."

Nash cevap vermedi. Bunun yerine banyoya girip Porter'ın ilaç dolabını açtı ve ağrı kesiciyi buldu. Dört hapı avcuna dökerken tekrar cesede baktı. "Kimlikle ilgili bir şey var mı?"

Eisley karşılık vermeden önce aynaya sabunla yazılan kelimelere göz attı. *Baba, beni affet.*

"Parmak izlerine bakılırsa kendisi Vincent Weidner," dedi sonunda.

67

Günlük

Kapıya ilk gelen, beyaz araçtaki adam oldu. Welderman anahtarı ona vermişti, belki de adamda ikinci bir anahtar vardı, ama çok hızlı gelmiş olması odanın dinlendiği şüphesini uyandırıyordu. Bernie gürültü çıkarmıştı, ama ta otoparktan duyulacak kadar ses çıkmamıştı. Belki de çıkmıştı. Her şey hızla geliştiğinden, emin olmam mümkün değildi.

Tornavidanın ucu ilk seferinde Bernie'nin tam çenesinin altına girdi. Sanırım damağını delmeden önce dili parçalanmıştı. Beynine girmesini isterdim, ama tornavida o kadar uzun değildi. Diline tornavida saplandığından yarıda kalan çığlığı aslında bir cıyaklamadan ibaretti, insanların öyle anlarda çıkarabilecekleri sesin şiddetini duysanız şaşardınız. Dilini kullanamadığı için çığlığı genizden gelen bir guruldamaya dönüşmüştü, hâlâ yüksekti, ama farklı bir sesti. Tornavidayı geri çekmeye çalışsam da başaramadım. Saplandığı yere sıkışmıştı. Bunun üzerine komodinin üzerindeki telefonu kaptığım gibi Bernie'nin kafasına indirmiş, en azından sesini kesmiştim.

Beyaz araçtaki adam içeri daldığında trençkotunun etekleri dalgalanıyordu. Kapıyı ardından çarptı, ayakta durmaya çalışsa da sonunda yere yığılan Bernie'ye baktı sonra bana döndü.

Bir yüzün bu kadar kızarabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Korkuyla banyoya doğru gerilemeye başladım. Üstüme atlayıp omzunu göğsüme indirdi. Sırt üstü düştüğümde bütün ağırlığıyla üstüme çullandı. Sağ kolum aramızda, olmayacak şekilde bükülürken ÇAT! diye bir ses duydum. Sanki araba tekerleği altında kuru bir dal kırılmıştı. Hemen ardından gelen korkunç acı kolumdan göğsüme yürüyordu. Çığlık attım. Ama Bernie hâlâ benden daha gürültücüydü. Yüzünün yarısına saplanmış tornavidaya rağmen bir şekilde konuşmayı bile beceriyordu.

Beyaz araçtaki adam üstümden kalkıp onun yanına gitti ve hiç beklemediğim bir şey yaptı. Yataktan aldığı bir yastığı sol eliyle Bernie'nin yüzüne bastırırken sağ eliyle tabancasını kavradı. Yastık patlamayı yumuşatmıştı.

68

Poole

5. Gün • 21.07

"Taşınmalıydım, ama bir türlü yapamadım. Bu ev bana ailemden kaldı. Burada büyüdüm." Derrick Hillburn'ün dul karısı Robin Hillburn, gözlerini elindeki çay fincanından kaldırıp mutfak kapısının yanındaki izleri işaret etti. "Küçükken boyumu ölçerken yapmışlar. Ayakta durmaya başlamamdan on dört yaşıma kadar her ay çizik attılar. Artık bunu yapmayacak kadar havalı hissettiğimdeyse bıraktılar."

Poole formika masada karşısına oturmuştu. Elleriyle çay kupasını sarıyordu, ama henüz bir yudum bile almamıştı. Charleston Karakolu'ndan ayrıldığında saat sekizi geçiyordu. Geceyi bir otelde geçirip güne dinlenmiş olarak başlamayı düşünmüştü, ama özellikle Nash arayıp Porter'ın dairesinde Vincent Weidner'ın cesedini bulduklarını söyledikten sonra uyuyamayacağını çok iyi biliyordu.

Robin Hillburn ellilerindeydi, en az yirmi beş kilo fazlası vardı ve gri renkli bir kazak giymişti. Dağınık saçlarını gevşek bir atkuyruğu şeklinde toplamış, makyaj yapmamıştı. Poole kapıyı çaldığında saat dokuzu geçmişti. Kadın kapıyı aralayıp zincirin üstünden rozetine bakmış, Poole neden geldiğini söylediğinde onun, kapıyı suratına kapatacağını sanmıştı, ama öyle

olmadı. Bilakis kadın derin bir iç çekip onu içeri almış, "Her iki yılda bir illa birileri geliyor. Sanırım bu akşam da farklı değil," demiş, ardından onu eşyalarla dolu oturma odasından mutfağa geçirmişti. Evin kendisi, halılar, duvar kâğıtları, incik boncuk süslemeler ve tozlu mobilyalarla bir zaman kapsülünden farksızdı. Televizyonda bir rahip, toplumdaki çöküş ve internetin çocuklarımızı nasıl etkilediği üzerine vaaz veriyordu.

Robin çayından bir yudum aldıktan sonra elinin tersiyle dudaklarını sildi. "Derrick... O öldüğünde tek yapmak istediğim kaçmak, buralardan alabildiğine uzaklara gitmekti. Birkaç haftalığına St. Louis'deki kız kardeşime gittim, ama bir süre sonra evimi özledim. Geri geldiğimde Derrick gitmişti, bütün eşyaları paketlenmişti. Bana evimi hatırlatan ve özlediğim her şey hâlâ yerli yerindeydi. Birkaç gün sonra burada kalmaya başladım. Eski bir battaniye ya da bir aile koltuğu gibi... Kendimi başka bir yerde düşünemiyordum. Nereye baksam hâlâ Derrick'i hatırlıyordum, ama bu ev onunla tanışmamdan çok önce yuvamdı ve yuvam olmaya devam edeceğini biliyordum."

Poole'un aklındaki soruyu nazikçe sormasının bir yolu yoktu. O yüzden lafı dolandırmadı. "Onu siz mi buldunuz?"

Kadın başını salladı. "Alışverişe gitmiştim. Döndüğümde torbalara yardım etmesi için seslendim. Arabası evin önündeydi, yani evde olduğundan emindim. Ancak kapıdan girdiğim anda bir terslik olduğunu anladım. Önce yukarıyı kontrol ettim, sonra banyoya ve arka bahçeye baktım. Bodruma bakmak hemen aklıma gelmedi. Aşağıda çamaşır makinesinden başka bir şey yok. Zaten kendisi oradan, veba yuvasıymış gibi uzak dururdu. Ama her yere baktıktan sonra onu bulamayınca, aşağı indim." Bir an susup çayına üfledi. "İlk gördüğümde... Bir film sahnesi gibiydi. Gerçekliğini kavrayamadım. Sessizce kıpırdamadan kirişte öylece asılı duruyordu. Nedenini açıklayamam, ama ilk düşündüğüm, ipi nereden bulduğu oldu. Evde öyle bir ip yoktu. Meğer

fişi cebindeymiş. O sabah satın almış." Elini salladı. "Bir sürü fısıltı yayıldı... Yok, o yapmamış, başkası yapmış. Özellikle de o intihar notundan sonra... Ama intihar ettiğini biliyordum. O lanet olası fişi görünce ikna oldum."

"Fişi cebine biri koymuş olamaz mı?"

"Hayır. Mümkün değil."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

Robin derin bir iç çekti. "Derrick fişleri rulo haline getirirdi. Sürekli ceplerinde bulurdum. Bu da diğerleri gibi rulo halindeydi."

Karakoldaki ortağı bunu bilirdi. Ortaklar birbirlerini çoğu evli çiftten bile daha iyi tanır.

Poole düşünceyi aklından kovdu. "Size hiç Rose Finicky diye birinden bahsetmiş miydi?"

Kadın başını iki yana salladı.

"Vincent Weidner?"

"Hayır."

"Peki, Dedektif Freddy Welderman ya da Ezra Stocks?"

"Ezra adını duymuş olsam hatırlardım. Freddy diye birinden de hiç bahsetmedi."

"Anson Bishop?"

Çayından bir yudum daha aldı. "Bu ismi televizyonda duydum, ama Derrick bütün bunlar yaşanmadan çok önce ölmüştü."

"Peki, Sansar adında bir torbacı?"

Kadın yine başını iki yana salladı.

"Size hiç, işte olanları anlatır mıydı?"

"Sadece işini sevmediğini ve değiştirmek istediğini söylerdi. Sürekli bunlardan bahsederdi, ama çoğunlukla lafta kalıyordu. İnsanlara yardım etmek istediği için emniyete girmişti. Derrick iyi yürekli biriydi. Tüm erkek çocuklar gibi polislere hayranlık

besleyerek büyümüştü, ama o dünyaya girdiğinde aslında hiçbir şeyin televizyon dizilerindeki gibi olmadığını görmüştü. Sanırım ne demeye çalıştığımı anlıyorsunuzdur. Mesailerini, olabilecek en kötü şekilde geçirdi, sonunda baş edemedi. İkimiz de dindar yetiştirildik, o yüzden herkese yardım edebileceğini düşünüyordu. Polis olduktan birkaç yıl sonra, durumun çok farklı olduğunu gördü. O insanlara ışığı göstermek istiyordu, ama insanlar ona karanlığı gösterdiler. Karanlık onu yuttu, Derrick depresyona girdi. Anlaşılan depresyonunun ne kadar derin olduğunu ben bile fark edememişim."

"Ortağıyla anlaşır mıydı?"

"Hangisi? Birkaç ortağı oldu."

"Sam Porter."

"Şu vurulan mı?"

Poole başıyla onayladı.

"İkisi bir süre yapışık ikiz gibiydi. Kardeş gibiydiler. Sam vurulduğunda Derrick korktu. Şimdi geriye bakınca, sanırım düşüşü o zaman başladı. Kendini suçluyordu. Galiba bütün ortaklar aynı şeyi yapıyor. Sam gittikten sonra bir süre kendini içkiye verdi. Neyse ki alkolik olmadı. Alkolik olsaydı sanırım işe o kadar uzun süre sarılmazdı. Ama bir şey kesin... Sam, akşam yemeğine getirdiği tek ortağıydı. Herhalde sonrasında diğer ortaklarıyla yakınlaşmamaya içten içe yemin etti. Sam'den sonra evde daha çok zaman geçirir oldu."

"Derrick seyahat eder miydi?"

Robin başını salladı. "Sam'le birlikte birkaç dosya için bir geceliğine gittikleri oldu. Ne olduğunu hiç anlatmadı. Ben de sormadım. Bilmemi isteseydi söyleyeceğini düşünüyordum."

"Nereye gittiklerini biliyor musunuz?"

Kadın başını iki yana salladı. "Arabayla gittiklerine göre çok uzak olmamalı."

Poole, mutfaktaki tıklım tıkış raflara göz attı. "Derrick öldükten sonra birkaç hafta kız kardeşinizde kaldığınızı ve siz yokken eşyaları birinin topladığını söylemiştiniz?"

"Emniyetten birileri," dedi kadın. "Her şeyi kutulara koyup garaja yerleştirmişler. Her şey hâlâ orada duruyor. Göz atmak isterseniz, benim için sorun olmaz. Sadece bir ricam olacak... Almak istemediğiniz her şeyi kaldırıma bırakın. Sanırım onlardan kurtulma zamanım geldi."

69

Porter

5. Gün • 21.08

Porter dosyaları aldı.

Bunun için özür dilemeyecekti.

I-26 rampasından hemen önce Mount Cleary Yolu üzerinde arabayı kenara çekmişti. Camden Tedavi Merkezi'nden yaklaşık beş kilometre uzaktaydı. Yolcu koltuğunda duran iki dosyaya baktı. Bishop'ınki neredeyse boştu. Yangından hemen sonra merkeze getirilmiş, sadece birkaç hafta kalmıştı. Merkezde çoğunlukla kaygı sorunları nedeniyle birkaç ilaç verilmiş, Bishop'ın sorgu odasında Poole'a anlattığı gibi Illinois Woodstock'ta yaşayan David ve Cindy Watson çiftinin yanına gönderilmişti. Dr. Oglesby, tek bir kağıda bile imza atmamıştı... Dahası, ismi hiçbir yerde geçmiyordu. Sadece Dr. Victor Whittenberg vardı. *Adam* bunu zaten söylemişti. Porter yaklaşık üç saat onun ağzından girmiş, burnundan çıkmıştı, ama doktor kendinden emindi. Anlattıklarının bir kelimesi bile değişmiyordu. Porter geçmişe dönüp geleceğe getirmiş, yan yollara saptırmış, adam bir kez olsun tökezlememişti. Whittenberg tüm anlattıklarına inanıyordu. Adamın yüzündeki ifade her şeyi daha da kötü hale getirmişti. Acıma, tuhaf bir şefkat duygusu... Her ne hissediyorsa, Porter'ın hiç

hoşuna gitmemişti. Dahası üzerinde *kendi* ismi yazan dosyanın içindekileri konuşurken işler daha da sarpa sarmıştı.

Porter bunun önemli olduğunu düşünüyordu. Dosyada kendi adı vardı... Ama dosyanın *kendisine* ait olduğunu düşünmüyordu. Doktorun, kafese kıstırılmış bir hayvan gibi meraklı bakışları altında, dosyadaki yalanlar dizisini tam üç kez okumuştu. Adamın komik gözlüğünün ardındaki gözleri, hâlâ çalıştığından emin olmak istiyormuş gibi arada bir kayıt cihazına kayıyordu.

Porter dosyalarla birlikte kayıt cihazını da almıştı.

Canı cehenneme.

Oraya birileriyle arkadaş olmak için gitmemişti. Cevaplanması gereken soruları vardı. Üzerinde ismi yazan dosyadaki hiçbir şeye anlam veremiyordu.

Porter hayatının bir kısmını hatırlayamadığının farkındaydı. Bunu, kafasının arkasına saplanan kurşun yapmıştı. Beyin sıvısı bağlantılı retrograd amnezi demişlerdi. Komadan uyandığında, müstakbel karısı Heather'ı ilk gördüğü zaman, beyindeki hasarı keşfetmişlerdi. Anılarının çoğu yerindeydi. Çocukluğu, ergenliği, hatta son yıllarda yaşadığı her şey hâlâ aklındaydı. Ama bununla birlikte bütün bir ay ve bütün bir yıl gibi kocaman kara delikler vardı. Charleston Hastanesi'nde testler yapılırken Heather hep yanındaydı. Tedavinin ardından rehabilitasyon için hastanede uzun zaman geçirmişti. Emniyete geri dönmek üzere gerekli adımları attığını hatırlıyordu. Heather bu sırada da hep yanındaydı.

Camden Tedavi Merkezi'ne bir kez olsun adım atmamıştı. Daha önce Dr. Victor Whittenberg'le hiç tanışmamıştı, adam onu hiç tedavi etmemişti.

Oysa dosya tam tersini söylüyordu. Yaklaşık dört aylık tedavi ayrıntılı bir şekilde kayıt altına alınmıştı. Charleston

Hastanesi'nden Camden'a sevk edilmişti. Belgeler, sigorta kayıtları, notlar, raporlar...

Porter gaza basıp tekrar yola çıktı.

Seksen.

Yüz.

Kısa sürede saatte yüz on kilometre hıza ulaştı.

Bunların gerçek olması mümkün değildi, çünkü bu durumda, Heather'la ilgili anıları dahil diğer her şey bir yalandan ibaret olurdu ve bunu kabul edemezdi.

Mikro kaseti geri sarıp oynattığında minik hoparlörden cızırtılar geldi. Yaklaşık otuz saniye sonra hızlı sarıp tekrar oynatma tuşuna bastı. Hala cızırtılar vardı. Gözünü yoldan ayırmadan düğmelerle uğraştı, tekrar ileri sardı. Sadece cızırtı duyuluyordu. Üç kere daha denedikten sonra pes edip cihazı yolcu koltuğunun önüne fırlattı.

Bishop beyninle oyunlar oynuyor.

Bishop'ın işiydi. Öyle olmalıydı. Dosyalar. Kaset. Tıpkı Simpsonville'deki tapu kayıtları gibi hepsi sahteydi.

Porter kendine defalarca bunu tekrarladı, çünkü başka bir açıklaması yoktu.

Odaklan Sam. Odağını kaybetme.

Merkezden aldıklarını pencereden dışarı fırlatıp rüzgâra teslim etmemek için kendiyle savaşıyordu.

Derin bir nefes alıp kafasını toplamaya çalıştıktan sonra uçakta aldığı notlara odaklandı. Uzun bir gece olacaktı.

Bir dakika sonra I-26 üzerinde ödünç arabasıyla hız limitinin çok üstünde ilerliyordu.

70

Günlük

Beni hastaneye götürmek istemediler. Welderman ısrar etse de beyaz araçtaki adamla Stocks karşı çıkıyordu. Dedektifin ısrarı, acı çekmemi umursadığından değildi. Hayır, o da en az diğer ikisi kadar delirmişti. Tek söylediği, kolum düzgün bir şekilde iyileşmezse, sonunun onlar için pahalıya patlayacağıydı.

"O zaman ıskartaya çıkarırız," dedi beyaz araçtaki adam. "Hastane olmaz. Patronu aramamı istiyorsan ararım, ama mutlu olmayacağından eminim. Hele bu saatte aramam hiç hoşuna gitmez."

Mesele böylece kapandı.

Hastaneye gidilmeyecekti.

Beyaz araçtaki adamla Stocks, Bernie'yi bir örtüye sarıp aracın arkasına koyarken Welderman beni öfkeyle kendi arabasına çekiştirdi. Odada nelere dokunduğumu sorduğunda cevap verince Stocks tekrar odaya gitti. Her yerin kana bulandığını biliyordum. Bernie bir kan torbasıydı, her yeri batırdığından emindim. Benim de her yerim kana bulanmıştı, ama belli ki parmak izlerini daha çok önemsiyorlardı. Motelden birilerinin sesleri duyup neler olduğunu anlamak üzere geleceğini ya da belki polisi arayacağını sanmıştım, ama hiçbir şey olmadı. On beş dakikaya kalmadan yine yola koyulmuştuk.

Kolumu bebek gibi göğsümde tutuyordum. Yoldaki her tümsekte kırık kemiklerin birbirine sürtündüğünü hissedebiliyordum. Direğimin hemen altı kırılmıştı. Daha sonra dirsek kemiği olduğunu öğrenecektim. Kolum hızla şişiyordu, alev almış gibi yanan derim, morarmıştı.

Welderman defalarca susmam için bağırdı, ama hayatım buna bağlıymış gibi dudaklarımdan dökülen inlemelerime engel olamıyordum. İçten içe gerçekten de hayatımın inlemelerime bağlı olabileceğini düşünüyordum. Finicky Evi'ne dönüş yolu, hayatımın en uzun yolculuğu olabilirdi.

Beyaz araç, araba yolunun yarısında direksiyon kırıp tarlaların arasına dalarken biz doğrudan ön kapıya gittik.

Herhalde önceden aramışlardı, çünkü omuzlarına bir battaniye saran Finicky, sundurma ışığının altında bekliyordu. "İçeri mutfağa getirin," dedikten sonra dönüp öfkeli adımlarla yürüdü.

Araba yolculuğu canımı yakmıştı, ama mutfağa yürümek on kat daha beterdi. Bir noktada Welderman ve Stocks beni kaldırıp çok yavaş yürüdüğümü söyledi, ama gözlerim bana bulaşmamalarını söylemiş olmalı ki üstelemediler. Sadece, doğru yöne gittiğimden emin olmak için, bir adım önden ayaklarını sürüyerek iki yanımda yürüyorlardı.

Dr. Oglesby mutfaktaydı. Başını gazeteden kaldırıp masayı işaret etti. "Buraya yatırın."

Sonra olanların çoğunu silmişim.

Finicky ağzıma bir deri kemer yerleştirip iyice ısırmamı söylerken Welderman ve Stocks'a beni sıkı tutmaları söylendi. Bu arada Oglesby gömleğimin kolunu kesip kısa bir süre kırığı inceledi. Parmaklarıyla kolumu yokladıktan sonra elleriyle kırığın iki yanını sımsıkı kavradı, sonra bana göz attı, ardından...

Bayılmışım. Acının daha da kötüleşebileceğini sanmazdım, ama tam tersiydi ve bir anda gözlerimde şimşekler çaktıktan

sonra karanlığa gömülmüştüm. Uyandığımda Oglesby alçıyla ıslattığı sargı bezlerini koluma sarıyordu. Welderman ve beyaz araçlı adamın, evin başka bir yerinde bağrıştıklarını duyabiliyordum.

Finicky, uyandığımı görünce başımın yanına yaslandı. "Bunu bir daha yaparsan, gözünün önünde bu adamların küçük kız arkadaşına tecavüz etmesini sağlarım," dedi. "O üzgün suratlı kevaşenin kullanılmadık deliği kalmaz. Sıkıldıklarında kendi elimle boğazını keser, tarladaki kargalara yem ederim. Evimde yaşadığın sürece benim kurallarıma uyacaksın ve burada kalmayı hak edeceksin." Çatlak dudaklarını yaladı. "Bernie'nin kötü olduğunu mu sanıyorsun?Bir sonrakini bekle. Bekle de gör. Bir sonrakine seninle istediği her şeyi yapması için izin vereceğim. Öğreneceksin. Gününü göreceksin. Yoksa arka bahçede mezarını kendi ellerimle kazarım. Welderman parmak izlerinle kaplı tornavidayı almış. Olanları birine anlatırsan, Bernie'yi öldürmenin cezasını çekmen için elimden geleni ardıma koymam." İyice sokuldu."Benim malımsın, bunu sakın unutma pislik." Oglesby'nin bıraktığı ağrı kesiciyi kendi cebine attıktan sonra, "Acı çekmeni istiyorum!" dedi ve ardından odama gitmemi söyledi.

Yatağıma sessizce uzanırken Paul uyanıktı. "Sıçtın," demekle yetindi.

71

Poole

5. Gün • 21.15

İki arabalık garaj, evin arkasındaydı. Çatlamış asfalt araba yolunun sonundaki söğüt ağacının bakımsız dalları altında, bir sonraki yelde yıkılacakmış gibi görünüyordu. Robin Hillburn anahtarı vermişti, ama yan kapı zaten kilitlenmemişti. Yine de Poole kapıyı açmaya can atmıyordu. Rutubet, eski boya ya da bol miktarda zamk nedeniyle olsa gerek, kapı sıkışmıştı ve uzun zamandır böyle olduğu belliydi. Poole birkaç kez omzuyla yüklenince sonunda kapı yerdeki betona sürtünerek açıldı.

Işık düğmesi kapının sağ tarafındaydı, ama dokunduğunda ortada asılı duran ampul, sert bir patlama sesiyle her yer karanlığa gömülmeden önce, sadece bir saniyeliğine yandı. Bunun üzerine Poole cep telefonunun ışığını açıp içeriyi taradı.

Tavandan örümcek ağları sarkıyordu. Birbirine dolanmış bembeyaz kalın düğümler her yerdeydi. Kahverengi keşiş örümceğinin Güney Carolina'ya özgü olduğunu bir yerlerde okumuştu, aynısı daha bir sürü örümcek için de geçerliydi. Garajın içindeki ağları hangi örümceğin ördüğünü söyleyemezdi, çünkü ortalıkta hiç örümcek yoktu, ama davetsiz misafir olarak gözlerini bir yerlerden üzerine diktiklerini hissedebiliyordu.

Kapıya yakın bir araçlık alan, her boy ve şekilde kutuyla doluydu. Hemen yanında beyaz renkte eski bir panelvan duruyordu.

Lastikler çürüyüp çatlamıştı, camlar toz içinde kalmıştı, aracın boyası pas ve kirden dökülüyordu. Poole, birinin aracını karanlık bir kuytuda hurda gibi bırakmasını hep tuhaf bulsa da yıllar içinde benzerlerini fazlasıyla görmüştü. Muhtemelen Derrick Hillburn bu aracı kullanıyordu ve karısı, ya artık buna ihtiyaç duymuyordu ya da araçla ilgili anıların ağırlığına katlanamıyordu. Unutmak, satmaya çalışmaktan bile kolaydı.

Poole koluyla örümcek ağlarını temizlerken kutuların etrafını dolaştı. Kalkan tozdan kaç kere hapşırdığını kendisi bile bilmiyordu. Öndeki garaj kapısına gidip kolu buldu, yukarı kaldırdı. Yan kapı gibi bu da önce direndi, kepengin çarkları her santimde gürültüyle isyan etti, ama sonunda kapı açılınca soğuk hava içeri doldu. Aynı anda bir sürü fare, karanlığın içinden dışarı fırlayıp bakımsız bahçenin otlarında gözden kayboldu. İçlerinden biri Poole'a göz atacak kadar durmuştu. Herhalde Poole'un gördüğü en büyük fareydi. Titrettiği bıyıkları ve parlak gözleriyle kemirgen kıçının üzerine oturarak ona öfkeyle bakmış, ardından dönüp diğerlerinin peşinden koşmuştu.

Saçağın altında garaj kapısına bakan bir spot ışık yandığında Poole elini gözlerine siper etti. Robin Hillburn, arka kapının penceresinden bakıyordu. Kadın çekingen bir şekilde el salladıktan sonra gözden kayboldu.

Işık nedense garajın içine girmiyor, bir şey ışığı girişte tutuyordu. Yine de cep telefonunun ışığından iyiydi. Bu işi halletmenin basit bir yolu olmadığından Poole bildiği yolu uygulamaya koyuldu ve kutulara teker teker bakmaya başladı. Eline geçen ilk kutuyu araba yoluna taşıyıp kapağını açtıktan sonra içindekileri karıştırdı. Birkaç düzine pantolonu rutubet ve güveler kemirmişti. Sonraki beş kutudan da giyecekler çıktı. Tişörtler, kazaklar, çoraplar... Robin Hillburn rica etmiş olsa da bunları atmaya kıyamıyordu, o yüzden ayıklamaya başladı. Bağışlanmaya değecek her şeyi yolun sağına, geri kalanını soluna yığıyordu. Derrick Hillburn çok şey biriktirmişti.

Kırk dakika sonra ter içinde kaldığı halde Poole tek bir şey bile bulamamıştı. Bir bardak su istemek için mutfak kapısını çalmayı düşünüyordu ki gözleri panelvana kaydı.

Derrick Hillburn ya da en son kim kullandıysa, garaja geri geri girerek şoför tarafını yan duvara, arkasını da arka duvara dayamıştı. Poole başta üzerine düşünmemişti, ama demek ki aracı her kim getirdiyse yolcu tarafından inmesi gerekmişti. Saçmaydı. Garajda daha fazla alan bırakmak isteyen biri neden dümdüz girmemişti ki?

Yıllar içinde, kutu kuleleri yolcu tarafına devrilerek girişi kapatmıştı. Poole o kutulara odaklanıp araba yoluna çıkardı ve teker teker kontrol ettikten sonra yolcu kapısının önünü açtı. Kilitliydi.

Fenerle içeriye ışık tuttu ama pek bir şey göremedi. Aracın ön kısmıyla arka kısmını birbirinden ayıran panelin ortasında küçük bir kapı vardı.

Poole sönük tekerleklerin etrafında manyetik anahtarı aradı, bulamadı. Tamponun altında... En azından elinin erişebildiği kısmında da bir şey yoktu.

Tekrar eve bakınca ışıkların söndüğünü fark etti. Anlaşılan Robin Hillburn yatmıştı.

Aracın camını kırmayı düşündü, ama gürültünün dikkat çekmesini istemiyordu. Bunun yerine araba yolundaki kutularda bulduğu bir tel askıyı düzleştirip ucunu küçük bir kanca şeklinde kıvırdı. Ardından teli pencere lastiğinin arasından sokup kapı kilidini yakalayana kadar ileri geri çevirmeye başladı. Beşinci denemesinde kilidi yakalayınca yukarı çekti.

Kapı açıldığında bayat hava adeta üzerine çarptı. Aracın içine hapsolan ağır hava, garajdan bile soğuktu. Deri koltukların üzerinde çatlayan toz tabakası o kadar kalındı ki parmağıyla kontrol edene kadar döşemenin gri renkli olduğunu sanmıştı, siyah olduklarını sonra anladı.

Torpido gözünü açtı. İçinde iki kutu mermi ve deri bir kemer kılıfıyla birlikte bir 38'lik tabanca vardı. Ruhsat. Kullanım kılavuzu. Yarısı yenmiş *Rolaids*... Başka bir şey bulamadı.

Vitesin yanındaki bardaklıkta eski bir Pepsi kutusu duruyordu. Kutunun ağzındaki sıvı çoktan kuruyup buharlaşmış, geriye zift gibi bir şey bırakmıştı. Lacivert bir trençkot, dürülmüş halde yerde duruyordu.

Poole içeri tırmanıp arkaya açılan metal kapıya uzandı. Mandalı denediğinde kilitli olmadığını gördü. Kapıyı itince yorgun menteşeler adeta inliyordu. Tekrar fenerini çıkarıp iyice eğilerek içeri baktı.

Tekerleğin yakınında yeşil bir çanta duruyordu. Yan tarafındaki siyah *Sharpie* logosunu yıllar soldurmuştu.

Porter.

Spor çantası olabilir miydi? Muhtemelen Porter'ın Charleston Karakolu'ndaki dolabından evine kirli çamaşırlarını taşıdığı türden bir çantaydı. Ortağının aracında olması tuhaf kaçmazdı, ama Poole elbette göz ardı edemezdi. Ancak çantayı daha sonraya bıraktı, çünkü gözüne başka bir şey çarpmıştı.

En dipteki siyah çöp torbası ya da branda, koli bandıyla sımsıkı sarılmıştı.

Hillburn'ün eşyaları arasında ne bulacağını bilmeyen Poole'un taktığı lateks eldivenler, kirden kapkara olmuş, yer yer parçalanmıştı. O yüzden aracın arkasına girmeden önce eldivenleri çıkarıp yenilerini giydi. Çantaya şöyle bir göz attıktan sonra dikkatini, bir buçuk metre boyundaki ruloya verdi.

Çocukluğundan beri yanında çakı taşırdı. Eli sol cebine gitse de uçakla geldiği ve Hurless'in masasındaki bir listede yer almayı göze alamadığı için çakısıyla tabancasını Chicago'da bıraktığını hatırladı. Silah bavuldaysa bile federal ajanların check-in bankosunda teslim etmesi gerekiyordu. Bu bilgi daha sonra veri

tabanına giriyor, o anki görev dağılımıyla karşılaştırılıyor, haliyle anormallikler belirlenebiliyordu ve Poole'un anormal olmaya hiç niyeti yoktu.

Siyah naylonun bir kısmını çekiştirip parmağını içeri soktu. Dışarı sızan mide bulandırıcı tatlı kokuyu ne yazık ki tanıyordu. Topuklarının üstünde arkaya kaykılıp burnunu tıkadı.

72

Günlük

"Vay be, bayağı taşaklı çıktın sen."

Vincent kamyonun tamponuna dayanmıştı. Kristina arkasında duruyordu. Libby yerde yanıma oturmuştu, Paul ise kapının orada durmuş eve giden patikayı gözlüyordu. Sansar'la Çocuk asma katta oynuyordu. Tegan, Finicky'yle birlikte şehre gitmişti.

Önceki gece olanların büyük kısmını herkes öğrenmişti, yine de boşlukları doldurmam gerekmişti.

"Adamı tarlaya gömdüler," dedi Paul eliyle işaret ederek. "Buraya gelirken kolayca buldum. Otların arasındaki patikadan yirmi adım bile yok."

"Polisi aramalıyız," dedi Kristina. "Finicky'yi alıp götürürler. Hepsini alıp götürürler."

Bunu yapamayacağımızı hepimiz biliyorduk. Vincent onun elini tuttu. Herhalde birine karşı az da olsa sevgi gösterdiğine ilk kez tanık oluyordum. Libby'yle benim gördüğümü fark edince kızın elini bıraktı. "Welderman ve Stocks zaten polis. Finicky'nin dediği gibi, her şeyi Anson'un üstüne yıkarlar. Sonra hepimiz için işler daha kötüleşir, çünkü gidecek başka yerimiz yok. Planımıza sadık kalmalıyız." Kamyona şaplak attı. "Bunu tamir

edersek, hep birlikte kaçabiliriz. Charleston'a ya da ortalıktan kaybolabileceğimiz büyük bir şehre gidebiliriz."

Kristina kaşlarını çattı. "Peşimizden gelirler."

"Welderman ve Stocks zaten polis," dedi Vincent. "Kaçtığımızda bize dokunamazlar. Küçük tezgâhlarının amirlerinin kulağına gitmesi riskini göze alamazlar."

"Tezgâhlarının ne kadar küçük olduğunu bilmiyoruz," dedim.

Vincent gözlerime baktı. "Kaçana ve neler yapabileceklerini görene kadar bunu bilemeyeceğiz."

"Bizi öldürürler," dedi Paul. "Evdeki resimleri düşün. Sence o çocuklar şimdi nerede?" Kapıya dönüp önünde uzanan geniş arazide rüzgârla salınan otlara ve başaklara baktı. "Nerede olduklarını sana söyleyeyim... Anson'un kankası Bernie'yle birlikte oralarda bir yerlerde toprak yiyorlar. Finicky'nin evi turnike gibi. Kaç kişinin gelip gittiğini gördük? Bir gece gittiler, bir daha da geri dönmediler. O duvarlarda yüzlerce çocuğun resmi var."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Dün gece kolum için beni hastaneye götürmekten bahsettiler. Welderman, kolum düzgün kaynamazsa, sonunda para kaybedeceklerini söyledi. Dediğin gibi beni öldürebilirlerdi, ama öldürmediler. Daha ziyade, kalıcı hasar olmamasını önemsiyorlardı."

Paul gözlerini kıstı. "Ne yani? Kaza geçiren arabayı kolay satamamak gibi mi?"

Hiç böyle düşünmemiştim ve sanırım düşünmek de istemiyordum.

Kristina'nın rengi atmıştı. "Bizi satmayı mı planlıyorlar? Nasıl yani? Motelde bizi yapmaya zorladıkları şey yetmiyor mu? Hayatta olmaz. Hem kime satacaklar? Siz aklınızı kaçırmışsınız." Tampondan kalkmış, ahırda volta atıyordu. Konuşmaya devam etse de gerisini duyamadım. Sesi çok alçaktı.

"29 Ağustos," dedim usulca.

Kristina'yı izleyen Vincent bana baktı. "Ne?"

"Finicky'nin mutfaktaki takviminde işaretli. Aynı tarih Dr. Oglesby'nin ofisindeki takvimine işaretlenmiş. Her ne planlıyorlarsa, o günle alakalı olmalı."

"Bugün ayın kaçı?" Bunu Libby sormuştu. Başından beri sessiz kalmıştı.

"On biri," dedi Kristina.

Libby, kolumdaki alçıyı okşadı. "Yani on sekiz gün var. Kolun o kadar hızlı iyileşmez."

"Libby haklı," dedi Vincent. "Birkaç yıl önce kolum kırılmıştı. Altı hafta alçıda kaldı. Bu şeyden üç haftadan önce kurtulman mümkün değil."

Paul homurdandı. "Muhtemelen tamamen iyileşmesi umurlarında bile değildir. Konuşmalarına bakılırsa normal görünmesi yeterli. Kolum kırıldığında alçı iki hafta sonra çıktı, sonraki iki hafta askıyla dolaşmam gerekti." Sol kolunu havaya kaldırıp çevirdi. "İyileşti. Sadece dikkatli olmam gerekiyordu."

"Kaçınızın kırığı var?" diye sordum.

Herkesin eli havaya kalktı. Yukarıdan sarkan Çocuk bile elini kaldırmıştı.

"Çocuk esirgeme sistemine hoş geldiniz Bay Bishop," diye söylendi Paul.

Daha önce hiçbir yerimi kırmamıştım ve bir daha olmaması için elimden geleni ardıma koymayacağımdan emindim. Kolum çok ağrıyordu. Önceki gece olduğu kadar değilse de hâlâ kötüydü. "Vücudumda altı kırık kemik var," dedi Libby yanımda. "Bir yerin kırıldığında, sanki her şeyi çözecekmiş gibi seni başka bir eve gönderirler. Birkaç form doldurup dosyanın gerilerine saklarlar. Belki detaylar için birkaç terapi görüşmesi... İyi evler de olduğundan eminim, ama çoğu kötü."

Paul, hayali bir rulet çarkını döndürdü. "Bazen siyah, bazen kırmızı, bazen de top siyahla mavinin arasında duruverir."

Vincent, tampondan kopardığı kurumuş bir çamuru ona attı. "Gerzek!"

Paul yana kaçınca çamur kapıdan uçup gitti. "Pislik atma. Büyük satışa kadar güzel kalmam gerekiyor." Ellerini beline götürdü. "Bu güzelliğin ucuzluk reyonuna düşmesine izin veremem."

"Siktiğimin gerzeği," dedi yine Vincent başını iki yana sallayarak.

"29 Ağustos," diye hatırlattım. "Kamyonu o zamana kadar çalıştırabilir miyiz?"

Vincent bu sefer bakmadı. "Bilmiyorum. Motorun büyük kısmını temizledim. Karbüratör tam bir kancık, ama sanırım çözeceğim. Bence lastikler iyi durumda, ama hava basana kadar beklememiz gerekiyor ve bunu pompa olmadan yapamayız. Hortum ve kayışları, bujileri yenilemem gerekiyor..."

"Para verdik ya," dedi Kristina.

Çocuk ona yan gözle baktı. "Verdiniz. Ama para zaten artık sorun olmaktan çıktı. Bir şey buldum." Tampondan aşağı kayıp arka köşenin yakınında duran kasalara doğru ilerledi. Birkaçını kaydırdıktan sonra yer döşemelerinden birini kanırtırken hepimiz başına üşüşmüştük.

İlk ıslık Paul'den geldi. "Oha."

Naylona sarılmış düzinelerce deste para vardı. Bazıları öylece deliğe atılmıştı, diğerleri çantalardaydı.

"O çantaların hepsi parayla mı dolu?" dedi Tegan. Sesi fısıltıdan ibaretti.

Vincent nefesini saldı. "Keşke." Kırmızı bir sırt çantasını çekip fermuarını açtı. İçinde rutubetten ıslanmış kız kıyafetleri vardı. "Yarısı kız ve erkek kıyafetleriyle dolu. Diğerlerinde para

var. Birkaç yüz bin dolar olması mümkün. Pek bozmadan her şeye göz atmaya çalıştım. Bulduğumuzu öğrenmelerini istemeyiz."

"Diğer çocuklar," dedi Paul.

"Evet, en azından bir kısmı." Vincent çantayı kapattı, aldığı yere bıraktı. "İhtiyacımız olanları satın alamadıktan sonra dünyanın parasına sahip olsak bile hiçbir değeri yok."

"Motelin karşısında, benzin istasyonundan biraz aşağıda bir Discount Auto mağazası var. Dün akşam gördüm," dedim.

Vincent gözlerini yine yere çevirdi. "Evet, ben de gördüm. Ama gidemeyiz. O herifler etrafımızda pervane olurken gitmemiz mümkün değil. Dibimizde olsa bile gidemeyiz."

Baba bu bulmacayı çözmemi söylerdi. Ona göre her sorunun birden fazla çözümü vardı ve olanaksız görünse bile çözümler sadece bir düşünce kadar uzaktı.

Libby yanımda sordu. "Sıradaki kim? Motele kim gidiyor?"

Kristina yukarıyı işaret etti. "Bu akşam ikisi. Tegan, Finicky'nin bu yüzden şehre gitmek istediğini söyledi. Karı çıldırmış, çünkü kimse önceden kıyafet alması gerektiğini söylememiş. Sonuçta Anson için alışverişe çıktığında her şeyi tek seferde halledebilirdi. Bugün yine gitmesi gerekti."

Sonunda bulmacayı çözen ben değil, Libby oldu.

73

Poole

5. Gün • 21.51

Poole telefon açması gerektiğini biliyordu. Çalıştığı dosyayla alakalı birinin, hurdaya çıkarılmış hayatını deşmekle kalmamış, naylona sarılmış bir ceset de bulmuştu ve bunu tek başına yapmaya hazır değildi. Uzunluğa bakılırsa ceset bir çocuğa, bir kadına ya da parçalanmış birine aitti. Araç garaja en son cesetle birlikte girmişti, üzerindeki toz tabakası bunun kanıtıydı. Ceset sonradan gelmiş olsaydı, üzerini kaplayan toz bu kadar kalın olmaz, yer yer dağılmalar, birtakım izler kendini gösterirdi. Oysa kendi bıraktığı izler dışında naylonun üstünde başka hiç iz yoktu.

Hillburn'ün sırf bu ceset yüzünden intihar etmesi çok olasıydı.

Poole yavaşça gerilerken, olay yerini bozmamak için ayaklarını ve dizlerini eski izlerin üzerine denk getirmeye çalışıyordu. Tozlar burnunu gıdıkladığında dirseğinin içine tam ikiz kez hapşırınca, geçen sefer Nash'ın ne kadar hasta göründüğünü ve sadece üşütme ya da nezle olduğuna nasıl yeminler ettiğini düşünmeden edemedi.

Yeşil çantanın önünde dizlerinin üzerine çöküp fenerin ışığıyla kumaşı inceledi. Aracın içinde gördüğü her şey gibi toz bunun da üzerini kaplamıştı. En üstte kalınlaşan gri tabaka yanlara doğru seyrelerek yeşilin görünmesini sağlıyordu. Farklı

açılardan telefonuyla birkaç fotoğraf çektikten sonra fermuara uzanıp zorlayarak açmaya çalıştı. İçinde açık mavi bir gömlek, siyah pantolon, bir çift makosen, koyu renkli bir kravat, çoraplar ve iç çamaşırları vardı. Kıyafetler parçalanmış, bazıları kesilmişti, hepsi perişan haldeydi. Her şeye bulanan kan kurumuş, kaskatı kesilmişti. Kıyafetlerin altında *Canon* marka eski bir telefoto merceği buldu. Bir de lastik bantla sarılmış, Bishop'ın günlüklerinin aynısı siyah-beyaz bir defter vardı. Poole çıkarmaya çalışırken bant koptu.

Işığı yaklaştırıp ilk sayfalara göz attı. Tarihler, saatler, gelişigüzel notlar, gözlemler... Muhtemelen gözcülük notlarıydı. Poole el yazısını tanımıyordu. İyi bir inceleme gerekebilirdi, ama hatırlayabildiği kadarıyla el yazısı Bishop'ın değildi. Porter'ın da yazdığını sanmıyordu. Belki Hillburn ya da tamamen başka birinin eseriydi. Aradan uzun zaman geçince bu tür işler hep zorlaşırdı. İnsanların el yazısı her zaman değişirdi. İyi bir incelemeyle ancak bir uzman benzerlikleri yakalayabilirdi.

Çantanın içinde üç deste para da vardı. Yüzlük banknotlar. Deste tamsa, her birinde on bin dolar olmalıydı.

Poole bir an için önündekilere baktı, sonra her şeyi içine tıkıp fermuarı kapattı ve öne geçmeden önce çantayı yolcu koltuğuna fırlattı. Ardından çantayı eline alıp araçtan indi.

Araba yoluna çıktığında temiz havayı birkaç kez soluyup bir numara tuşladı.

"Granger," diye karşılık verdi aksi bir ses.

"Selam, ben Frank. Hala Simpsonville'deki gölde misiniz?"

"Birkaç saat önce işimiz bitti, o yüzden otele geldik. Neden?"

Poole Sorumlu Özel Ajan Granger'a nerede olduğunu söylediği anda Hurless'in de haberdar olacağını biliyordu, ama başka çaresi yoktu. Garaja dönüp elini saçlarından geçirdi. "İkincil bir olay yeri var. Bağlantılı olabilir."

"Nerede?"

"Charleston. Sam Porter'ın eski ortağı." Poole bulduklarını anlattı.

Granger her şeyi dinledikten sonra, "Simpsonville'deki cesedi Porter'a bağlayacak bir şey var mı?" diye sordu. "Şu mahkeme binasının önünde bulunan ceset?"

Henüz yok.

"Yok," dedi Poole.

"Her şeyi o açıdan incelememiz gerekecek. Porter şüpheliyse, *her şeyi* tekrar gözden geçirmemiz gerekecek."

Poole buna cevap vermedi. Telefonun titremesine bakılırsa biri daha arıyordu. Ekrana baktığında *Güney Carolina Eyalet Polisi* olduğunu gördü. "Birisi arıyor, cevap vermem lazım," dedi.

"Olay yerine kimseyi sokma, yerel saha ofisini arayıp bir ekip iste. Arabayla geliyorum, ama birkaç saat sürebilir," dedikten sonra Granger telefonu kapattı.

Poole hemen diğer aramayı kabul etti. "Özel Ajan Poole."

"Güney Carolina Eyaletten Teğmen Miggins. Az önce Camden adındaki eski bir psikiyatri merkezinden imdat çağırısı aldık. Muhtemelen hırsızlık. Olay yerinde görülen adamın eşkâli, Sam Porter için çıkardığınız arama bültenindekiyle eşleşiyor. Hemen bir ekip gönderdim. Anlaşılan ofislerden biri kana bulanmış. Lobide de kan varmış. Ceset yok, yaralanma yok... En azından şimdilik hiçbir şey yok, ama orada bir şeyler olduğu kesin. Kendim de oraya gidiyorum, ama önce sizi aramamın iyi olacağını düşündüm. Arama bülteninde sizin numaranız verilmiş."

"Sam Porter olduğundan ne kadar eminsiniz?"

"Bir güvenlik görevlisi söyledi. Dediğine göre Porter'ı televizyondan tanıyormuş. Yüzde yüz emin. Porter koyu renk ciple uzaklaşırken plakayı kısmen alabilmiş. Hemen mesaj atıyorum."

Poole yanındaki çantaya, sonra garaja baktı. O sırada göz ucuyla bir hareket sezdi. Araba yoluna geri döndü. "Teğmen?

Sizi birkaç dakikaya arayacağım." Karşıdaki bir şeyler dese de Poole telefonu kapattı.

Spot ışık yüzünden adam gölgeden ibaretti, ama yolun kıyısında kıpırdamadan duran kişinin kim olduğunu hemen anladı. "Burada ne işin var Sam?"

Porter öne doğru bir adım attı. "Robin'in, vurulduğum geceyle ilgili bir şeyler bilebileceğini düşündüm. Belki Derrick anlatmıştır."

"Bilmiyor."

"Kendim sormak isterim."

Poole sakin konuşmaya çalışıyordu. "Belki önce tabancanı bıraksan daha iyi olur."

Porter sol kolunu doğrultmuştu. Uzaktan anlaşılmıyordu, ama muhtemelen 38'lik ya da 22'lik bir tabancası vardı. Poole, tabancasını Chicago'da bıraktığına pişman oldu.

Porter yaklaştı. "Gecenin bir yarısı, başka birinin eşyalarını karıştırıyorsun. Burada hiçbir işin olamaz. Buranın dosyayla hiçbir alakası yok."

"Arama emrim var."

"Hayır yok. Yoksa yalnız olmazdın." Porter eve doğru bir bakış fırlattı. "Robin nerede? Ona ne yaptın?"

"İzni o verdi. Tabancanı bırak da konuşalım."

Porter başını iki yana salladı. "Asıl sen tabancanı kabzasından tutarak yavaşça çıkar ve çimenliğe at."

"Tabancam yok." Poole uçakta uğraşmak istemediğini açıkladı.

"Ceketini çıkar, etrafında yavaşça dön. Tam tur."

Poole ceketi ayaklarının dibine bıraktı, sonra tekrar Porter'la yüz yüze gelene kadar kendi etrafında tam bir tur attı.

Porter bu sefer namluyu ayak bileklerine doğrulttu. "İki paçanı da kaldır."

Poole söyleneni yapıp üzerinde hiç silah olmadığını gösterdi.

"Kemerindekiler kelepçe, öyle değil mi?"

"Hiç oralara girme Sam. Zaten bir federal ajana tabanca doğrultmuş durumdasın."

"Bir kadının yasından faydalanıp ölen kocasının eşyalarını gecenin bir yarısı, yasaları çiğneyerek karıştıran yozlaşmış bir emniyet memuruna tabanca doğrultmuş durumdayım."

"Destek ekibi geliyor. Az önce konuştum."

"Seni duydum."

"O zaman içeride bir ceset bulduğumu da duymuşsundur." Poole başıyla arkadaki panelvanı işaret etti.

"O konuda hiçbir şey bilmiyorum." Porter gözlerini kısarak yeşil çantanın kenarındaki ismi okudu. "O çanta benim değil. Yeşilden nefret ederim. İçinde ne var?"

Poole söyledi.

"Çantayı sen mi getirdin? Araca yerleştirmeyi mi planlıyordun? Bana öyle geldi. Kanıt yerleştiriyordun."

Poole gözlerini kaçırmamaya çalıştı. "Neden öyle bir şey yapayım ki? Aracın içinde buldum."

"Biri suçu bana yıkmaya çalışıyor... Bishop, onunla çalışan biri, belki onunla çalışan bir sürü kişi."

"Üzerine suç yıkmak için hiçbir nedenim yok Sam."

"Ortağımın külüstür aracındaki cesedin yanına, üzerinde ismim yazan bir çantayı bırakacak kadar aptal değilim. Öyleyse bu çanta oraya nasıl geldi? Sen değilsen, kim koydu?"

"Uzun zamandır buradaymış. Araç park edildiğinden beri."

"Bishop o zaman. Ben kimseyi öldürmedim."

Poole kolunu indirmeye yeltendi, ama Porter'ın tetikte gerilen parmağını görünce donakaldı. Namluya bakıp, "Suçlu değilsen, tabancayı indir de konuşalım," dedi.

"Beni dinlediğinden emin olmak için tabancayı indirmeyeceğim. Şu anda içeri tıkılma riskini göze alamam."

"Büyük bir hata yapıyorsun Sam."

Porter tabancayı salladı. "Kelepçeleri tak. Önden tak ki görebileyim."

Poole kaçmayı düşündü. Yandaki karanlık yere atlasa, Porter nişan alamadan yere yuvarlanıp kendini emniyete alabilirdi. Tabancalar en fazla on adım mesafeden tam isabet sağlardı ve Porter yaklaşık yirmi adım ötesindeydi. Muhtemelen Porter, sıradan bir nişancı değildi ve tuhaf bir şekilde sakin görünüyordu.

"Konuşmayı yedi dakika önce yaptın. Yerel saha ofisi yirmi dakika uzaklıkta. Ajanlar evlerinden geliyorsa, daha yakın olabilirler. O yüzden söylediklerimi yapman için sana bir dakika veriyorum. Yapmazsan bacağına sıkacağım ve seni devre dışı bırakacağım. Şu anda içeri tıkılmayı göze alamam," diye tekrarladı Porter, boş sokağı kolaçan ederken.

Poole ona baktı. "Dediğini yapacağım, sonra?"

"Beraber gidiyoruz. Bu işi birlikte çözeceğiz."

Poole cevap vermedi.

"Öldürmek istesem seni şu anda öldürebilirdim. Bunu biliyorsun. Tanık yok. Ekibin geldiğinde, bahse girerim herhangi bir adli kanıt bulamaz. O garajda ayak izim bile yok. Sen kanamadan ölürken ben çoktan gitmiş olurdum."

"Beni öldürmezsin."

Bu sefer Porter bir şey demedi. Poole'un arkasına uzandığını görünce kolu gerildi. "Yavaş."

Poole'un kelepçeleri, belindeki deri kılıftaydı. Açıp çıkardı. Ardından Porter'ı ürkütmemek için dikkatli hareketlerle önce sol, sonra sağ bileğine geçirdi.

"Gevşek olmasın."

Poole söyleneni yaptı. Sam, Hillburn'ün evinin ikinci katında yanan ışığı fark ettiyse bile belli etmedi. Poole, perde kenara kaydığında camda bir gölge görmüştü. "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Şimdi çantayı alıp benimle geliyorsun."

Poole başını sallayıp söyleneni yaptı.

74

Nash

5. Gün • 22.02

Nash arabasında uyandığında, direksiyon başına nasıl geçtiğini hatırlamıyordu. Porter'ın dairesinden çıktığını bile hatırlamıyordu. Hala Porter'ın sokağındaydı. Tanrıya şükür, arabayı kullanmaya kalkmamıştı. Ön camdaki kar tabakasının ardından, yolun yarısını kaplayan çeşitli Metro araçlarını, federal araçları ve Olay Yeri panelvanlarını görebiliyordu. Arabasının motoru tıksırıyor, havalandırma ızgaralarından can çekişircesine sıcak hava püskürtüyordu. Hatırlayamasa da en azından arabayı çalıştırmayı akıl ettiği için şükretti. Bütün kemikleri sızlıyordu. Burnundan nefes alamıyordu. Boğazı, bir yaban kedisi saatlerce tırmalamış gibi ağrıyordu. Aslında telefonun sesine uyanmıştı. iPhone, bardaklıkta adeta dans ediyordu.

Klozowski.

Nash telefonu zorla alıp diyafonu açtı. "Evet?"

"Bir saattir arıyorum! Neredesin sen!"

Telefon elinde bir buz küpünden farksızdı. Nash klimayı sonuna kadar açtığında panelin altında bir şeylerin homurdandığını duyabiliyordu, ama titremesine engel olamıyordu. "Bok gibiyim Kloz."

"Sen de mi? Of be. Muhtemelen Upchurch'ün evinde kaptın. Kimse buraya gelmeni söylemedi mi? Dışarıda olmamalıydın. Muhtemelen her yere hastalık bulaştırıyorsun."

"Sam'i bulmam lazım. Bishop'ı bulmam lazım. Sonra..." Nash, Belediye Başkanı'ndan bahsetmemesi gerektiğini hatırlayınca kendini tutmayı başardı.

"Belediye Başkanı kayıp."

Nash'ın beyni bataklık gibiydi, o yüzden kavraması biraz zamanını aldı. "Belediye Başkanı'nı nereden biliyorsun?"

"Ne? Hayır, Belediye Başkanı değil. Clair kayıp." Klozowski bir an susup sordu ."Bir saniye, yoksa Belediye Başkanı da mı kayıp?"

Nash sırtını dikleştirip beynini çalışmaya zorladı. "Clair mi kayıp?"

Kloz iç çekti. "Ateşin falan da var herhalde. Evet, *Clair kayıp*. Bizim Clair. Bir şeyle ilgilenmek için kafeteryaya gittiğinden beri onu gören yok. Yani... Vay canına, sekiz saat olmuş. Güvenlik şefi adamlarına arattırıyor, ama karantinada olduğumuz için hastane içinde işleri çok zor. Asansörler çalışmıyor, merdivenler kilitlendi. Adamlarında anahtar var, ama CDC insanların katlar arasında dolaşmasını istemiyor. İki üniformalı memurumuz da kayıp. Neredeyse bir gündür ortalıkta görünmüyorlar. Hastanede iki cesedimiz var, birileri polislerimizi ayıklıyor ve şimdi de Clair kayıp. Ofise kapandım, ama tek başımayım. Kime güveneceğimi bilemiyorum. Tek bildiğim ona Stout'un bir şey yapmış olabileceği."

"Stout?"

"Tanrım, sen beni dinlemiyor musun? Hastanenin güvenlik şefi. Bu işi kim yapıyorsa, hastanede bir yerlerde. Hepsi ölmüş olabilir. Bishop'ın işiyse, Clair'e neler yapacağını düşünsene? Sekiz saati vardı. Her şey Sam'in başının altından çıkıyorsa... Clair onu gördüyse... Ne yapacağımı bilmiyorum dostum. Yardıma ihtiyacım var."

Nash ön camdan, Porter'ın evinin önünde yanıp sönen ışıklara baktı. İçeriden bir sedye çıkarıyorlardı. "Sam'in dairesinde Vincent Weidner'ın cesedini buldum. Küvetteydi."

Klozowski sesini alçalttı. "Biliyorum. Her şeyi takip ediyorum. Mesajlar, e-postalar, telsizler... Federaller her şeyi Sam'in yaptığını düşünüyor. O konuya girmeyi hiç istemiyorum... Sürekli kendime bunu söyleyip duruyorum, ama ortada çok fazla kanıt var. Poole da az önce Charleston'da bir ceset buldu. Eski bir ceset. Sam'in eski ortağının garajında saklıymış. Sam'in eşyaları da varmış... Bir de bir sürü para."

Nash gözlerini sımsıkı yumup alnını ovuştururken beynindeki sisleri dağıtmaya çalışıyordu. "Her şeyi takip edebiliyor musun?"

"Sen ciddi misin? İstesem, telefonunda seyrettiğin son üç porno videonun ne olduğunu söyleyebilirim. Şu anda vasıflarımı sorgulamanın hiç zamanı değil. Clair'i bulmamız gerekiyor."

Nash vitese uzandı, ama eli üzerinden kaydı. İki kere daha denese de parmaklarıyla kavrayamıyordu. "Geliyorum. Çok sürmez."

"Kapılardan giremezsin. Bütün bina karantina altında, unuttun mu?"

"Hastayım. İçeri girmeme izin verirler." Trafiği kontrol etmek için başını çevirdiğinde alnı cama çarptı. Her an bayılabilirdi. Eisley'nin verdiği ilaçları bulup ağzına üç hap attı. Sonra motoru susturup Porter'ın evinin önündeki devriye arabasına binen memura baktı. "Galiba araba süremeyeceğim."

Zorlanarak da olsa arabadan inip adama el salladı. O arada telefonu kapatmıştı.

75

Günlük

Libby'yle, yatak odamın penceresinde sarılmış, Welderman ve Stocks'un gelişini izliyorduk. Saat dokuzu biraz geçmişti ve güneş çoktan batmıştı. Ay ışığı da olmadığı için gökyüzü zifiri karanlıktı.

"Görüyor musun?"

Başımı birkaç santim kaldırınca beni geri çekti. "Yapma..."

Odamın ışıkları sönüktü, o yüzden beni görmeleri mümkün değildi, yine de eğildim. Sonra Welderman'ın, arabasını Finicky'nin arabasının sol tarafına park ettiğini görebilecek kadar başımı kaldırdım. Başta bir şey göremedim. Ardından, arabanın altından upuzun kapkara bir gölge çıkıp yolcu koltuğunun yanında çömeldi.

"İşte," dedim parmağımla göstererek.

Libby de görmüştü. Gerilmesinden anlayabiliyordum. "Tanrım, umarım başarır."

"Başaracak," dedim alabildiğine güvenli bir sesle, ama o kadar da emin değildim. Libby'nin planı iyiydi, yine de çok bileşen vardı ve herhangi biri işlerin ters gitmesine neden olabilirdi.

Finicky aşağıdan seslendi. Biraz sonra Sansar'la Çocuk'un koridorda koşarak merdivenleri patır kütür indiklerini duydum. Nereye gittiklerini ya da onları neyin beklediğini düşünmemeye

çalışıyordum. Dünyada fazlasıyla Bernie vardı ve çok azı tarlada gömülüydü. Tegan, daha çok fotoğraf çekimi olduğunu söylemişti, ama bu bile kötüyken, daha kötüleri de vardı.

Dışarıda Vincent, Welderman'ın arabasının arkasındaki açıklığa ulaştı. Yavaş hareket ediyor, olabildiğince yerden ilerliyordu. Welderman hâlâ direksiyon başındaydı. Stocks her zamanki gibi açık kapısının önünde duruyor, sigarasını kapıdan uzak tutuyordu. Vincent şoför tarafındaki arka tekerleğe vardığında supabı açıp lastiğin havasını boşaltmaya başladı.

"Sanırım bunu daha önce de yapmış," dedim usulca.

"Vincent'ın yapmadığı şey yok," dedi Libby. "Ama acele etmesi gerekiyor."

Tek istediğim lastiği tamamen indirmemesiydi. Yola çıkabilecekleri kadar sağlam, yola dayanamayacak kadar inik olmalıydı. Her şey yolunda giderse, şehrin yolunu yarılamadan jant, lastiği yemeye başlardı. Libby çevreyoluna çıkmadıkları sürece bunun işe yarayacağından emindi. Çakıl ve toprak yolda, muhtemelen asfalta çıkana kadar inen lastiği fark etmeyeceklerdi ki o zaman bile Welderman bir terslik olduğunu hissedene kadar arabayı sürmeye devam ederdi.

Aşağıda Kristina'nın Finicky'ye bir şey dediğini duydum. Oğlanlar onunla dalga geçercesine cıvıldaştılar.

"Onları çok fazla oyalayamayacak," dedi Libby. "Vincent'ın acele etmesi gerekiyor."

Ama bu iş aceleye getirilecek türden değildi. Vincent işini bitiremeden diğerleri dışarı çıkarsa, Finicky'nin iki araç arasında çömelmiş, eli lastikteyken, boş boş bakan suratıyla karşılaşması işten bile değildi. Kendi arabası verandadan manzarayı sadece kısmen kapatıyordu.

Ön kapının açıldığını duyduk, ardından tel kapı gıcırdadı.

"Olamaz." Elimi sıkıyordu.

Sesi Vincent da duymuş olmalıydı. Supap kapağını takıp hemen Camry'nin altına daldı. Stocks başını kaldırdığından, sigarasının ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Adam birkaç adım atıp durduğunda Vincent aracın altına iyice sindi.

Verandanın ışığı yandı. Sansar ve Çocuk arabaya ilerliyordu. Tegan'ın kamerası, Sansar'ın boynunda asılıydı. Welderman arabadan inip arka kapıyı açtı ve Finicky'yle birkaç kelime sohbet etti. Ardından tekrar direksiyon başına geçti. Stocks izmariti yere atıp topuğuyla ezdikten sonra yerini aldı. Bir saniye sonra yola çıktıklarında Chevy'nin sol arka tarafı bir parça eğik görünüyordu.

"Zarf kimde?"

"Çocuk aldı," dedi Libby.

Zarfta ihtiyacımız olan yedek parçaların listesi, beş yüz dolar nakit ve Çocuk'un mağazada zarfı vereceği kişiye yazılmış bir not vardı. Parçaları adrese gönderirseniz, zahmetiniz karşılığında beş yüz dolar daha ödeyeceğiz. Malların doğrudan ahıra götürülmesi talimatıyla Finicky'nin adresini vermiştik. Aynı zamanda Tegan'ın seksi bir fotoğrafını eklemiştik. Bu Paul'ün fikriydi. "Tegan'ın bir ahır köşesinde kendisini beklediğini düşünen bir erkek, hayallerine direnemez. Nabzı atan bütün erkekler böyledir," diyordu.

Libby iç çekti. "Yedek parçacı yerine benzin istasyonuna giderlerse yandık."

"Garaj gece vakti kapalı. Sansar'a hava pompasını bozmayı öğrettim. Yedek parçacıya gideceklerdir... Gidecek başka yer yok."

"Yedek lastiği olabilir ya da birini arayabilir. Belki beyaz araçlı adam yardımlarına koşabilir... Milyonlarca şey ters gidebilir."

Libby haklıydı. Milyonlarca şey ters gidebilirdi. "Panelvandaki adamın bir işi var. Yardım edemez. Hem Welderman'ın yardım isteyecek bir tip olduğunu sanmıyorum. İstese bile kimi arayacak? Arka koltuktaki çocukları nasıl

açıklayacak? Vincent arabalarındaki yedek lastiğin muhtemelen uyduruk olduğunu söyledi. Uzun süre yolculuk yapamazlar. Yani lastiği bu gece tamir ettirmeleri gerekecek."

"Peki, yedek parçacıya gitmeden önce Sansar'la Çocuk'u motele bırakırlarsa?"

"Bu plan işe yaramazsa, başka bir şey deneriz."

"Tegan'ın dediği gibi Bayan Finicky'nin arabasını çalmalıydık."

Bunu konuşmuştuk. Aslında bayağı bir tartışmıştık. Ama işe yaramazdı. "O araba hepimizi almaz. Çalındığı ihbarını yapınca hepimizi birden geri getirirler. Hepimizin gitmesi gerekiyor, yoksa hiçbirimiz bir yere ayrılmıyoruz. Plan bu. Kamyonu bilmiyorlar. Ne arayacaklarını bilmezlerse, bir şansımız olur."

"Belki sadece ikimiz kaçmalıyız. Vincent'la Kristina kaçarsa şaşırmam."

Ah, bunu nasıl da isterdim... Şimdi geriye bakınca, keşke evet deseydim. Keşke o anda elele tutuşup evden çıkmanın bir yolunu bulup ahırdaki para dolu çantayla birlikte geceye karışsaydık. Sadece ikimiz... O sırada neden tereddüt ettiğimi bilmiyorum, belki de Libby'yle aynı sebeptendi. Herkese, birlikte gitmeye söz vermiştik. Sansar'la Çocuk kendi başlarına kaçmayı deneyemeyecek kadar küçüktü. Hepimiz çocuktuk. Birbirimize ihtiyacımız vardı. "Nerede büyüdüğümü hatırlıyor musun?"

Libby başını salladı. "Simpsonville'de gölün yanındaki evde."

"Ayrı düşersek, beni orada bulmanı istiyorum." Adresi söyledikten sonra ezberlediğine emin olana kadar tekrarlamasını istedim. "Bir şekilde oraya gideceğim ve seni bekleyeceğim."

Gülümsedi.

Gülümsemesine bayılıyordum.

Bacaklarım uyuşmuştu. Ağırlığımı diğer ayağıma verdiğimde kırık koluma korkunç bir acı saplandı. Dayanılmazdı. Şeker

gibi Tylenol hapı yutuyordum. Finicky daha güçlü bir ilaç kullanmama izin vermiyordu.

Libby fark etmiş olmalı ki saçlarımı okşadı. "İyileşiyor mu?"

"Biraz," diye yalan söyledim. Bana her dokunduğunda kalbim dans ediyordu. Herhalde Libby de bunun farkındaydı. Kızlar doğuştan mı böyleydi, yoksa kendilerinden daha büyük ve akıllı kızlardan mı böyle şeyleri öğreniyorlardı? Üzerine bir iki beden küçük gelen pamuklu bir elbise giymişti, o yüzden etekleri, olması gerekenden daha kısaydı. Baktığımı gördüğünde bile çekiştirme zahmetine girmedi. Hangimizin yüzünün daha çok kızardığından emin değilim.

"Sana bir şey gösterirsem, kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?"

Başımı salladım.

Elimden tutup koridordan beni odasına götürdü, sonra kapıyı sessizce kapattı.

76

Poole

5. Gün • 22:08

Elleri kelepçeli olduğu halde arabayı Poole kullanıyordu. Yeşil çantayı karıştırırken Porter tabancayı bırakmamıştı. Gözlerini deli gibi bir Poole'a, bir dönecekleri köşeyi söylemek üzere yola çeviriyordu. Çantadan çıkardığı rutubetli gömleği zayıf ışığa tuttu. "Bu gömleği, vurulduğum akşam giyiyordum. Diğerleri de aynı akşam giydiklerim."

"Eldiven taksan iyi olur... Kanıtları bozuyorsun. Ceketimin sağ cebinde eldiven var."

Porter ona aldırmadan çantayı karıştırmaya devam ederken sonunda kamerayı buldu. "Bu benim değil. Hiç böyle bir kameram olmadı. Şu merceğe bak. Çok pahalı olmalı. Ya da o zamanlar pahalıydı. Sence ne kadar eskidir?"

Poole omuz silkti. "Dokunmasan iyi olurdu."

"İçinde film var. Bastırabileceğimiz bir yer bulmalıyız. Fotoğrafları görmemiz gerekiyor." Porter boştaki eliyle sokak tabelasını işaret etti. "Buradan sola dön, sonra kuzeye ilerle."

"Nereye gidiyoruz?"

Ona bakarken Porter'ın alnı kırışmıştı. "Cep telefonun nerede?"

"Cebimde."

"Ver. Hemen."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

"Cebimden alman gerekecek. Kelepçeyle kendim alamam, üstelik elimi direksiyondan ayıramam."

Porter bir süre düşündü. "Hangi cep?"

"Pantolonumun sağ ön cebi."

Porter tabancayı sağ eline alıp namluyu suratına doğrultarak parmaklarıyla telefonu cepten çıkardı. Ekrana baktığında kaşları çatıldı. "Granger aramış. Niye bir şey demedin?"

Poole gözünü yoldan ayırmadı. "Henüz aramaya başlamadılarsa bile beni aramaya başlayacaklardır. Telefonu kırarsan, sinyal kaybolduğu için anında alarm zilleri çalmaya başlar."

Porter mesajların geri kalanına göz attı, sonra telefonu üç kez ön panele çarptı. Cam çatlayınca ortadan kırıp pencereyi açıp telefonu gecenin karanlığına fırlattı.

"Daha yeni almıştım."

Pencereyi kapatan Porter yeniden çantaya döndü. Çıkardığı defterin sayfalarını karıştırdı. "Sence bu ne?"

"Camden Tedavi Merkezi'ne gittin mi?"

Porter gözlerini yola çevirdi. "Queen'den sola dön."

"Soruma cevap ver."

"Neden?"

"Granger'dan sonra Güney Carolina Eyalet Polisi'nden bir Teğmen aradı. Dediğine göre Camden'da bir şeyler olmuş. Kan bulmuşlar."

Porter gözlerini yola dikmişti. "Orada kimseye zarar vermedim."

"Ama oradaydın."

Porter öne eğildi. "Sola yanaş. Kilisenin önüne park edebilirsin."

Poole büyük kiliseye yan gözle bakıp dümdüz ilerledi. "Tüh."

"Lanet olsun." Porter öfkeden köpürüyordu. "Oyun oynayacak zamanımız yok Frank. Church Caddesi'nden sağa dön. Sonra Cumberland'den tekrar sağa dön. Tur atmamız gerekecek."

"Buraları iyi biliyorsun anlaşılan."

"Eski bölgem. Hillburn'le buralarda devriye gezerdik. Aynı sokaklarda dönüp dolaşırsan, sonunda ezberinde kalıyor."

Church'ten sağa dönen Poole, iki küçük parkı geçtikten sonra Cumberland'de tekrar sağa döndü.

"Bankanın önüne park et. Hemen sağda." Porter çantaya uzanıp üç para destesini alıp orta konsola yerleştirdi. "Hayatımda bu kadar çok parayı bir arada gördüğümü hiç sanmıyorum. Banknotlar dolaşıma çıkarılmış, seri numaraları birbirini takip etmiyor. Desteyi tutan bantta banka logosu yok. Muhtemelen birileri bizzat deste haline getirmiş. Banka olsaydı, üzerinde en azından damga olurdu."

"Kimin arabası bu? Çaldın mı?"

"Hemen şuraya park et." Porter, namlunun ucuyla otoparkın en uç köşesini işaret ediyordu. "Sokak ışığının altına."

"İyi fikir. Birinin arabanı çaldığını görmek hiç hoş olmazdı."

"Araba çalıntı değil."

"O zaman nereden buldun? Kiralamadığın kesin. Yoksa hemen fark edilirdi."

"Park et. Motoru kapat."

Poole, Porter'ın gösterdiği yere yanaşıp kontağı kapattı. "Şimdi?"

"Şimdi inip yürüyeceğiz." Porter arka koltuğa uzanıp aldığı siyah deri ceketi üzerine geçirirken tabancasını bir elinden diğerine geçirmeye dikkat ediyordu. Sonunda tabancayı sol cebine soktu. "Cebimdeyken seni her an vurabilirim."

"Kaçmayacağım."

"Umurumda değil." Araçtan inen Porter, şoför tarafına geçip Poole'un kapısını açtı.

Poole hemen kelepçeli ellerini uzattı. "Biri bunları görebilir."

"Büyük talihsizlik olur, o yüzden ceketinin altına saklasan iyi edersin."

Poole arabadan indiğinde Porter bankanın yan tarafını işaret etti. "Binanın kıyısından ilerleyip köşeden sola dön. Hemen arkandayım. Sakın aptalca bir şey yapmaya kalkma."

Banka kapalı olduğu halde içeride ışıklar yanıyordu. Poole pencerelerden birinde nöbet tutan güvenlik görevlisini fark etti. Adam da onları görmüştü. Kaldırımda farklı yönlerde yürüyen bir sürü insan vardı. Yaya trafiği yoğun olduğundan Porter'la Poole herhangi bir şüpheye neden olmayınca adam şöyle bir baktıktan sonra kucağındaki kitabına geri döndü.

"Buradan sola," dedi Porter, binanın kuzey-batı köşesine geldiklerinde.

Poole ara sokağa göz attı. Işık içeri sızıyordu, ama yine de loştu. Ortadan parke taşlı bir kaldırım geçiyordu. Her iki yanına çitler ve saksıda bitkiler sıralanmıştı. Diğer uçta, ağaçların sarkan dalları arasından uzaktaki bir pırıltı dışında bir şey görülemiyordu. "Burada mı vuruldun?"

Porter belinden itti. "Işıktan uzak dur." Ara sokağın yarısına geldiklerinde durmasını söyleyip etrafına bakındı. Önce etraftaki binalara, ardından soldaki çitli bahçeye baktı. "Burada bir restoran vardı," dedi işaret ederek. "Çöp tam burada, duvarın dibindeydi. O zaman ağaçlar bu kadar büyük değildi. Bu saksılara izin vermiyorlardı. Kamyon girebilsin diye ağaç dallarını kesiyorlardı."

"Ne hatırlıyorsun?"

Porter dudaklarını büzüp eğildi ve boştaki eliyle parke taşlarına dokundu. "Buraya düşmüştüm."

"Ne hatırlıyorsun?"

Porter bir an suskunlaştı, sonra geldikleri yöne baktı. "Cumberland'den Sansar denen çocuğun peşindeydim. Yakınında olduğumu fark ettiğini sanmıyorum. Buraya saklandı. Hillburn blokun etrafından dolaştı, Queen tarafından geliyordu. Sansar onu görünce panikleyip döndü. O zamanlar hızlıydım. Şurada neredeyse üstüne atlayacaktım ki beni görünce iyice korktu. Elindeki tabanca patladı. Çöp tenekesine çarpan kurşun sekti, sonra başımın arkasına saplandı. Buraya yığılmışım."

"Her şeyi hatırlıyor musun? Saniyesi saniyesine?"

"Evet. Her saniyesini. Gözlerimi kapattığımda, bir film gibi seyredebiliyorum. Çocuk beni vurmak istememişti. Tabancayı bana doğrultmamıştı bile. Refleksten başka bir şey değildi. Vurulduğumda başımın arkasına sert bir şaplak yemiş gibi olduğumu hatırlıyorum. Aptal gibi öylece duruyordum. Arabaya dönüp hastaneye gidebileceğimi düşünüyordum. Yarama dokunup parmaklarımdaki kanı görünce iki adım abile atamadan bayıldım. Buraya yığıldım."

"Böyle bir şeyi hatırlaman çok tuhaf," dedi Poole. "Beyin böylesi bir travmadan sonra belli anıları gömmeye eğilimlidir."

"Her saniyesini hatırlıyorum..."

"Tıpkı bir film gibi," dedi Poole.

"Evet."

"Bir filmi tersine seyretmeye çalışırsan ne olur?"

Porter'ın kaşları çatıldı. "Anlamadım."

Poole, bir zamanlar çöpün durduğu duvara yaklaştı. "Olanları tersine hatırlamaya çalış. Yere düşüp bayıldığın andan başla, olayları geriye sar. Gözlerini kapatman işini kolaylaştıracaktır."

"Gözlerimi kapatmayacağım."

"Kaçmayacağım."

"Diyorsun."

"Bence denemelisin. Gözlerini yum. Konuşarak yardımcı olacağım."

"Gözlerimi kapatmıyorum." Porter'ın parmakları cebindeki tabancayı kavramıştı.

Poole sokağı baştan sona kolaçan ettikten sonra ona baktı. "Tamam, şöyle yapalım. Hillburn'ü ilk ne zaman gördün?"

"Hillburn blokun etrafını dolaşıp Queen tarafından geldi."

"Bunu söylemiştin. Şimdiye kadar en az üç kez neredeyse birbirinin tıpatıp aynı cümleyi kurdun. Metro'da söylediklerini, daha birkaç dakika önce tekrar söyledin."

"Çünkü öyle oldu," dedi Porter.

"Kafandaki filmde, sokağa girerken Hillburn'ün elinde silah var mıydı? Sansar'ın elindeki silahı ilk ne zaman fark ettin? Sen tabancanı çıkarmış mıydın? Dediğine göre Sansar bir torbacıydı. Hangi noktada üstündeki uyuşturucudan kurtulmaya çalıştı? Kaçarken bunu hep yaparlar."

"Ben... Emin değilim."

Poole üstelemeye devam etti. "Sokağa girdiğinde Hillburn bir şey dedi mi? Polis olduğunu söyleyip çocuğa silahını bırakmasını söyledi mi?"

"Evet..." diye cevap verirken Porter, bundan pek emin değilmiş gibiydi.

"Bunu gerçekten hatırladığın için mi, yoksa sırf öyle olduğunu düşündüğün ve olanları daha iyi açıkladığı için mi söylüyorsun? Şu anda söylediklerim filmine yeni sahneler ekliyor mu? Mesela sen *polis* diye bağırdın mı? Çocuğa silahını bırakmasını söyledin mi?"

"Evet," derken Porter neredeyse mırıldanıyordu.

"Film değişti, değil mi? Çünkü yeni varsayımlar ortaya attım."

Porter'ın ağzı hafif açık kalmıştı. Duvara, sonra çitli bahçeye baktı.

Poole ona yaklaşıp, "Gözlerini yum," dedi. "Olanları ortasından hatırlamaya çalış... Sokakta koştun, buraya geldin, tam burada, çöpün yakınında durdun ve..."

"Çabuk ol, geliyorlar..."

Porter o kadar sessizdi ki Poole onu duymakta zorlanıyordu. "Ne?"

Porter gözlerini bir anlığına kapatmıştı. Tekrar açtığında Poole'a baktı. "Çocuk... Sansar öyle demişti. *Çabuk ol, geliyorlar*, dedi."

77

Nash

5. Gün • 22.10

Nash kısa bir süre uyudu.

Aslında uyumaya niyeti yoktu. Clair'in kaybolması ya da hastanenin bir yerlerinde başına daha kötüsünün gelmiş olması ihtimali, ölse bile mezardan geri dönmesi için yeterliydi. Kirpiklerini kırpıştırırken başını devriye arabasının camına dayadığını fark etti. Ağzının kenarından süzülen salyası gömleğinde küçük bir göle dönüşmüştü. Emniyet kemerine tutunarak doğrulup ön camdan dışarı bakarken gömleğini düşünüyordu. "Annem bundan hiç hoşlanmayacak."

Ağzından dökülen kelimelerin nedeni hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Kafası darmadağındı. Neyse ki bunu anlayacak kadar aklı başındaydı. Dahası gömleğindeki salya gizini görünce annesinin hiç mutlu olmayacağını çok iyi biliyordu, o yüzden o görmeden temizlemesi gerekecekti.

Tekrar uykuya daldı.

Çok geçmedi. Belki bir iki dakika sonra gözleri tekrar açıldığında araba durmuş, devriye polisi bir şekilde şoför koltuğundan kalkıp bir tür Harry Potter hokkabazlığıyla Nash'ın yanında belirmişti. O sırada sesleri birbirine karışan iki kişinin konuştuğunu fark etti...

"... SARS virüsüne yakalanmış olabilir... Upchurch'ün evine ilk gidenlerdendi. Larissa Biel *ve* Kati Quigley'yle doğrudan temas etti..."

"Neden daha önce getirilmedi?" diye sordu bir kadın. "Virüsün nasıl yayıldığını bilmiyor musunuz? Dışarıda bunun gibi başkaları da var mı? Virüse yakalananlar elini kolunu sallayarak dolaşıyor mu? Saçmalık... Sorumsuzluk... Bana bir sedye lazım!"

Nash tekrar daldı.

Bir sonraki uyanışında bir yataktaydı. Harika yumuşaklıkta bir yatak... Küçük odasının duvarları beyaz perdelerden ibaretti, çeşitli bipleme seslerine, yanıp sönen güzel ışıklar eşlik ediyordu. Beş altı kişi etrafında koşuşturuyordu. Belki sayıları daha fazlaydı. Kimse, olduğu yerde yeterince uzun süre durmadığı için bir süre sonra kimin kim olduğuna aldırmadı. Ama hepsi beyaz giyinmişti ki bu gerçekten tuhaftı, çünkü İşçi Bayramına daha beş ay vardı. Dahası çok konuşuyorlardı. Hem kendi aralarında konuşuyor hem de ona bir şeyler söylüyorlardı. Çok sevilen bir televizyon programındaymış gibi her şeyi izlemekle yetindi. Heyecan vericiydi, ama keşke olan biteni daha kolay takip edebilseydi.

"...ateş için! Ateşini düşürmemiz gerekiyor," dedi biri. Bir kadındı. "Ve serum. Vücudu susuz kalmış."

"Bunları alıyormuş..." Birinin elinde Eisley'nin verdiği ilaç kutusu vardı. Yataktan elin kime ait olduğunu göremedi.

O sırada upuzun sarı saçlar görüş alanına girdi. Kadın ilacı alıp ona baktı. "İyi. Bu iyi." Sonra tekrar kayboldu.

Nash ilacı geri almak için elini uzattı, ama parmakları havada kaldı. Eli ve kolu o kadar ağırdı ki hemen ardından göğsüne düştü.

"Yine bayılıyor."

Gözlerinin üstünde biri parmak şaklattı. Bakımlı tırnaklar. Kırmızı. "Dedektif? Beni duyabiliyor musunuz? Uyanık kalmaya çalışın."

Nash içinden, kısa bir uykudan hemen sonra uyanık kalmak için elinden geleni yapacağını söyledi. Çok yorgundu ve... Kahretsin, çok soğuktu.

78

Günlük

Asi Çocuklar için harika olan Finicky Evi'ne ilk geldiğimde, kızların erkeklerin ya da erkeklerin kızların odasına girmemesiyle ilgili katı bir kural olduğu, evin birkaç düzineden ibaret kuralları arasında sayılmıştı. Buna rağmen Kristina geceyi Vincent'ın odasında geçiriyordu ve Paul, Tegan'la beş dakika yalnız kalabilmek için kurban bile kesebilirdi. (O anda da Paul nerede olduğuna dair de hiçbir fikrim yoktu, ama Tegan'ın odasında olmadığından emin sayılırdım. Bence kız onu bir köpek eniğinden farklı görmüyordu.) Finicky, kuralları çiğneyip çiğnemediğimizi kontrol etmek üzere yukarı hiç çıkmazdı. Yine de gerginliğimin önüne geçemiyor, Libby'nin kapattığı kapıdan gözlerimi ayıramıyordum. Dedikodulara bakılırsa Finicky, uyumasına yardım eden hapları yutmak üzere odasında olmalıydı.

Libby, ışığı azaltmak için köşedeki lambanın üzerine bir bluz attı, sonra yatağının ayakucuna oturmamı işaret etti. Ardından şifonyere gidip en üst çekmeceyi karıştırmaya başladı.

Hiçbirimiz bir çantadan fazlasını getirmemiştik, ama herkesin eşyalarını boşaltıp kendine ait bir alan belirleme zahmetine girdiğini fark etmiştim. Ben hariç. Camden'da benim için hazırladıkları yeşil spor çantası boşalana kadar içindekilerle idare etmiştim.

Sonra her şey yıkanınca, tekrar çantayı doldurmak yerine iki çekmeceyle dolapta küçük bir alanı kullanmaya başlamıştım.

Libby aradığını bulunca yanıma oturdu. Elinde bir kitap vardı.

"Emily Dickinson'ın Bütün Şiirleri?" diye okudum kapağındaki kabartma harfleri parmaklarımla hissederken.

"Şiir sever misin?"

Hiç şiir bilmiyordum. Çoğunlukla çizgi roman olmak üzere iyi bir okuyucu sayılırdım, ama şiir hiç radarıma girmemişti. "Tabii," dedim, çünkü Libby inanılmaz güzeldi ve çiğ kurbağa yemeyi sevip sevmediğimi bile sorsa aynı heyecanla başımı sallar, benden beklediği cevabı verirdim.

"Dickinson muhteşemdir. Kelimeleri su gibi akar. Nasıl desem... Sanki hangi kelimelerin birbiri için yaratıldığını bilir. Yani bir sürü kelimeyi bir torbada sallayıp ortalığa saçsan, nasıl dizeceğini ancak o bilebilir."

"Bulmaca gibi mi?"

Libby başını salladı. "Evet, kocaman bir bulmaca gibi."

"Bakabilir miyim?"

Kitabı verdiğinde sayfaları karıştırdım. Birçoğunun köşesi kıvrılmıştı, her sayfada bazı satırların altı çizilmişti. Ortalarda işaretli bir sayfayı açıp usulca okudum. "O beni aldı nazikçe, ben Ölüme uğrayamadığım için. Sadece biz vardık, bir de ölümsüzlük içerisinde atlı aracın." Kısa bir es verdim. "Ölüm kelimesi neden büyük harfle başlıyor?"

"Bu mısrada iki farklı şey diyor. Bir taraftan, Ölümün onu bekleyen biri ya da bir varlık olduğunu ima ederken, öte yandan ne zaman öleceğini kendisinin belirleyemeyeceğini söylüyor. Ölümden kaçmaya çalışabilir, ama sonuçta Ölüm ona her halükarda uğrayacaktır. Tıpkı hepimiz gibi o da bundan ya da ondan kaçamaz. Ölüm ne zaman isterse gelir. Saklanmaz."

"Arabaya bindiğinde en azından kaçmaya çalışırdım," dedim. Parmağımı sayfada kaydırmayı denediğimde sağ koluma saplanan keskin bir sancıyla yüzümü ekşittim.

Libby'nin elimin üstünden kayan parmağı alçımın üzerinde durdu. "Kırıldığında kolumu yaklaşık bir ay kullanamadım, o yüzden her şeyi diğer kolumla yapmayı öğrendim. Sen de denemelisin. Zor olduğunu biliyorum, ama zorlamazsan kırık daha hızlı iyileşir."

"Örümcek ağından elbise ne demek? Dizelerden birinde geçiyor. Sadece örümcek ağından elbisem, sadece tül atkım... Ne bu?"

Libby kıkırdadı.

"Komik olan ne?"

"Sen. Böylesine derin bir şiirde bile elbisenin neden yapıldığını merak ediyorsun."

"İyi de ne?"

Libby bir an düşündü. "Gösterirsem uslu duracağına söz verir misin?"

Başımla onayladım. Çünkü iyice meraklanmıştım.

Libby ayağa kalktığında kalbimde bir şeyler harekete geçti. Düğmelerini çözdüğü elbisesi ayaklarının dibine düştükten sonra bana yaklaştı. "Sutyenim ve külotum örümcek ağından."

Nefesim boğazımda tıkılıp kalmıştı. Dudaklarımdan bir iniltinin dökülmesine engel olamadım.

İç çamaşırları neredeyse şeffaf sayılabilecek incecik beyaz bir kumaştandı. Bakmamam gerektiğini biliyordum, ama elimde değildi. Gözlerim, çıplak omuzlarının kıvrımından göğüslerine, ikisi de dimdik olmuş göğüs uçlarına kaydı. Neredeyse görülebiliyordu, ama hayal gibiydi. Ardından dümdüz karnına baktım. Sol tarafındaki morluk iyileşmek üzereydi. Nereye baktığımı fark etmiş olmalı ki kasten elini yan tarafına götürüp avcuyla morluğu kapattı. İşaret parmağını külotunun beline takıp birazcık aşağı indirmesi dikkatimi dağıtmaktan başka bir niyet taşımıyordu.

Yüzü kıpkırmızı olsa da bana sırıtarak bakıyordu. "Bunları benim için Tegan seçti. Popom güzel görünecekmiş. Daha önce hiç tanga giymemiştim. Başta biraz rahatsız ediyor, ama artık alıştım. Tegan elbisenin altında iz yapmadığı için en iyi külotun bu olduğunu söylüyor."

Ağır ağır kendi etrafında dönerken beynim allak bullak oluyordu... Gölün kenarında buz gibi sulara atmak için çırılçıplak soyunan Bayan Carter'ı hatırladım. Bayan Carter ve Anne yatak odasında. Aynanın karşısında onu soyan Anne. Yatakta çıplak bacakları birbirine dolanmış yatarken çekilen fotoğraf. O fotoğrafı Dr. Oglesby'den ya da her kimdeyse ondan almam gerekiyordu. Neredeyse çırılçıplak bir şekilde banyodan çıkan Tegan'ı hatırladım... Bütün bu düşünceler bir anda aklıma üşüşmüştü. Sonra tekrar tatlı tatlı gülümseyerek dönüşünü tamamlayan Libby'ye odaklandım.

Parmaklarıyla külotunu işveli bir şekilde indirir gibi yapıyordu. Önüme diz çöküp sokuldu. Elleri sol elimin parmaklarına değdiği, sonra beni kendine çekti. "Yumuşacık bir kumaştır," derken elimi sol göğsüne getirip kumaşı hissetmemi sağladı. Teninin sıcaklığıyla aklımı kaçırmak üzereydim. Vücudumun her santimi gıdıklanıyordu. Avcumu göğüs ucuna bastırdığında gözlerini yumdu. İkimiz de nefes nefeseydik. Elini arkasına götürüp sutyeninin tokasını çözdüğünü fark etmedim. Bir an için oradaydı, sutyen tenine dokunmama engel oluyordu, sonra birden yok olmuştu ve o anda ikimiz bir olmuştuk. Her yerine dokunma, her yerini tatma duygusu, daha önce hiç olmadığı kadar her hücremi sarmıştı. İki eliyle yanaklarımı tuttu, ardından dudaklarımız buluştu. Saçları yanaklarıma ve boynumu gıdıklıyordu. Daha ne yaptığımı fark etmeden öpücüğüne karşılık verdim. Beş dakika. On dakika. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Zaman kavramı artık yoktu.

"Uslu durmamı istemiştin," dedim sonunda, iki nefes arasında.

"Fikrimi değiştirdim. Kızlar bazen fikir değiştirir." Libby kemerimi çözüp kotumun düğmelerini koparırcasına açtı. Dudakları kulağımdaydı, sıcak nefesi yakıyordu. "Daha önce hiç..."

Başımı iki yana salladım.

"Sorun değil."

79

Poole

5. Gün • 22.12

"Neler oluyor?"

Porter sokakta etrafına bakındı, ama aklı başka bir yerdeydi.

Poole usulca yaklaştı. "Cevap vermeden önce bunu dikkatle düşünmeni istiyorum. Söylediklerimi anlamaya çalış. Burada olanları bana defalarca anlattın, çok canlı bir şekilde hatırladığını söyledin. Aynı zamanda vurulma sonucunda beyin kanaması nedeniyle bazı anılarını unuttuğunu da söyledin. Böyle bir yaralanmada sıkça görülen bir yan etki... Ama vurulduğun anı saniyesi saniyesine hatırladığını söylüyorsun." Ağzından çıkacak kelimeleri seçmek için kısa bir süreliğine es verdi. "Kazadan sonra bir hafta komada kaldığını biliyorum. Uyandığında yanında kim vardı?"

"Heather." Porter hiç duraksamadan cevap vermişti.

Poole başını salladı. "Tamam, Heather oradaydı. Başka? Uyandığında odada başka kimse var mıydı?"

Porter yine başını salladı. "Ortağım Hillburn oradaydı. Odanın köşesinde, pencerenin yanındaki bir sandalyede oturuyordu. Sanırım bir süredir oradaydı, orada uyumuş bile olabilir."

"Onu ilk gördüğünde ne yaptı?"

"Dergi okuyordu. Sanırım Heather bir şey söyledi. Dergiyi bırakıp yatağa geldi ve üzerime eğildi. Gülümsedi. Rahatlamış

görünüyordu. Ne zamandır baygın olduğumu, neler olduğunu sorduğumu hatırlıyorum."

"Sonra?"

"Sonra anlattı. Ben arkasında dururken saklanan Sansar'ın çok hızlı davrandığını söyledi. Blokun etrafını dolaşıp sokağın diğer ucundan girmişti. Sansar onu görünce dönmüş, arkadan geldiğimi görünce paniklemiş. Hillburn'ün dediğine göre çocuk irkilince elindeki tabanca patlamış. Kurşun çöp tenekesine çarpıp sekmiş, sonunda kafatasımın arkasına saplanmış." Porter yine daldı.

"Başka? Bir şey daha hatırladın."

"Heather araya girdi. Başkanın kim olduğunu sorunca söyledim. Sonra ondan öncekini sorunca kalakaldım. O sırada içeri giren doktor, Hillburn'e koridorda beklemesini söyledi. Birkaç test daha yapıldı. Dediklerine göre beyin sıvısı bağlantılı retrograd amneziymiş. Kurşunun beynime yaptığı basınç hafıza kaybına neden oluyormuş, zamanla muhtemelen hatırlayacakmışım."

"Peki," dedi Poole başını sallayarak. "Şimdi tekrar sokağa geri dönmeni istiyorum. Uyandığında Hillburn'ün söylediklerini düşünmemeye çalış. Kendi anılarına odaklan. Gördüklerine, duyduğun seslere, sokağın kokusuna odaklan. Burada bir restoran olduğunu söyledin. Çöp nasıl kokuyordu? Gece sıcak mıydı, soğuk muydu? Seni anılarına geri getirecek her şeyi hatırlamaya çalış. Vurulmadan *hemen öncesine* dair neler hatırlıyorsun?"

Porter düşündü. "Sansar'ın peşindeyken Cumberland'den dönüp buraya girdiğimi hatırlıyorum. Sansar tam şurada, çöpün yanında durdu..." Tekrar dalgınlaştı.

"Ne hatırlıyorsun?"

Porter elini kaldırıp onu sustururken gözlerini yumdu ve uzunca bir süre öylece kaldı. Sonra gözlerini aniden açtığında korkmuş görünüyordu. Sokağı baştan sona kontrol etti.

"Ne hatırladın?"

"Sansar'ın burada, çöpün yanında durduğunu hatırlıyorum. Bana döndü, çok hızlı döndü... Ama Hillburn'ü göremiyorum. Sonra tabanca..."

Poole parke taşın üzerine diz çöktü. "Bir şey daha var, değil mi? Sakın kayıp gitmesine izin verme. Unutmadan söyle."

Porter ona döndü. Alnını ter basmıştı. "Sansar'ın elindeki tabancayı hatırlamıyorum. Sanırım bir kameraydı..."

"Seni Sansar vurmadı mı?"

"Ben... Emin değilim. Sanmıyorum. *Çabuk ol, geliyorlar*, demişti... Sonra silah patladı." Porter dalgın bir şekilde tekrar sokakta gözlerini gezdirdi. Doğrulduğunda hızla sokağın başına yöneldi. "Negatifleri bastırmamız gerekiyor."

Peşinden koşarken Poole'un bileklerindeki kelepçeler şıngırdıyordu.

80

Clair

5. Gün • 22.14

Clair uyuyakalmıştı ve bundan hiç mutlu değildi. Hücrelerini işgal edip enerjisine hükmedip onu açlığa terk eden, lanet olası davetsiz virüsten başkası değildi. Artık iyileşmekten umudu kesmişti. Daha önce ateşi hiç bu kadar yükselmemişti. Sanki kutuplarda çırılçıplak kalmıştı, ama aynı zamanda terden sırılsıklamdı. Nasıl terleyebildiğine aklı ermiyordu. Çok susamıştı, muhtemelen vücudu susuz kalmıştı, ama bütün hücreleri çaresizce ihtiyaç duyduğu suyu dışarı atmaya devam ediyordu. Boğazı sadece hastalıktan değil, aynı zamanda bağırmaktan kurumuştu. Kendisini duyan tek kişinin, yan tarafta inleyen adam olduğunda emin olsa da bir şeyler yapıyor olmak adına bağırmak, iyi hissetmesini sağlıyordu. Uykuya dalmadan... Daha doğrusu bayılmadan önce adam sessizleşmişti, ama Clair bayıldığını kendine bile itiraf etmek istemiyordu. Bundan önce adamın çığlıkları dehşet seviyelerine ulaşmış, ardından durularak inlemelere dönüşmüş, sonunda sessizlik gelmişti.

Bir ara siyah maskeli adamın koridordan koroyu dinleyip dinlemediğini merak etmiş, bunun üzerine bağırmayı bırakmıştı. Çektikleri acıdan zevk alan birinin yoz iştahını beslemeye hiç niyeti yoktu.

Odadaki havalandırmayı birkaç saat önce keşfetmişti. Delik muhtemelen öteki tarafta inleyen adamın bulunduğu odayla

bağlantılıydı. İçine sığamayacağı kadar dar olsa da eğildiğinde boğuk hıçkırıkları duyabiliyordu. "Hey? Beni duyuyor musun?"

Hıçkırıklar bir an kesildi, ardından cılız bir ses, "Kimsin?" diye sordu.

Soru karşısında Clair afalladı. Daha önce defalarca konuşmaya çalışmış, bir türlü cevap alamamıştı. Boğazını temizlemeye çalıştığı anda yaptığına pişman oldu. Sanki boğazı rendeleniyordu. "Chicago Metro'dan Dedektif Clair Norton," dedi. "Sen kimsin?"

"Kadın kulağımı kesti. Lanet olası karı kulağımı kesti. Doktora ihtiyacım var."

Kadın?

"Kim? Bizi burada bir kadının tuttuğunu mu söylüyorsun?"

"Eskort servisindeki orospu. Ondan başkası olamazdı zaten. Beni bağlaması sorun değildi, ama sonra başıma bir şeyle vurup bayılttı. Kulağım gitti. Of çok acıyor."

Eskort servisi mi? Bu adam ne diyor böyle?

"Burada olduğunuzu bilen var mı?" diye sordu Clair, ama cevabı duymak istediğinden emin değildi.

"Ben... Nerede olduğumuzu biliyor musun? Langham'daydım. Nerede olduğumu bilmiyorum. Gözümü burada açtım."

"Langham Oteli?"

"Evet. Adamlarım şu anda beni arıyor olmalı, öyle değil mi? Metro'dan olduğunu söyledin. Şu anda beni *arıyorlar* mı? Bir saniye, sen de kilit altındasın. Şu deli karı seni kaçırmadan önce beni aramaya başlamışlar mıydı?"

"Kadın olduğundan emin misin?"

"Sen beni ne zannettin? Tabii ki kadındı. Başka taraklarda bezim yoktur, kadınla erkek arasındaki farkı da iyi bilirim."

Dallama.

Nahoş. Egoist. Clair bu sesi tanıyordu. Ateşi olmasa daha önce tanırdı, ama bu sesi televizyonlarda sayısız kez duymuştu. Eski Chicago aksanı duyulmayacak gibi değildi. "Başkan Milton?"

Adam havalandırma deliğine yaklaşmış olmalı ki sesi de yaklaştı. "Adının Sarah olduğunu söyledi. Tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Genellikle Brandy, Hope, Tiffany gibi isimler kullanırlar. Sarah farklıydı. Çok farklıydı. Gelen diğer kızlara göre biraz yaşlıydı, aslında kadın demeliyim, ama geri göndermedim. Tecrübeli olacağını düşündüm. Belki diğerlerinden biraz daha eğlenceli, biraz daha açık fikirli olabilirdi. Sonra kevaşe başıma vurdu."

Clair, Başkan'dan böyle şeyler duymaya alışık değildi ve yakında ölebileceğini bildiği halde duymamayı çok isterdi. Zaten kendini bok gibi hissediyordu. Kaçıran adam ya da kadın gelip her şeyi sona erdirmeyi önerse, muhtemelen pek direnmezdi.

"Kadın nasıl biriydi?"

Belediye Başkanı homurdandı. "Bilmem. Kısa. Koyu saçlı."

"Sarah ne? Soyadını söyledi mi?"

"Hah. Çok komik. Evet, soyadını söyledi, hatta çocuklarının resimlerini gösterdi. Hayattaki amaçları ve iklim krizi üzerine sohbet ettik. Yemek davetinde değildik Dedektif." Adam birkaç saniye sustu. "Söyleyeceklerim tamamen aramızda kalacak. Her kelimesi. Kimseye tekrarlayamazsın, anlaşıldı mı? Yoksa rozetini elinden alırım. Sadece buradan çıkmamıza yardımı olur diye anlatıyorum."

Clair hareket çekti. Adamın görmeyeceğini biliyordu, ama yine de iyi hissetmişti. "Nasıl bir yerdesin?"

"Taş duvarlar. Beton zemin. Küçük pencereli metal kapı. Yere yakın bir havalandırma deliği var. Zaten oradan konuşuyoruz. Başka havalandırma yok."

Aynen.

"Kulağın hâlâ kanıyor mu?"

"Sanmıyorum. Kadın sardı."

"Sargıyı açma. Yaranın mikrop kapmasını istemezsin."

"Baş üstüne Hemşire Nightingale. Sen buradan nasıl çıkacağımıza odaklan, tıbbi ihtiyaçlarımı kendim hallederim. Herhalde tabancan yoktur?"

"Yok."

"Elbette yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Önemli değil."

"Söyle."

"Önemli değil. Seni kaçırmalarına, silahını alıp buraya tıkmalarına izin vermişsin. Benden daha iyi değilsin. Beni de savunmasız olduğum bir anda ele geçirdiler, durumumdan yararlandılar, ama sen eğitimlisin. Dahası polissin. İşinde iyi olmadığın belli, yoksa bunun olmasına izin vermezdin."

"Sana yardım etmemi hiç kolaylaştırmıyorsun," dedi Clair.

"Ama yardım edeceksin. İşini yapacaksın. Yapmazsan ve buradan çıkabilirsen kendini garsonluk yaparken bulabilirsin."

Clair bu adamla hiç konuşmamış olmayı diliyordu. Çığlık atarken çok daha iyi biriydi. "*Çoğul* konuşuyorsun. Başka birilerini mi gördün?"

Işıklar söndü. Hepsi birden. Oda. Koridor. Havalandırma deliğinin öteki tarafı... Bir kapının açıldığı duyulabiliyordu, ama kendi kapısı değildi.

"Hayır!" dedi Belediye Başkanı. "Yapma! Benden uzak dur!" İlk seferinden çok daha tiz bir çığlık attı. Ama Clair'i dehşete düşüren bu çığlıktan ziyade, çığlığın aniden kesilmiş olmasıydı.

81

Günlük

Bir tıngırtıya uyandık. Aşağıda korkunç bir gürültü vardı. Birinin bağırdığını duyduğumda, önce hayal ettiğimi sandım. Gözlerim kocaman açılırken başta nerede olduğumu kestiremedim. Libby yanımda kıpırdadı. Çırılçıplak bana sokulmuş, bacağını belime dolamıştı.

Welderman bağırıyordu. Biri ağlıyordu. Başta Çocuk olduğunu anlamadım. Pek konuşmazdı. Güldüğünü hiç duymamıştım. Ağladığını hiç duymadığımdan emindim.

"Olamaz," dedi Libby usulca. Doğrulduğunda çarşafla göğüslerini örttü.

Yataktan kalktığımız gibi giyindik. Kapıyı açtığımızda Paul, koridorun karşısında başını kapıdan uzatmıştı. Merdivenlere bakarken bize dönünce bembeyaz kesildiğini fark ettim. Ağzı açık kalmıştı. Gözleri aramızda mekik dokurken bizden dolayı mı, yoksa aşağıdaki gürültüden dolayı mı öyle baktığını kestiremiyordum.

"Neler oluyor?" diye sordum fısıltıyla.

Cevap vermesine fırsat kalmadan Finicky yukarı seslendi. "Herkes aşağı... Hemen şimdi!"

"Of olamaz, hayır," diye kekeledi Paul.

Libby omzumu sıktı. "Notu bulmuş olmalılar. Parayı da. Sıçtık."

"Bize zarar vermezler," diye onu rahatlatmaya çalıştım. "Bize ihtiyaçları var, unuttun mu?"

Pek rahatladığı söylenemezdi.

Tegan ve Kristina esneyerek odalarının kapısında belirdi. Tegan beyaz bir sabahlık giymişti, Kristina bol tişörtü ve pembe şortuylaydı.

"Saat kaç?" diye sordu Tegan.

Paul omzunun üstünden geriye baktı. "Dördü çeyrek geçiyor."

"Hemen aşağı! Kahretsin!" Bu seferki Welderman'dı.

Vincent kapısını açtı. Elinde bir kerpeten vardı.

Kristina hemen gözlerini kıstı. "Onunla ne yapacaksın?"

"Gerekeni." Çocuk aleti kotunun beline sokup tişörtüyle üstünü kapattı, sonra merdivenlere yöneldi.

Hepimiz peşine takıldık. Koridorun yarısına geldiğimizde Tegan kulağıma eğildi. "İyi miydi?"

Libby ona pis bir bakış fırlattı. İkimiz de soruya cevap vermedik.

Herkes aşağıdaki salondaydı. Eh, en azından çoğu.

"Oturun," diye emretti Welderman. "Kimseden çıt çıkmayacak." Ceketinin önü açıktı, omzunun altındaki tabancasını görebiliyordum.

Odaya dağıldık. Libby ve Paul'le birlikte kanepeye oturduk. Kristina'yla Tegan el ele tutuşup bir koltuğa geçti. Başta Vincent ayaktaydı, ama Welderman gözünü üzerine diktiğinde masadan çektiği ahşap bir sandalyeye çöktü. Bir an için kerpetenin belinden düşüp yerde yuvarlanacağını sandım, ama neyse ki öyle bir şey olmadı.

Welderman ve Bayan Finicky, mutfağın eşiğinde duruyordu. Adamın boştaki eli Sansar'ın omzundaydı. Stocks yoktu. Çocuk da yoktu.

82

Poole

5. Gün • 22.41

Otopark boştu, bütün ışıklar sönüktü. Negatifleri bastırma umuduyla uğradıkları üçüncü yerdi.

Arabayı Porter sürüyordu.

Arka sokaktan caddeye fırladıklarında Poole bir an için kaçmayı düşünse de aynı anda direksiyona geçen Porter uzanıp yolcu kapısını açınca bu düşünce anında uçup gitmişti. Adamın kendisine zarar vereceğini sanmıyordu, ama her an bir zarar verebileceğini de aklından çıkarmıyordu. Tavırlarında, kocaman açtığı gözlerinin ardında, delişmen bir hal vardı. Rol yapıyor olabilirdi. Eğer gerçekten garajda bulduğu cesetten sorumluysa, üstünü kapatmak üzere kendine bir hikâye uydurmak için yılları olmuştu. Bu bir şekilde doğruysa, Porter gerçekten bütün ölümlerden sorumluysa, o zaman her an kendisine saldırabilirdi. Ayrıca Poole, gözünü kaçırdığı anda adamın ortalıktan kaybolabileceğini çok iyi biliyordu. Yanında olmak ve ne yaptığını görmek, onu tutuklamak için tek şansıydı. Ve Porter'ı içeri almaya niyetliydi.

Poole, araca binip kelepçeli elleriyle kapıyı kapatırken, o anda aralarında dile getirilmeyen bir güven oluştuğunu hissetmişti. Bu güven duygusunu kullanabilirdi.

Walgreens'in otoparkına girdiler. Burası da kapalıydı.

"Kahretsin," diye söylendi Porter, karanlık tabelaya bakarken.

"Buralarda artık negatif baskı yapıldığından emin değilim. Sanırım baskı için teslim alıp bir yerlere gönderiyorlar."

Porter geri vitese takıp patinaj atarak otoparktan çıkarken az daha beyaz bir Toyota'ya çarpacaktı. "Evimin aşağısındaki sokakta yapılıyor. Heather önemli kareler için dijital kamera kullanmayı reddediyordu. Dediğine göre telefonunun kamerası, 35 milimetrelik makineyle asla bir tutulamazmış. Sanırım buzdolabının kapısında hâlâ bir kupon duruyor."

"Biraz yavaşlaman lazım."

Porter sağ şeride geçerken, eli yarım saniye kadar oyalandıktan sonra sinyal koluna dokunduğunda, arkadaki araba neredeyse otuz saniye boyunca kornaya bastı. "Orada ne ima ediyordun? Yani Hillburn bir şekilde anıları beynime mi yerleştirdi?"

Poole kelepçeli bileğini ovuşturdu. "Buna bilinçaltı telkini deniyor. Beyin uykudan uyanırken çok kısa bir an için bilinçle bilinçaltı arasındaki kapı, ardına kadar açık kalıyor. Hani uyandığında bir an için rüyanın gerçek olduğunu hissedersin ya? Sonra uyuduğunu fark edince aklından geçenleri kurgu olarak kategorize edersin ya da hepten unutursun. Beynin bu bilginin sahte olduğunu saptama yeteneğine sahip, çünkü sonuçta rüyayı beyin üretir. Bahsettiğim kapı aralıkken dışarıdan bir bilgiye maruz kaldığında, kaynağına bakmaksızın beyin hatalı bir sınıflandırma yapabilir. Tam uyanık değilsindir, o yüzden deneyimi hatırlamayabilirsin, ama beynin bilgiyi *anı gibi* saklar. Hipnotizma seanslarında keşfedilen, çoğu bastırılmış cinsel deneyimin aslında hiç olmadığının anlaşılması bu yüzdendir. Terapist, telkine açıkken süjenin zihnine, farkında olmadan sahte anılar yerleştirmiştir. Kasten ya da değil, sen uyanır uyanmaz Hillburn'ün anlattıkları, beynine anı olarak kaydolmuş olabilir."

"Ya da hepsi bir tesadüften ibarettir ve ben şimdi yanlış hatırlıyorumdur."

"Olabilir."

"Ya da hatırlamaya çalıştığımı söyleyerek sana yalan söylüyor, kıçımı kurtarmaya çalışıyorumdur."

Bu dobralık karşısında Poole şaşırdı. "Evet, bu da olabilir."

Telefon çaldı. Porter, sesin oradan gelmediğini fark edemeden orta gözden tek kullanımlık bir telefon çıkardı. Sonra asılan suratını Poole'a çevirdi. "Başka telefonun mu var?"

Poole yalan söylemek için hiçbir neden göremiyordu. "Bir kendi telefonum var, bir de Büro'nun verdiği... Kırdığın FBI telefonuydu."

"Tanrım, seni çırılçıplak soyarak üzerini mi aramam gerekiyor? Ver şu telefonu. Sakın açma. İki parmağınla çıkarıp bana uzat."

Poole söyleneni yaparak Samsung telefonunu ceketinin cebinden çıkardı ve üçüncü kez çalarken Porter'a verdi.

Porter, onun sesini taklit ederek cevap verdi. "Poole."

"Ben Granger. Yanında mı?"

"Hı hı."

"Tamam, bir şey söyleme. Hillburn'ün karısı, Porter'ı televizyondan tanıdı. Weidner'ın cesedinin, dairesinde bulunduğu haberi ülke çapında bütün haber bültenlerinde, o yüzden fotoğrafı yayınlanıyor. Telefonun kapandığında alarmlar devreye girdi. Şu anda bu hattan GPS'i takip ediyoruz. Cumberland'de sana yetişemedik. Geride durmalarını söyledim. Bir helikopter geliyor. Hangi araç olduğunu..."

Porter camını açıp Klondike ve Mortin Avenue kavşağında sarı ışıkta geçerken telefonu dışarı fırlattı. Sonra direksiyonu aniden sağa kırıp geri döndü ve hızla I-526 çıkışına yöneldi.

Tek kullanımlık telefon dönüş sırasında yere düşmüştü. Porter eğilip aldı, sonra Poole'a pis bir bakış fırlatıp bir numara tuşladı. Poole cevap veren adamın sesini tanımıyordu.

"Geliyoruz," dedi Porter.

"Anlaşıldı. Olabildiğince yaklaş."

Porter hemen ardından bir mesaj yazıp telefonu tekrar orta göze attı, sonra Poole'a dönüp kaşlarını çattı. "Bu gerçekten aptalcaydı."

"Sen de aynısını yapardın."

"Kimliğini ver." Boştaki eliyle ceketinin cebinden tabancayı çıkardı.

"Neden?"

"Rozet, kimlik, ehliyet... Hepsini ver. Hemen."

"Sam, bence..."

"Hepsini hemen şimdi veriyorsun!"

Poole, ceket cebinden çıkardığı rozetiyle FBI kimliğini verdi, sonra cüzdanından ehliyetini çıkarıp uzattı.

Porter hepsini camdan dışarı fırlattı.

"Bir hata daha," dedi Poole.

"Anlaşılan son zamanlarda çok hata yapıyorum," dedi ve camı kapatıp gaza bastı. "Dairemde ne buldular?"

Poole, Weidner'ın cesediyle alçı parçalarını anlattı. Hiçbir şeyi saklamıyordu.

Porter, konuşmadan dinliyordu. Gözü sürekli dikiz aynasındaydı. Poole kendi tarafındaki aynadan, onun neye baktığını gördü. Üç araç mesafesinde geriden gelen, bir Güney Carolina Eyalet Polis aracı peşlerindeydi. Ve aracın ne zamandır peşlerinde olduğundan emin değildi.

83

Poole

5. Gün • 22.53

"Kenara yanaş Sam. Kimse zarar görmeden teslim ol."

Porter dikiz aynasına göz attı. Eyalet aracı, dört araba geride kalmıştı, ama hâlâ peşlerindeydi. "Teslim olamayacağımı biliyorsun."

"Masumsan, bu meseleyi çözeriz."

Porter silahı bırakmış iki eliyle birden direksiyonu tutuyordu. Başıyla omzunun üzerinden arkayı işaret etti. "Koltuğun önünde iki dosya var. İkisini birden yeşil çantaya koyup harekete geçmeye hazır ol."

Araç yine hızlanmıştı. Poole emniyet kemerini çözmek istemiyordu.

"Hemen şimdi!"

"Koltuğuma geri dönene kadar bizi öldürmemeye çalış." Poole kemeri çözüp iki koltuğun arasına eğildi. Dosyalar Porter'ın arkasındaydı. Eğildiğinde, iki eliyle öne kapaklandı, sonra arkaya yuvarlanmadan önce tutundu. "Kelepçemi çıkarsan çok daha kolay olurdu."

"Sıkı tutun." Porter direksiyonu aniden sağa kırıp üç şeritlik trafiğin arasından başka bir çıkışa yöneldi.

Poole başını kaldırdığında eyalet aracının aynı manevrayı yapmaya çalıştığını gördü, ama geç kalmışlardı. Çıkışı yakalayamayınca

görüş alanından çıktılar. "Seni takip etmiyorlarsa da artık peşine takılacaklarından emin olabilirsin," dedi. Ardından dosyaları alıp koltuğuna geri döndü. Sağ taraftan Charleston Havaalanı tabelası uçarcasına geçti. "Nereye gidiyoruz?"

"Siktir, siktir, siktir." Porter'ın gözü yine dikiz aynasındaydı. Eyalet aracı yoktu, ama bu sefer Charleston Polisi logolu iki devriye arabası peşlerine takılmıştı. Işıkları sönüktü olsa da bu her an değişebilirdi. Havaalanı yolundaydılar. Hız limiti 30 kilometreye düşünce Porter, limitin biraz üzerinde kalarak yola devam etti. Bazı araçlar uzun ve kısa süreli otopark için rampadan çıkıyordu, her ayrılan arabanın yerine sanki üç araç daha ekleniyordu. Terminallere yaklaşırlarken trafik daha da yoğunlaşınca devriye arabaları geride kaldı. O sırada Charleston Polisi logolu başka bir araba, otuz metre kadar önlerinde beliriverdi. Porter kendi şeridinde, dört yüz metre kadar önlerinde başka bir araç seçebiliyordu. "Bizi kıstırmaya çalışıyorlar," dedi.

"Kelepçeleri çıkarıp silahı bana ver," dedi Poole. "Bana teslim olduğunu söylerim."

Direksiyonun üzerine eğilen Porter'ın gözleri, etraflarındaki araçların üzerinden deli gibi tabelaları tarıyordu. Alnından ter damlarken dudaklarını büzmüştü. Direksiyonu sımsıkı tutan parmak eklemleri bembeyazdı. "Sıkı tutun."

Frene bastığında araç itiraz edercesine savrulunca Poole'un emniyet kemeri göğsüne yapıştı. Arkalarındaki araba tampona bindirmişti. Dahası Poole arkada en az iki arabanın daha çarpıştığını duyabiliyordu. Yan aynadan baktığında aslında yarım düzine aracın birbirine girdiğini fark etti. Birkaç hava yastığı bile açılmıştı. Kornalar ortalığı cehenneme çevirmişti.

Arkadaki trafik dururken arabalar ilerledikçe önleri açılmaya başladı.

Porter bu sefer köküne kadar gazladı. Arkadaki aracın tamponundan koparlarken plastik çatırtıları geliyordu. Sağdaki iki

şeridi geçip özel hangarlara giden çıkışlardan birine girdi. Her saniye biraz daha hızlanıyordu.

"Helikopter," dedi Poole. Doğu yönünden gelen helikopteri görmüştü.

Porter umursamıyormuş gibi görünüyordu. İleride geçidin kapalı olduğu küçük bir nöbetçi kulübesine yaklaşıyorlardı.

Poole suratını ekşitti.

Çarpmalarına ramak kala geçit kalkınca Porter frene bile basmadan yola devam etti.

Helikopter aşağı dalıp yollarını tıkamaya çalıştı, sonra Porter'ın yavaşlamaya niyeti olmadığını anlayınca tekrar havalandı. Aslında Porter hâlâ hızlanıyordu.

Biri hoparlörden bağırıyordu, ama Poole söylenenleri anlamadı.

Porter direksiyonu sola kırdığında ön tekerlekler itiraz edercesine cıyakladı, ardından tekrar asfalta tutundu. Helikopter yerden otuz metre kadar yukarıdan peşlerindeydi.

Poole ileride ışıkları yanıp sönen birkaç aracın yarışırcasına üstlerine geldiğini gördü. "Dur Sam! Dur!"

Porter hızlandı. Aracın burnunu açık bir hangara doğru kırmıştı, hızlanıyordu. Hangarın içindekiler kaçışana kadar da frene basmadı. Ama geç kalmıştı. Hemen el fenerine asılıp arka tekerlekleri kilitledi.

Poole koltuğa sımsıkı yapışmıştı. Hangarın neredeyse tamamını kaplayan jete doğru kayıyorlardı. Beton zeminde Porter tekrar direksiyonu kırınca sağa savrularak hangara dalarken neredeyse takla atacaklardı. Üstlerindeki helikopter kükreyerek yükseldi.

Çok geçmeden, kuyruğunda Talbot Enterprises logosu olan Bombardier Global 5000 model jet hangardan piste çıktı, helikopter hâlâ dönüşünü yapıyordu. Acil durum araçları hâlâ yarım kilometre kadar ötedeyken jetin motorları çığlık attı ve özel uçak uçuş pistine yöneldi. Kimsenin, uçağın kime ait olduğunu öğrenmesine ya da yere indirmesine fırsat kalmadan, havalandılar.

84

Günlük

"Çocuk nerede?" dedim, çünkü başka kimse ne sorabiliyor ne de sormak istiyordu. Welderman omzunu sıkınca Sansar suratını ekşiterek adamdan kurtulmaya çalıştı. Adam daha da sinirlenip başparmağını omzuna bastırırken ateş saçan gözleriyle bana baktı. Sonra boştaki elini cebine atıp Çocuk'a verdiğimiz not kâğıdını çıkardı. "Bu senin fikrin miydi? Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Sansar'ı bırakıp bana doğru bir adım attı. "Kırık kolunla bizim için beş para etmediğinin farkında mısın? Saçmalıklarınla uğraşmaktansa seni parça pinçik edip tarlaya gömmeyi tercih ederim."

Libby'nin elimi tutmaya çalıştığını hissettim, ama buna izin vermedim. Welderman'ın bunu görmesini göze alamazdım. Gerçi adam fark etmese de Bayan Finicky'nin bizi izlediğini unutmuştum. Ama onun görmesini isterdim. Ah, hem de nasıl isterdim. "Evet," dedim. "Benim fikrimdi."

Welderman, gözlerinden ateş çıkacakmış gibi görünüyordu. "Önce motelde ortalığı batırdın, şimdi de bu, öyle mi? Beynine sıkmamam için bana tek bir neden söyle."

Cevap vermedim, çünkü verebileceğim bir cevap yoktu. Ben de kendimi öldürürdüm. Baba beni öldürürdü. Anne kesinlikle öldürürdü. Sorun bendim ve Welderman bunu biliyordu. Sadece neden beni

öldürmediğinden emin olamıyordum. "O küçük pisliği getir!" diye bağırdı Welderman omzunun üstünden geriye bakarak.

Stocks'un gelmesini bekliyordum, ama moteldeki beyaz araçtaki adam Çocuk'u yakasından sürükleyerek içeri getirdi. Gömleğin kumaşı yırtılmıştı, kandan kıpkırmızı olmuştu. Çocuk'un yüzü de kırmızı, mor ve siyahın farklı tonlarıyla doluydu, kan artık kabuk bağlamıştı. Sol gözü şişip kapanmıştı, burnu yamulmuştu.

Herkes nefesini tutarken Tegan adeta hıçkırdı.

Beyaz araçtaki adam, Çocuk'u önümüze çöp gibi fırlatınca Welderman'dan kurtulan Sansar hemen yanına koştu.

Çocuk berbat bir haldeydi. Bacakları tutmuyordu. Düşerken sağ koluyla destek almaya çalıştı, ama güçsüz düştüğünden kolu, eli, parmakları ölü gibi onunla birlikte yere yığıldı. Bir an için onun öldüğünü düşündüm. Ama sonra aksırdı. Hepimize şöyle bir baktıktan sonra sağlam gözü kapandı.

Stocks elinde yeşil bir çantayla içeri girip Welderman'la beyaz araçtaki adama dönmeden önce gözlerini odada gezdirdi. "Kamyon ahırdaydı. Anlaşılan bir süredir tamir etmeye çalışıyorlarmış. Çalışmıyor, ama her an çalıştırabilirlerdi. Artık hiç şansları yok, ama kahretsin... Çok yaklaşmışlar." Çantayı salladı. "Parayı da bulmuşlar. Bunu ön koltukta buldum."

Welderman öfkeli gözlerini Finicky'ye çevirdi. "Bunun olmasına nasıl izin verebildin? Gözünü üstlerinden ayırmaman gerekiyordu. Tek bir işin var, onlara göz kulak olmak. Ama veletler burnunun dibinde eski bir kamyonu tamir edecek kadar zaman bulmuşlar! Kahrolası hapçı!"

Finicky itiraz etmek üzere ağzını açsa da adam ona şans tanımadan elini havaya kaldırdı. "Anahtarlarını istiyorum. Guyon'a kadar kimse buradan ayrılmıyor, anlaşıldı mı? Ne sen ne onlar... Hiç kimse."

Kadının suratı öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Geri gidip randevuyu halletmeniz gerektiğini hatırlatmam mı gerekiyor mu? Hala oradalar."

"Hassiktir!" Welderman öfkeli adımlarla ilerlerken içinden küfürleri saydırmaya devam ediyordu. "Bir bu eksikti!"

"Guyon ne?" Soru Sansar'dan gelmişti. Konuştuğunu sadece birkaç kez duymuştum. Welderman'ın tiradıyla karşılaştırıldığında sesi gerçekten cılız kalıyordu.

"Guyon'un içine edeyim." Welderman ateş püskürüyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti, ağzından tükürükler saçıyordu. Her an Sansar'ı tekmeleyebilirmiş ya da daha beterini yapabilirmiş gibi bir hali vardı. Bunun yerine masanın üstünden Tegan'ın kamerasını alıp yeşil çantaya attı. Sonra çantayı beyaz araçlı adamın göğsüne bastırıp başıyla Sansar'ı işaret etti. "Şunu götür, ikram olduğunu söyle, ortamı yumuşatmak için parayı ver ve geri gel. Başka hiçbir yere uğrama, anlaşıldı mı?"

Beyaz araçlı adam başını sallayıp Sansar'ı yakasından tuttuğu gibi kapıdan dışarı sürükledi.

Onlar gittikten sonra Welderman botunun ucuyla Çocuk'u yan çevirdi, sonra Stocks'a döndü. "Şunun suratına bak. Senin aklın yok mu? Maliyetini senden keseceğim."

Stocks itiraz etmeye hazırlansa da bir şey demedi.

"Çocuk'u yukarı çıkarabilir miyiz?" diye sordum Welderman'a. "Söylediklerini anladık. Bela çıkarmayacağız. Çocukluk ettik. Artık hepimiz anlıyoruz."

Welderman öfkeli bakışlarını Stocks'tan bana ve diğerlerine çevirdi. "Tamam, götürün. Şu anda hiçbirinizi görmek istemiyorum."

Yere eğilip Çocuk'un kalkmasına yardım etmeye çalıştım, ama kırık kolumla yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Vincent da yanıma eğilip Çocuk'u kucakladığı gibi bir şey demeden merdivenlere götürdü. Tegan'la Kristina sandalyelerinden fırlayıp onun peşine takıldı. Biz de onları takip ettik.

Yukarıda Vincent, Çocuk'u yatığına yatırıp başını yastığın üzerine yerleştirdi. O sırada Libby bir kap su ve bir el beziyle geldi. Ardından kırık buruna dokunmamaya çalışarak Çocuk'un yüzündeki

kanı temizledi. Ben bir taraftan kirli kıyafetlerini çıkarıp odanın köşesine yığıyordum. Paul eşikte durmuş bizi seyrediyordu. Tegan'la Kristina onun arkasındaydı. "Hepimizi öldürecekler," dedi Tegan usulca.

"Hayır, öldürmeyecekler. Bizi satacaklar," diye karşılık verdi Vincent. "Guyon işte bu demek."

Beyaz araçtaki adam Sansar'ı arabaya kilitlemiş olmalıydı ki geri dönmüş, aşağıdakilerle tartışıyordu. Şu anda tek dertleri hurdaya çıkan iki çocuktu.

O sırada seslerini bastıran başka bir ses duyduk. Eve bir araba yaklaşırken çakıl taşları lastiklerin altında çatırdıyordu.

Paul hemen pencereye koştu. "Polis!"

Daha kelime ağzından yeni çıkmıştı ki Stocks yukarı koşup tabancasını havaya sallayarak içeri daldı. "Pencereden çekil. Hemen!"

Paul söyleneni yaptı.

Ama ben hâlâ görebiliyordum. Siyah-beyaz devriye arabası, beyaz aracın arkasına yanaşıp durdu. Başta kimse görünmedi.

O sırada evin ön kapısı gıcırtıyla açılıp kapandı. Beyaz araçtaki adam aşağıda belirip yoldan devriye arabasının yanına gitti ve cam indiğinde eğilip şoförle bir şeyler konuştu.

"Çıtınız çıkmasın," dedi Stocks. Namluyu Libby'ye doğrultmuştu, ama gözü bendeydi.

"Kim bu?" diye sordum.

"Kapa çeneni."

"Tanıyorsun değil mi?"

"Kapa çeneni dedim!"

"Bütün polisler işin içinde mi?"

Stocks kabzayı kafama indirecekmiş gibi havaya kaldırdı, ama son anda vazgeçti. Zaten iki çocuk hurdaya çıkmıştı. Daha beter haşat olursam başına ne geleceğini öğrenmek istemiyordu.

Dışarıda beyaz araçtaki adam, devriye arabasının şoförüyle konuşmaya devam ediyordu. Direksiyondaki adamı hayal meyal seçebiliyordum, ama çok uzak ve karanlıktı, o yüzden yüzünü görmem mümkün değildi. Beyaz araçtaki adam birkaç kez başıyla evi işaret etti. Yaklaşık beş dakika sonra da aracın tepesine vurup koşarcasına kendi aracına gitti ve yola dönen polis aracının peşine takıldı.

"Sansar araçta mı?" diye sordu Tegan.

Kimse cevap vermedi. Hepimiz çocuğun araçta olduğunu biliyorduk.

Stocks tekrar konuşmadan önce fren lambalarının iyice uzaklaşmasını bekledi. "Kızlar karşı odaya. Oğlanlar burada kalacak. Kimse gözümün önünden ayrılmayacak."

Vincent'ın, kerpeteni cebinden ne zaman çıkardığını görmedim. Ne zaman savurduğunun da farkında değildim. Adamın başının ardından mide bulandıran bir çatırtı gelene kadar hiçbir şeyden haberim yoktu. Stocks'un gözleri yuvalarında döndü, ardından gürültüyle yere yığıldı.

"Stocks? Orada her şey yolunda mı?" diye seslendi Welderman aşağıdan.

Yerde ölü yatan Stocks'tan gözlerimizi ayıramıyorduk.

85

Nash

6. Gün • 02.18

Nash ilk açtığında, parlak ışıktan kamaşan kurumuş gözlerini, tekrar yumdu. Birkaç kere kirpiklerini kırpıştırıp tekrar açmayı denedi. Ona göre sadece bir iki saniye geçmişti. Başka biri dört saat geçtiğini söyleyebilirdi. Başını çevirince Klozowski'nin yatağın köşesindeki sandalyede uyuduğunu gördü. "Kloz?"

Klozowski aksırıp bir şeyler mırıldandı, ardından tekrar uykuya daldı. Bunun üzerine Nash ayağıyla yatağın ayakucuna vurdu.

Kloz neredeyse sandalyeden düşüyordu. İki yanına tutunup dengesini sağladıktan sonra nerede olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı. Sonra Nash'ın uyandığını görünce ayağa fırladı. "Hemşire! Hemşire!"

"Tanrım, Kloz. Sakinleş." Nash'ın boğazı fena kurumuştu. Konuşurken zorlanıyordu. "Su verebilir misin?"

Kloz hemşireye bir daha seslendikten sonra pembe renkli plastik bir bardağa, yatağın yanındaki masada duran aynı pembe renkteki sürahiden su doldurup Nash'ın dudaklarına götürdü. Suyun yarısı boğazından aşağı süzülürken, diğer yarısı üstüne dökülüyordu, ama Nash umursamadı. Çok susamıştı. Bardağı Kloz'un elinden alıp geri kalanını içti, sonra biraz daha istedi.

Üç bardak içtikten sonra yatakta otururken hemşire içeri girdi. Kırmızı tırnakları ve sarı saçlarıyla kadını hayal meyal hatırlıyordu.

"Tekrar hoş geldiniz Dedektif."

"Gittiğimin farkında değildim."

"Kırk derece ateşle geldiniz. Sizin yaşınızda çok tehlikeli."

"Yürütecime bir uyarı çıkartması yapıştıracağım." Boğazı hâlâ acıyordu, ama suyla biraz daha iyileşmişti.

Kadın espriyi duymazdan geldi. "Sürekli serum, antibiyotik ve Antiviral uyguladık. Artık ne olduğunu anladığımız için de tedavi protokolünü uyguluyoruz."

"SARS virüsü değilmiş," dedi Kloz. "CDC bir saat kadar önce açıkladı. Hepimize tedavi protokolü uygulanıyor." Sandalyenin yanında asılı duran serum torbasını işaret edip ekledi. "İçinde ne olduğunu bilmiyorum, ama kendimi çok daha iyi hissettiğim kesin."

Hemşire elektronik termometreyi Nash'ın alnına tuttu. Sonra göstergeyi kendisine de okuttu. "Otuz yedi, dört. Çok daha iyi."

"SARS değilse neymiş?" diye sordu Nash.

"Son derece bulaşıcı bir grip virüsü. SARS kadar tehlikeli değil, ama tedavi edilmezse insanı yatağa düşüren türden."

Nash anlamaya çalışıyordu. Beyni hâlâ bir parça bulanıktı. "Yani Bishop kimseye SARS virüsü enjekte etmemiş mi?"

Klozowski hemşireye gergin bir bakış fırlattı. "Bize biraz izin verir misiniz?" Kadın başını sallayıp çıktıktan sonra da sesini iyice alçalttı. "Sen uyurken çok şey oldu. Sam'in başı fena halde dertte."

"Weidner'ın cesedi." Nash iyice doğrulmaya çalışırken başının dönmesiyle savaşıyordu.

"Dahası var," dedi Kloz. "Montehugh Laboratuvarı videosunu kare kare inceledim, çünkü virüs gibi bir şey nedeniyle diğerleri gibi karman çormandı. Sam'in gece girerken görüntüsünü

buldum. Kısacık bir bölüm, ışığı arttırmak için kaydı düzeltmem gerekti, ama o olduğuna şüphe yok." Başını eğdi. "Federallerle paylaşmam gerekiyordu. Sam'in bir tür suç ortağı gibi çalıştığını düşünüyorlar. Simpsonville ve buradaki cesetler arasında herkesi öldürmüş olması mümkün değil. Yıllar öncesine dayanan, daha büyük bir skandalın üstünü kapatmaya çalıştığı düşünülüyor. Bu virüs meselesinin de sadece dikkatleri başka yere çekme amaçlı olduğuna inanıyorlar. Belediye Başkanı'nı, ortağının kaçırıp bir yere sakladığını düşünüyorlar."

"Belediye Başkanı'nı duydun mu?"

Kloz'un dudaklarında bir komplocunun sırıtışı belirdi. "Federallerin görüşmelerini izliyordum. Parçaları birleştirdim. Sonra Poole ortadan kaybolunca ve sen de hastalanınca, yukarıdakiler basına gitmeye karar verdi. Artık daha fazla sessiz kalamayacaklardı. Poole bir buçuk gündür kayıp. Durum hiç iyi görünmüyor. Yani o kadar süre geçince..."

"Aman Tanrım."

"Dahası var," dedi Kloz. "Sam'in ortağının Charleston'daki evinde eski bir aracın içine saklanmış başka bir ceset buldular. Anlaşılan yıllardır oradaymış. Henüz kimliği saptanmadı, ama bir çocuk olduğu söyleniyor. Bir oğlan."

Nash çenesini sıvazladı. Tıraş olması gerekiyordu. "Sam'in olayla alakası ne?"

Kloz bulunan çantanın içindekilerden bahsetti. "Poole olay yerini sağlama almaya çalışırken Sam ortaya çıkıp onu silah zoruyla kaçırdı. Görgü tanığı da var. Hillburn'ün dul eşi. Federaller GPS'ten izlerini buldu."

"Şimdi neredeler?"

Kloz, odanın köşesinde neredeyse tavana asılı duran televizyona göz attı. Ses kısıktı ve haber kanallarından biri açıktı. Ekranı, inmek üzere tekerleklerini açan bir jetin titrek görüntüsü

doldurdu. Videonun köşesinde *CANLI* ibaresi vardı. Aşağıdan geçen bantta *4MYMN ŞÜPHELİSİ, TALBOT ENTERPRISE'IN JETİYLE İNİŞE GEÇTİ.* yazıyordu. "Sam bir şekilde, Poole'la Charleston'da bir uçağa bindi ve kimse durduramadan havalandı. Şu anda O'Hare Havaalanı'na iniyorlar. Onları bir ordu bekliyor. Bir yere kaçamayacağı kesin. İçeri tıkacaklar."

Televizyonda uçağın önce arka, sonra ön tekerlekleri piste değdi, ardından yavaşlamaya başladı. Görüntü genişlerken Nash ışıkları yanıp sönen düzinelerce emniyet aracının pistin ucunda beklediğini görebiliyordu. Federaller, yerel polis ve acil durum ekipleri... İki yangın aracı ve bir ambulans... Kamera tekrar uçağa dönmeden önce ekranda Frank'in amiri Hurless görünüp kayboldu.

Nash işte o zaman hatırladı. Yüreği hoplamıştı. "Clair'i buldun mu?"

Kloz başını iki yana salladı. "Henüz bulamadık. Hastane güvenliğiyle elimizden geldiğince arama yaptık, ama herkes hasta, o yüzden pek yardım alamıyoruz. İki üniformalı polis hâlâ kayıp. Yer yarıldı içine girdiler sanki. Komiser Dalton, artık SARS tehlikesi olmadığı için kapıları açacaklarını, arama için içeri ekip göndereceğini ve yerimden ayrılmayıp onları beklememi söyledi."

"Kapıları açamazlar. Clair'i kaçıran kaçacaktır!" Nash bileğindeki yara bandını çıkarıp serum iğnesinden ve tansiyon cihazından kurtuldu.

Klozowski ona aldırmadan televizyona bakıyordu. Uçak durmuştu. Kapı açılıp merdiven mekanik bir şekilde yavaşça indi. Çelik kuvvet ekipleri namlularını, araçlarının etrafından jetin karanlık kapısına doğrultmuştu. Ateş etmeye hazır bir şekilde sessizce içeri dalmaya hazırlanmalarını izledi.

86

Poole

6. Gün • 02.21

"Hadi! Hadi! Hadi!"

Poole, karanlıktan gelen haykırışları duyabiliyordu. Önce dışarıdan, sonra merdivenlerden, ardından küçük uçağın kabininden gelen ayak seslerini duydu. Kendini ses bombasına hazırlamak için ağzını açtı. Patlama sırasında ağızlarını açıp çenelerini gevşetmeyen insanların paramparça olan dişleri ve ısırdıkları dilleri hakkında korkunç hikâyeler dinlemişti. Quantico'daki eğitimini hatırlayınca ağzını gevşemeye zorladı.

Ne var ki patlama olmadı. Sadece ayak seslerinin gümbürtüsü, silahların takırtıları ve üniformaların hışırtıları duyulabiliyordu. En azından dört adamdı. Belki altı. Poole hiçbir şey göremiyordu.

"Bir yolcu! Orta koridor! Etkisiz hale getirilmiş!" diye bağırdı biri.

"Çıkıyoruz!" Bu sefer kapalı bir kapının ardından başkası bağırdı.

"Önce eller!" Bunu söyleyen Poole'dan on adım kadar uzaktaydı."Yavaşça! Önce ellerini göster!"

Kapı omuz darbesiyle açıldığında biri yere çarpıp inledi. Diğeri hemen ardından üstüne devrildi.

Bütün bunlar olup biterken Poole hiçbir şey göremiyordu.

Bot sesleri yanından geçti. Biri uçağın arkasına yürürken sağ dirseğine çarptı. Arkada başka kapılar çatırdıyordu. Tuvaletler?

"Temiz!"

"Temiz!"

"Sam Porter nerede?!?"

Cevap gelmedi.

"Sam Porter nerede?"

"Uçakta değil."

Poole, pilotun boğuk sesini tanıdı. Adamı, yanağı yer halısına bastırılmış halde gözünde canlandırabiliyordu.

Biri gözündeki bağı çözünce, yüzüne doğrulan MP510 tüfeğinin namlusundaki LED ışıkla gözlerini kırpıştırdı. Fener kenara tutulunca çevik kuvvet polisi eğilip ağzındaki bezi çıkardı.

"Ben FBI'dan Özel Ajan Frank Poole," derken Frank konuşmakta zorlanıyordu. Ağzına tıkılan bezden dudaklarının iki kenarı adeta yangın yeriydi. "Bağlarımı çözün." Elleri, kolları, bacakları ve ayakları koltuğa plastik kelepçeyle bağlanmıştı.

"Çavuş?" Yanında duran adam, kapıda duran başka bir polisten emir bekliyormuş gibi bakıyordu. Diğeri yerdeki pilota baktı. Botuyla sırtına bastırıyordu. "Burada ne oluyor böyle?"

"Kalkmama izin verin," diye homurdandı pilot halının üzerinden.

Çevik kuvvet polisi ayağını kaldırıp kalkmasına izin verince pilot, özenle ütülenmiş siyah takım elbisesindeki tozları eliyle silkeledi."Dedektif Porter bize bu adamın 4MYMN soruşturmasında şüpheli olduğunu söyleyip Chicago'ya geri götürmemizi, emniyetin gelip onu alacağını söyledi. Bu sert muamelenizi kınıyorum. Uçağa verdiğiniz her türlü hasardan sorumlu tutulacaksınız."

Frank ateş saçan gözlerle ona baktı. "Sana söylemiştim... Ben bir federal ajanım."

"Kimliğiniz yoktu. Dedektif Porter, söylediğiniz hiçbir şeye inanmamamızı söyledi." Pilot çavuşa döndü. "Dedektif bu adamın son derece tehlikeli olduğunu söyleyip onu bağlamamızı istedi. Biz de ne denildiyse onu yaptık. Telefonum kokpitte. Okumak isterseniz mesajı gösterebilirim."

Çavuş telefonu almak üzere kokpite girdi.

Poole'un yanındaki adam bıçağını çıkarmıştı. Plastik kelepçeleri kesmeye başladı. Poole özgür kaldığı anda uçaktan dışarı fırlayıp merdivenleri indi. Amiri Hurless yarım düzine ajanla kendisini bekliyordu. Açık iletişim hattından içeride konuşulan her şeyi dinlemişlerdi.

Hurless'in yüzü renkten renge giriyordu. Bir şey demesine fırsat bırakmadan Poole, gömleğinin altına sakladığı, iki Camden Tedavi Merkezi dosyasını çıkarıp ona uzattı. "Onu bunlarla yakalayacağız."

87

Clair

6. Gün • 02.38

Yine bir inleme duyuldu.

Yan taraftan Belediye Başkanı'nı duyduğunda Clair uyukluyordu. Başta belli belirsiz bir inlemeydi, ama saniyeler geçtikçe sanki panikliyormuş gibi şiddetleniyordu.

Uykudan mı uyanıyordu?

Adam çığlık attı. Acı dolu korkunç çığlık Clair'in ayılması için yeterliydi. Odanın köşesinde bacaklarını kıvırmış, kollarıyla kendine sarılmış halde yatıyordu. Son çığlıkla ayağa fırlayıp havalandırma deliğine gitti. "Başkan Milton? Ne oldu? İyi misiniz?"

Adam hıçkırdı.

Aşağılık biri bile olsa ağlayan yetişkin bir adamdan nefret etmek zordu. "Barry?" Adamın adını gazetelerden biliyordu, ama dudaklarından dökülürken bile kulağına tuhaf geliyordu.

"Aldı..."

"Neyi aldı?"

Yaklaşık iki dakika boyunca sadece hıçkırıklar duyuldu. "Gözümü," dedi adam sonunda. "Sanırım kadın gözümü aldı. Ben... Emin olamıyorum. Gözüm sarılı, ama canım yanıyor. Of Tanrım... Galiba... Kontrol etmem gerekiyor."

"Gözün bandajlıysa dokunma. Nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemem, ama kadının yaranı temizleyip bir tür antibiyotik vermemiş olması muhtemel. Sargıyı burada çıkarırsan, yaranın enfeksiyon kapmasına neden olabilirsin."

"Bilmem gerekiyor."

Clair ürperdi. Hala üşüyordu, ama eskisi kadar soğuk değildi. Ya ateşi düşmüştü ya da düşmeye başlamıştı. Çok susamıştı. "Sakın dokunma. Ellerin temiz değil."

"Yan taraftaki bant kalkmış. Sadece parmağımı altına sokacağım. Bandajı tamamen çıkarmayacağım." Hıçkırıklarla konuşurken adamın, başına geleceklerden korkan küçük bir çocuktan farkı yoktu.

"Dokunma!"

Başkan sonucu söylemedi. Panik dolu çığlıklar her şeyi anlatıyordu.

88

Poole

6. Gün • 02.28

"Tekrar anlat," dedi Hurless.

Frank, Charleston'da Porter'dan çaldığı dosyanın sayfalarını hızla çevirip okumaya devam etti. Parmağıyla satırları takip ederken bütün kelimeleri adeta hazmediyordu. "Tekrar anlatacak zamanımız yok."

"Sen yine de anlat."

Hala O'Hare Havaalanı'ndaki FBI iletişim aracındaydılar. Kamera ve mikrofonlardan alabildiğine uzaktılar. Basın piste yaklaştırılmasa da dinleme cihazları en az FBI'ınkiler kadar iyiydi. Uzaktan bile görüntü ve ses alabilirlerdi, o yüzden Poole en azından şu anda yanlış bir bilginin dışarı sızması riskini göze alamazdı. Hurless bunu anlıyordu. Poole'la baş başa konuşabilmek için hemen herkesi araçtan indirmişti.

Porter'ın dosyasını okumaya devam ederken Poole, Charleston'da olanları tekrar anlattı.

Sonunda Hurless çenesini sıvazlayıp filtre kaplı camdan uçağa baktı. "Bishop, Chicago saha ofisimizle tam dört kez iletişime geçti. Hepsi farklı numaradan. Yerini bulabileceğimiz kadar uzun konuşmuyor. Teslim olmak için pazarlık yapmaya çalışıyor, ama Metro'da olanlardan sonra güvenliğini sağlayacağımıza inanamıyormuş gibi görünüyor. Porter'ın emniyetin tepelerindeki biriyle

iş birliği yaptığını söylüyor, ama kim olduğunu bilmiyormuş. Kendini güvende hissedene kadar Bishop teslim olmayacak."

"Ona inanıyor musun?"

Hurless omuz silkerken en az Poole kadar yorgun hissediyordu. "İkisini de canlı yakalamalıyız. Gözaltına alıp sonra meseleyi çözmeye çalışmalıyız. Belediye Başkanı'nı, kayıp polisleri ve şu dedektifi bulmamız gerekiyor. Umarım hâlâ hayattadırlar."

"Hangi dedektif?"

"Clair Norton. Yaklaşık yirmi dört saat önce Stroger Hastanesi'nde kayboldu."

Poole, Sam'in kadına asla zarar vermeyeceğini söylemek istedi, ama artık bundan emin olamıyordu. Parmağı okuduğu satırın üzerinde durdu. "Porter, vurulduktan sonraki hafıza kaybının yanı sıra belli başlı psikolojik sorunları yüzünden tedavi görmüş. Psikoz, hatta halüsinasyon söz konusu."

Hurless'in kaşları çatıldı. "Metro dosyasında bunların hiçbiri yazmıyor."

"Charleston dosyasında da görmedim. Böylesi sorunları olan birini asla emniyete geri almazlardı."

"Muhtemelen erişimleri yoktu. Mahkeme kararı ya da Charleston Emniyeti'nin emri yoksa gördüğü tedavi mahrem olarak görülür. Ancak Porter izin verirse o kayıtlara ulaşabilirler."

"Çalışanlardan birkaçı Porter'ı, orada olmayan biriyle konuşurken gördüğünü söylemiş. En az yarım düzine çalışandan bahsediyoruz. Sorduklarında kahverengi saçları omuz hizasında kesilmiş ve Güney Carolina aksanına sahip bir kadınla konuştuğunu söylemiş. Verdiği eşkâl neredeyse Sarah Werner için verdiği tarifle aynı." Poole başını kaldırıp baktı. "Kadının fotoğrafını bulabildik mi?"

Hurless başını iki yana salladı. "Tek bir kare var. New Orleans'ta Jane Doe'yla birlikte mahkeme binasına girerken.

Dairesinde ölü bulduğun kadının, gerçek Sarah Werner olduğunu teyit ettirdik. Porter'ın yanındaki kadınla ilgili hiç görüntü yok."

Poole düşündü. "Kadının doğru kişi olduğuna dair elimizde kanıt var mı ki? Sadece Porter'ın ifadeleri var." Amiri cevap veremeden, kalın dosyada başka bir şey buldu. "Porter'ın Charleston'daki adresi neydi?"

Hurless telefonunu çıkarıp notlarını karıştırdı, sonra adresi bulup okudu.

Poole, işaret parmağıyla hastanın bilgilerini işaret etti. "Peki, bu adres ne?"

"Amirim?" Sağ taraflarındaki iletişim donanımının başında oturan teknisyen konuşmuştu.

"Evet?"

"Özel Ajan Poole'dan, 41. Cadde'de alınan cep telefonu açıldı. Lokasyon belirlendi."

"Neresi?"

89

Porter

6. Gün • 01.01

Özel Ajan Frank Poole'u, Chicago'ya geri götüren uçak piste iniş yapmadan yaklaşık iki saat önce Porter, bir oto yedek parça dükkânının yan tarafındaki küçük otoparkta sıktığı yumruklarıyla durmuş, karşısındaki duvara bakıyordu.

Talbot'un hangarında hızlı çalışmışlardı. Araba durduğu anda üç Talbot çalışanı Poole'u indirdiği gibi uçağa bindirmiş, Porter hangarın arkasında bekleyen Ford F150 model araca yönlendirilmişti. Şoför, eski bir New York Yankees şapkası takan, ak saçları seyrelmiş altmışlarında bir adamdı. Yeşil çanta bagaja atılırken uçak hangardan çıkıyordu. Hemen yola koyuldular. Dikkat çekmek için hiçbir nedenleri yoktu. Porter arabaya bindiğinde şoför sadece bir şeyler homurdanmakla yetinmiş, gözünü emniyet araçlarının yanıp sönen ışıklarından ayırmadan pistten ayrılırlarken Porter, adama teşekkür etmeye çalışmış, adam başını sallasa da adını söylememişti. Muhtemelen bu en iyisiydi. Araba güvenlikten geçip hiçbir karışıklık yaratmadan havaalanından ayrılmış, şoför nöbetçi kulübesindeki görevliye şöyle bir el salladıktan sonra geçip gitmişlerdi. Nöbetçi, Porter'ı fark etmemişti bile, çünkü bir dergiye dalmıştı. Havaalanından çıktıktan sonra Sheraton Oteli'nin otoparkına girip lacivert renkli bir BMW'nin yanında durdular. Porter anahtarları alıp yeşil

çantadan birkaç desteyle şoföre ödeme yapmak istemiş, ama adam yüzüne bile bakmadan elini sallayarak reddetmişti. "Karşılığını aldım," dedi. Sonra Porter'ın başka bir şey demesine fırsat bırakmadan, ters yönde uzaklaşmıştı.

Porter, uzaktan kumanda anahtarla bagajı açıp çantayı içine attı. Yolcu koltuğunda tek kullanımlık bir cep telefonuyla, küçük bir yerel havaalanındaki pilot ekibinin iletişim bilgilerini buldu. Bütün bunları Emory'ye borçluydu. Dahası, kızı bu işe bulaştırdığı için içten içe üzülüyordu. O iyi yürekli kız daha iyisini hak ediyordu. Arabayı çalıştırırken, bütün bunların telafisini yapmak üzere içinden söz vermişti.

Hemen yola çıktı. Talbot uçağı, içinde Poole'la birlikte artık havadaydı. Yirmi dakika sonra Charleston merkezine geri dönmüş, sekiz dakika sonra da otoparka yanaşmıştı.

Yedek parça dükkânını Poole'un cep telefonu çaldığı sırada görmüştü. Tam otoparka girmeye hazırlanırken çalan telefonla vazgeçmişti. İyi ki de vazgeçmişti. Poole'a güvenmek istiyordu, bunu gerçekten istemişti, ama çalan telefon ona güvenemeyeceğinin kanıtıydı.

Dikkatini çeken yedek parçacı olsa da gözünü asıl alamadığı caddenin karşısındaki motel ile hemen yanındaki benzin istasyonuydu. Misket yeşili ve sarı boyalı bina dökülüyordu. Hemen tanımıştı. Porter kendini günlükten tanıdığına ikna etmeye çalışmıştı, ama bunun sadece kısmen doğru olduğunu biliyordu. Burayı tanıyordu. Buraya daha önce gelmişti.

Motelin karşısındaki otoparka girdi, çünkü içinden bir ses böylesinin doğru olacağını söylemişti. Dahası *tanıdık* hissediyordu. Arabadan, gecenin serinliğine çıktığı anda, daha önce aynı yerde durduğunu biliyordu.

Yazı resmen karşısındaki duvardaydı.

Yumruklarını açmadan, yedek parçacının yan tuğla duvarına sprey boyayla yazılan yazıyı okudu.

Senin için kan döktük Sam.

Kelimeleri kafasının içinde duyabiliyordu. Nedenini, nasılını açıklayamıyordu, ama sanki bu beş kelimeyi biri söylüyordu. Kendi sesi değildi. Bishop'ın sesi de değildi. Sesi *tanımıyordu*, ama biliyordu.

Duvardaki kelimelere baktı.

Senin için kan döktük Sam.

Caddenin karşısındaki moteli hatırladığı söylenemezdi. Devriye gezerken buradan yüzlerce kez geçmişti, ama motele çağrıldığını hiç hatırlamıyordu. Bir an gözlerini yumup odaları, lobiyi, hatta buz makinesini hatırlamaya çalıştı. Hiçbir şey hatırlamıyordu. Odalardan biriyle ilgili anıları sadece günlükte okuduklarından ibaretti. Bishop'ın Bernie'yle karşılaştığı ve sonrasında olanlar...

Yoksa o olayla ilgili mi buraya gelmişti?

O dönemle ilgili anıları öylesine bulanıktı ki emin olamıyordu. Daha birkaç saat öncesine kadar, vurulduğu anla ilgili canlı anılara sahipti. Oysa Poole ona bunun bir yalandan ibaret olduğunu kanıtlamıştı.

Caddenin karşısındaki beyaz araç gözünde canlanıyordu. Hatta Stocks'la Welderman'ın Chevy Malibu ile aracın yanına yanaştığını, çocuk yaştaki Anson Bishop'ın arabadan indiğini görebiliyordu.

Yoksa Sansar mıydı?

Tegan?

Kristina?

Libby?

Belki Vincent Weidner.

Gözlerini kapattığında *gördükleri* bir parça ürkmesine neden oldu. O beyaz araç Hillburn'ün olabilirdi. Kaç kere o araca

binmişti? O aracı kaç kere kullanmış olabilirdi? Lanet olsun, kaç kere kullanmak için ödünç almıştı?

Hillburn'ün trençkotunu ödünç aldığı kadar, dedi kafasının içindeki ses. *O çok sevdiğin eski lacivert trençkotu.*

Düşünmemeye çalıştı. Hayır, bunu düşünmek istemiyordu.

Kadın, caddenin karşısındaydı. Porter ne zamandır orada olduğunu kestiremedi. Motelin otoparkında durmuş, öylece kendisini seyrederken koyu renk saçları omuzlarında rüzgârla savruluyordu. Ellerini, giydiği upuzun siyah trençkotun ceplerine sokmuş, kuzey-güney yönünde, hızla gelip geçen araçların ardında, hiç kıpırdamadan öylece seyrediyordu. Porter'ı gördüğü için duygulandıysa bile yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Ciddi yüz ifadesi heykellerden farksızdı.

Sarah Werner.

En azından Sarah Werner olarak tanıdığı kadındı.

Bishop'ın annesi.

Bir katil.

Bir yalancı.

Sessiz, rüzgârda öylece duran bir hayalet.

Kadın bir an gözlerinin içine baktı, sonra Chicago'da kullandığı aynı gümüş renkli Lexus'a binip motelin otoparkından ayrıldı ve gece trafiğine karıştı.

Sam hemen, ödünç aldığı BMW'ye atlarken bir şekilde gözlerini kadından ayırmıyordu. Peşine takıldığında araya bazen üç, bazen dört araba girdiği oluyordu. Kadının arabada yalnız olup olmadığından emin değildi. Yaklaşmaya korkuyordu.

90

Porter

6. Gün • 01.27

Porter, penceresini açıp yola devam etti. Yılın bu zamanında Chicago'da pencere açmak imkânsızdı, ama Güney Carolina'da hava sıcaklığı on beş derecelerdeydi ve serin hava dikkatini toplamasına yardım ediyor, kendini daha canlı hissettiriyordu.

Canlı hissetmeye ihtiyacı vardı, çünkü içinde bulunduğu anın, canlı hiçbir yanı yoktu. Son yirmi dakikadır üzerine düşündüğü halde nedenini kestiremiyordu. Evet, oradaydı, ama aynı zamanda değildi. İnsan, kendi vücudundan çıkıp kendini seyredebiliyorsa, Porter da aynı durumdaydı. Sanki hayatının filmi akarken öylece kenarda durmuş seyrediyordu.

Sarah Werner'ın gümüş renkli Lexus arabası hız sınırlarını aşmamıştı. Aslında sınırın biraz altındaydı. Her dönüşünde sinyal veriyordu, birkaç kez sarı ışığa denk geldiğinde hızlanmak yerine durmuştu. Çevreyoluna çıktıktan yaklaşık on dakika sonra Porter artık gizlice takip etmekten vazgeçmişti. Sarah peşinde olduğunu biliyordu. Hatta bildiğini göstermek için selektör yapmıştı. Şehirde kalsalardı, Porter'ın belki kendini belli etmeme şansı olurdu, ama artık şehirde değillerdi. Önce I-26, sonra 78 numaralı çevreyolunda takip etmiş, ardından girdikleri daha küçük yollarda iz sürmeye çalışmayı bırakmıştı. Her kavşakta arabalar arada bir onları solluyordu. Sonunda tarlaların arasındaki iki şeritli dar yolda yalnız kaldılar.

Yedek parçacının otoparkı gibi bu yol da tanıdık geliyordu. Porter bir kez daha böyle düşünmesinin nedeninin, Bishop'ın günlüğünde okuduğu ayrıntılar olduğuna, kendini ikna etmeye çalıştı ve bir kez daha buraya daha önce gelmiş olabileceği hissini içinden atamadı. Yolcu penceresinden gördüğü yeşil boyası paslanmış iki tahıl silosunu daha önce hiç görmediğine inanmaya çalışsa da aslında görmüştü. Beyninin gerilerindeki küçücük ses, günlüklerde tahıl silolarından hiç bahsedilmediğini hatırlatıyordu.

Sarah, sola sinyal verip asfalt yoldan, iki yanı neredeyse Porter'ın boyuna ulaşan bitkilerle çevrili toprak yola girdi. Burası bir zamanlar mısır, tütün ya da buğday tarlası olabilirdi, ama Tabiat Ana uzun zaman önce ekine el koymuştu. Yıldızlar bile buraları terk etmiş gibiydi. Gökyüzü zifiri karanlıktan ibaretti. Porter farları söndürmeye cesaret edebilse, karanlığın tadını alabileceğini hissediyordu.

O da sola dönüp tekerleklerin altında ezilen taşların çıtırtılarını dinledi. Dört yüz metre kadar önündeki kadın, dönemeçler yüzünden görüş açısından çıkmıştı, ama önemi yoktu. İnanmak istemese de Porter nereye gittiklerini biliyordu.

Toprak yolun sonunda beliren büyük çiftlik evi, beyaz ahşap cephesi ve teneke çatısıyla toprağın derinliklerinden tırmanan bir canavara benziyordu. Önce bacalar, sonra ikinci kat, en sonunda giriş katıyla veranda göründü. Açık bir ağız gibi görünen ön kapının ardında belli belirsiz bir ışık vardı, ama pencerelerin tümü karanlıktı.

Sarah'nın boş arabasının arkasına yanaştığında Porter, bütün pencerelere tahta çakılı olduğunu fark etti. Far ışığı, evin arkasındaki tarlayla, ahırdan geriye kalanlara kadar ulaşıyordu. Ahırın çatısı çoktan uçup gitmişti. Sadece üç duvarı ayaktaydı ve destek almak istercesine birbirlerine dayanmışlardı. Ters yönde esen bir rüzgâr bütün yapıyı yerle bir edebilirdi.

Porter kontağı kapatınca ışık namına geriye sadece açık kapıdan sızan belli belirsiz parlaklık kaldı. Verandanın yer

döşemeleri ayağının altında gıcırdarken arabadan ne zaman çıktığını bile hatırlamıyordu. Vücudunun her hücresi karıncalanıyordu. Nabzı boynunda adeta davul çalıyordu. İçeri girdiğinde bütün sesler sustu. Çekirgelerin şarkısı bile dışarıda kalmıştı sanki.

İçeriyi evin çeşitli yerlerine dağıtılmış düzinelerce mum aydınlatıyordu. Bir süredir yandıkları için çoğu yarıya inmişti. Sarah'nın mumları yakacak kadar zamanı yoktu. Muhtemelen bu işi daha önce halletmişti. Bütün mobilyaların üzerine serilen beyaz çarşaflar, gri renkli kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Porter, kemerli kapının ardındaki salonu gördü. İçerisi, şömine rafında yanan tek bir mum yüzünden gölgelerle doluydu.

Kadının sırtı dönüktü. Diz çökmüştü. Siyah trençkotunu çıkarmıştı. Beyaz bir elbisesi vardı. Başını öne eğmişti. Porter yaklaştığında ellerini önünde birleştirdiğini ve gözlerinin kapalı olduğunu fark etti.

Gümüş bir tepsinin üzerine yerleştirilen üç beyaz kutu yanı başındaydı. Onların da yanında bir sürü siyah ip parçası duruyordu.

Bir de bıçak...

Belli ki mumun ışığı, bıçağı sevmişti.

91

Clair

6. Gün • 01.31

Başkan yine susmuştu.

Clair, onun hâlâ yan tarafta olduğundan emindi, ama adam artık ağlamıyordu ve seslenmelere cevap vermiyordu. Şoka girmiş olması ihtimali yüksekti.

Kapıda siyah maskeli ve kara gözlüklü yüz belirdiğinde pencereye gidip gözlerini dikti. "Kimsin sen?"

Adam ya da kadın başını hafifçe yana eğdi. Sonra eldivenli elini yavaşça kaldırarak pencereye bir şişe su uzattı. Boştaki eliyle de şişeyi gösterip adeta sunum yapıyordu. Sonunda parmaklar Clair'e doğruldu ve kapıdan uzaklaşmasını işaret etti.

Clair'in en son istediği şey bu pisliğe itaat etmekti, ama o su şişesi, Arizona madencilerinin önünde sallanan bir altın küpü kadar değerliydi. Suyun görüntüsü bile kuruyan boğazının acımasına neden oluyordu.

Geriledi.

Kapıdaki, hiç kıpırdamadan şişeyi pencereye tuttu. Hemen ardından parmaklarını büküp daha da gerilemesini istedi.

Clair kapıdan bir adım geriledi.

İki adım.

Üç.

Ateşi düşmüş olabilirdi, ama iyileşmiş olmaktan henüz çok uzaktı. Dizleri boşalıyordu, yüzü ter içinde kalmıştı. Küçücük bir hareketle bile bitkin düşüyordu. Kapıdan girenin üzerine atlasa bile devamını getiremeyeceğinden emindi. Saldırı zamanı henüz gelmemişti.

Parmak odanın köşesini işaret edince bir adım daha geriledi.

O sırada kapıdaki yüz bir anlığına kayboldu.

Kilit tıngırdadı.

Kapı yavaşça açılırken menteşeler inliyordu.

Maskeli, kapı aralığında belirdiğinde Clair, geniş omuzları ve düz göğsü fark etti. Bir erkekti. Bir yetmiş yedi boylarındaydı.

Artık şüphesi kalmamıştı.

Siyah kot pantolon.

Siyah gömlek.

Siyah eldiven.

Siyah maske.

Siyah gözlük.

Adam küçük odaya ulaşıp sağ elindeki şişeyi kapının yanına bıraktı. Sonra koridordan aldığı kahverengi bir kese kâğıdını yine sağ eliyle şişenin yanına koydu.

Kapıyı anahtarla açmamıştı, demek kapı sürgülüydü. Arkada görünen koridor fayanslıydı, ama son derece eski ve bakımsız görünüyordu. Duvarlar soluk bir gri renge boyanmıştı.

"Hala hastanedeyim değil mi?"

Adam, böcek gibi görünmesine neden olan gözlüğün ardından ona baktı, ama cevap vermedi. Bunun yerine koridora gerileyip kapıyı kapattıktan sonra kilidi çevirdi.

Clair, suya doğru emekledi.

92

Porter

6. Gün • 01.48

Porter'ın nefesi, yenik düşmüş gibi dudaklarının arasından kayıverdi. Kadını yerde kıpırdamadan diz çökmüş olarak gördüğünde kendine, *nefes alması* gerektiğini hatırlatmak zorunda kalmıştı, çünkü vücudu beynine ihanet ediyordu. Artık düşünceleri ve eylemleri birbirinden tamamen kopmuştu.

İçeri girip kadına iyice yaklaştı. "Nedir bu?"

"Yuva, Sam. Simpsonville'deki o korkunç olaylardan sonra yaşamak zorunda bırakıldığı *yuva*. Küçük oğlumuzu koruyamadık."

"O *bizim* küçük oğlumuz falan değil."

"Bütün çocuklar gibi sana tapardı."

"Ben Anson'un babası falan değilim. İması bile saçma."

"Sana güveniyordu. Sana inanıyordu. Onun kahramanıydın. Ama oğlumuzu bu cehennemden kurtarmak yerine onu yaktın. Hepsini yaktın."

Porter başını iki yana sallamaya başladığını fark etmedi. Elleriyle odayı işaret ediyordu. "Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Neden bahsettiğini bile bilmiyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Hatırlamaya çalış Sam."

"Denedim. Hiçbir şey yok."

"Ama burayı biliyorsun, değil mi? Burayı hatırlıyorsun? Bu odada durduğunu çok iyi hatırlıyorsun?" Kadın bunları gözlerini açmadan söylemişti. Elleri hâlâ dua eder gibi önündeydi. Hıçkıracak gibi olduğunda kendini tutup bir an sustu. "Anılar su gibi akışkandır. Duvardaki en küçük çatlaklara girip damla damla kaybolabilirler, ama asla yok olmaz, girdikleri yerde yuvalanıp küflenirler; sonra yerlerine sığmayıp bir çatlak bulup tekrar ışığa kavuşurlar. Senin anıların da dışarı çıkmak istiyor. Tek yapman gereken, onlara izin vermek. Anıların şu anda duvarlarını zorluyor."

Porter onun etrafından dolaşırken her adımında halıdan tozlar yükseliyordu. Tam karşısındayken kıpırdamadan durdu.

O sırada kadın, gözlerini açıp başını kaldırdı. Belindeki 38'lik tabancanın kabzasına bakıyordu. "Beni öldürecek misin?"

"Seni neden öldüreyim ki?"

"Diğerleri gibi yani."

Porter silahına davrandığını hatırlamıyordu. Hemen elini geri çekti. Kadının yanındaki boş beyaz kutularla bıçağa bakmamaya çalışıyordu. "Ben kimseyi öldürmedim."

Kadın gülümsemekle yetindi.

Porter dizlerinin üzerine çökerken yüzündeki ifade her saniye biraz daha kararlı bir hal alıyordu. "Seninle ilk kez New Orleans'ta tanıştım. Anson'la ilk kez, Chicago'da 4MYMN kurbanı olduğunu düşündüğümüz bir otobüs kazası olayını araştırmak için çağrıldığımda tanıştım. Her ne yapmaya çalışıyorsan, hepten saçmalık. Yalan. Çocuğunla birlikte sapıkça bir oyun oynuyorsunuz ve ben bu oyunun bir parçası olmayacağım."

Kadının gülümsemesi büyüdü. "Sam, oyunu hepimizden uzun süredir oynayan sensin."

Porter kızardı. "Anson'un babasına ne oldu? Gerçek babasına?"

"Vuruldu Sam. Başından vuruldu."

"Günlükte yazdığı gibi," diye araya girdi Sam.

"Hayır," dedi kadın. "Günlükle alakası yok."

Nefesini salan Porter ayağa kalktı. "Bunu niye yapıyorsun?"

Sarah parmaklarını kenetledi. "Bu odada en son ne zaman durduğunu hatırlıyor musun?"

"Daha önce buraya hiç gelmedim."

Kadın başıyla soldaki koltuğu işaret etti. "Şu koltuğun örtüsünü aç Sam."

"Niye?"

"Çünkü anıların ışığa kavuşmak istiyor. Duymuyor musun?"

Porter başını iki yana sallarken sinirleri iyice geriliyordu. Uzanıp çektiği tozlu örtüyü yere attı. Güdük ahşap ayakları olan berjer koltuk, sarı kadife kaplıydı. Minderden kola ve neredeyse arkalığın yarısına kadar bulaşmış koyu kahverengi lekeyi görülebiliyordu. Biri temizlemeye çalışmıştı, ama Porter bu tür lekelerin çıkmayacağını biliyordu. Her kim temizlemeye çalıştıysa lekeyi dağıtmış, sarmal desenler bırakmıştı. Bu kadar çok kandan sonra yapılabilecek tek şey döşemeyi söküp yakmak, sonra koltuğu başka bir kumaşla döşemekti.

Üstüne bir örtü at ve unut, diye fısıldadı beyninin gerisindeki ses. Bazı şeyleri unutmak iyidir. Burada korkunç bir şey olmuş. Çok fazla kan var.

"Kanepeyi de aç," dedi Sarah usulca.

O daha söylemeden Porter harekete geçmişti. Havaya kalkan toz bulutundan gözleri ve burnu kaşınıyordu.

Kanepedeki leke, koltuktakinden beterdi. Minderler resmen kana bulanmıştı. Porter gerçek rengini öğrenmek istercesine kanepenin kenarına baktı, çünkü koyu kahverengi leke döşemenin her girintisini çıkıntısını işgal etmişti. Burada birinin öldüğüne kuşku yoktu. Belki de birileri ölmüştü. Kan, bir kişiden olamayacak kadar çoktu. Bunu anlayabilecek kadar çok olay yeri görmüştü.

Başka bir örtüye uzandı. Onu çektiğinde bu sefer kırık bir sandalye buldu. Bu da ölüme bulanmıştı. Sonraki örtünün

altından eski bir çalışma masası çıktı. Üzeri faturalar ve kâğıtlarla kaplıydı, dahası her yer korkunç bir olayın kalıntılarıyla doluydu.

Şömine rafındaki mumu alıp duvarlara tuttuğunda kanın damlalar ve çizgiler halinde başka yerlere de sıçradığını fark etti. Üstelik baktıkça manzara daha da kötüleşiyordu. Başta duvar kâğıdı deseni sandığı şeyler çok daha korkunç bir şeye işaret ediyordu. Bu oda ölüm çığlıkları atıyordu. Bu oda çok uzun zaman önce bir katliama tanık olmuştu.

Porter ne olduğunu sormak istiyordu, ama kelimeler boğazına takıldı. Kendini zorlayarak, "Stocks'u yukarıda öldürdüler," dedi. "Bendeki günlükler orada bitiyordu. Sonrasında ne oldu? Burada ne oldu?"

Sarah hemen cevap vermedi. Porter sonunda dönüp baktığında onun ayağa kalktığını gördü. Kemerli kapıya yürüyüp usulca, "Baba, beni affet," dedi.

"Ne?" Boğazına takılan tozlar nedeniyle kelime ağzından oldukça sert çıkmıştı.

"Sorduğumda tek söylediği bu oldu. *Baba, beni affet*," dedi Sarah. "Aynı kelimeleri masanın üzerine bıçakla kazıdı. Senin unutmuş olabileceğini söyledi, ama canını yaksa da yazmaya kararlıydı."

Porter çalışma masasına gidip dolap kapağını açtığında bu kelimeler, kiraz rengi maunda apaçık okunuyordu. Odada, kanın dokunmadığı tek yerdi.

93

Poole

6. Gün • 02.29

Porter'ın dosyasındaki adres, Charleston'ın otuz dakika kadar dışındaki bir çiftlik eviydi. Hala FBI iletişim aracıyla Chicago saha ofisi yolundaydılar. Poole ve Hurless uydu görüntülerini yükledi. Görülecek pek bir şey yoktu. Adres uzaydan bile, terk edilmiş gibi görünüyordu. Kayıtlara göre arazi yirmi dönüm civarıydı. Çiftlik evinin yanı sıra açık arazide bir ahır seçilebiliyordu.

Poole'un cep telefonu çiftlik evine yakın bir sinyal kulesine yakalanmıştı.

Hurless gelen bilgileri Poole'a okumaya başladı. "Yaklaşık on yıldır hiç elektrik kullanılmamış. Tapuya göre su kuyudan kullanılıyormuş. En son buğday ekilmiş, ama bu da neredeyse yirmi yıl önce. Yeni bir bilgi yok."

Tapu Sam Porter adına yapılmıştı.

"Burayı on yedi yıl önce satın almış ve anlaşılan boş bırakmış. Tabii elektrik için jeneratör kullanıyorsa ayrı."

"O sırada Chicago'daydı," diye belirtti Poole. "Mantıklı değil."

"Wisconsin'de yazları gittiğim bir göl kulübem var," dedi Hurless.

"Kimse tatil için çiftlik evi almaz."

"Belki emekliliği için almıştır."

"Olabilir." Poole iç çekti. "Ya da burası da Simpsonville'deki yer gibidir. Porter, Bishop'ın kayıtlarla oynadığını iddia ediyordu."

Karşılarında, yere sabitlenmiş bir sandalyede oturan FBI teknisyeni kulaklığını çıkarıp Hurless'e döndü. "Amirim? Sanırım bunu görmek istersiniz." Ekrandaki donuk bir video karesini işaret ediyordu. "Şu anda Kanal 7'de canlı yayınlanıyor." Düğmeyi çevirdiğinde ses, tavandaki hoparlörlere yansıdı ve Poole gazeteci Lizeth Loudon'un sesini tanıdı.

"*...adını vermek istemeyen bir yetkili Bishop'ın masum olduğunu iddia ettiğini ve Dedektif Nash'ın, partneri Dedektif Sam Porter'ın gizli bir operasyon nedeniyle bu olaya karıştığını söylediğini bildiriyor. Bu sözler henüz teyit edilmese de güvenlik zafiyetinin, hem Anson Bishop hem de Dedektif Porter'ın ortadan kaybolmasına neden olduğu açık. Dedektif Porter'ın nerede olduğu henüz bilinmiyor, ama Anson Bishop'tan az önce bir mesaj aldık.*"

Loudon susup kameraya baktı. Ardından Bishop'ın cep telefonuyla çektiği bir videoya geçiş yapıldı.

"*Başka kime gideceğimi bilmiyorum. Artık kime güvenebileceğimden emin değilim. Sorguya aldıklarında FBI'a her şeyi anlatınca beni koruyup güvenliğimi sağlayacaklarını sanmıştım. Ama bu iş Porter'ı da aştı... Başkalarıyla iş birliği yapıyor. Bir şekilde o insanlar binadaki yangın sistemini çalıştırıp aynı anda bütün kapıları açtı.*"

Bishop sinirle, parmaklarını saçlarından geçirdi, sonra tekrar kameraya baktı. "*Porter beni öldürmeye çalıştı. Sanırım beni dikkat dağıtmak için kullandılar. Oradan çıkmayı başardım, ama kaçmam ve saklanmam gerekiyordu... Başka ne yapacağımı, kime güveneceğimi bilmiyorum.* Federallerin gözetiminde olduğum halde beni neredeyse öldürecekti. *Ben ölene kadar*

Porter durmayacak. Bunu artık çok iyi biliyorum." Bir an için yere bakıp gözlerini tekrar kameraya çevirdi. *"Kendimi basına ve Chicago halkına teslim ediyorum. Başka ne yapabileceğimden emin değilim. Sabah altıda Guyon Oteli'nde olacağım. Porter'ın beni kalabalığın önünde öldüreceğini sanmıyorum. FBI'ın orada olmasını istiyorum. ABD Kolluk Güçlerini orada istiyorum. Beni koruyup güvenliğimi sağlayabilecek herkesi istiyorum. Herkesi. Tek güvenliğim kalabalıklar. Sadece sizlerle birlikteyken güvende olabilirim. Beni önce, Dedektif Sam Porter bulursa öleceğimi biliyorum. Emniyetten güvenilebilecek kimseyi tanımıyorum. Hayatta kalmak için elimden geleni ardıma koymayacağım, ama yardıma ihtiyacım var. Yardımınıza ihtiyacım var. Yarın otele gelmezsem, Porter'ın beni bulduğunu ya da iş birliği yaptıklarının işimi bitirdiğini anlarsınız. Onun dışında beni oraya gelmekten hiçbir şey alıkoyamaz. Hiçbir şey."*

Bishop'ın kameraya bakan yüzü dondu.

Tekrar görüntüye gelen Lizeth Loudon'dan sonra kamera, önünde durduğu otoparka ve arkada yükselen büyük binaya döndü. Yağan kar, çekim ekibinin ışıklarını yakalıyordu. Kadın hafifçe dönüp binayı işaret etti. *"1927'de Mağribi mimarisiyle inşa edilen Guyon* Oteli, *4000 West Washington'daki West Garfield'de bulunuyor. Burası yıllar önce gözden düşen bir semt. Bir zamanlar WFMT radyo stüdyolarına ve Benny Goodman'a ev sahipliği yapan bina, artık restore edilemeyecek durumda. Yıllar içinde tekrar canlandırılmak üzere defalarca el değiştirse de bu girişimlerin hiçbiri başarılı olamadı. 80'li yıllarda Guyon, İnsanlık Habitatı Konferansı için geldiğinde Başkan Jimmy Carter'ı bile ağırlamıştı. Çok geçmeden otel sosyal konuta dönüştürülmeye çalışıldı, ama bu da işe yaramadı. 2005 yılından bu yana bir zamanlar görkemiyle anılan bu Chicago oteli, en az dört kez el değiştirse de hep boş kaldı. Rosenwald Apartmanları'nı yenileyen Chicago'yu Koruma Organizasyonu,*

binayı tekrar canlandırabileceğine inanıyor, ama henüz bir girişimde bulunmadılar."

Kamera tekrar yüzüne döndüğünde Loudon saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "*İki gün önce Metro eski Dedektiflerinden Sam Porter, bu binada yakalanıp federal gözaltına alındı. Sonra kaçan dedektif hâlâ kayıp. Ben şahsen Guyon'da kalıp sabah altıda Anson Bishop'ın teslim olmasını bekleyeceğim. Yaklaşık üç buçuk saat kaldı. Bütün izleyicilerimizi bana katılmaya davet ediyorum. Bu gelişmeleri sonuna kadar birlikte takip edelim. Gelecekseniz, kalın giyinmenizi öneririm. Dahası belki yanınıza yiyecek ve su almanız iyi olacaktır... Semtte çok az dükkân var ve özellikle bu saatte çoğu, kalabalıkları kaldıracak kapasiteye sahip değil.*"

Hurless bembeyaz kesilmişti. "Tanrım."

"Polise saldırmaya hazır bir kalabalık olacak. Halkı bize karşı kışkırtmaya çalışıyor."

Hurless şoföre bağırdı. "Üssü taşıyoruz... Bizi West Garfield'deki Guyon Oteli'ne götür!" Ardından Poole'a baktı. "Bölgeyi çevreleyip bizimkileri bir noktada toplayacağım. Granger'ı ara... O çiftlik evine en yakın olan o. Hemen oraya gitsinler."

Poole başını salladı.

Kendi telefonunu çıkaran Hurless ekledi. "Şehirden ayrılarak emre itaatsizlik ettin. Bu iş bittiğinde, *hesabını* vereceksin. Sakın aksini düşünme." Arkasını dönerken araç hızlanınca tavana tutundu.

94

Porter

6. Gün • 02.02

"Beş, dört, üç..."

Sarah Werner olarak tanıdığı kadın saymaya başladığında Porter hâlâ masanın başındaydı. Öncesinde ikisi de susmuştu. Dolabın kapağına bıçakla kazınmış *Baba, beni affet* kelimelerine bakarken kadın arkadan yaklaşmıştı. Birkaç dakika, belki daha fazlası geçmişti... Porter artık hiçbir şeyi takip edemiyordu, beyni iyice bulanmıştı. Sonra kadın geriye doğru saymaya başlamıştı.

"İki, bir..."

Telefon çaldı.

Porter omzunun üzerinden kadına baktı.

Sarah gülümsüyordu. "Baksan iyi olur."

Ses çalışma masasından geliyordu. Kapağı yukarı kaldıran Porter, çoğu kurumuş kanla birbirine yapışmış kâğıtlar ve faturaları karıştırdı.

Telefon tek kullanımlık gibi görünmüyordu. Üçüncü kez çalmadan önce, ekranda GİZLİ NUMARA ibaresi belirdi. Telefonun arkasına rengi atıp kirle kaplanmış eski bir Charleston Emniyet kartviziti yapıştırılmıştı. Üzerindekiler zorla okunuyordu. Cevap vermek için düğmeye basarken Porter'ın parmağı titriyordu. Telefonu kulağına götürdü. "Bu da ne!"

"Sam, ağzı bozuklar hakkında nasıl hissettiğimi biliyorsun. Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum."

"Anlamıyorum... Burada neye bakıyorum böyle?"

"Evdesin Sam. Yuvana bakıyorsun. Ardında tam bir mezbelelik bıraktın."

"Ben hiç..."

Bishop sözünü kesti. "Hiç oraya gitmediğini söyleme Sam. Hatırlamakta zorlansan bile bu bir yalan. Kendine söylediğin yalanların ötesine geçip gerçeği bulman gerekiyor. Her şey kafanın içinde, beyninin tozlu bölmelerinde. Kötü bir şeyi derinlere gömebilirsin, ama gerçeklerin ortaya çıkma gibi kötü bir huyu vardır. Senin gerçekliğin de ortaya çıkmak istiyor ve sana çok kızgınlar. Hepimizi hayatından attın. Hepimizi sildin. Bizi kan kaybından ölmeye bıraktın."

"Yaralanmıştım, ben..."

"Hepimiz yaralanmıştık Sam."

Porter, odanın hemen her yerine bulaşan kana bakmamaya çalıştı. "Burada kim öldü?"

"Birçok açıdan hepimiz öldük."

"Kartvizitimi nereden buldun?"

Bishop soruya cevap vermek yerine, "Sen, Hillburn, Welderman, Stocks..." dedi. "Kim bilir başka kimler... Öylesine bir pisliğe batmıştınız ki hareket edebildiğine şaşırıyorum. En azından Hillburn şerefiyle intihar etti, günahlarının bedelini ödedi. Peki sen? Pişmanlık duymadan hayatına devam ettin, ölümlerin üzerinden, işkence gören çocukların sırtından kendine yeni bir hayat kurdun. Kaç çocuk? Biliyor musun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum!" diye bağırdı Porter. Bağırmak gibi bir niyeti yoktu, bağırmak istememişti.

"Seni orada gördüm Sam. Hepimiz gördük. Gözlerini üzerinde hissediyor musun? Hepsi etrafında. Duyabiliyor musun? Duyduğunu biliyorum. Yardım için yakaran seslerini duymadığım

tek bir gecem bile yok. Yıllardır Finicky'nin küçük çiftliğine geri dönüp sayamadığım kadar çok kez o odada oturdum. Onlarla birlikte ağladım. Gözlerinin içine baktım. Bir daha hiç yapamayacağımı bildiğim halde Libby'yi kollarıma almak için yanıp tutuştum. Ve bir mucize sayesinde sonunda onu bulduğumda, onu benden sonsuza kadar aldın. Sen ve arkadaşların ona işkence ettiniz, cesedini Mckeen Sokağı'ndaki evde, kendi pisliğinin içine bırakıp gittiniz." Bishop bir es verdikten sonra ekledi. "Kötülük yapma Sam. İntikam yakın. Günahlarının bedelini ödeme zamanın geldi."

Sarah, odanın diğer ucundan ifadesiz bir yüzle onu seyrediyordu. Telefonun diyafonu açık olmadığı halde sessizlikte hepsini olmasa bile Bishop'ın söylediklerini muhtemelen duymuştu. Porter'ın gözleri, yerde duran üç beyaz kutuya, siyah iplere ve bıçağa kaydığında kadın gülümsedi.

Sanki onları görebiliyormuş gibi Bishop sözlerini sürdürdü. "Kutular senin için değil Sam. Senin için ölüm merhamet olur. Sen merhameti hak etmiyorsun. Babalarının günahını çocuklar ödemeli, ancak o zaman baba hak ettiği acıyı çeker. Senden öncekiler gibi senin için ölen çocuğun olmalı, ama çocuğun yok, değil mi Sam? Hayatındaki çocuklar benim gibiler... Finicky ve diğerleriyle birlikte küçük cehennem evindeki çocuklar... O çocuklar yeterince acı çekti. Yine de sevdiklerin var, öyle değil mi? Eh, en azından vardı."

Porter'ın göğsü sıkıştı. "Heather'ı sen mi öldürdün?"

"Bir eş, çocuk değildir, ama sevilen biridir. Yakın, ama yetmez. Yanına bile yaklaşamaz."

Kan beynine hücum ederken Porter'ın şakakları zonkluyordu. "*Heather'ı sen mi öldürdün?*"

Bishop derin bir iç çekti. "Harnell Campbell o akşam dükkânı soymayı planlamıştı. Tek yaptığım, onu arabamla götürmeyi teklif etmek oldu. Aslını istersen, koltukta bırakmış olabileceğim

38'lik tabancayı Harnell pek sevmiş olabilir. O tabanca bir zamanlar dostun Stocks'a aitti, ama bir süredir ona ihtiyacı yoktu ve sevgili Harnell sahipleneceğini söylüyordu, o yüzden vermemek aptallık olurdu."

"Bu doğruysa... Onu niye öldürdün?"

"Temizlik. Baba ortalığı temizlemenin önemini öğretti. Harnell çöptü ve onunla işim bitmişti."

Porter'ın elleri titriyordu, kulakları uğurluyordu. Telefonu her an düşürebilirdi. Gözleri dolarken, "Heather'ın kimseye zararı dokunmadı," diyebildi.

"Heather, ödemenin bir kısmıydı. Birkaç saat sonra ödemenin gerisini de yapacaksın. Belki hesabı kapattığımızda, belki kurbanlar tamamlandığında dostça yollarımızı ayırabiliriz, ama bunu istemezsen seni anlarım. Libby'yi, Sansar'ı, Vincent'ı, Paul'ü, Tegan'ı, Kristina'yı... Herkesi kaybettim. Bugün sen kimi kaybedeceksin?"

Porter konuşmaya çalıştı, ama kelimeler boğazında yumru oluyordu.

"Merdivenlere git Sam. Orada görmen gereken bir şey var."

Porter gitmek istemiyordu, ama başka şansı olmadığını biliyordu. Boşalan dizleriyle sahanlığa doğru giderken Sarah peşinden takip etti. Günlükte yazdığı gibi ikinci kata çıkan merdivenin yan duvarı çerçeveli çocuk fotoğraflarıyla doluydu. Her yaştan kızlar, oğlanlar... Bazıları gülümsüyor, diğerleri öylece kameraya bakıyordu. Bir tanesi dikkatini çekti.

"Gördün değil mi?"

Porter *görmüştü*. Basamakları tırmandı. Duvarın ortalarındaki çerçeve ters asılmıştı. Arkasında siyah kitap harfleriyle *BE10 5b* ve iki büyük harf yazıyordu. Fotoğrafı görmek için çerçeveyi çevirmesine gerek bile yoktu, çünkü ne bulacağını biliyordu.

Çocuğun yüzünü tanıyordu.

Tanrım, o olamaz.

"Arkadaşların o gece Çocuk'u fena hırpaladı, ama sonunda iyileşti," dedi Bishop. "Yıllar içinde aramızda en beceriklinin o olduğunu anladım. Çocukluğunda yaşadığı cehennemden geri dönüp terazinin dengelenmesine yardımcı olacak bir yol buldu, kendisinden ve hepimizden alınanlara sahip çıktı."

Porter gözlerini fotoğraftan alamıyordu. "Başka kimsenin ölmesine gerek yok. Bu işin son bulması gerekiyor."

"Bende sana ait bir şey var Sam," dedi Bishop. "Değerli bir şey. Bir zamanlar birini kurtarmak için o çiftlik evinden Guyon'a gitmeye çalışmıştım. Yeterince hızlı değildim. Bakalım sen hızlı mısın? Guyon çok uzak. Sanırım içten içe senden yanayım. Heather sana olan inancını hiç kaybetmemişti. Son nefesinde bile onu kurtaracağın umuduna sarılıyordu."

Hat kapanınca Porter aşağı basamaktan kendisini seyreden Sarah'ya baktı.

"Hmm, keşke bir uçağın olsaydı," dedi kadın. "Uçak için çok geç."

"Jetle Poole'u gönderdim."

"Talbot'un çalışanları senin için başka bir uçağı Atlantic Aviation'a getirdi, biliyorsun. Bana yalan söyleme Sam. Yaşanan onca şeyden sonra bana yalan söyleyemezsin."

Porter başını iki yana sallayıp bir numara tuşladı. "FBI'ı arıyorum."

"Anson bunu yapmaya çalışacağını söylemişti." Sarah yaklaşıp kendi telefonunu çıkardı. Ekranı birkaç kez kaydırdıktan sonra Porter'a gösterdi. "Gerekirse kendini bir otobüsün önüne atacağını bile söyledi. İşte bu durumda sana bunu göstermemi istedi."

Gösterdiği video şaşırtıcı bir şekilde netti. Görüntü arkadan çekildiği halde Porter anında Clair'i tanıdı. Ses alçaktı, ama

Clair'in iki yumruğuyla bir kapıyı döverken çığlık attığı duyulabiliyordu.

"Elindeki telefonu kapatacaksın ve Chicago'ya varana kadar tekrar açmayacaksın, sonra istediğini arayabilirsin. Öncesinde birilerine ulaşmaya çalışırsan Clair ölür. Anlaşıldı mı?"

Porter gönülsüzce başını salladı.

"Chicago'ya varmadan önce *birini* aramaya çalışırsan Clair'in kutularını bile kimse bulamayacak. Şimdi o telefonu kapat."

Porter söyleneni yaptı.

95

Poole

6.Gün • 03.31

Charleston'da, Grainger'ın ekibini harekete geçirmek için yirmi sekiz dakika, çiftliğe ulaşmak için de otuz bir dakika geçmesi gerekti. Poole aradıktan yaklaşık bir saat sonra, sabah üçü biraz geçerken ekip konum almıştı. Şimdi Guyon Oteli'nin önündeki FBI iletişim aracından olay yerini dinliyorlardı.

"Gwendle, mevzide."

"Jordan, mevzide."

"Suarez, mevzide."

"Ben Michaelson, araba yolundaki aracı görüyorum. TW84R3 Illinois plakalı gümüş bir Lexus. Araç boş görünüyor."

"Evde ışık yok. Kimse görünmüyor."

"Hazırda bekleyin," dedi Grainger. "Porter belki uyuyordur."

Ahırdan geriye kalan harabeyi araştırmış, bir şey bulamamışlardı.

"Yıldız Bir mevzide, Kuzey ve Batı."

"Yıldız İki mevzide, Güney ve Doğu. Görüş açık."

Poole, bu ikisinin keskin nişancı olduğunu biliyordu. Federal keskin nişancılar, iletişim hatlarında isim kullanmazdı. Uydu fotoğraflarına bakılırsa, muhtemelen tarlalarda kuytu bir tümsek bulmuşlardı. Sabahın son karanlığında gece görüş ekipmanı kullandıkları için herhalde hepsi halinden memnundu.

Grainger devreye girdi. "Gwendle, önden git. Suarez, sen kapıyı aç. Jordan, top sende. Geri sayımla birlikte harekete geçin."

"Anlaşıldı."

"Üç, iki, bir, fırla."

"FBI!" diye bağırdı biri.

Poole, kapıyı döven koçbaşının sesini tanıdı. Jordan'ın ağır metalden silindiri, kapıya savurduğunu gözünde canlandırabiliyordu. Ahşap çatırdayıp tatmin edici bir ezilme sesiyle gevşedi. Ardından iki gürültülü patlama duyuldu. Evin girişinden içeri ses bombası atılmıştı. Ardından koşma sesleri ve bağırışlar geldi.

"Hol temiz!"

"Merdivenler temiz!"

"Yemek odası temiz!"

"Yatak odası bir ve iki temiz!"

"Salon... Kıpırdama! Kıpırdama!"

"Diğer yatak odaları ve banyo temiz!"

"Suarez," dedi Grainger. "Ne oldu?"

Cevap gelmedi.

"Suarez?"

Çıt çıkmıyordu.

"Gwendle... Aşağı inip Suarez'e bak!"

O sırada Suarez karşılık verdi. "Salon temiz. Bir ceset var. Kadın. Aman Tanrım." Öğürürken çenesindeki mikrofondan bütün detaylar duyulabiliyordu.

"Ben Jordan. Suarez rahatsız. Bir kadın cesedi var. Otuz ya da kırklarında, söylemesi zor. Kısa kahverengi saç. İnce kumaştan gecelik gibi beyaz bir elbise giymiş. Biri fena deşmiş. Kötü görünüyor. Kulağı ve gözü yok, muhtemelen dili de yok. Üç beyaz kutu, siyah iple bağlanmış. Bunları artık Olay Yeri uzmanları açar. Boğazı kesilerek öldürülmüş. Cesedin yanında bir kasap bıçağı var. Bir şey daha kullanmışlar. Belki neşter. İnce

uçlu bir şey. Her yerine bir şeyler kazılmış. Yüzü, boynu, kolları, görünen her yeri... *kötülüğü görme, kötülüğü duyma, kötü konuşma, kötülük yapma*. Kimlik tespitini... Parmak izlerinden ya da dişlerinden yapmamız gerekecek. Hepsi bu kadar da değil. Odanın her yeri kanla kaplı. Kadının değil, eski bir olay. Tozlandığına göre üzerinden yıllar geçmiş olabilir. Bir şey daha var. Biri çalışma masasına *baba, beni affet* cümlesini kazımış. Neyle yapıldığını bilmiyorum, ortalıkta alet yok. Eski mi, yoksa yeni mi olduğunu söylemek zor."

"Grainger? Ben Gwendle. Yukarıdaki yatak odalarında da kan izleri buldum. Bunlar da aşağıdaki gibi eski. Yeni bir olay değil. Ama çok kan var. Muhtemelen ölümcül."

Poole diyafon tuşuna bastı. "Cesette ya da çevresinde tuz var mı? Kan izlerinin etrafında?"

"Tuz mu?"

"Kadının teninde, kıyafetlerinde... Başka herhangi bir yerde?"

"Bekleyin."

Jordan biraz sonra cevap verdi. "Görünürde tuz yok. Öleli çok olmamış. Ceset hâlâ sıcak. Kan taze."

"Porter?"

"Yıldız bir ve iki," dedi Grainger. "Dışarıda hareket var mı?"

"Olumsuz."

"Olumsuz."

"Ben Gwendle. Duvarlar çocuk fotoğraflarıyla dolu. Merdiven sahanlığında bir çerçeve buldum. Her yeri tozlu ve camdaki izlere bakılırsa biri yeni dokunmuş."

"Fotoğrafı gönderebilir misiniz?" diye sordu Poole.

"Bekleyin."

Saniyesinde Poole'un telefonu cıvıldadı. Ekrandaki küçük oğlanın resmine bakarken yüzü bembeyaz kesildi.

96

Porter

6. Gün • 02.16

Porter arabayı kullanırken Sarah Werner sessizce yanında oturuyordu. Kadın yola bakıyordu, ellerini kucağında kenetlemişti.

Konuşmaya çalışsa da sesi çıkmadı. Gözlerini bir an için bile kırpamıyordu, çünkü kırptığı anda kapıyı yumruklayan Clair'i ya da gözlerinde soru işaretleriyle kendisine bakan Heather'ı görüyordu. Porter karısına en küçük bir yalan bile söyleyemezdi. Heather'ın bir bakışıyla eriyiverir, hiç itiraz etmeden gerçeği söyleyiverirdi.

"Bu akşamdan önce o eve hiç girmedim," diyebildi sonunda. Bunu sadece gözünde canlanan Heather'a değil, kendine ve yanındaki kadına da söylüyordu.

"Bu akşamdan önce o eve girdiğini *hatırlamıyorsun*," dedi Sarah. Gözünü yoldaki sarı şeritlere dikmişti. "Hafızanın yalanlarla dolu olduğunu sen de biliyorsun Sam. O evde bir ömür tükettin. Dr.Whittenberg'ün raporunu okumuştun."

Porter kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun? Sana söylememiştim."

Sarah gülümsedi. "Ben çok şey biliyorum."

"Whittenberg'ün raporu saçmalıktan başka bir şey değil."

"Öyle mi?"

"Rapora göre sen bile gerçek değilsin, sözüm ona çarpık beynimin bir ürünüsün. Bir tür hayalet."

Sarah yine gülümsedi, ama bir şey demedi.

Porter tekrar konuşana kadar yaklaşık iki dakika geçti. "Gerçek misin?"

Sarah uzanıp Porter'ın sağ elini tuttu, sonra göğsüne götürdü. "Gerçek miyim?"

Porter elini çekti. "Kes şunu."

"Gerçek değilsem, New Orleans'ta gerçek Sarah Werner'ı sen öldürmüşsün demektir. Kadının başına sıkıp kanepede çürümeye bıraktın. Bunu hatırlıyor musun Sam? Belki geçmişini karartmaya çalışıyordun."

"Ben kimseyi öldürmedim."

"Sürekli bunu söylüyorsun, ama söylemen, doğru olduğu anlamına gelmez."

"Deniyorum..."

"Neyi deniyorsun?"

"Hatırlamaya çalışıyorum, ama hayatımın o dönemi fazlasıyla bulanık," dedi Porter. "Kitap okurken odanın bir köşesindeki televizyonda oynayan eski bir filmi hatırlamaya çalışmak gibi bir şey. Uzaktaki bir gürültü gibi. Dokunmaya çalıştığımda anılar daha da bulanıyor."

"Dr. Whittenberg raporunda, beyninin seni korumaya çalıştığını söylüyor. Bilincini, geçmişte yaptığın ama kabul etmek istemediğin korkunç olaylardan koruyormuş. Belki cevap budur... Belki yaptığını kabullenmen, kendinle barışman gerekiyordur. Belki o zaman beynindeki bulanıklık dağılır." Kadın kısa bir es verdikten sonra ekledi. "O arka sokakta neler olduğunu hatırlıyorsun. Gerisi de o sokakta."

Porter ona o sokaktan hiç bahsetmemişti. Bundan emindi. "Ben..."

Ne hatırlıyordu?

"Bir çocuğun peşindeydim. Sansar. Cumberland'e park ettim, peşinden koşup çocuğu orada kıstırdım. Hillburn o torbacıyı aylardır yakalamaya çalışıyordu. O..."

"O ne?"

"Çabuk ol, geliyorlar," diye mırıldandı Porter kendi kendine.

"Neden oradaydın Sam?"

"Sansar'ın peşindeydim."

"Öyle mi?"

Porter, orta gözdeki telefona uzandı.

"Kimseyi arayamazsın," dedi Sarah. "Ararsan arkadaşların ölür. Bunu aklından çıkarma. Gözümüz üzerinde Sam. Bugün bir an için bile yalnız olduğunu düşünme."

Porter kimseyi aramayacaktı. Telefonun arkasına yapıştırılmış kartvizite baktı. "Anson bunu nereden buldu?"

"Havaalanı solda," dedi Sarah.

97

Clair

6. Gün • 03.39

Kese kâğıdında bir Snickers paketi, bir portakal ve bir paket fıstık ezmesi krakeri vardı. Şampiyonlara yaraşır bir öğün değildi, ama Clair'in bomboş midesi bayram edecekti. Hepsini yutarcasına yedi. Portakalı sona saklamıştı. Suyun yarısını içerken kusmamak için hızlı yememeye çalışıyordu. Dahası, yemeğe başladığında *açlığını* hissetti ki bu iyiye işaretti. Birkaç saat önce hiç iştahı yoktu. Midesi kasılıp durmuştu ve yemek düşüncesi bile onu rahatsız etmişti. Şimdi acıkması iyiydi.

Hepsini yedikten sonra havalandırma deliğine gitti. "Hala orada mısın?"

Başta cevap gelmedi. Yan taraftan hiç ses gelmiyordu. Başkan konuştuğunda sesi halsizdi. "Evet."

"Adam yiyecek bir şeyler verdi mi?"

"Adam değil, kadın."

"Tarif et."

Başkan nefesini saldı. "Bilmem. Genç görünüyordu. Başta yirmilerinde ya da otuzlarında olduğunu düşündüm, ama daha yaşlı da olabilir. Bazen anlamak zor oluyor. Omuz hizasında koyu kahve saçları var."

"Boyu?"

"Benden bir baş kadar kısa."

Clair gözlerini devirdi. "Senin boyun kaç?"

"Bir seksen."

"Yani kadın elli civarı, öyle mi?"

"Hayır. Daha uzun. Belki bir altmış. Bir yetmiş."

"Göğüsleri nasıldı?"

"Şaka mı? O taraklarda da mı bezin var Dedektif?"

Clair adamın canını yakmak istiyordu. "Göğüsleri var mıydı? Seni kaçıran kadından bahsediyorum. Hani sana yemek veren?"

"Tabii ki vardı. Güzeldi. Daracık siyah elbisesinin altında daha güzel göstermeyi de biliyordu. Vücuduna saygı duyan bir hanım."

"Az önce de daracık siyah elbise mi giyiyordu?"

"Hı? Hayır. Kot pantolon. Siyah kazak ve o korkunç maske."

"Boyu bir altmış mı, yoksa daha mı uzun?"

Başkan bir an için sessizliğe gömüldü. "Dün maskeye rağmen o olduğunu biliyordum.. Ama haklısın. Bu seferki farklı olabilir. Belki bir erkektir. Bilemiyorum. Lanet olası kulağımı kestiler, gözümü oydular. Detaylı not almamı bekleyemezsin."

Clair odada etrafına bakınıp tekrar deliğe eğildi. "Senin tarafta silah olarak kullanabileceğimiz bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

"Sende? Sende ne var?"

"Burada hiçbir şey yok."

Adam yaklaştığında Clair delikten gölgesini görür gibi oldu. Başkan duvara dayanıp sesini alçalttı. "Bir çivi buldum."

"Bana ver."

"Hayatta vermem."

"Buradan çıkmak istiyorsun, değil mi? Çiviyi delikten uzat."

"Kendi çivini bul. Benimkini niye vereyim?" Clair cevap vermeyince ekledi. "Kilidi açmak için kullanacağım."

"Kapın benimki gibiyse kilit yerine sürgü var. Onu açmak için en az iki çiviye ihtiyacın var ve aslına bakarsan çivi, maymuncuk olarak kullanmak için fazlasıyla kalın. Doğaçlama yapmak istiyorsan ataç ya da toka gibi bir şey bulman lazım."

"Eh, bende ikisi de yok, o yüzden çiviyle doğaçlama yapacağım."

"Çivi bende olsaydı, herifin boynuna saplardım," dedi Clair. "Yüzünü deştikten sonra buradan çıkar, senin kapını açar, seni de çıkarırdım. Sana yardım bulurdum. Ama kilitle oynamak istiyorsan, keyfine bak. Sonra gelip beni çıkar. Ama acele et... Kulağını ve gözünü aldığına göre, sırada dilin var. Dilsiz bir politikacı hayal bile edemiyorum."

Havalandırma deliğinden metal bir tıkırtı geldi. Eğilip baktığında paslı çivinin ucunu görebiliyordu.

"Elimden düşmeden al şunu."

Clair çiviyi aldı. On santim boyundaydı. Bu iyiydi.

Hemen ayakkabı bağcıklarını çözüp eline doladı.

98

Porter

6. Gün • 02.18

Charleston Hava Gücü Üssü yakınlarındaki Atlantic Aviation, birçok binayla iki özel piste sahipti. Bu saatte, büyük bölümü tenha görünüyordu. Porter, güvenlikten hızla geçip bekleyen Gulfstream'e yöneldi. Önceki jetten farklı olarak, bunun kuyruğunda Talbot Enterprises logosu yoktu. Aslında uçağın üzerinde, kimlik numarasından başka hiçbir işaret bulunmuyordu. Farları yanıyordu, motorlar uğulduyordu. Merdivende duran pilot üniformalı bir adam Porter'a park edilmiş iki aracı işaret ediyordu. Adam, önceki uçuşta pilot yardımcısıydı. Yüzündeki endişe ifadesi açıkça okunabiliyordu.

Daha kontağı kapatamadan Porter'ın kapısını açarak bekleyen jetin sesini bastırmak için bağırdı. "Federaller Talbot adına kayıtlı tüm uçakları izliyor. Bunu bir arkadaştan ödünç aldık. Sizi Chicago'ya geri götürebilirim, ama indiğimizde kimsenin bizi beklemediğine garanti veremem."

"Emory'nin başını belaya sokmak istemiyorum," dedi Porter. Hala elinde tuttuğu telefonu cebine attı.

Pilot onu omzundan tutup uçağa çıkan merdivenlere yönlendirdi. "Paravanı fark etseler bile Emory'ye ulaşamazlar. Kendisi temiz."

"Peki siz?"

"Ben sadece çalışanım. Bir düzine hesaptan gelen e-posta emirlerini uyguluyorum. Yazışmaların izini sürseler bile, internet batağına saplanırlar. O yüzden endişeli değilim. Sadece masum olduğumu söylerim." Adam başıyla uçağı işaret etti. "Fotoğrafları bastırdım. İçerideler. Oturup kemerinizi bağlayın. Hemen hareket etmemiz gerekiyor."

"O da geliyor," dedi Porter, merdivende arkasına dönerek.

Pilot şaşkın bir ifadeyle baktı. "Kim?"

Sarah gitmişti.

99

Nash

6. Gün • 05.01

"Burada mı çalışıyordunuz?"

Nash, Klozowski'yle, Clair'in Stroger Hastanesi'nde ofis olarak kullandığı küçük odada duruyordu. Hala halsizdi, ama daha iyi hissediyordu. Kolundaki serum hortumunu çıkardığında acildeki hemşire pek mutlu olmamıştı. Dahası yataktan kalkıp gideceğini söylediğinde kadıncağız suratını asmış, güvenliği aramakla tehdit etmiş; Nash de bunun üzerine aramasını, ama acele etmesini söylemiş, bir de herkesin tutulduğu kafeteryaya gelmelerini istediğini eklemişti.

Kimse hastaneden çıkmayacaktı, çıkamazdı. Koridorda yürürken Kloz bildiklerini anlatmış, olan biten her şeyi özetlemişti. Kafeteryaya gitmeden önce de koridordaki küçük ofise uğramışlardı. Nash içten içe Clair'i odada dinlenirken bulmayı dilemişti. Baygın halde bulmayı bile tercih ederdi, ama Clair'den hiç iz yoktu.

Çelik kuvvetten Espinosa'yı üçüncü kez aradı. Cevap alamayınca, "Burada sinyal korkunç," diye homurdandı.

"Halbuki hastanenin hemen önündeler. Kapıya yürüsek daha hızlı iletişim kurabiliriz." Kloz kapıyı açıyordu.

Kafeteryaya geldiklerinde Nash öfkeden yüzünün yandığını hissedebiliyordu.

Kafeterya boştu.

Plastik sandalyelerden birini kaptığı gibi fırlattı. "Kahretsin!"

Masalar bir kenara itilmişti, her yer çöp içindeydi. Sanki salona bomba atılmıştı, ama içerisi boştu.

"CDC karantinayı kaldırdıktan sonra kimseyi tutamazdık." Nash, asansörlere yakın duran siyah adama baktı. Ellilerindeki adam keldi. "Sen de kimsin?"

"Jerome Stout. Güvenlik şefi." Stout gelip elini uzattı, ama Nash tokalaşmadan tekrar boş salona döndü.

"Clair'i her kim kaçırdıysa, çıkıp gitmesine izin verdiğinizin farkında mısın? *Hastanende* en az iki kişi öldürüldü, sonra gözünün önünde çıkıp gitti," dedi Nash."Başına bir şey gelirse, bir şekilde yaralanırsa, sorumlusu sensin."

"Başka seçeneğim yoktu. Ben de sizin gibi emirlere uyuyorum. Burası bir hastane, hapishane değil. Üstelik elimizden geldiğince herkesi kafeteryada tutmaya çalışırken neredeyse ayaklanma çıkacaktı. Herkesin isimlerini ve iletişim bilgilerini aldık."

Nash parmaklarını saçlarından geçirdi. "Ah, iyi yapmışsınız."

Çınlayan asansörden üç güvenlik görevlisi çıktı.

Kafeteryanın karşısındaki koridorda biri bağırıyordu.

Anthony Warnick.

Arkasında en az bir düzine Metro polisi ve iki tam donanımlı çevik kuvvet elemanı vardı. *Espinosa ve Thomas.* Espinosa solgun görünüyordu, ama Nash'ın onu son gördüğünden daha iyi durumdaydı. "İki kayıp polisi bulduk. İkisi de geceyi acilde geçirmiş. Ben de birkaç saat oradaydım, ama artık daha iyi hissediyorum."

"Clair'den bir iz var mı?" diye sordu Nash.

Espinosa başını iki yana salladı. "Hurless bütün odaları aramamızı söyledi. Kendisi federallerle koordinasyonda ve hemen herkes, bu işin ardında kim varsa, hastaneyi sıfır noktası olarak kullandığını düşünüyor. Başkan'ın da burada olduğu düşünülüyor. Başka bir önerin yoksa en üstten başlayıp aşağı ineceğiz.

Bütün çıkışlara adam yerleştirdim. Herkesin kimliğini kontrol ediyoruz."

"Peki, burada tutulanlar?"

"Herkesin kaydını tuttuk. Kimse kaçamadı. Bana güvenebilirsin."

Nash adamın omzunu sıktı. "Teşekkürler."

Espinosa başını sallayıp arkasında bekleyen kalabalık gruba döndü. "Bütün odalar, bütün dolaplar, bütün yatakların altı... Binayı milim milim arayacağız. Tek bir köşe bile atlanmayacak. Kimseye kulak asmayın. Biri sorun çıkarırsa, hemen beni arayın."

"Telsizler iyi çalışmıyor," dedi Nash.

"Cihazlar hep sorunluydu," dedi Stout. Sonra soldaki duvarı işaret etti. "Şu kırmızı telefonları görüyor musunuz? Hastanenin her yerinde bulabilirsiniz. Doğrudan güvenlik ofisine bağlanıyor. Onları kullanırsanız, herkesin koordine çalışmasına yardım ederim. Diyafon falan kullanarak birbirinizle konuşturabilirim."

"Anlaşıldı," diyen Espinosa, bir an için Nash'e baktı, sonra tereddütle, "Bir şey daha var, ama söylemesi kolay değil," dedi. "Son kanıtlar hastanedeki ölümlerden, Belediye Başkanı'nın kaçırılmasından ve dedektifimizin kaybolmasından sorumlu kişinin, doğrudan Dedektif Sam Porter'la çalıştığını ve 4MYMN soruşturmasına dahil diğer ölümlerden sorumlu olabileceğini gösteriyor. Gardını indirme ve gözünü açık tut."

Kalabalıkta mırıltılar yükseldi. Herkes Sam'i tanıyordu.

"Hadi!" diye bağırdı Espinosa. "Hızlı ve organize bir şekilde dağılıyoruz. Herkes gözünü dört açsın!"

Grup dağıldı. Bazıları asansörlere, diğerleri merdivenlere yöneldi. Otuz saniye içinde Kloz ve Nash, Warnick'le baş başa kalmıştı.

"Sizinle kalmam emredildi," dedi adam. "Başkan hâlâ öncelikli."

Nash onu duymazdan gelip Kloz'a baktı. "Bana Clair'in en son görüldüğü yeri göster."

100

Porter

6. Gün • 05.04

Porter, Bishop'ın günlüğünü üçüncü kez okuduktan sonra içinden küfretti.

Stocks öldürüldükten sonra neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Hiçbir taş yerine oturmuyordu. Uçuş boyunca sayfaları tekrar tekrar okumuş, hafızasını tetikleyecek bir şey bulmayı ummuştu. Hiçbir şey bulamamıştı.

Boş kabinde gözlerini dolaştırdı.

Gözümüz üstünde Sam. Bugün bir an için bile yalnız olduğunu sanma.

Siktir git Sarah. Çocuğunu da al git.

Kadın kaçmıştı. Kaçmış olmalıydı. Gözaltına alınma riskini göze alamazdı. En azından jet, iki saat önce pistte harekete geçip havalandığından beri Porter kendini buna inandırmaya çalışıyordu. Pencereden dışarı bakmış, kadının iki aracın arasında bir yere saklanıp saklanmadığını görmeye çalışmıştı. Belki hâlâ BMW'deydi. Uçak kalkana kadar beklemiş olabilirdi.

Alternatif olasılığı kabul etmek istemiyordu. Hayır, bunu yapamazdı.

"Ben deli değilim."

Bunu yüksek sesle söylemek, içini rahatlatmıyordu. Aslında kelimeler daha dudaklarından dökülürken, birinin duymuş olması ihtimaline karşı özel kabinde etrafına bakınmıştı.

Şakaklarını ovuşturdu.

"Biraz uyumam lazım."

İşte bu, kulağa daha az delice geliyordu.

Yanındaki servis tepsisinden son jambon parçasını alıp ağzına attı. Kahvaltı ikram etmişlerdi. Üç haşlanmış yumurta, iki çörek, jambon, sosis, portakal suyu ve bir demlik dolusu kavrulmuş kahve.

Bir şeyler yemenin faydası olacağını ummuştu, ama başı hâlâ fena halde ağrıyordu. Sanki birileri gözlerinin ardından beynindeki anıları çekiştirmeye çalışıyordu. Sinirli bir şekilde dizini hoplatıp duruyordu. Birkaç kez kendini durdurmuştu, ama birkaç dakika sonra dizi tekrar hoplamaya başlamıştı.

Uçak, bulutların üzerine yükseldiğinde kulaklarını açmak için çenesini oynattı. Yakında inişe geçeceklerdi. Bir plana ihtiyacı vardı.

Fotoğraflar, yanındaki küçük masada duruyordu. Bir zarfın içindeydiler. Toplamda üç düzine kadardı. İlk birkaç tanesi, kışkırtıcı bir şekilde poz verip kameraya dudak büzen, kıkırdayan, eteklerini çekiştiren ya da gülen kızların fotoğrafıydı. Herhalde Tegan ve Kristina'ydı, ama Porter bundan emin olamazdı, çünkü ikisini de tanımıyordu.

Anson'un da bir fotoğrafı vardı. On dört, en fazla on beş yaşlarındaydı. Yanında duran kızla parmakları neredeyse birbirine dokunuyordu. Kız kameraya, Anson da kameranın arkasındaki bir şeye bakıyordu. Porter, çiftlik evinin salonunu tanıdı. Mobilyalar, kanepe, köşedeki çalışma masası... Parlak güneş ışığı, kadraja girmeyen bir pencereden odayı dolduruyordu. Kan yoktu.

Henüz yok. Çok yakın.

Fotoğraftaki muhtemelen Libby'ydi. Sol kolunda dirseğine yakın iyileşmeye başlayan birkaç morluk görülebiliyordu.

Karelerden birinde Paul Upchurch kameraya dil çıkarmıştı. Porter'ın tanıdığı adamla arasında hiçbir benzerlik yoktu. Fotoğraftaki çocuk çok daha canlı ve neşeliydi. Chicago'daki insan posasından çok farklıydı. Kel kafasında korkunç bir yara...

Porter duraksadı. Fotoğraf hâlâ elindeydi.

Daha önce Paul Upchurch'le hiç tanışmamıştı. Ne küçükken ne de yetişkinliğinde.

Adamın sonunda nasıl göründüğünü nereden biliyordu?

Düşünceyi aklından kovdu. Nash söylemiş olmalıydı. Belki söyleyen Poole'du. Son zamanlarda bir sürü şey olmuştu. Her şey bulanıktı. Bir saniye... Evet, tabii. Guyon'un lobisinde Bishop söylemişti. Sonra Porter aradığında Clair, Upchurch'ün ne durumda olduğunu anlatmış, en azından Bishop'ın sözlerini tekrarlamıştı. Porter Upchurch'ü hiç görmemişti, ama beyni o konuşmaları gözünde canlandırmasını sağlıyordu.

Finicky'nin fotoğrafına baktı. İşte onu *tanıyordu*, ama kadın fotoğrafta çok daha genç görünüyordu. Bu, Bishop'ın annesi olarak bildiği kadındı. Sarah'yla birlikte hapisten kaçmasına yardım ettiği ve Bishop'ın soğukkanlılıkla öldürmesine tanık olduğu kadın.

Şimdi ödeştik, demişti Bishop kadına.

Sonraki üç fotoğrafta yine Tegan'la Kristina vardı. İlkinde çıplaktılar, açık sarı duvarları olan bir odada yeşil bir yatağın üzerinde birbirlerine sarılmışlardı. Çok küçüktüler. İkisi de kameraya bakıyor, rol yapmaya çalıştıkları halde gözlerindeki korku dolu yakarış görülebiliyordu.

Bir sonraki, Tegan'ın fotoğrafıydı. Bu sefer bir adamın boynuna sarılmıştı. Adam da çıplaktı. Başta Porter onu tanımadı.

Saçları daha uzundu ve hiç ak yoktu. Formda olmasa da Porter'ın tanıdığı adamdan en az yirmi kilo daha zayıftı. Ama kim olduğundan emindi. Fotoğrafın çekildiği tarihte ya belediye meclisindeydi ya da özel sektördeydi. Porter kurumsal hukuk, diye hatırlıyordu. Politikacılarla pek ilgilenmezdi.

Fotoğraflarda hiç tarih yoktu. Chicago'nun en yüksek makamına oturmak üzere yemin etmesinden çok önce çekildikleri kesindi, ama Porter onun Chicago'nun belediye başkanı olduğundan emindi. Fotoğrafta herhalde otuzlu yaşlarındaydı. Tegan'la Kristina da on beş, en fazla on altı yaşında olmalıydı.

Bir sonraki karede Başkan Barry Milton, Kristina'yla poz veriyordu. Adamın elleri, deri bir kayışla bağlıydı, ağzına bir top tıkılmıştı. Kız arkasındaydı.

Porter fotoğrafı kenara bıraktı. Bakamayacaktı. Daha fazlası vardı. Onlar daha da beterdi. Küçük oğlanlar, küçük kızlar... Porter bakamıyor, midesinin bulanmasına engel olamıyordu.

Diğer bir fotoğrafta başka bir adamı daha tanıdı. Gerçi önce yine tanıyamamıştı; Başkan gibi bu adam da gençti. Sakallıydı, gözlük takmıyordu. Ama niye Charleston'daydı ki? Herhalde başkanla seyahat ediyordu. Bunun için mi gelmişlerdi? Olabilirdi. Ne zamandır tanışıyorlardı? Geçmişleri hangi tarihe kadar gidiyordu? Porter'ın hiçbir fikri yoktu. Yatağın kenarında oturan adam, siyah takım elbiseli küçük bir oğlanın saçını fırçalıyordu. Porter'ın midesi yine altüst oldu. Adamın kafasına sıkmak istiyordu.

O sırada aklına bir şey geldi.

Yandaki masadan düşmek üzere olan kalemi alıp kapağını açtı ve arkasına bir şeyler karaladıktan sonra ikiye katladığı fotoğrafı cebine attı.

Son beş fotoğraf diğerlerinden farklıydı. Bunlar daha aşağıdan çekilmişti. Odak bozuktu. Karedekiler neredeyse tamamen

kadraj dışıydı. Sanki fotoğrafları çeken kamerayı elinde tutarken vizöre bakmadan deklanşöre basmıştı.

Gizli çekim.

Hillburn.

Ortağı, arabasının yanında sigara içiyordu. O olduğu kesindi.

Carriage House Inn Moteli'nde başka bir kare daha vardı. Fotoğrafçı batı yönünden çekmişti.

Bir sonraki kare, motelin karşısındaki otoparkı gösteriyordu. Porter daha birkaç saat önce oradaydı. Bir yanda McDonald's, öteki yanda yedek parçacı. Park halindeki devriye arabası, görüntünün solundaydı.

Son fotoğraf en fenasıydı. Porter eline aldığında ciğerlerindeki bütün nefes boşalmıştı. Sanki vücudu nefes almayı reddediyordu. Fotoğraf bulanıktı ve Porter'ın kendisi, öfkeli gözlerle kameraya bakıyordu.

101

Nash

6. Gün • 05.07

"Stout'a bakılırsa Clair muhtemelen merdivenleri kullanmış. Bir şeyle ilgilenmek için kafeteryaya gitmiş, ardından Stout onu arayıp ofisine gelmesini istemiş. CDC asansörleri kapattığı için de merdivenlere yönelmiş. En yakındaki merdiven girişi burası," dedi Kloz. Sesi sahanlıkta yankılanıyordu.

Nash aşağı yukarı baktı. "Stout ne istiyormuş?"

Kloziç çekti. "Özür dilerim. Sormam gerekirdi. Düşünemedim."

Telefonunun feneriyle Nash, kapı pervazını ve yerleri inceledi, ışığı bütün yüzeylerde dolaştırdı, ama bir şey bulamadı.

Warnick arkalarında volta atıyordu. "Boşa zaman harcıyorsunuz."

"Dallamalık yapma."

"Güzel," diye kıkırdadı Warnick. "Bishop'ı tekmelediğin o ağır çekim video yüzünden benim gibi bir dosta ihtiyacın olacak. Bana pislik muamelesi yapmak istemezsin."

"Pisliklerle işim olmaz, o yüzden ortalığı karıştırmaktan vazgeç göt herif." Başını yerden kaldıran Nash, Kloz'a baktı. "Şu Stout denen adamla ilgili ne düşünüyorsun? Sence bu işlere karışmış olabilir mi?"

"Nasıl yani? Clair'i merdivenlere çekip bir şey yaptığından mı şüpheleniyorsun?"

"Evet."

Kloz düşünürken dudağını ısırdı. " Adam eski bir Metro polisi. Göründüğü kadarıyla iyi bir polismiş, ama sanırım..." Bir süre sustu. "Kontrol etmeliydim, ama hiç aklıma gelmedi. Hastaneyi bildiği kesin. Clair'i kaçırıp kimsenin bulamayacağı bir yere saklamış olabilir. Hastanedeki iki kurbanı tanıyordu, ama öte yandan çalışanların yarısı da tanıyordu. İyi de neden yapmış olabilir? Clair'i niye kaçırmak isteyeceğini kestiremiyorum."

"Belki Clair bir şey görmüştü. Belki çözüme çok yaklaşmıştı."

Kloz sarsılmış görünüyordu. "Bu aşamada ben Clair'den daha çok bilgiye sahibim. Peşime düşebilir."

"Umarım öyle yapar."

"Silaha ihtiyacım olacak," dedi Kloz.

"Seni ateş ederken gördüm. Silahla işin olmaz." Nash kısa bir duraksamanın ardından, bu sefer Warnick'e döndü. "Silahın var mı?"

Warnick geriledi. "Benimkini vermem."

"Sende ne var?"

".380."

"Ruhsatlı mı? Ruhsatını göster."

"Elbette."

Warnick elini arka cebine götürürken Nash atılıp dirseğini adamın midesine indirdi, ardından boştaki eliyle ceketin altından aldığı tabancanın namlusunu çenesinin altına dayadı. Cüzdanını düşüren Warnick iki eliyle birden onun koluna tutunuyordu. Nash namluyu iyice bastırdı. "Sakın."

Warnick'in elleri iki yanına düştü. Konuşmaya çalışsa da bir şey diyemiyordu.

Klozowski'nin gözleri kocaman açıldı. "Sorun değil Nash, tabancaya ihtiyacım yok. Bırak kalsın."

Nash, adama iyice sokulurken namluyu çenesinde çeviriyordu. "*203. BK15 3b LM.* Bunların anlamı ne?"

Warnick bir şey demedi.

Nash tabancanın güvenliğini açtı. "Carmine's Pizza'daki kadına sorduğumda sana sormamı söyledi. İşte soruyorum. Ne anlama geliyor?"

Warnick nefeslerine hâkim oldu. Korkmuş olsa bile yüzünden belli etmiyordu. "Sence?"

"Beyaz kız, on beş yaş, üç bin dolar, isminin baş harfleri L.M. Belki Libby McInley," dedi Nash. "Biri çocuk satıyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Warnick sakince.

"Emniyette çalışıyorum ve bu tür şeyleri sokaktaki insandan çok daha fazla gördüm."

Warnick başını sallamaya çalıştı, ama çenesindeki namlu hareket etmesini zorlaştırıyordu. "Ben de Belediye Başkanı'nın ofisinde çalıştığım için biliyorum, dahası emniyetin bütün hareketlerini izliyoruz. Ben de seninle aynı raporları görüyorum. Belki çok daha fazlasını görüyorumdur. Bu şehirde insan kaçakçılığı büyük sorun."

"Bence sen de sorunun bir parçasısın. Belki para bile kazanıyorsun."

"Eh, yanılıyorsun."

"Bence Başkan da para kazanıyor. Bishop onu o yüzden kaçırıp fotoğrafları bıraktı."

"Bishop fotoğraf bırakmadı. Porter'la çalışan kadın bıraktı. Başkan böyle bir işin içinde olsaydı, haberim olurdu. Öyle bir şey yok."

"Neden eskort hizmeti veren iki kuruşluk bir kadın, bana senin bu işten para kazandığını söylesin ki?"

Warnick boş verircesine elini sallayıp nefes almaya çalıştı. "*Çünkü* o, eskort hizmeti veren, iki kuruşluk bir kadın da ondan. Adımı biliyor, beni tanıdığını biliyor, haliyle senden *kurtulmak* için kemiği başka tarafa fırlatmış. O kadın hayatı boyunca erkekleri parmağında oynatmış. Bu konuda çok iyidir. Sana oyun oynamış Dedektif. Aptallığına ve saçma sapan düşüncelerine oynamış. Ne yazık ki bunu göremiyorsun."

İki adam yaklaşık bir dakika boyunca birbirlerine dik dik baktılar, ikisi de gözlerini kaçırmak istemiyordu. Sonunda Nash tabancayı indirdi. "Tabancayı Kloz'a vereceğim, çünkü sana güvenmiyorum. Bu işle alakanı çözüp seni içeri attıracağım. Aptalca bir şey yapmaya kalkarsan, seni kendim vuracağım. Seni vurmak gerçekten çok hoşuma gider, o yüzden lütfen bunun için bana bir neden ver."

Warnick ceketini düzeltirken ona iyice sokuldu. "Bitti mi?"

Nash güvenliğini kapatıp tabancayı verdiğinde Kloz iki parmağıyla aldı. "Ciddi mi?"

"Beline tak ve kendini vurmamaya çalış. İhtiyacın olacak."

Kloz bir an için tabancaya bakakaldı, önce pantolonunun önüne sokuşturmaya çalıştı, sonra arkaya kaydırıp kemeriyle sıkıştırdı. "Hiç rahat değil."

Nash ona aldırmadan merdivenlere baktı. "Stout kimseye fark ettirmeden hastaneden çıkıp tekrar girmiş olabilir mi? Herhangi biri bunu yapabilir mi?"

Hala belindeki tabancayı yerleştirmeye çalışan Kloz dik durmaya çalıştı. "Clair de başta öyle düşünmüştü. Şehrin altındaki kaçakçılık tünellerinden bahsedip Bishop'ın yıllarca bunları kullandığını söyledi. Hatta bodrum katını araştırdı, ama bir şey bulamadı."

"Bodrum katını mı araştırdı? Tek başına mı?"

"Şey, hayır. Stout'la birlikte iki üç güvenlik görevlisi yanındaydı. Bir de aşağıda çalışan bir teknisyen görmüş. Sanırım adı Ernest Skow. Hep birlikte araştırdılar."

"Stout ya da güvenlik görevlilerinden biri bu işin içindeyse, araştırıyormuş gibi yapmış olabilirler. Clair pes edene kadar tünelden uzak tutmuş bile olabilirler."

"Mümkün."

Nash, Warnick'e bakıp başıyla merdivenleri gösterdi. "Önce sen."

Warnick kaşlarını çattı. "O zaman tabancamı geri ver."

"Ya inmeye başlayacaksın ya da ben seni iteceğim. Kendin bilirsin."

"Porter'la çalışıp çalışmadığını nereden bileyim? Belki aşağıda beni öldüreceksin?"

Nash gülümsedi. "Harika bir fikir. Düşünce biçimini sevdim. Belki başkanını buluruz. Her halükarda önce sen iniyorsun. Arkamızda yürümene hayatta izin vermem."

"Kariyerinle vedalaş," diyen Warnick, sonunda dönüp ağır adımlarla basamaklardan inmeye başladı.

102

Clair

6. Gün • 05:12

"Lanet olası şey, hadi artık!" Dördüncü defa zıplayan Clair, yine başaramamıştı.

"Orada ne yapıyorsun?" diye sordu Başkan, boğuk sesiyle.

Clair havalandırma deliğine bakarken içinden küfretti, sonra dikkatini tekrar tavandaki floresan lambaya verdi. Tekrar zıplayıp elini savurdu, yine kaçırınca, "Hassiktir," diye homurdandı.

Çıkardığı bağcıklarını birleştirip uzun bir ip haline getirmişti. Bir ucundan tutuyor, kement haline getirdiği diğer ucunu, başının üzerinde sallayarak, lambayı köşesinden yakalamaya çalışıyordu. Lambayla tavan arasında sadece bir iki santimlik boşluk vardı ve kement ya kısa kalıyor ya da metale değip kayıyordu. Tavan üç metreden yüksekti.

Tekrar denedi.

Bir daha denedi.

Gücü tükeniyordu, her an bayılabileceğini hissediyordu. Bir an için eğilip elleri dizlerinde dinlenerek derin bir nefes çekti. Sonra gözlerini yumup kemendin uçarak lambayı yakaladığını hayal etti. Aynı şeyi gözünde defalarca canlandırdıktan sonra, iyice emin olunca üçe kadar sayıp yine denedi.

Ve kaçırdı.

"Kahretsin!" diye bağırdı.

Başkan muhtemelen havalandırma deliğinden onu seyrediyordu. "Çok hızlı sallıyorsun," dedi. "Zıplar zıplamaz ipi savurmak yerine havadayken bir salise kadar bekleyip tekrar dene."

"Ne?"

"Görebiliyorum... Zıpladığın anda ipi savuruyorsun, çok hızlı sallıyorsun ve yeterince yukarı ulaşamıyorsun. Yakınsın, ama sürekli kaçırıyorsun."

Clair iç çekip yine dizlerinin üzerine çöktü ve ipi düzeltti.

"İpi sırtına sal, sonra ip atlıyormuş gibi başının üzerinden geçir."

Clair havalandırma deliğine baktı. "Başka bir emriniz?"

"Yok, hepsi bu kadar."

Dizlerini kıran Clair, iki ucundan tuttuğu ipi sırtına attı.

İp atlar gibi.

Zıpladı, bekledi, ardından ipi savurdu. İp gerçekten de lambayla tavan arasındaki küçük boşluğa girdi ve Clair yere inerken lamba da onunla birlikte geldi. Alçıdaki vidaların söküldüğünü, lambanın bel verdiğini hissedebiliyordu. Bir şekilde lambanın bir ucu kapıya çarptı, sonra sekip uzun kablolarıyla birlikte tavanda sallanmaya başladı. Floresan lambalardan biri tabanca gibi patlamıştı. Diğeri bir an için göz kırptı, ama yerinde duruyordu ve yanmaya devam etti. Tavandan yağan toz öksürtüyordu.

"Söylemiştim," diyordu Başkan öteki taraftan. "Peki şimdi?"

Clair sallanan lambayı eliyle durdurup kabloları inceledi. Babası Carmichael Electric'teki işine ek olarak, ev ekonomisini rahatlatabilmek için bazı geceler ve hafta sonları çeşitli mesailer alırdı, küçükken onu da yanında götürürdü. Genelde semtteki evlerde küçük işler yapardı. Oradan elli dolar, buradan yüz dolar... Her sent eve katkı demekti. Clair bundan nefret eder, arkadaşlarıyla zaman geçirmek isterdi. Oysa Güney Yakası'nda

yaşadıkları için, babasının en son isteyebileceği şey o arkadaşlarla zaman geçirmesiydi. Onun için çalıştırıp temel elektrik bilgilerini öğretirdi. Clair o zamanlar hiç ilgilenmezdi, ama yıllar içinde babası gibi ufak tefek elektrik işlerini halledebildiğini gördükçe, öğrendiği için sevinmeye başlamıştı.

Lambanın arkasına baktığında aradığını buldu. Yetmiş santimlik tüpün arkasında bir dizi kablo vardı ve lambayı takan elektrikçi daha sonraki tamiratlarda ihtiyaç duyulması halinde kabloyu uzun bırakmıştı, çünkü bu, yeni kablo eklemekten daha temiz ve güvenliydi. Lambanın aksamında da seksen santim kadar kablo vardı ki çoktu bile.

Kablonun ucunu bulup çektiğinde lamba söndü. Oda artık sadece metal kapıdaki küçük pencereden süzülen ışıkla aydınlanıyordu.

Kapının arkasında ceket asmak için bir kanca vardı. Clair, kablonun ucunu kapıyla kanca arasına sıkıştırdı, sonra sağlama almak için uzun ayakkabı bağcığıyla sıkıca bağladı. Kapı içeri doğru açıldığından kablo yeterince gevşekti. Kanca da pencerenin üzerindeydi, o yüzden tasarımının dışarıdan görünmesi zordu.

Tekrar lambaya gidip bu sefer siyah kabloyu çekti ve olabildiğince uzattı. Başkan'dan aldığı çivi elindeyken ayakkabısını çıkardı, yere diz çöküp ayakkabıyı çekiç gibi kullanarak çiviyi yerdeki çatlaklardan birine çaktı. Dik duran çivi kapıdan bir adım kadar uzaktı. Ardından lambanın siyah kablosunu alıp açık ucunu çiviye sardı.

Sonunda tekrar, tavandaki çivilerin ve parçalanan alçının tuttuğu lambaya dönüp iki yanından tuttuğu gibi aşağı çekti ve görünmeyecek bir şekilde kapının sol tarafındaki köşeye yerleştirdi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun? Göremiyorum," dedi Başkan.

"Devre yapıyorum. Siyah kablo iletken, beyaz kablo nötr. Kapı metal, yani elektriği iletir. İşe yararsa, adam açtığında kapı, siyah kabloyu sardığım çiviye değince, devre tamamlanmış

olacak. Kapı kolunu tutmaya devam ettiği sürece o da devrenin bir parçası olacak. Öldürmez, ama bayıltacağı kesin."

Clair su şişesini bulup içindekileri, adamın daha önce durduğu yere döktü. B planı buydu.

Başkan bir süre düşündü. "Peki eldivenleri? Onu elektrikten korumaz mı?"

Hassiktir. Belki. Bilmiyorum.

Kırık floresan lamba ayağının dibindeydi. Eline alıp kırık camı inceledi.

C planı da hazırdı.

103

Porter

6. Gün • 05.23

Porter bütün fotoğrafları zarfa geri koydu. Artık bakamıyordu.

Koridorun karşısındaki koltuktan yeşil çantayı alıp zarfı içine atarak kana bulanmış kirli kıyafetlerin altına itti. Mavi gömleği, siyah pantolonu, makosen ayakkabıları, hatta kravatı tanımıştı. Vurulduğu akşam hepsi üzerindeydi. Bu çantaya nasıl girdiklerini ya da yıllardır nasıl olup da Hillburn'ün aracında saklı kaldığını bilmiyordu. Nasıl paramparça olduklarından da emin değildi, ama hastanede kesilmiş olabileceğinden şüpheleniyordu.

Defter de tanıdıktı, çünkü Bishop'ın kullandığı günlüklerle aynı cinstendi. O günlükler Porter'ın beynini aylardır meşgul ediyordu. Sayfaları çevirip biraz okudu. Tarihler, saatler, gözlemler... Çoğu kısaltma şeklinde yazılmıştı. İçinden bir ses bunun bir tür kayıt defteri olduğunu söylüyordu.

14K, 1b, CH. Ödendi.

On dört yaşında kız, bin dolar, Carriage House.

Ödendi kelimesinin ardından tık atılmıştı. Diğerlerinde *KB* harfleri vardı. Düzinelercesi bu kısaltmayla bitiyordu.

KB... Borç anlamına mı geliyordu?

Bu fikir aklına nereden gelmişti? Bilmiyordu.

Bazıları hizmeti aldığında ödeme yapıyordu, diğerlerinin kredisi vardı. İyi müşteriler ve müdavimler kredi kullanabiliyordu.

Sayfalardan birinde Tegan'ın ismine rastladı.

Kalemi açıp ucunu sayfanın üzerine tutup ismin yanına *Tegan* yazdı.

Kendi el yazısına benzediğini anlamak için uzman olması gerekmiyordu, ama tam bir eşleşme sayılmazdı. Hem deftere yazdığını da hatırlamıyordu.

Kayıt defteri değil. Bir tür makbuz defteri. Para alışverişi.

Benim mi?

Defteri kapattı, günlüklerle birlikte, çantanın içindeki fotoğrafların, kıyafetlerin ve paranın altına gömdü.

Camden'dan aldığı dosya yoktu. Bishop'ınki de gitmişti.

Kahretsin Poole.

Jetin tekerlekleri asfalta değdiğinde fren çığlık atıyordu. Telefonu açabilecekti. Açtığı gibi de çalmaya başladı.

Gizli Numara.

"Ne var?"

"Chicago'ya hoş geldin Sam. Gitmem gerektiği için kusura bakma."

Sarah.

"Neden kaçtın?"

"Nedenini biliyorsun."

"Bu gizemli saçmalıklardan sıkıldım."

"Suçluluk duygun yüzünden," dedi kadın. "Suçluluk duygusu içini kemiriyor. Midendeki ağrı bu yüzden. İyileşip yoluna devam edebilmen için işlediğin suçları kabul etmek, ilk adım. Buna hazır mısın?"

"Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Yani hâlâ hatırlamıyorsun, öyle mi?"

Bazılarını hatırlıyorum.

"Hatırlamıyorum."

"O çocukları çalıştırıyordunuz Sam. Sen, partnerin Hillburn, Stocks, Welderman... Hepiniz. Çocukları seks için satıyordunuz. Çocuklar... Onları, parasını ödeyen herkese sattınız. Carriage House Inn, Charleston'daki karargâhınız gibiydi. Orada iş çeviriyordunuz. Stocks ve Welderman taşıma işini hallediyordu. Hillburn, alışverişin sorunsuz geçmesi için yakında duruyordu, sen de uzaktan yedek olarak gözcülük yapıyordun. Pis kokunuzu alan birkaç iyi polisi uzak tutuyordun. Her yıl bir kez o çocuklar Chicago'ya getiriliyordu... Daha talihsiz olanları büyük kaçakçılık şebekelerine satılıyor, diğerleri Finicky'nin evine gönderiliyordu. Oğlumu o pisliğe sen bulaştırdın. Bu senin günahın. Heather bu yüzden öldü. Bu yüzden vuruldun."

Çabuk ol, geliyorlar.

"Yalan söylüyorsun!"

Sarah iç çekti. "Lüks jetinde televizyon var mı?"

Porter telefonu kapatmamak için kendiyle savaşıyordu. Kabinde etrafına bakındı. Kapalı kokpit kapısının yakınında duvara asılı 38 inçlik bir monitör vardı.

"Televizyonu aç," dedi Sarah, daha monitörü söylemesine fırsat kalmadan.

Uzaktan kumanda, cırtcırtla masaya tutturulmuştu. Porter güç düğmesine bastı.

"Haber kanalını bul."

Porter tekrar etrafına bakındı. "Beni görebiliyor musun?"

"Haber kanalını bul," diye tekrarladı kadın, soruyu duymazdan gelerek.

Porter kanalları taramaya başladı. Çok geçmeden Sarah'nın görmesini istediği şeyi bulunca sesi açtı. Parlak ışıkların ve

doğan güneşin daha görünür kıldığı karlar uçuşurken bir gazeteci, kalabalık bir otoparkta duruyordu. Rüzgâr koyu renk saçlarını arkaya uçurdu.

"...üç saat kadar önce toplanmaya başladı. Hava sıcaklığı eksi onlarda olsa da kimse bundan rahatsızmış gibi görünmüyor. Bazıları Anson Bishop'ın çağrısına destek olmak için geldi, diğerleri sadece yaşanacaklara tanık olmak istiyor. Kalabalığın artması bir soruna dönüşmek üzere. Federaller, yerel polis ve devlet memurlarının, Bishop'ın iki saat içinde teslim olacağı beklentisiyle Guyon'u güvenlik çemberine aldığını görüyoruz. Şehir sakinleri biraz daha yaklaşmak için kurulan bariyerleri devirdi, ama bina hâlâ kapalı görünüyor. Çevre sokakların kapanacağına dair söylentiler olsa da, Bishop'ın buraya nasıl geleceği bilinmediğinden, vazgeçildi. Bishop'ın yolunu engelleyip teslim olma kararını zora sokmak istemiyorlar."

Uçak durduğunda elektrikler gidip gelince televizyon da kapanıp tekrar açıldı.

Porter pencereden dışarı bakıyordu. Aslında bir düzine emniyet aracı ve yüz kadar polis görmeyi beklemişti, ama tekerleklerin altına ahşap takoz yerleştiren havaalanı çalışanından başka kimse yoktu.

"Virüsü ne yaptın Sam? Nereye bıraktığını hatırlıyor musun?"

Porter'ın beyninde bir şalter attı.

Bishop'ın ne yaptığını anlamıştı.

Telefonu kapatıp Poole'u aradı.

104

Nash

6. Gün • 05.27

Warnick, en aşağıdaki sahanlıkta çelik kapıyı itip temkinli bir şekilde geniş alana girdi. Hava soğuk ve nemliydi, her yer toz içindeydi.

Kutular, hurdaya çıkmış cihazlar ve mobilyalar arasında Nash durdukları yerin ilerisini göremiyordu. Çıplak floresanlar tavanda usulca vızıldarken Kloz'a baktı. "Tamircinin adı neydi?"

"Ernest Skow."

Ellerini ağzının iki yanına götürüp bağırdı. "Ernest Skow, burada mısın?"

Tıklım tıkış mekanda sesi umduğu kadar uzağa gitmiyordu. Bu sefer daha yüksek sesle bağırdı.

"Saat geç oldu. Belki gitmiştir."

"Ya da belki gitmemiştir," diyen Nash, kemerindeki Baretta'nın güvenlik kayışını açtı. Tabancayı çekmedi, henüz çekmeyecekti, ama gerektiğinde hiçbir şeyin kendisini yavaşlatmayacağından emin olmalıydı.

Klozowski tavanı işaret etti. "Clair dış duvara kadar şu kabloları takip ettiklerini söylemişti. Telefon ve internet hatları. Telefon şirketi tünelleri kiralıyormuş, o yüzden Clair kabloların onları tünellere götüreceğini ummuş. Ama en dış cephe çimentoyla kapatılmış. Anlaşılan temel seksenlerde tekrar atılmış. Clair, o sırada tünellerin kapatılmış olabileceğini söyledi."

Sol tarafta alüminyum bir sedyenin üzerine yığılı lazımlıklar devrilince Warnick ellerini havaya kaldırıp geriledi. "Pardon."

Nash bu sedyeleri tanıyordu. Bishop'ın nereden bulduğunu merak etmişlerdi. Durduğu yerden en az yirmi sedye görebiliyordu. Bodrum katında herhalde yüz tane vardı. Bishop, fark ettirmeden birkaç tanesini kolayca aşırabilirdi. Hatta kendi hastanesiymiş gibi işi bitince geri getirmesi işten bile değildi.

"Hastanenin bu kısmı, eski tünel sistemine bağlı değil," dedi Warnick. "Hiç olmadı."

Nash, yerdeki lazımlıkların üstünden atlayıp ona gitti. "Neden bahsettiğimizi biliyor musun?"

Warnick'in suratından kendini beğenmişlik akıyordu. "Tabancamı geri istiyorum."

"Kloz, şu adamı vur. Bacağından, belki dizinden. Belki o zaman konuşur."

Kloz bir an için onun ciddi olduğunu düşündü. Sonra başını iki yana sallayıp tekrar tavandaki kablolara baktı.

Nash omzundan ittiğinde Warnick neredeyse sedyelerin üzerine yığılacaktı. "Dökül."

Adam ceketinin dirseğindeki tozları silkeledi. "Şu anda yeni Stroger Hastanesi'ndeyiz. Bu bölüm 2002 yılında inşa edildi. Kaçakçıların tünelleri ancak eski bölüme bağlı olabilir. Yandaki Cook County Devlet Hastanesi'nden bahsediyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Müteahhitler yıllardır gözlerini eski hastaneye dikmişti. Şehrin ortasındaki dev bina bomboş duruyordu. Hatta şu anda bölgenin iyileştirilmesi için bir teklif masada... Konut, otel, yeni otopark, ofisler, alışveriş merkezi..." Warnick iç çekti. "Mimari plan kârlı görünüyordu, ama Talbot öldüğünde her şey durdu."

"Projenin ardında Arthur Talbot mu vardı?"

Warnick başını salladığında Nash, Klozowski'ye baktı. Ardından tekrar Warnick'e dönüp, "Oraya nasıl gideriz?" diye sordu.

Warnick kaşlarını çatıp hafifçe dönerek etrafındaki, hurdaya çıkmış ekipmana baktı. Sonra bodrum katın dibindeki çifte kapıyı işaret etti. "Planlardan doğru hatırlıyorsam, şu kapılar iki binayı birbirine bağlayan koridora açılıyor. Bu binanın inşaatı 2002 yılında bitince, Cook'taki bütün hastaları o taraftan taşıyıp yukarıdaki ilgili birimlere götürdüler. Herkesin taşınması neredeyse tam bir gün sürdü. Daha kritik durumda olanlar ambulansla getirildi, ama çoğu bu koridordan geçirildi. Cook binası o zamandan beri kapalı."

Üçü birden kapılara yöneldi. Koridora yaklaştıklarında Nash fenerini yere tuttu. "Burada bir sürü ayak izi var." Tozlu zeminde, her iki yöne doğru, düzinelerce ayak izi vardı. "Kapı levyeyle kanırtılmış," dedi Klozowski, kilidin etrafındaki çizikleri işaret ederek.

Nash tabancasını çekti. "Warnick, arkamda dur. Kloz sen en arkadan geliyorsun. Bir şeyler yapmaya kalkarsa, çekinmeden vur. Bu sefer dalga geçmiyorum."

Sonra kenara geçip kapıyı açtı ve tabancasıyla fenerini doğrultarak hızla içeri daldı. Elektrik düğmesini gördü ve ışıkları yaktı. Tepedeki ampüller yandı, sadece yarısı sağlamdı.

Koridor yaklaşık iki yüz metre uzunluğundaydı. Duvarlar ve yer beyaz fayanstı. En dipte başka bir çifte kapı görülebiliyordu.

Telefonunu cebine kaydırıp tabancasını indirmeden ilerlemeye başladı. Tozlardaki izlere bakılırsa, son zamanlarda en az üç kişi buralardan geçmişti. Ayak izlerinden biri daha sık görülüyordu. Aynı zamanda sedye tekerleği gibi izler vardı. "Warnick, eski binada herhangi bir güvenlik sistemi var mı?"

"Alarm kastediyorsan, yok. Bütün dış kapılar ya zincirli ya da tahta çakılı. Hastane güvenliği, devriye gezerken sürekli kontrol ediyor. Bina, kapandığından beri barınak listesinde, o yüzden insanların bir şekilde girip çıktığını biliyoruz."

"Barınak listesi?"

Warnick elini önemsiz bir şeymiş gibi salladı. "Şehirde evsizlerin kullandığı binaların listesi. Buralarda kalmalarına izin

veriyoruz, bu sayede sokaklardan uzak duruyorlar. Şehir meclisinin dile getirmediği konulardan biri. İnsanlar evsizlere yardım etmek istediklerini söyleyip durur, ama aslında çok azı bunu yapıyor. Bildiğim kadarıyla şu anda şehirde 80.000 kadar evsiz var. Onları destekleyecek barınak altyapısına sahip değiliz, ama o insanları bir yere yerleştirmemiz gerekiyor. Kimse onları sokaklarda görmek istemiyor çünkü görmek, bir sorun olduğunu hatırlatıyor; o yüzden, göz önünden uzak oldukları yerleri evsizlere bırakıyoruz. Yani güvenli alanlar veriyoruz. Ortalıkta olmadıkları sürece karışmıyoruz. Dile getirilmeyen bir uygulama."

"Şahane."

Koridorun yarısına geldiklerinde ışıklar birden sönünce karanlığa gömüldüler.

Bir silah patladı.

Kurşun, başının birkaç santim üzerindeki fayansı parçalayınca Nash, hemen yere çömeldi. Tabancasını karanlığa doğrulturken boştaki eliyle cebinden telefonunu çıkarmaya çalışıyordu. "Kloz, sen mi ateş ettin?"

"Hayır. Warnick nerede? Onu görebiliyor musun?"

"Hiçbir şey göremiyorum."

Tam telefonunu çıkaracakken biri midesine tekme indirdi. Ciğerlerindeki hava boşalırken telefon ayağının dibine düştü.

Bir patlama daha fayanslarda yankılandı, ardından acı dolu bir inleme duyuldu.

"Kloz? İyi misin?"

Bir an için kimse konuşmadı. Sadece üç adamın almaya çalıştığı nefesler duyulabiliyordu.

"Evet," dedi sonunda Kloz.

Biri koştu. Biri gürültüyle eski hastaneye doğru koşuyordu. Nash dipteki kapının itildikten sonra kapandığını duydu.

"Özür dilerim Nash," dedi Kloz usulca.

Kabza, şakağına indiğinde Nash, başını duvara çarptı ve yere yığıldı. Sonrası karanlık.

105

Poole

6. Gün • 05.31

Poole, telefona cevap verdiğinde, duyduklarının tek kelimesini bile anlayamadı. Adam alçak sesle, ama telaşlı bir şekilde konuşuyordu. "Frank, adam Kloz'la çalışıyor. Clair'i kaçırdılar. Nerede olduğunu bilmiyorum, ama bir odaya kilitlemişler. Birkaç saat önce videoyu izledim. Bishop, daha önce seni ararsam onu öldüreceğini söyledi. Ne yaptığını biliyorum. O insanları Guyon'dan uzaklaştırman gerekiyor."

Poole, Hurless'e eliyle işaret edip dudaklarını kıpırdatarak Porter'ın ismini söyledi. Amiri diğer hattaydı. Hemen FBI aracındaki iletişim istasyonunda oturan üçüncü adamın omzuna dokunup parmağını dolayarak Poole'u işaret etti. Bunun üzerine adam başını sallayıp aramanın nereden yapıldığını bulmaya girişti.

"Klozowski'yi araştırıyorduk. Nash ve Clair'i de," dedi Poole. "Neredesin Sam? Chicago'ya döndün mü?"

"Hastanedeki virüs saldırısı yalandı, değil mi?" diye sordu Porter.

"Evet. Uydurma çıktı. Clair'in bulduğu iğnede *virüs* bulundu, ama kızlar sadece sıradan gripti."

"Sanırım Bishop hastaneyi, ilk yardımın ne kadar kısa sürede devreye gireceğini görmek üzere bir tür deney için kullandı. Herkesi hemen Guyon'dan uzaklaştırman lazım."

Hurless kendi aramasını sonlandırıp bir şeyler karaladığı kâğıdı uzatınca Poole, kaşlarını çattı. Sonra Porter'a, "Sence Bishop virüsü burada mı yaymayı planlıyor?" diye sordu.

Aracın arka kapısı açılınca Komiser Dalton içeri girdi ve kapıyı ardından kapattı. Hurless hemen hatta kimin olduğunu söyledi.

"Şu anda yalnız mısın?" diye soruyordu Porter. "Konuşabiliyor musun?"

"Amirim Hurless burada. Senin komiser de şimdi geldi. Diyafonu açayım mı?"

Porter sustu.

Poole notu tekrar okuyup Dalton'a verdi.

Teyit —Porter, New Orleans'taki Traveler's Best Oteli'nde üç geceliğine oda kiraladı, çalınmış boş virüs tüpü çöpte bulundu.

Ardından cevap beklemeden diğerleri de duysun diye diyafonu açtı. "Hala orada mısın Sam?"

"Evet."

"Çiftlik evindeki kadını bulduk."

Porter yine sustu.

"Sam, Chicago'da mısın?"

"Kadın Clair'i nerede tuttuklarını söyledi mi?"

Poole karşısında kendisini seyreden iki adama baktı. "Bulduğumuz kadın... Ölmüştü Sam. Sanırım bunu biliyorsun. Orada ne oldu? Diğer kan izleriyle ilgili ne biliyorsun?"

"O ölmedi, sadece..."

"Sam, iyi değilsin. Bence bunu da biliyorsun. Camden'daki doktorun yazdığı raporu okudum. Neler yaşadığını biliyorum. İzin ver, sana yardım edeyim. İzin verir misin? Bana nerede olduğunu söyle."

"Zaten telefonun izini sürüyorsunuz."

"Kendin teslim olsan, çok daha iyi olur."

"Herkes bu işin içinde," dedi Porter. "Kimseye güvenemem."

"Sen öyle hissediyorsun. Paranoya, hastalığının bir uzantısı. Teslim olursan, uygun bir yardım almanı sağlayacağım."

"Bishop'ın o kalabalığa yaklaşmasına izin veremezsiniz. Bütün istediği bu. Clair'i bulup kurtarın. Hiçbirine güvenmeyin."

Hurless telefona eğildi. "Virüsün sende olduğunu biliyoruz. Hemen teslim olman gerekiyor."

Porter telefonu kapattı.

İletişim terminalindeki adam ekrandaki haritayı gösterdi. "Güney-batı yönünde hareket ediyor."

"Buraya geliyor," dedi Hurless, haritayı incelerken.

Adam başını salladı.

106

Poole

6. Gün • 05.35

"Çevredeki dört çatıya keskin nişancı yerleştirdim. Yerde üniformalılar ve bir düzine sivil polis var," dedi Dalton. "Görünmeden gelmesi mümkün değil."

"Porter ne zamandır Metro'da?" diye sordu Hurless. "Sence çalışma arkadaşlarını tanımaz mı? Yöntemlerinizi ve stratejilerinizi çok iyi biliyor. Dışarıda bir düzine ajanım var, iki düzine de gelmek üzere. Sizinkiler sadece köstek olur."

"Bence Metro çalışanlarına ve uygulamalara olan aşinalığını aleyhine kullanabiliriz," dedi Poole. "Bu sayede onu kalabalığın arasından geçirip güvenli bir şekilde gözaltına alabileceğimiz bir yere yönlendirebiliriz."

Hurless başını iki yana salladı. "Virüs ondaysa, gördüğümüz anda devre dışı bırakmamız gerekiyor. Kalabalığa yaklaşmasına izin veremeyiz."

"Peki, virüs onda değilse? Öldürdüğünüz anda virüsü bulma şansımızı kaybederiz. Hastanedeki bir tür yanıltmacaysa, bunun da öyle olmadığını nereden bileceğiz?"

"Kimden bahsettiğimizi bile anlayamıyorum," dedi Dalton. "Bishop mı, Porter mı? Hangisine odaklanıyoruz?"

"Belki birlikte çalışıyorlar ve belki planları da bir tren istasyonunda ya da bir okulda virüsü yayarken bütün emniyeti bir yere toplamaktır."

"İkisini de canlı yakalamamız, birbirinden ayrı tutmamız gerekiyor."

Biri aracın kapısını tıklayınca Dalton uzanıp açtı. Chicago Metro beysbol şapkası ve siyah renkli kalın montuyla bir adam eldivenli ellerinde dört bardak kahveyi dengede tutmaya çalışıyordu. "Kafeine ihtiyacınız olabileceğini düşündüm efendim." Çenesiyle teker teker bardakları işaret etti. "Şu çok şekerli, şu kremalı, şu ikisi de sade."

Hurless, Dalton'un üzerinden eğilip bir tanesini aldı. "Şekerli olan benim."

Teknisyen sade isteyince Dalton bardaklardan birini ona, diğerini Poole'a verdi, ardından kremalı kahveyi kendine aldı.

Gazeteciler kapının açıldığını fark ettiğinden yaklaşmaya başlamıştı.

Dalton adama hızla teşekkür edip kapıyı çekti. "İkisini kameralardan da uzak tutmamız gerekiyor. Televizyonlarda canlı yayınlanmasına izin veremeyiz."

Poole kahveyi yanındaki sehpaya bırakıp pencereden dışarı baktı. Sol tarafta haber araçlarının tepelerinde üç portatif kuleyi ve uydu çanaklarını görebiliyordu. Otoparkın öteki yanında da en az iki başka araç olduğundan emindi.

Aşırı soğuk yüzünden herkes kalın montlar, eldivenler giymiş; şapkalar, atkılar takmıştı. Çoğu da kar maskeliydi. Etrafta dolaşan kalabalığın yarısı, sadece gözden ibaretti. Porter ya da Bishop şöyle dursun, Poole bu kalabalıkta kendi annesini bile tanıyabileceğinden kuşkuluydu. "Takip ne âlemde?" diye sordu terminaldeki adama.

Teknisyen başını iki yana salladı. "Telefon kapandıktan sonra iz kayboldu. Muhtemelen telefonun pilini çıkardı."

Hurless yan taraftan mikrofon düğmesine bastı. "Carmichael, yerinde misin?"

"Evet. Guyon'un bodrum katında bir tünel girişi bulduk. İki adamımı oraya yerleştirdim. Yakın zamanda kullanılmış, ama Bishop ya da şu dedektiften iz yok. En azından şimdilik yok. Altı ajanım odaları teker teker araştırıyor, bina boş gibi."

"Habersiz bırakma."

"Anlaşıldı."

"Bence tünelleri kullanmayacak," dedi Poole. "Bishop her şeyin göz önünde yaşanmasını istiyor."

"Porter kullanabilir," diye fikir belirtti Dalton.

"Onun da kullanacağını sanmıyorum," dedi Hurless. "Muhtemelen burada olduğumuzu ve binaya girmenin neredeyse imkânsız olduğunu biliyordur. Virüs ondaysa, kalabalıkta alabildiğine yaymak isteyecektir."

İletişim sisteminde bir ses çatırdadı. "Amirim, ben Chen. Üçüncü kattaki odalardan birinde bir erkek cesedi buldum. Kulak, göz ve dil... Hepsi beyaz kutularda. Her yerine jilet gibi bir şeyle ben kötüyüm kazılmış. Ölüm zamanı... Bir saniye bekleyin."

Adamın bir saniyesi uzun sürünce Hurless, "Chen?" dedi.

"Amirim, iki tane daha var. Bir kadın, bir erkek. İkisi de aynı durumda. İkinci odadaki duvara *Baba, beni affet* yazılmış. Burada öldürüldüklerini sanmıyorum. Çok fazla kan yok. Bir tür beyaz toza bulanmışlar. Sanırım tuz."

Hurless, Dalton'a döndü. "Porter orada yakalandığında adamların her yeri araştırmıştı, değil mi?"

Dalton başıyla onayladı. "Bu cesetler yeni."

"Ben Capshaw. Beşinci kattayım. Burada da bir ceset var. Altmışlarında, belki yetmişlerinde bir erkek. Aynı durumda."

"Amirim? Porter telefonu açtı." dedi FBI teknisyeni.

"Şu anda nerede?" diye sordu Poole.

"191390B, 191391A ve 191392B kulelerinden sinyal alıyorum. Yani burası. Porter dışarıda bir yerde."

Hurless hemen mikrofona sarılıp havlarcasına emir yağdırmaya başladı. Dalton da telefondan aynısını yapıyordu.

"Çıkıyorum," diyen Poole, kimse itiraz edemeden kapıyı açıp kalabalığa karıştı. Guyon'un arka kapısına yaklaşıyordu ki en fazla on üç yaşlarında bir çocuk ceketini çekiştirdi.

"Özel Ajan Frank Poole?"

"Evet."

Oğlan eline bir şey tutuşturup Poole'un bir şey söylemesine fırsat kalmadan insan denizinde gözden kayboldu.

Katlanmış bir fotoğraf vermişti.

Yıllar önce çekilmiş olsa da Poole fotoğraftaki adamı hemen tanıdı. Bir an için gözü FBI aracına takıldı, sonra tekrar fotoğrafa baktı.

Porter arkasına bir not yazmıştı. *Sadece Kloz değil. O da işin içinde.*

Poole kalabalığı yararak binaya yöneldi. Porter'ı diğerlerinden önce bulması gerekiyordu.

107

Nash

6. Gün • 05.37

Nash uyandığında başında, beynine bir cam parçası saplanmış gibi bir ağrı vardı. Yerdeydi, kolu altında kalmıştı. Bağırsaklarına baskı yapan tabancasını hissedebiliyordu.

Hala koridorda mıyım?

Emin olamıyordu. Olabilirdi. Ne zamandır baygın olduğunu bilmiyordu.

Doğrulmaya çalıştığında başı döndü, midesi bulandı. Telefonu cebinde değildi. Cebinden çıkarmaya çalıştığını hatırladı, sonra...

Özür dilerim Nash.

Kloz?

Başına vuran Kloz muydu?

Hayır, hayır, hayır, hayır. Kloz olamazdı.

New Orleans Hapishanesi, Montehugh Laboratuvarı ve Stroger Hastanesi'ndeki karman çorman video kayıtları. Metro'da Bishop'la Porter'ın çıkmasını sağlayan kaos. Bunları sıradan biri yapamazdı, ama Klozowski'nin birkaç tuşa basarak yapamayacağı iş değildi.

Hastanede iki ceset.

Clair.

Kloz olamazdı. Kloz, Clair'e zarar vermezdi, öyle değil mi?

Nash eliyle yeri yoklayıp toz toprak içinde telefonunu aradı, ama bulamadı. Ya uzağa düşmüştü ya da alınmıştı.

Biri inledi. Islak ve şapırtılı bir inlemeydi.

"Warnick?"

Demek ki hâlâ eski hastaneye giden koridordaydılar. İnleme tekrar duyuldu, bu sefer bir parça panik halindeydi. Nash'ın biraz ilerisindeydi. Arkasındaki duvara tutunup zorla ayağa kalktığında hâlâ, başının ağrısıyla ve baş dönmesiyle savaşıyordu. Doğrulduğunda boştaki eliyle başına dokununca parmakları ıslandı. Yaralanmıştı, ama yaranın ne kadar kötü olduğunu bilemezdi.

Warnick'in hırıltılı tıknefeslerini duyabiliyordu. Duvara tutunarak tabancasını doğrultarak sese doğru ilerledi.

Ayağı takıldı, neredeyse yere kapaklanacaktı. Warnick yere yayılmış, omuzlarını duvara dayamıştı. Gömleği ve ceketi kana bulanmıştı. Nash adamın, kalbinin hemen sağındaki kurşun yarasına bastırdığı elini buldu. Seslere bakılırsa kurşun ciğerini delmişti. Kim bilir başka hangi organları zarar görmüştü. "Konuşabiliyor musun?"

Warnick bir şey dedi, ama tek bir kelimesi bile anlaşılmıyordu. Ağzından kan püskürdüğünde Nash damlacıkların yanağına çarptığını hissedebiliyordu.

İyice sokulup, "Telefonun hâlâ sende mi?" diye sordu.

Adam halsizce başını salladı.

Nash ceplerini yoklayıp ceketinde telefonu bulunca hemen ekranı açtı. Sinyal yoktu. Zaten yerin dibinde sinyal olmasını hiç beklememişti.

Warnick kasıldı, ardından tekrar gevşedi. Koridor sessizdi.

Nash telefonun fenerini bulup yaktı.

Warnick'in ölü gözleri ona bakıyordu.

Tahmin ettiğinden daha çok kan vardı. Ciğeri delen kurşun muhtemelen atar damarlardan birini parçalamış, hatta belki kalbine de zarar vermişti. O ana kadar yaşamasını sağlayan katıksız adrenalindi. Ama önemi yoktu. Adam ölmüştü.

Koridorun sonunda bir gıcırtı duyunca hemen ışığı kaldırdı.

Eski hastanenin kapısında siyah maskeli bir adam duruyordu. Gözlerini siyah gözlük saklıyordu. Alnına taktığı cihaz muhtemelen gece görüş gözlüğüydü. Sallanan kapılardan bir sedye çekiştiriyordu.

Yüzü maskeli olduğu halde Nash kıyafetleri tanıyınca hemen tabancasını doğrulttu. "Sakın kıpırdama Kloz!"

108

Porter

6. Gün • 05.39

Kalın bir yünlü kaban, yünlü şapkasıyla aynı renkteki gri atkı ve siyah deri eldivenler... Porter kıyafetleri, havaalanında bekleyen Cadillac Escalade model arabada bulmuştu. 38'lik tabanca kabanının sağ cebindeydi. Elini ne zaman cebinden çıkarsa, bir şekilde metali hissetme isteğiyle parmakları tekrar tabancaya geri dönüyordu, çünkü silah, içini rahatlatan bir tür aşinalık hissi veriyordu.

Sol elinde cep telefonu vardı. Guyon'un önündeki kalabalık giderek artıyordu. Arabayı üç blok ötede park etmişti, kardan dolayı daha fazla yaklaşması imkânsızdı. Bishop'ı bulma ihtimali çok düşüktü, ama içinden bir ses Bishop'ın onu bu telefon sayesinde bulacağını söylüyordu.

Tepede bir helikopter turluyordu. Çeşitli birimlerden emniyet görevlileri her yerdeydi. Üniformalılar kalabalığın çeperini oluşturuyordu, sivil polisler insanların arasına karışmıştı. Sivil polisleri saptamak pek zor değildi. İnsanların çoğu konuşuyor, şakalaşıyor, yaklaşan her arabaya merakla bakıyordu. Oysa sivil polisler kalabalıkta sessizce yüzleri kontrol ediyorlardı.

Beni arıyorlar.

Bishop kadar kendisini de yakalamak için can attıklarını biliyordu, o yüzden şapkasını gözlerine kadar indirip atkıyla yüzünü alabildiğine sarmıştı. Bu şekilde kalabalığı kolaçan ediyordu.

Virüsü burada yaymayı planladıysa Bishop'ın bir yöntem geliştirmiş olması gerekiyordu. Metro'da olanlardan sonra Porter'ın ilk düşündüğü, Guyon'daki püskürtme sistemiydi , ama kalabalık binanın dışındaydı.

Telefon titreşti.

Gizli numara.

"Bayağı kalabalık ha?"

Bu sefer arayan Sarah değil, Bishop'ın kendisiydi.

Porter bir an için başını kaldırıp etrafındaki insanların yüzlerini inceledi. Adamın yakınında olduğunu hissedebiliyor, teni bir tür altıncı hisse kapılmış gibi karıncalanıyordu. Ama Bishop'ı göremedi. "Libby'ye ne oldu?" diye sordu.

"Ona ne olduğunu biliyorsun."

"Öldüğünü biliyorum," dedi Porter lafı dolandırmadan. "Ama günlüğünde, çiftlik evinden sonra olanlar yazmıyor. Sen Stocks'u öldürdükten sonra neler olduğunu bilmiyorum. Libby'yi sonunda yine buldun, değil mi?"

"Duygusallaşıyor muyuz Sam?"

Porter kalabalığı tekrar kontrol etti. Bishop buralarda bir yerde olmalıydı. "Taşları yerine oturtuyorum. Poole, Franklin Kirby'nin saçını, Libby'nin Chicago'da kiraladığı evdeki bir çekmecede buldu. Oraya nasıl gitmiş? Libby'de annenin Bayan Carter'la bir fotoğrafı da varmış. Bir tabanca. Sahte kimlik. Çiftlik evinden sonra ne oldu?"

Bishop iç çekti. "Bay Franklin Kirby'nin, hem Libby'nin hem de benim kalbimde çok özel bir yeri var."

"Annenle kaçtığını söylemiştin."

"Ve bunun için ona *şahsen* teşekkür etmek istiyordum. Bildiğin gibi Anne kolay ele geçecek kadın değildi. Ama Franklin Kirby ardında ufak tefek de olsa izler bırakıyordu. Bulmak zor

olmadı. Onu yıllardır gözlüyordum, o yüzden Libby'nin onu yıllar sonra hatırladığını söylediğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin." Bishop bir iki saniye sustu. "Arkadaşlarımı niye öldürdün Sam? Neden gitmemize izin vermedin? Çok zor şeyler yaşadık. Senin için dolar işaretinden mi ibarettik? Et pazarında satabileceğin sığırlar mıydık?"

Porter o sırada onu gördü. Emin olduktan sonra hemen başını başka tarafa çevirdi. Kalabalığın içinde yirmi adım kadar gerisindeydi, telefonu kulağına yapıştırmıştı. Kalabalığı yararak ilerleyip adamın yakasını kavradı.

Bishop değildi.

"Şu anda yakalanırsan bütün eğlenceyi kaçırırsan Sam."

Porter, adama özür dilercesine bakıp ağır ağır döndü. "Hangi cehennemdesin?"

"Yakınım."

109

Nash

6. Gün • 05.41

Kloz kıpırdadı. Çok hızlıydı.

Nash tetiği çektiğinde kurşun Kloz'un bacağına yakın kapıda metalden sekip koridordaki fayanslardan birine çarptı, ardından kaldırdığı toz bulutu içinde tavana saplandı.

Kendini ayağa kalkmaya zorladı. Dizleri boşalıyordu. Kapıya gidip hâlâ açık duran kapıdan sedyeyi çekti. O sırada bir kurşun, başının birkaç santim üzerinden geçip kapıya isabet edince hemen eğildi. Kloz odanın dibindeki başka bir kapıya yakındı. Gece görüş gözlüğünü takmıştı. Warnick'ten aldığı tabancayı Nash'e doğrultuyordu.

Nash feneri yüzüne tutunca Kloz, gözlerini ışıktan kaçırdı, arkasındaki kapıdan çıkıp gitti.

Peşinden iki büklüm ilerleyen Nash, kendini rutubet kokulu, uzun zaman önce unutulmuş bir mezarlığı andıran, başka bir bodrum katında buldu. Boşaltılan Cook County Devlet Hastanesi'nin bodrum katındaydı. Fenerin ışığıyla geniş odayı tararken adeta bir zaman kapsülüne girmiş gibi hissediyordu. Burası da Stroger gibi hurdaya çıkmış tıbbi cihazlarla doluydu, ama hepsinin başka bir zaman diliminden olduğu açıkça

görülebiliyordu. Metal askılardaki serum şişeleri camdandı. Hortumların çoğu lastik yerine kumaştan ya da soluk renkli kauçuktan yapılmış gibi görünüyordu. Hepsi çürüyüp erimişti. Makinelerin büyük düğmeleri ve ekranları vardı. Her şey inanılmaz büyük ve ağır görünüyordu. Hepsi toz içinde kalmıştı. Bazıları da üzerine örtülüp burada ölmeye bırakılmıştı.

Göz ucuyla bir hareket sezdi. Odanın karşısında başka bir kapı menteşelerinde salınıyordu.

Klozowski bağırdı. "Sam'i tanıdığını sanıyorsun, ama alakası yok! O, bildiğin adam değil! İyi bir adam da değil. Diğerlerinden hiçbir farkı yok. Hepsi birkaç kuruş için biz çocukları bile isteye kurban etti. Onlar için dolar işaretinden başka bir şey değildik. Herkes cebini kanımızla dolduruyordu. Özgürlüğüme kavuşmak ve arkadaşlarıma yardım etmek için bir not iletme işinde yakalanınca, beni öldüresiye dövdüler!"

"Clair nerede?" diye karşılık verdi Nash. "Clair'in kılına zarar verirsen, yemin ederim çok daha beterini..."

"Daha beterini mi? Canımı yakamazsın Nash," diye bağırdı Kloz. "Ben zaten ölüyüm!"

Nash doğrulup dengesini sağladı, ardından sesin geldiği yere üç kez ardı ardına ateş etti. Başka bir kurşun başının üstünden vızıldayarak geçince tekrar eğildi.

"Beni öldürürsen, Clair'i asla bulamazsın!"

Klozowski, ağır metal kapıdan kaçıp kapıyı arkasından kapatırken Nash koştu. Sonunda kendini bir merdiven sahanlığında buldu. Kloz'un boğuk adım sesleri yukarıdan duyulabiliyordu.

110

Porter

6. Gün • 05:44

"O otelde kaç yıl çocuk sattılar Sam? Onları sen mi getiriyordun, yoksa sadece Hillburn ve diğerleri mi getiriyordu?"

Porter onu duymazdan geldi. "Libby, Kirby'nin saçını nereden buldu?"

"Ben verdim."

"Sen nereden buldun?"

"Anne, onunla geçirdiği son gece, uyurken kesmiş. Uyandığında saçı suratına tutup kendisini takip etmeye çalışırsa, uyurken saçını kestiği gibi tekrar çıkmayacak başka bir yerini kesmekle tehdit etmiş."

"Annen tatlı bir kadın."

"Öyledir."

"Bunca zaman onunla hiç konuştun mu?"

"Libby'yi nasıl bulduğunu merak ediyorum Sam. Ona neden işkence ettiğini, onu neden öldürdüğünü anlamak istiyorum. Libby sana hiçbir şey yapmamıştı."

"Bu kadar insan seni bekliyor Bishop. Neredesin?"

"Helikopter sinirini mi bozuyor Sam? Sesin gergin geliyor. FBI'ın kalabalıkta telefonunu bulup bulamayacağından mı korkuyorsun? Acaba ne kadar yakınlar? Belki yukarıdan izliyorlardır. Acaba bilgi işlemcileri Klozowski kadar iyi midir? Çocukken bile teknoloji onun için çocuk oyuncağıydı."

111

Nash

6. Gün • 05.46

En az bir kat yukarıda Nash, başka bir kapının açılıp kapandığını duydu. Bir elinde fener, bir elinde tabancayla duvara tutunarak olabildiğince hızla Klozowski'nin peşinden ilerlerken pusuya yatmış olması ihtimaline karşı hemen yere atlamaya hazırdı.

Bir sonraki sahanlık boştu. Kapının yanındaki, rengi atmış küçük plakada AKIL HASTALIKLARI yazıyordu. Nash yeni bir kurşuna kendini hazırlayarak kapıyı yavaşça açtı, ama beklediği kurşun gelmedi. Bunun yerine bir ses duydu. Belediye Başkanı koridorun sonunda konuşuyordu. Bir de kadın sesi vardı.

İleride bir ışık titreşiyordu.

Belediye Başkanı çığlık attı.

Kadın güldü.

Nash feneri kapatıp telefonu cebine attı, sonra sessizce kapıdan çıkıp namlusunu doğrulttu. Sandalye ve masaların devrildiği bir tür kafeteryaya çıkmıştı. Bazıları kırıktı, bazıları ters dönmüştü. Birçoğunun üzerine kalın beyaz örtüler örtülmüştü. Tavandaki ışıkların hiçbiri yanmıyordu. Sadece ilerideki köşede bir ışık titreşiyordu.

Belediye Başkanı tekrar haykırdı. Sesine öfke ve acı karışıyordu. "Parayı Talbot verdi, ben sadece aracıydım... Aracı bile sayılmam."

"Şehrinde olanlara göz yumdun," derken kadın sakindi. Belli belirsiz bir güney aksanıyla konuşuyordu. "Olanlardan faydalandın. İstesen her şeye anında bir son verebilirdin, ama yapmadın. Diğerlerinden farkın yok."

"İsim verebilirim," dedi Başkan yakarırcasına. "İşin içindeki herkesin ismini sayabilirim. Ya da para verebilirim... Hepsi ödeme yapar. Bunu yapmak zorunda değilsin!"

"Bütün isimleri istiyorum canım. Hepsini teker teker yazacaksın."

Sesler, kafeteryanın diğer köşesinde tavana yakın monte edilmiş eski model bir tüplü televizyondan geliyordu. O sırada diğer üç köşedeki televizyonlar teker teker açılınca salon biraz daha aydınlandı.

Klozowski'yi televizyonların yanında görmeyi bekleyen Nash hızla tabancasını doğrulttu, ama kimse yoktu. Belediye Başkanı ekranda, bir yatakta çırılçıplak yatarken görünüyordu. Elleri ve ayakları yatağın dört köşesine bağlanmıştı. Nash odayı Langham'den hatırlıyordu. Kayıp video...

"Hayır! Hayır! Hayır! Yapma!" dedi Başkan.

"O zaman her şeyi baştan tekrar anlat," diye emretti kadın.

"Peki, tamam." Adam sıktığı dişlerinin arasından nefes aldı. "Bütün ayrıntıları bilmiyorum. Zaten sana anlattım. Tek yaptığım, işlerini görebilecekleri bir buluşma noktası sağlamaktı."

"Onlara Guyon Oteli'ni verdin."

"Vermedim. Talbot sayesinde sadece boş tuttum. Talbot, komisyonla birlikte binaya yeniden hayat vermek üzere bir plan sunmuştu. Bürokrasiyi devreye sokarak projeyi oyaladım. Komisyon sonunda öneriyi reddettiğinde Talbot yeni bir planla geri geliyordu. Belediyeye ödeme yaptığı sürece bina boş kaldı, kilit altında tutuldu, diğer müteahhitler yaklaştırılmadı. Guyon olmasaydı, başka bir yer bulacaktık."

"Orada buluşmak için sana ödeme yaptılar, öyle mi?" dedi kadın. "İşlerini görebilmek için?"

Başkan başını salladı. "Bu işler benden öncesine dayanıyor... Anlıyorsun değil mi? Bu benim fikrim değildi, sadece içine düştüm." Kadın cevap vermeyince sözlerini sürdürdü. "Her yıl önce talipleri, sonra çocukları getiriyorlardı... Sadece çocuk da değildi, bazen yetişkinler de getiriliyordu, ama çoğunlukla çocuklar geliyordu. Kimsenin istemediği çocuklar."

"*Kimsenin istemediği o çocuklar* nereden bulunuyordu?" diye sordu kadın küçümsercesine.

Başkan omuz silkti. "Dediklerine göre çoğu evsizmiş. Sonra çocuk esirgeme sistemi de var sanırım. Emin değilim. Hiç sormadım. Her şeyin yürütüldüğü bir web sitesi var. Asıl istediğin onlar, ben değilim. Adresi backpage.com. Onları zorlarsan öğrenmek istediğin her şeyi öğrenebilirsin. Ancak onlar sana istediğini söyleyebilir. İstediğin buysa, her şeyi ortalığa dökebilirsin. Sana yardım ederim. Birlikte federallere gidebiliriz. Sadece bağlarımı çöz... Lütfen dur artık."

Kadın elini savurdu. Sanki bir neşter tutuyordu, ama o kadar hızlı hareket etmişti ki ne olduğunu anlamak zordu. Başkanın yanağında kırmızı bir çizgi belirdi. Adam başını çevirmeye çalıştığında kadın diğer yanağını da kesti.

"Dur!" diye bağırıyordu Başkan.

Kadın durmadı. Bu sefer omzunu kesti.

Adam acıyla yüzünü ekşitiyordu. "Oğlunu aldıklarını söyledin? Onu bulmana yardım edebilirim. Onu geri almana yardım edebilirim! Bunu mu istiyorsun? Sadece ismini ve telefonunu ver. Gözünün önünde olurum, hiçbir şeyden endişelenmene gerek yok, söz veriyorum. Sana yardım ederim. Tanıdığım bir federal ajan var. Güvenebileceğimiz biri."

Kadın tekrar saldırdı. Sağ omzunun hemen aşağısını kesmişti.

"Lütfen dur!"

Görüntü dondu. Ardından ekran karıncalandı.

Loş ışıkta Klozowski kafeteryaya girdi. İki eli havadaydı. Tabanca yoktu. Sağ elinin parmakları arasında bir şey tutuyordu.

Nash tabancasını ona doğrulttu. "Elindekini at!"

Klozowski başını iki yana salladı. "Bunu yapmamı istemezsin." Boştaki eliyle ceketini açtı. Göğsüne bağlı bombanın kablosu, belini sarıp elindeki kumandaya gidiyordu.

112

Porter

6. Gün • 05.51

"Çocuk," dedi Porter usulca.

"Evet, Çocuk," dedi Bishop sessizce kıkırdayarak. "O gün Karargâhta dosyayı bana özetlediğin sırada, ona bakıp kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Prova yapmıştık, oynayacağımız oyunun üzerinden geçmiştik, ama o anda... Herhalde hayatımın en zor anıydı. Ah... Ve sonra dairendeyken, seni arayıp benim kim olduğumu söylediğinde! Keşke telefonun çalarken mutfaktaki halimi görebilseydin Sam ."

Porter, batı yönünden yaklaşan polis sirenlerini duyabiliyordu. Gözlerini o tarafa çevirdi.

Bishop konuşmaya devam ediyordu. "Çocuk'la... Yani Klozowski'yle konuştuğun sırada orada dururken, bize yaptıklarını düşünüyordum... Sen, Welderman, Stocks, Hillburn... Hepiniz. Oracıkta boğazını kessem, paçayı çok kolay kurtarmış olacaktın. Sen bunu hak ediyorsun Sam. Bütün günahlarının bedelini ödemen gerekiyordu."

Bütün taşlar yerine oturuyordu. Porter bütün bunları daha önce nasıl görememişti? "Paul Watson kimliğin, Metro'dan kaçışın, güvenlik ve kamera sistemlerindeki sorunlar... Hepsi Kloz'un işiydi."

"Emniyetin, teknolojide ne kadar zayıf olduğunu söyledi. Kutsal kupayı tutuyorlarmış gibi bilgiişlemden gelen bütün bilgileri hiç sorgulamadan nasıl yuttuğunuzu duyduğumda kulaklarıma inanamadım. Ama haklıydı. Soruşturma boyunca masaya bir kemik atıyordu, siz de aç köpekler gibi kemiğe saldırıyordunuz. İşimizi kolaylaştırdın Sam. Bugün evde temizlik var. Bugün her şeyi sıfırlayacağız. Virüs yeni bir başlangıç sağlayacak."

Porter, Poole'a verdiği fotoğraftaki adamı düşünürken kalabalığın arasındaki FBI aracına baktı. "Eee? Buradan kurtulabileceğini düşünmüyorsun ya?"

"Libby'yi benden almamalıydın Sam. Çocukken, o evdeyken bunu yapmamalıydın. Asla. Dökülen bütün kanların sorumlusu sensin."

Porter, telefonun arkasındaki kartvizite dokundu.

Çabuk ol, geliyorlar.

"Sansar o sokağa neden kaçtı?"

"Nedenini biliyorsun Sam. Her şey beyninin derinliklerinde gömülü. Cevabı bulmak istiyorsan, bilinçaltını kazman gerekiyor."

Porter kalabalıkta bir hareketlenme fark etti. Sanki herkes Guyon otoparkının batısına yönelmişti. Onlarla birlikte yürüdü. "Guyon'da beraber çekilmiş fotoğraflarımız ne içindi? O da mı dikkat dağıtmak içindi? Yoksa hafızamı tetiklemeyi mi planlıyordun?"

Bishop cevap vermedi.

"Orada mısın?"

"Buradayım."

"*Ben senin neyinim?*"

Bishop telefonu kapattı.

Otoparkın diğer ucundan tezahürat çığlıkları kulakları sağır edecek türdendi.

Porter kalabalığı yararak sese yöneldi.

113

Nash

6. Gün • 05.56

"Ölüm ruleti oynuyorsun," dedi Klozowski sakince. "Beni vurursan, ikimiz de ölürüz. Üzerimde bütün binayı yerle bir etmeye yetecek kadar patlayıcı var."

Nash tabancayı indirmedi. "Clair nerede? Ne istiyorsun?"

"Sonunda bütün gerçeklerin ortaya çıkmasını istiyorum," diyen Klozowski, başıyla masalardan birinde duran siyah-beyaz defteri işaret etti. "Kaçakçılık şebekesiyle ilgili bilmen gereken bütün isimler o defterde. Belediye Başkanı'nın bahsettiği sitede işin başındakileri buldum... Hepsi o defterde. Site on dört kişiyi daha bulmamı sağladı, onların arkasındakileri de buldum." Odanın ortasına fırlattığı video kaset fayansta yuvarlanıp Nash'ın ayağının dibinde durdu. "Başkan'ın itirafı. Daha fazlası da var. O... O her şeyi öğrendi. Sana sadece önemli yerlerini gösterdim."

"Kloz, bu sen değilsin. Sen bizdensin."

"Bir zamanlar onlardandım."

"Sen katil değilsin."

"Warnick öyle demiyor."

"Şu bombayı çıkar da konuşalım."

Klozowski başını iki yana salladı. "Birbirimizi kandırmaya gerek yok... İkimiz de artık konuşmanın çok ötesine geçtiğimizi

biliyoruz. Çizgiyi çok uzun zaman önce aştım ve bunu yaptığım için kendimi affettim." Tekrar başıyla defteri işaret etti. "O bilgiler ortaya çıkınca kurtulacak hayatlara değerdi. Sayısız masum insanın özgürleşeceğini bildiğim için öldürdüğüme hiç pişman değilim."

"Yani 4MYMN sen misin?"

Klozowski gözlerini yere çevirip eski bir Pepsi kutusuna tekme attı. "O zamanlar bana *Çocuk* diyorlardı. Tanrım, zaman nasıl da uçup gidiyor. Onca yıldan sonra nasıl yaptı bilmiyorum, ama Porter bizi buldu. Libby'yi öldürdüğünde, sıradakinin ben olduğumdan emindim. Bütün izlerimizi sildim, yeni kimlikler falan yarattım, yine de ona ne yaptığını kendi gözlerinle gördün. İşkence etmiş. Herhalde Libby bizimle ilgili her şeyi anlatmıştı. *Muhtemelen benim kim olduğumu söylemişti.* Onu suçlayabilir miyiz? Libby sağlam kızdı, ama kimse o işkenceye katlanamazdı. Kaçmasaydı, Metro'ya geri gelseydi, sıradakinin ben olduğumdan eminim."

Bir an düşüncelere dalmış gibi sustu. "Ya da belki beni en sona saklıyordu. Muhtemelen bir şekilde ona ihanet ettiğimi anlamıştı ve diğerlerinin ölümünü seyretmemi istemişti, kim bilir? Kafasından neler geçtiğini anlamaya çalışmaktan vazgeçtim." Boştaki elini salladı. "Lanet olsun, o günlükleri yazdırmak için Paul Upchurch'ü tutmuş. Onu tanımış olmalı. Kafasına yediği kurşunun ona ne yaptığı umurumda değil, kimse geçmişini tümden unutmaz. Gerçi Paul, tanımadığını söylemişti. Sam'le kaç kere buluştuysa kim olduğunu anlayamamış." Gözlerini kısıp Nash'e baktı. "Bir psikoloğun açıklamasını dinlemek hoşuma giderdi. Yani... Ya bilinçaltından Paul'ü tanıdıysa ve bu yüzden cinayet işlemeye başladıysa? Tanıştığımızda henüz çok küçüktüm. Büyüdüğümde tanımamasını anlarım, ama Paul ya da Anson? Hatta New Orleans'ta karşılaştıklarında Vincent... Onunla hapishane müdürünün odasında konuşmuş, yine de Vincent'in dediğine göre kendisini tanıdığını hiç belli etmemiş.

Aslında hepsi beni dinlemeliydi, ama dinlemediler... Hepsi hatırlamadığına inanmak istedi. Beni dinleselerdi, hâlâ hayatta olabilirlerdi."

Nash namluyu oynatmadan yavaşça kenara kaydı. Başka ne yapacağını bilemiyordu.

"Bence başından beri hepimizin kim olduğunu biliyordu ve yeterli bilgi toplayana kadar amnezi bahanesine sığındı. Sonra harekete geçti. Bence böyle oldu. Sam her zaman sabırlı olmuştur." Klozowski tekrar ona baktı. "Önce Libby'yi öldürdü. İşkence ederek istediklerini öğrendi, sonra onu öldürdü. Sanırım Paul'ün zaten ölmek üzere olmasına güveniyordu, ama onun sayesinde Tegan'la Kristina'yı buldu. Paul'le kimlikleri düzenliyorduk, böylece hepimiz tekrar kaçabilecektik. Sam, onun evinde bulduğu bir iz sayesinde peşlerine düşmüş olmalı. Onlara ne yaptığını gördün. Tegan'ı tek başına mezarlıkta bıraktı, Kristina'yı çöp gibi raylara attı. Tanrım, bu nasıl bir öfke? Vincent kaçmaya çalıştı, Sam bir şekilde onu da buldu. Şimdi de Anson'a odaklanmış olmalı, sıranın her an bana geleceğini biliyorum. Hepimizi susturmaya çalışıyor. Ama onu beklemeyeceğim, hayatta beklemem. Sonum diğerleri gibi olmayacak. Hayatım sona erecekse, benim şartlarımda sona erecek." Elindeki kumandayı daha sıkı tutuyordu.

"Sana inanmıyorum," dedi Nash. "Sam, o insanları öldürmüş olamaz. Tegan ve Kristina bulunduğunda gözaltındaydı. Ta Simpsonville'e gidip geri dönmüş olması imkânsız."

Kloz sinirli bir bakış fırlattı. "Belediyeden o bok çuvalı Warnick'le iş birliği yapıyordu. Birkaç federal de var. O heriflerin hepsi pisliklerini örtmeye çalışıyor. Hem Sam onlar öldürüldüğünde değil, *bulunduklarında* gözaltındaydı." Başıyla pencereyi işaret etti. "Cesetleri, hastanenin hemen dışına otopark için getirilen, eski tuz deposunda sakladılar. Şehrin göbeğinde...

Kimse oraya gitmiyor artık. Eisley'ye sorabilirsin. Tuz ölüm saatini şaşırtıyor. Kafaları karıştırmak için Simpsonville'deki cesede de benzer bir şey yapmıştır. Anson onu peşine takmasa, şu anda muhtemelen o tuz yığınının altındaydım. Tuz deposunu kontrol etsen iyi olur. Başkaları da olabilir."

"Bombayı çıkar. Gel, binayı birlikte kontrol edelim."

"O iş benden çıktı artık. Daha önemli bir amacım var."

O sırada belli belirsiz bir inilti duyuldu.

114

Poole

6.Gün • 05.59

Fotoğraf hâlâ elindeyken Poole, Dedektif Nash'ın cep telefonunu tekrar aradı. Doğrudan telesekretere düşüyordu. Porter'ın verdiği bilgilere ne kadar güvenebileceğini kestiremiyordu, ama fotoğraf gerçekse ve Porter gerçeği söylüyorsa, yardıma ihtiyacı olacaktı.

Telefonundaki rehberi kaydırıp başkasının numarasını buldu.

"Espinosa."

"Özel Ajan Frank Poole. Stroger'da mısın?"

"Evet efendim."

Poole fotoğrafa baktı. "Beni dikkatle dinlemeni istiyorum. Sorumlu Özel Ajan Hurless'in bu işe bulaştığına inanmak için nedenlerim var. Ne kadar işin içinde olduğunu bilemem. Şu anda kendisi Guyon'daki ekibi yönetiyor. Ona çaktırmadan kimseyi uyaramam. Burada güvenebileceğim bir adamın var mı?"

Espinosa bir an sustu. Muhtemelen düşünüyordu. "Bulaşmak derken? Komiser Dalton nerede?"

"Hurless'le birlikte operasyonu yönetiyor."

"O da işin içinde mi?"

Poole şüpheliydi, ama emin olamazdı. "Bilmiyorum. İkisi de iletişim aracında. Hurless'le bu kadar yakınken onunla konuşmayı göze alamam. Dahası şüphe uyandırmadan onu araçtan indiremem."

"Upchurch'ün evindeki mikrop yüzünden ekibimin yarısı hasta. Thomas'la birlikte belki iki kişi daha gönderebilirim. Daha fazlasını gönderirsem hastanedeki arama ekibi zayıflar."

Poole, girişte iki Metro polisinin tuttuğu Guyon Oteli'nin kapısına gelmişti. Tam o sırada otoparkın bir köşesinde kalabalık coştu.

Bir şeyler oluyordu.

"Kimi gönderebiliyorsan gönder ve bu numarayı ver. Kapatmam gerekiyor."

Telefonu kapatıp Guyon'un arka kapısına bir daha göz attı, sonra seslerin yükseldiği kalabalığa doğru yürümeye başladı.

115

Nash

6.Gün • 06.00

Nash, sesin geldiği sağ tarafa döndü. Tahta çakılı pencerelere yakın, büyük ve yüksek bir şeyin üzerine beyaz bir örtü örtülmüştü.

Kloz iç çekti. "Adam bir türlü ölmedi!" Odayı geçip örtüyü çektikten sonra, "Heykelimizin adı *Koruma*," dedi. "İronik olduğunu düşünmüştüm."

Kucağında bebeğini sımsıkı tutan ve başı neredeyse tavana eren bir kadın heykeliydi. Sığ bir süs havuzunun ortasında duruyordu. Havuzda su yoktu. Bunun yerine bütün odaya gaz kokusu yayılıyordu.

Belediye Başkanı heykelin ayağına kalın bir iple bağlanmıştı. Elleri bacakların arkasında bağlıydı. Çıplaktı, baygın görünüyordu ve durduğu yerden Nash, adamın vücuduna kazılan kelimeleri seçebiliyordu. *Kötülüğü duyma, kötülüğü görme, kötü konuşma, kötülük yapma.* Ve alnında diğerlerinden daha büyük bir şekilde *Ben kötüyüm* yazıyordu. Sol kulağı gitmişti. Göz yuvasından kapkara kan sızıyordu. Havuzun kenarında üç beyaz kutu vardı. İkisi siyah iple bağlanmıştı, üçüncüsü boştu.

"Dilini bıraktım. Belki günahlarını telafi etmek ister diye düşündüm. Gerçi gereksizdi," dedi Kloz. "Gitme zamanın geldi Nash."

Nash tekrar baktığında Klozowski göğsündeki bombaya bağlı kumandayı havaya kaldırmıştı.

"Bunu yapmak isteyemezsin."

Kloz, masalardan birinde duran defteri işaret etti. "Defterdeki bilgileri Anson'un anlattıklarıyla birleştirdiğinde, bu insan kaçakçılığı şebekesini bitirmek için yeterince kanıtın olacak." Sonra gözlerini hâlâ Nash'ın ayağının dibinde duran video kasete kaydırdı. "Bir de o kaset var... Almayı unutma. Ofisimdeki bilgisayara da göz atabilirsin. Her şeyi FBI'ya anlat. *Guyon* isimli klasöre baksınlar."

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Kloz ona aldırmadan sağ tarafındaki koridora baktı. "Clair, koridorun ilerisindeki B18 numaralı odada kilitli. Dışarıdan kilide gerek yok. Onu alır almaz koridorun sonundaki merdivenlerden bodrum katına inin. Batı duvarında tünel girişini göreceksin. Gözünden kaçması mümkün değil." Ardından ekledi. "Bombayı patlatmadan önce yüzden geri sayacağım. Koşarsan yeterince zamanın olur."

"Yapma Kloz. Yapma!"

"Seninle çalışmak zevkti Brian. Clair'le de. Lütfen kendisine özür dilediğimi söyle."

"Kendin de söyleyebilirsin. O bombayı bırak yeter." Nash yalvarırcasına konuştuğunun farkındaydı, ama umursamadı. "Benimle gel. İfadeni ver. Her şeyi açıkla."

"Yüz. Doksan dokuz. Doksan sekiz..."

Nash bir an onu süzerken, üstüne atlamayı, vurmayı, elindeki kumandayı almaya çalışmayı düşündü... Hiçbirini yapamayacağını biliyordu. Kloz bütün ihtimalleri hesaplamış, kendini her şeye hazırlamıştı. O yüzden yerden videokaseti kaptığı gibi defterin durduğu masaya koştu.

O sırada heykelin dibindeki Belediye Başkanı gözünü açıp Nash'e baktı. "Çöz beni," derken sesi kısık ve zayıftı.

Nash adamı bağlayan ipteki çeşitli düğümlere ve kelepçeye baktı. Sonra kaseti havaya kaldırdı. "Bu doğru mu?"

Başkan, kanın kabuk bağladığı dudaklarını yaladı. "Önemli değil... Bana yardım etmelisin..."

Nash hem Başkanı hem de Clair'i kurtaracak kadar zamanı olmadığını biliyordu. Bir gün bu yaptığının haklılığına kendini ikna edecekti. Başkalarını değil, sadece kendini.

Başkan'a bakıp, "Cehenneme kadar yolun var!" demekle yetindi.

Kloz gülümsüyordu. "*Hepimiz 4MYMN'uz*, Brian. Sakın unutma."

Nash arkasına bakmadan koridora koşarken Kloz hâlâ saymaya devam ediyordu.

"Doksan dört, doksan üç, doksan iki..."

116

Porter

6. Gün • 06.01

Porter onu gördü.

Bu sefer emindi.

Bishop.

Artık görülmek istiyordu.

Anson Bishop soğuğa rağmen, sadece siyah bir deri ceket giymişti. Eldiveni ve şapkası yoktu, boynuna gevşek bir atkı sarmıştı. Nefesi buz gibi havada soluk bir bulut gibi asılı kalıyordu. Hillburn'ünkine benzeyen beyaz bir araçla gelmişti. Porter bunun bir tesadüf olmadığını biliyordu. Kalabalık yol açarak aracın geçmesine izin verdi, sonra peşine takıldı. İçindekinin kim olduğuna dair tahminler havada uçuşuyordu. Yüz metre kadar geriden, Porter'ın duyduğu sireni çalan bir devriye arabası geliyordu, ama insanlar geçmesine izin vermedi. Arayı kapatacak kadar hızlı değillerdi. Sadece beyaz araç geçebildi, o da salyangoz hızıyla ilerliyordu.

Beyaz araç, kalabalığın arasından Washington ve Pulaski Caddelerinin köşesinde kaldırıma yanaştı. Yan kapı kayarak açıldığında dışarı çıkan Bishop kalabalığa göz attıktan sonra araç uzaklaştı.

Porter şoförü görememişti. Dahası Bishop'ı hiç bu kadar gergin görmemişti. Omuzları büzüşmüştü, hafifçe öne eğik duruyordu. Sonunda doğrulup otoparkı gözleriyle taradı. Durduğu yerin biraz ilerisindeki Kanal 7 haber aracını görünce sanki rahatladı ve elini havaya kaldırarak o yöne salladı. Porter, kalabalığın arasında bir şeyin üzerinde duran Lizeth Loudon'un da el salladığını görebiliyordu.

Bishop ona doğru yürümeye başladı.

Elinde bir su şişesi vardı.

Daha parmaklarıyla kapağını çevirmeye başlamadan Porter, şişenin ne anlama geldiğini, içinde ne olduğunu ve virüsü kalabalığa yaymadan Bishop'ı durdurması gerektiğini biliyordu.

Parmakları cebindeki 38'liği kavrarken kalabalığı yararak geçmeye çalıştı. Neredeyse yaşlıca bir adamı yere devirecekti.

117

Clair

6. Gün • 06.02

Otuz dakika önce, kalın kapı ve duvarlar yüzünden zorlukla duyabildiği ayak seslerinden sonra Clair, hazırdı. Kapının hemen yanında köşeye sığınmıştı, floresan tüpünden on beş santimlik bir parça, saldırmaya hazır bir şekilde elindeydi. Kapıdan geçtiği anda adamın elektriğe kapılmasına neden olacağını umduğu tuzağı da hazırdı. Ama bunların hiçbiri olmamıştı. Biri koşarak yandaki odaya gitmişti. Kendisini kaçıran adam, Başkanı yine uyutmuş olmalıydı, çünkü küçük bir cıyaklama dışında herhangi bir boğuşma sesi gelmemişti.

Kapıdaki küçük pencereden siyah maskeli adamın sedyeyle Başkanı, kapatıldığı hücreye bakmaya bile gerek görmeden aceleyle götürdüğünü görmüştü.

Daha önce de duyduğu gürültüyle, koridordaki ışıklar sönmüş, odasında hiç ışık olmadığı için Clair tamamen karanlığa gömülmüştü. Zifiri karanlık sanki duvarlardan süzülüyor, kapının altından sızıyor, her yanını sarıyordu. Umursamamaya çalıştığı halde iyice geriliyor, köşede iyice büzüşürken, adam geri geldiğinde harekete geçip geçemeyeceğini merak ediyordu. Belki de karanlık, adamın bıçağını saplayabilmesi için onu olduğu yere çivileyecekti.

Kendini denemek istercesine silah niyetine tuttuğu floresan tüpü parçasını, sağ elinden sol eline geçirdi ve terli avcunu kotuna sildi. Yine de korkuları yatışmamıştı. Acaba tek başına hapsedildiğinde Emory Connors da böyle mi hissetmişti? Larissa Biel, Kati Quigley... Kendinden önce kaçırılanlar?

Belki de 4MYMN şu anda koridorun dibinde küçük beyaz kutularını ve siyah ip parçalarını kendisi için hazırlıyordu? Belki bıçağının keskin olup olmadığını kontrol ediyordu?

Yine ayak sesleri duydu.

Hızlıydı.

Öncekinden daha gürültülü adımlar koridorda adeta patlıyordu.

Bir fener ışığı pencereyi yalayıp kaybolduğunda Clair'in parmakları gerildi.

Yerdeki su birikintisi buharlaşmaya başlamıştı, ama hâlâ yeterince su vardı, o yüzden basmamaya dikkat ediyordu.

Fenerin ışığı yine parladı.

Daha parlak, daha yakındı.

Parmakları iyice gerildi.

Işık, pencereden hücreyi aydınlattığında tavandan sarkan kabloların görünmemesi için dua ediyordu. Planı zayıftı, ama tek şansı buydu.

Saldırmadan önce kıpırdamamaya kararlı olan Clair, göz ucuyla pencereye yaklaşan yüzü sezdi. Tüpü kırmamak için parmaklarını daha fazla sıkmamaya çalışıyordu.

Kapıdaki sürgü oynadı.

Clair tavandan hayalet gibi sarkan kablolardan gözünü alamıyordu...

"*Clair?*"

Adını duyduğunda hayal gördüğünü sandı. Bir an için, bayılmış olabileceğini, sesi rüyasında duyduğunu düşündü, ama tekrar duydu. Bu sefer ismi yüksek sesle söylenmişti.

Nash.

Sürgü tıkırtıyla döndü. Kapı itildi.

"Yo! Yo! Yapma!"

Kapının kenarı çiviye değdiğinde *çatırtılarla* kıvılcımlar uçuşuyordu.

Clair, Nash'ın geriye kaçacağını, belki elektrik bütün vücudunu dolaşırken kasılacağını düşünüyordu, ama ikisi de olmadı. Adam donmuş gibi kıpırdamadan duruyordu.

Babasının elektrik çarpan insanlarla ilgili anlattıklarını hatırladı. Kıpırdayamamaları, hareket edememeleri, elektrik vücutlarında dolaşırken kaskatı kesilmeleri...Tam elektrik akımından kurtulması için bütün gücüyle üstüne atılmaya hazırlanıyordu ki Nash geriledi.

Bir elinde tabancası vardı. Diğer elindeki telefonun feneri parlıyordu. Kapıyı deri ayakkabısının ucuyla itmiş, hiç dokunmamıştı.

Clair, beyaz kabloyu kapıdaki kancadan kopardıktan sonra kapıyı açtı ve Nash'ın kollarına atıldı. Neredeyse birlikte yere yuvarlanacaklardı. Nash onu koridorda geriye çekerken yüzünü adamın omzuna gömmüştü.

"Koş!"

118

Poole

6. Gün • 06.03

Poole, Bishop'ı görmüştü. Beyaz araçtan indiği gibi kalabalıkta gözden kaybolmuştu, ama öncesinde Kanal 7'den o kadınla göz göze gelmişti.

Oraya doğru yürümeye başladı, sanki çevresindeki yüzlerce insan aynı yöne gitmeye karar vermişti. O kadar kalabalıktı ki nefes almakta zorlanıyordu.

Birkaç adım solunda yaşlıca bir kadın dengesini kaybedip yere düştü. Kalabalık bir ara onu beraberinde sürüklüyormuş gibiydi, ardından görünmez oldu. Poole, yanındakileri dirsekleyip ayağa kalkmasına yardım etti. Biraz geç kalsaydı, kadıncağız ezilip gidecekti. Ardından sekiz dokuz yaşlarındaki kızını kucağında göğsüne yapıştırmış bir anne gördü. Kadın herkesin tersi yönünde ilerlemeye, muhtemelen insan denizinden kaçmaya çalışıyordu, ama yaşlı kadın gibi o da insanlarla birlikte sürükleniyordu. Poole ona yetişip arkasına geçmesi için bağırdı, sonra etrafında açtığı boşluğu başkaları doldurunca kadını kaybetti.

İleride, kulağı sağır eden haykırışlar daha da arttı. Herhalde Bishop oradaydı. Kalabalıktan kurtulmak için yardım isteyenlerin çığlıkları tezahüratlara karışıyordu. Otuz adım kadar ileride Porter'ı fark etti. O da Bishop'a doğru ilerliyordu. Kısacık bir

andı, ama Poole o an göz göze geldiklerinden emindi. O saniye her şey dondu. Gözleri Porter'ın gergin omuzlarından koluna, oradan ceketinin cebindeki eline kaydı. İşte o saniye Porter'ın silahı olduğunu anladı. Eli beline gidip Glock tabancasını kılıfından çıkarırken Porter, yine gözden kayboldu.

119

Porter

6. Gün • 06.04

Lizeth Loudon, yirmi adım kadar sağında duruyordu.

Anson Bishop en fazla on adım ötesindeydi.

Dedektif Sam Porter, cebinden 38'lik tabancasını çıkarıp havaya kaldırdı ve üç kez ateş etti.

Kalabalık donakalmıştı. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Silah sesinin yankılarıyla insanlar Bishop'tan uzaklaşıp kendisine doğru akmaya başladı. Aralarında kimse kalmayınca Porter tabancasını doğrulttu. "Elindeki şişeyi hemen yere bırak!"

Bishop kaskatı kesilip ona döndü. Kapağını açtığı su şişesi parmaklarının arasında sallanıyordu.

Porter adamın göğsüne nişan aldı. Parmağı tetikte geriliyordu. "Tekrar söylemeyeceğim!"

Bishop başını sallayıp ağır ağır diz çöktü ve şişeyi çatlak asfaltın üzerine bıraktı. "Bu sadece su, Sam."

"Silahını bırak!"

Poole.

Özel Ajan Poole, kalabalığı yararak açıklığa ulaşmıştı. Tabancasını Porter'a doğrultuyordu. "Bırak! Hemen!"

Porter, Bishop'a bağırdı. "Şişeden uzaklaş!" Sonra Poole'a seslendi. "Virüs o şişede!"

Bishop başını iki yana sallıyordu. "Bu sadece su. Virüsü buraya getiren ben değilim, sensin Sam. Ben öyle şey yapmam."

"Herkese hastalık bulaştırmayı planlıyor," diye üsteledi Porter.

Bishop bir adım öne geldi. "Kahvaltı nasıldı Sam?"

Bir adım daha attığında Porter bağırdı. "Kıpırdama!"

Bishop dinlemedi. "Virüsü buraya sen getirdin. Bu insanlara hastalık bulaştıran biri varsa, o da sensin. Çevrendeki herkesi hasta ediyorsun."

Kahvaltı nasıldı Sam?

Bir silah patladı. Porter patlama sesini, çevredeki binalardan birinin çatısından göğsüne saplanan kurşunu hissettikten sonra duydu. Yere düştüğünü hatırlamıyordu, ama beyni olan biteni kavramıştı.

Poole üzerine abanmış, tabancasını almaya çalışıyordu.

İşte o zaman, hastane yönünden, yeri sarsan bir patlama daha duyuldu.

120

Poole

6. Gün • 06.05

"Çabuk ol, geliyorlar."

Başta Poole ne dediğini anlamadı, ama Porter aynı cümleyi tekrarladı. Ağzından kan püskürüyordu.

Poole, elini Porter'ın göğsündeki yaraya bastırırken iyice sokuldu. "Kim geliyor?"

"Sansar... Beni aradı, kanıtı olduğunu söyledi, buluşmak istedi..."

Poole'un alnı kırıştı. "Ne kanıtı? Seni anlamıyorum Sam. Kendini konuşmaya zorlama... Çok kan kaybediyorsun."

Porter'ın ceketini parçalarcasına açtı. Washington üzerindeki keskin nişancılardan birinin kurşunu göğsün sağ üst tarafına saplanmıştı. Porter zor nefes alıyor, her nefesinde tıkanıyordu. "Sanırım kurşun ciğerini delmiş. Kıpırdamadan yat... Sağlık görevlileri geliyor."

"Kahvaltı ettim," dedi Porter. "Virüslü. Uzak dur."

Kendisini itmeye çalışsa da Poole izin vermedi.

"Baba, beni affet," dedi bir kadın arkadan. Sonra Porter'ın kanlı göğsüne siyah-beyaz bir defter fırlatıp kalabalıkta gözden kayboldu.

Poole, kahverengi saçlardan başka bir şey görememişti. Defteri bir kenara itip yaraya daha fazla basınç uyguladı.

Poole'un on adım kadar solunda dört üniformalı Metro polisi, Bishop'ı yerde tutarken, iki FBI ajanı tepesine dikilmişti. Adamın elleri arkasında plastik kelepçeyle bağlanmıştı. Yakasından tutup ayağa kaldırdıklarında gözlerini Porter'a ve Porter'ın yerdeki elinden birkaç santim ötede duran, tabancaya kaydırdı; Poole'la göz göze geldi, hemen ardından sürüklenerek kalabalığın arasından, bekleyen devriye arabasına götürüldü.

Şehrin göbeğinde gökyüzünü kocaman kara bir bulut kaplamıştı. Patlama Stroger yakınlarında olmalıydı, hastanenin kendisi bile patlamış olabilirdi.

Porter öksürürken gömleği daha çok kana bulandı. Gözleri yuvalarında dönmüştü.

İki sağlık görevlisi iki yanına çömeldi. İlki otuzuna merdiven dayamış, kısa kızıl saçlı bir kadındı. Poole ona bakıp, "FBI ajanıyım," dedi. "Sanırım kurşun ciğerini delmiş. Birkaç saniye öncesine kadar kendindeydi."

"Nabzı zayıf. Tansiyonu yetmiş üçe elli beş." Kadın, Porter'ın gömleğini açıp yarayı inceledi. "Geri durun lütfen. Bundan sonrası bizde."

Poole söyleneni yaptı.

Diğer sağlık görevlisi, kadının eline *QuickClot* etiketli bir paketle sargı bezleri verdikten sonra başını kaldırıp Poole'a baktı. "Sizin iletişim aracından geliyorum. Sorumlu Özel Ajan Hurless zehirlenmiş. Kahvesinde bir şey olduğunu düşünüyoruz. Belki oraya gitmek istersiniz."

Poole aracın olduğu yöne baktı. Hurless, Dalton ve Porter'ın telefonunu takip eden teknisyen... Hepsi araçtaydı. Tekrar görevliğe döndü. "Dalton'la teknisyen?"

Adam Porter'a iğne yapıyordu. "Sadece Hurless. Diğerleri iyi."

Üçüncü görevli sedyeyi getirip Porter'ın yanına uzattı.

"Nefes alıyor mu?" diye sordu Poole.

Cevap veren olmadı. İkisi, kolay bir hamleyle Porter'ı yana yuvarlarken, üçüncüsü sedyeyi altına tuttu.

"Onunla kalacağım," dedi Poole.

"Bizim için yolu açın," dedi kadın. Bir eliyle sedyenin otuz santim kadar üzerinde bir serum torbası tutarken, parmaklarını önce Porter'ın bileğine, sonra boynuna bastırdı. Poole'un kendisini seyrettiğini fark edince parmaklarını uzaklaştırdı. Sanki gözlerini kaçırıyordu.

Birlikte kalabalığı yararak kaldırıma park eden ambulansa ilerlediler.

Poole, kana bulanmış günlüğü kemerine sıkıştırmıştı.

121

Günlük

Stocks ölmüştü.

"Tabancasını alın," dedi Vincent, adamın cansız bedenine bakarken.

"Stocks? Orada neler oluyor?" diye bağırdı Welderman merdivenlerin dibinden.

Stocks ölmüştü. Vincent'ın vurduğu başının arkasından çok az kan akıyordu, ama keçeleşen saçlarının ve parçalanan kafa derisinin altından bembeyaz kafatasını görebiliyordum. Kemik çatlamıştı.

"Şu lanet olası tabancayı alın," diye tekrarladı Vincent. Kapının yanında sırtını duvara dayayıp saldırıya hazır hale geçti. Her an biri gelebilirdi.

Libby titreyen eliyle eğilip tabancayı aldı.

Elinden aldım. Neler olacağını biliyordum ve Libby'nin can almanın nasıl bir his olduğunu öğrenmesini istemiyordum. O duyguyu asla tatmamalıydı.

Yatağındaki Çocuk inledi.

Tegan'ın yüzü bembeyazdı. Kristina ona sokulmuş, hâlâ Stocks'un cansız bedenine bakıyordu.

"Stocks? Yukarı geliyorum!"

"Çabuk!" diye bağırdım. "Sanırım kalp krizi geçiriyor!" Ardından cesetle eşiğin arasına diz çöküp parçalanan kafatasına paravan oldum. Parmağım hâlâ tetikteyken tabancayı gizli tutuyordum. Tabancalar hakkında pek bilgi sahibi değildim, ama bunun güvenliği olduğunu sanmıyordum. En azından öyle olmasını umuyordum.

Vincent sırtını duvara öyle bir yaslamıştı ki duvar kâğıdına gömülecekmiş gibi görünüyordu. Kerpeteni savurmaya hazır bir şekilde havaya kaldırıp başını hızla sallarken bana baktı.

Welderman basamakları ikişer ikişer tırmanıyordu. Onu görmeden önce gölgesi duvara vurdu. Her gürültülü adımıyla gölge adeta devleşiyordu. Sonunda eşiğe vardığında sanki zaman yavaşladı. Yerde yatan Stocks, Tegan'ın gözlerindeki korku, köşede duran Paul, yere çömelen ben... Hangisiydi bilmiyorum, ama bir şey adamın duraksamasına neden olmuş, eşikte neredeyse donakalmıştı.

Vincent onun içeri girmesini beklemişti, o yüzden daha eşiğin önündeyken savurduğu kerpeten adamın çenesi yerine koluna indi. Hatta sıyırdı.

Welderman gerilerken tabancasına davrandı.

Hemen Stocks'un tabancasını doğrultup üç kere arka arkaya ateş ettim. Nişan alma şansım olmamıştı. İlk kurşun, başının hemen üzerinden duvara saplandı. İkinci ve üçüncü seferinde tabanca geri tepti. Biri yine duvara, diğeri tavana isabet etmişti.

Adam, arkasındaki duvara çarptığında çerçeveli fotoğraflar yere düştü. Ardından yana atladı. Dördüncü kurşunu sıktığımda artık merdivenlerden iniyordu.

"Ver şunu bana!" diyen Vincent, tabancayı elimden kaptığı gibi peşinden koştu.

İki el daha ateş edildi. İkisi de Vincent'ın eseri değildi.

122

Günlük

Bıçağımı istiyordum, ama bıçağım yanımda değildi. Bıçağımı Oglesby almıştı. Baba olsa kerpeteni kullanmamı söylerdi, o yüzden ağır metali alıp Vincent'ın peşine takıldım.

Bir an için onu merdivenlerin dibinde gördüm. Sonra salonun köşesini döndüğünde bir el daha ateş edildi. Kurşun ön kapının yanındaki duvara saplanınca her yana alçı parçaları yağdı.

Merdivenlerin tepesinde biri cıyakladı. Sanırım Kristina'ydı.

Tabanca bir kez daha patladığında Vincent salondan kaçıp sindi. Sonra hızla ön kapıya fırladı. Anlamıştım. Evin iki girişi vardı ve Welderman mutfakta, arka kapıya ilerliyordu.

Tabanca yine patladı. Bu seferki o kadar yakındı ki başımın üstünde bir vızıltı hissettim. Vincent salona doğru ateş etmişti.

Kendimi yere attığımda kırık koluma korkunç bir sancı saplanınca çığlık attım. Sonra ön kapıya emekledim, kapıyı açtım, verandadan basamakların dibindeki çimlere yuvarlandım. Durduğumda acım öyle büyüktü ki gözlerimde şimşekler çakıyordu. Kolumu tekrar kırmış olabilirdim. Alçıda olduğundan, anlamam mümkün değildi.

Kendimi kalkmaya zorladım ve evin etrafından arka kapıya koştum.

Finicky mutfakta kasap bıçağıyla duruyordu. "Seni küçük pislik." Beklediğimden çok daha çevik bir hamleyle üstüme atıldı. Bıçağı maharet ve korkuyla savuruyor, kol mesafesinde sağa sola sallayarak beni geriletmeye çalışıyordu. Kaçmak yerine bütün gücümle üstüne atladım. Bıçak inerken alçılı kolumu kaldırdım. Bıçak sekerken alçı çenesinin altına çarpınca Finicky'nin başı geriye savrulup mutfak tezgâhına çarptı, ardından kadın yere yığıldı.

Ölmemişti, ama nefesleri sıklaşmıştı. Sağ kolu spazm geçiriyormuş gibi kasılıyordu.

Kerpeteni atıp bıçağı aldım. Benim bıçağım değildi, ama sonuçta bir bıçaktı. Elimdeyken kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu.

Salonda bir el daha ateş edildiğini duydum. Kimin ateş ettiğinden emin değildim.

Buz gibi bir ter damlası şakağımdan süzülürken kolum, kalp atışlarımla birlikte zonkluyordu. Öyle ki bir an için zonklamalarla alçımın içeriden çatlayacağını düşünmeden edemedim. Acıya aldırmamaya çalıştım. Baba öyle öğretmişti.

Mutfağı geçtim. Salona açılan kapı kapalıydı. Çifte menteşeli ince kapı, her iki yana açılabiliyordu. İnce olduğundan kurşun delip geçerdi, ama kapalı olduğundan arkasında neler olup bittiğini bilemiyordum.

Yine ateş edildi.

Patlama Vincent'in ateş ettiğinden çok daha derin ve boğuktu. Demek Welderman ateş etmişti. Daha önce hiç ateş etmemiştim, ama okuduğum çizgi romanlardan, Vincent'ın elindeki tabancayı tanıyordum. Çoğunda sadece altı kurşun olurdu. Yukarıda üç el ateş etmiştim, sonra Vincent'in bir kez ateş ettiğini görmüştüm. En iyi ihtimalle iki kurşunu kalmış olmalıydı. Duyduğum diğer patlamalar da ondan geldiyse belki daha azdı. Baba olsa aşağı inmeden önce Stocks'un ceplerinde yedek kurşun arardı, ama ben babam değildim.

İki el daha patladı.

Vincent olmadığı kesindi ve Welderman hâlâ ateş ediyorsa, bu Vincent'ın hâlâ hayatta olduğu anlamına gelirdi. Muhtemelen salonun dışındaki holdeydi.

Tekmelediğimde kapı odanın içine savruldu. Adrenalin yüzünden her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu. Bir bakışta manzarayı değerlendirdim. Vincent tam karşımda holdeydi. Welderman tabancasını havaya kaldırmış halde kanepenin arkasındaydı. Beni gördüğünde hemen dönüp ateş etmeye başladı. O sırada Vincent içeri atılıp yere uzanarak kanepenin altından iki kez ateş etti. İlk kurşun solumdaki süpürgeliğe, ikincisi Welderman'ın sağ ayağına isabet etti.

Adam kanepeye yuvarlanıp ayağa kalkmaya hazırlanıyordu ki koşarak üstüne atladım.

Tetiği çektiğinde, bacağımı sıcak bir şeyin kestiğini hissettim.

Kasap bıçağı Âdem elmasının birkaç santim altına saplandı. Bıçağı Anne nasıl öğrettiyse öyle tutuyordum. Elim kaymasın diye avucumu kabzanın dibine bastırmıştım. Ucunun, deriyi ve kasları parçalayıp biraz direndikten sonra soluk borusunu deldiğini hissettim. Sonra metal, boynunun gerisindeki kemiğe dayandığında, her yere püsküren kan tenimi yakıyordu.

Yana kayıp kanepeden aşağı yuvarlandım ve kendimi yerde buldum.

Yine kırık kolumun üstüne düşmüştüm. Bu sefer acı galip geldi. Bayıldığımı bile hatırlamıyorum. Tek hatırladığım sayıkladığım bir şeydi.

Sansar hâlâ araçta.

123

Günlük

Paul tokat attı.

Gözlerimi açtığımda, bir an elinin suratıma indiğini gördüm ve o tokattan mümkün olduğunca kaçmaya çalıştım .

"Uyandı!" diye bağırdı Paul omzunun üstünden. Göğsüme oturmuştu. "Kıpırdama... Herif seni vurdu."

Baldırımda korkunç bir yanma hissettim. Başımı hafifçe çevirince Libby'nin, kotumda yırttıkları yerden, oksijenli su döktüğünü gördüm.

"Kurşun sadece sıyırmış. Daha kötüsü olabilirdi," diyordu. Yarayı mutfaktan aldığı bir elbeziyle sildikten sonra yanındaki ilk yardım çantasından bir sargı bezi rulosu çıkardı. Çantayı nereden bulduğuna dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Bacağımı defalarca sardıktan sonra sargıyı iyice sıktı.

Vincent, kanepedeki Welderman'ın ceplerinden boşalttıklarını yandaki sehpaya bırakıyordu. Adam ölü gözleriyle boşluğa bakıyordu. Kıyafetleri kana bulanmıştı, kanepe ve etrafındaki eşyalar da kan içindeydi. Herhalde çenesinden bıçaklamıştım. Bu kadar çok kanı, ancak böyle açıklayabiliyordum. Kasap bıçağı ayağının dibinde duruyordu.

"Finicky mutfakta," dedim kendimi zorlayarak. Oraya bakmaya çalışıyordum.

"Bulduk," dedi Paul. "Tegan'la Kristina onu bağlıyor. Hala hayatta. Daha sert vurmalıydın."

"Üstümden kalkar mısın? Nefes alamıyorum."

"Pardon." Paul yana yuvarlanıp ayağa kalktı.

Bacağımın sargısını halleden Libby yüzümdeki kanı temizlemeye girişmişti. Gözlerinden endişe ve korku okunuyordu, yine de bir şekilde gülümsemeyi başardı. Gördüğüm en güzel gülümsemeydi. Bir süre yüzüme baktıktan sonra eğilip öptü. Mükemmel dudakları yumuşacıktı, sıcacıktı. "Galiba seni seviyorum AnsonBishop," dedi.

Sessizce, sadece benim için söylemişti. Bir an için bacağımdaki ve kırık kolumdaki acıyı unuttum. Sadece ikimiz vardık. Ben de onu sevdiğimi söyledim.

Anlaşılan Paul bizi duymuştu. Başını çevirirken yüzü kıpkırmızıydı.

"Anahtarları buldum," dedi Vincent kanepeden. Welderman'ın tabancasıyla son yedek şarjörünü de bulmuştu. "Sansar'ın peşinden gideceğim."

Doğrulmaya çalıştım. "Ben de geliyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyen Libby kaşlarını çattı.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktığımda bacağıma ve koluma korkunç sancılar saplanıyordu. "Gitmem lazım."

"Bırak, Vincent'la Paul gitsin."

"Hepimizin buradan çıkması gerekiyor," dedi Paul. "Ne zaman kimin gelebileceğini bilmiyoruz." Gözleri kanlar içindeki Welderman'a kaydı. "İkisi de polis. Şehirde bir tane daha vardı. Hepsi pisliğe bulaşmış. Bizi burada bulmalarına izin veremeyiz."

"Beni bırakma," dedi Libby, yanağımı okşarken yalvarırcasına.

Köşedeki çalışma masasına gidip Simpsonville'deki adresimi karaladım. Sonra kâğıt parçasını eline sıkıştırıp gözüne

düşen saçları düzelttim. "Sen Tegan'la Kristina'ya yardım et. Finicky'yle işiniz bittiğinde ahırdan parayı alıp Finicky'nin arabasına koyun. Alabildiğiniz kadarını alın. İki saate dönmezsek ya da daha erken ayrılmak zorunda kalırsanız, bu adreste buluşalım. Yanmış evin arkasındaki karavanda." İyice sokulup sesimi alçalttım. "Tıpkı planladığımız gibi buralardan çok uzaklara gideceğiz. Söz veriyorum."

Vincent, Welderman'ın tabancasını kemerine takmıştı. Diğer tabancayı Libby'ye verdi. "Kurşun yok, ama belki Stocks'un ceplerinde yedek kurşun bulabilirsiniz."

Libby, sıcak bir şey tutuyormuş gibi tabancayı gevşek bir şekilde elinde tutuyordu.

"Sen kullanamayacaksan Kristina nasıl kullanılacağını biliyor," diye ekledi Vincent.

"Çocuk'u hastaneye götürmeniz gerekebilir. Götürürseniz, gerçek isim kullanmayın."

Paul ön kapıdaydı. "On dakika oldu. Gideceksek, hemen şimdi çıkmamız gerekiyor."

Libby'yi tekrar öptüm. "Yakında görüşürüz."

Gözleri dolmuştu. Beni vazgeçiremeyeceğini anlamış olmalıydı, o yüzden sadece başını salladı.

Kanepenin yanından bıçağı alıp minderlerden birine sildim. Libby'nin gözlerini sırtımda hissedebiliyordum, ama dönüp bakamadım. Bunu yaparsam evden ayrılamayacağımı biliyordum. Oysa bunu yapmam gerekiyordu.

Vincent ve Paul'le birlikte, Welderman'ın arabasına koştuk. Vincent direksiyona geçer geçmez gaza bastığında çiftlik evi arkamızda hızla karanlığa gömüldü.

Nereye gittiklerini biliyorduk.

Bıçağın sapını sıkıca kavrayıp Charleston ışıklarını görmeyi bekledim.

124

Günlük

"İşte!" diye bağırdı Paul. "Oradalar!"

Vincent pek araba kullanmamıştı. Tecrübesizliği daracık yollarda kendini gösteriyordu. İki kez, az daha hendeğe yuvarlanacaktık. Bulford'da dur işaretine rağmen kavşağı geçtiğinde batı yönünden gelen bir traktör, arabanın arka tamponunu sıyırıp geçti. Otoyola çıktığımızdaysa direksiyon hâkimiyetini biraz olsun sağlamıştı.

Çok hızlı sürüyordu.

Hepimiz kana bulanmıştık. Arabada ölü bir polis dedektifine ait tabancayla bir bıçak vardı. Çiftlik evinde cesetler bırakmıştık. Bunlardan herhangi birinin başımızı sokacağı belaları düşünmek bile istemiyordum.

Beyaz araçla birkaç araba arkasındaki Charleston devriye aracını otoyolda yakaladık. Vincent çok yaklaşmadan peşlerine takıldı. Motelin yolunu bildiğini, o yüzden fazla yaklaşmasına gerek olmadığını söylüyordu.

On dakika sonra motele vardığımızda terslikler başladı.

"Şuraya park et," dedim, caddenin karşısında, McDonald's Restoranı'yla yedek parça dükkanı arasındaki otoparkı işaret ederek. Oradan motele yaklaşmamıza gerek kalmadan adamları

gözleyebileceğimizi biliyordum. Planımız basitti. Sansar'ı moteldeki odalardan birine çıkarmalarını bekleyecektik, ardından Vincent, beyaz araçlı adamla polisi gözetlerken, Paul'le birlikte Sansar'ı kaçıracaktık. Vincent sadece gerekli gördüğünde ortaya çıkacaktı. Tabanca son çaremiz olacaktı, ama gerekirse kullanacaktık. Sansar'ı kurtarmak için elimizden geleni ardımıza koymayacaktık.

Bunların hiçbiri olmadı.

Beyaz araç motelin otoparkına girdiğinde polis arabası da yanına park etti.

Arka kapı açılıp elindeki yeşil çantayla arabadan atladığı gibi ters yönde koşmaya başlayan Sansar'ı gördüğümüzde, hâlâ hareket halindeydik. Tegan'ın kamerası hâlâ boynunda asılıydı, koşarken sırtında zıplıyordu. Otoparkı geçip motelin arkasındaki iki sıra binanın arasında gözden kayboldu.

"Hassiktir!" diye bağırdı Vincent, geri vitese takarken. Kaldırıma çıktığında tekerlekler kilitlendi. Yine de kurtulmayı başardı.

Polis arabası Klondike'tan aşağı fırlarken beyaz araç Boise köşesine yöneldi. Belli ki Sansar'ı sıkıştıracaklardı.

Arabamız motele doğru fırlarken Vincent bir sağa, bir sola bakıyordu. "Hangisini takip edeceğim şimdi?"

Sansar'ın bir blok ötede park etmiş arabaların arasından, bir evin köşesini döndüğünü gördüm. "Binaların arasında koşuyor. Biz çıkalım!"

"Bu bacakla onu yakalayamazsın..."

Devamını duymadım. Yavaşlamaya başladığı anda arabadan atladım. Paul de homurdanarak arkamdan geldi. Motelin arkasında Sansar'ı gördüğüm yönde koşmaya başladık. Arkamızda Vincent dönmeye çalışırken gaza basınca araba patinaj attı. Ani manevrasıyla neredeyse park halindeki bir steyşın arabaya çarpacaktı, sonra direksiyonu sağa kırıp beyaz aracın arkasından Church Caddesi tarafına fırladı.

Paul benden çok daha hızlıydı. Yetişmeye çalışıyordum, ama her adımımda yaralı bacağım eskisinden daha beter ağrıyordu, ama alçıdaki kırık kolumun ağrısıyla kıyaslanamazdı. Son bir saatte parmaklarım şişip kızarmıştı. Elim yanıyordu, alçının altını göremediğimden aklıma korkunç şeyler geliyor, kırık kemiklerin birbirine sürtündüğünü, kaslarımın parçalandığını ve koluma kim bilir daha neler olduğunu hayal etmekten kendimi alamıyordum. Muhtemelen kolum şişmeye devam edecekti. Alçımın patlama ihtimalini düşünmemeye çalıştım.

Bütün bu düşünceleri aklımdan kovup acıyı unutmaya çalıştım. Sansar'ın peşinden koşan Paul'ü takip ediyordum. Üçümüz de binaların ve motelin arkasındaki ara sokaklarda kaybolmuştuk.

Birçok kez Sansar'ın izini kaybettik. Bir noktada Paul'ü bile kaybettim. Paul sürekli omzunun üzerinden beni kontrol ediyor, yavaşlıyordu; bense elimi sallayarak devam etmesini söylüyordum. Tere içinde kalmıştım, yine başım dönmeye başlamıştı. Nefeslerim sıklaştığından bir an durup ellerimi dizlerime koyup ciğerlerimi doldurmam gerekti.

Tekrar doğrulduğumda Paul'ü gördüm. Charleston polis aracı, tekerleklerine çığlıklar attırarak Cumberland'de durduğunda, daracık bir sokağın ortasına varmıştı. Üniformalı bir polis arabadan atlayıp caddenin karşısındaki parke taşlı ara sokağa daldı.

Paul o kadar hızlıydı ki duramayıp polis arabasına çarptığında neredeyse kaputun üzerinden geçecekti. Dengesini sağladığı gibi aracın etrafını dolaşıp o da ara sokağa daldı.

Pat, pat, pat!

Üç el ateş edildiğinde patlamalar yankılanırken Cumberland'in öteki ucundaydım.

125

Günlük

Polis arabasına ulaştığımda Paul, iki elini sallayıp uzaklaşmamı işaret ederek ara sokaktan fırladı. "Kaç!" diye bağırıyordu.

"Ne oldu?"

Charleston polis devriyesi arabasının bagajına yakın duruyordum. Şoför kapısı hâlâ açıktı, motor hâlâ çalışıyordu. İçeriden telsizin cızırtıları duyulabiliyordu.

Paul cevap vermeden yanımdan geçip Cumberland kaldırımından koşmaya başladı. Yavaşlamamıştı bile.

Tekrar ara sokağa baktım, ama durduğum yerden hiçbir şey göremiyordum.

Kasap bıçağı hâlâ elimdeydi. Devriye arabasının açık kapısına gidip içeri eğildim ve mikrofon kablosunu kestim. Tekrar geri çıkıp sol ön tekerleği bıçakladım, ardından gücüm yettiğince Paul'ün ardından koştum.

Ara sokağın ağzından biri bağırdı. Beyaz araçtaki adamın sesine benziyordu, ama bakmak için dönmedim.

İleride Vincent, Church Caddesi'nin köşesinde kayarcasına durup kavşağı kapatınca, Paul arka kapıyı açtığı gibi içeri atladı. Her yerde kornalar çalınıyordu. Ben de tökezleyerek arka koltuğa kapaklandım. Kapıyı kapatmamla birlikte Vincent gaza

bastı ve Cumberland üzerinde hızla ilerlemeye başladık. Ara sokağın yanından geçtiğimizde beyaz araçlı adam ortalıkta yoktu. Görmeye çalıştım, ama çok karanlıktı.

"Sansar nerede?" dedi Vincent, direksiyona abanırken. Aniden sağa dönünce Paul üzerime yığıldı.

Çocuk resmen titriyordu. Beti benzi atmıştı. Bir şeyler mırıldanıyordu, ama ne dediğini anlayamıyordum.

Omzundan tutup sarstım. "Ne oldu? Sansar nerede?"

Paul bana baktı. Ağzını açsa da konuşamıyordu.

"Paul!"

Nefes nefese cevap verdi. "Sansar... Tanrım... Onu vurdu... O öldü... Sansar öldü."

Daha fazlasını öğrenmeye çalıştım, ama yüzünü ellerine gömüp hıçkırmaya başladı.

Başka bir polis arabası yanımızdan Cumberland yönüne hızla ilerlerken ışıkları arabanın içini aydınlatıyordu.

"Buradan gitmemiz lazım," dedi Vincent, başka bir sokağa dönerken.

İki polis arabası daha yaklaşıyordu. Sirenler ortalığı inletiyordu.

Koltuğa gömülmüştüm, Paul yanımda bağırıyordu. "Çiftlik evine mi dönsek?"

Vincent telsizin saatine baktı. "Yaklaşık kırk dakika oldu, geri dönüş yarım saat sürer."

"Libby'ye iki saat dedim. Geri dön."

Öyle yaptık.

Rekor sürede evin önündeydik.

Ama Finicky'nin arabası gitmişti.

126

Günlük

Simpsonville yolculuğu sessiz geçti. Vincent konuşmayınca ben de sesimi çıkarmadım. Arka koltukta Paul kapıya doğru kıvrılmıştı. Artık ağlamayı bırakmış, arada bir hıçkırıp inlemiş, sonra iyice durulmuştu.

Vincent, arabanın torpido gözünde bir şişe ağrı kesici buldu. Dört hapı kuru kuruya yuttum. Otuz dakika sonra iki tane daha aldım. Kolumdaki ve bacağımdaki ağrı uyuşuk bir zonklamaya dönüşmüştü. Kolum hâlâ şişti, ama biraz inmiş gibi görünüyordu ve içimden şükrediyordum.

Gece karanlığı her şeyi yutana kadar, arkamızda kalan şehir ve kasabaların ışıklarını seyrettim. Üçümüz de uykusuzluktan geberiyorduk, ama bir an bile dinlenmeye niyetimiz yoktu.

"Benzin bitmek üzere," dedi Vincent.

"Çok yaklaştık," dedim.

Doğruydu.

Sokağım, ormanım, evim, arkada bıraktığım her şey, dönüşümü bekliyordu.

"Buradan dön," diye ekledim.

Vincent direksiyonun üstüne eğilmiş, ileri bakıyordu. "Neresi?"

"Sağdaki posta kutusu."

Far ışıkları çocukluğumdan ve eski evimden geri kalanları aydınlatırken, Vincent ıslık çaldı.

"Finicky'nin arabası... Gelmişler," dedi Paul, arabayı işaret ederek. Charleston'dan beri ilk kez konuşuyordu.

Babamın arabasından geri kalanların yanına yanaştık. Otların her yeri sarması sevindiriciydi. Hiçbir şey görmek istemiyordum. Vincent kontağı kapattığında soğumaya yüz tutan motor tıkırdamaya başladı.

Carter çiftinin ön kapısı açıktı. Finicky'nin arabasının yanına bir sürü sırt çantası ve torba bırakılmıştı.

Arabadan ilk inen Vincent, Welderman'ın tabancasını doğrultarak basamakları tırmandı. "Kristina! Tegan!" diye bağırdı. "Libby!" İçeri girdiğinde sesi zayıfladı.

Bir terslik vardı. Sanırım Paul de hissetmişti. Arabadan indiğimizde ikimiz de havadaki tersliğin adeta kokusunu alıyorduk.

Birkaç saniye sonra Vincent, yüzünde şaşkın bir ifadeyle dışarı çıktı. "Yoklar."

Onu yarım kulakla dinliyordum, çünkü Finicky'nin arabasının arkasında birini görür gibi olmuştum.

Gördüğümün kızlardan biri olduğuna inanmak istiyordum. Belki uyuyorlardı. Tabii ki bizi beklerken arabada uyuyacaklardı. Beynim böyle söylüyordu. Ama arabaya yaklaştığımda, durumun hiç de bu olmadığını anladım.

Arka koltukta bir adamın cesedi vardı.

"Welderman," dedi Paul.

Stocks'un cesedi de arabanın ön tarafındaydı. Biri emniyet kemerini bağlamıştı.

Vincent ellerini ağzına götürüp bağırdı. "Kristina!"

Cevap gelmedi.

Çıt çıkmıyordu.

Vincent şoför kapısını açtığında hepimiz direksiyondaki kanı gördük. Welderman'ın mı, Stocks'un mu, yoksa başkasının mıydı, anlamak mümkün değildi.

"Bu kötü," dedi Paul, gerilerken etrafımıza bakınarak.

"Bagajı açın," dedim, arkaya dolaşarak.

Ne Paul ne de Vincent yerinden kıpırdadı.

"Biri bagajı açsın."

Vincent düğmeyi bulup çekti.

Bagaj gürültülü bir şekilde açıldı.

İçine bakmak istemiyordum, ama yine de kendimi zorladım. Eğilirken nefesimi tutmuştum.

Boştu.

Bir an için rahatladım. Sonra ayağımın dibindeki toprakta Libby'nin kolyesini gördüm.

"Stocks'un gömleğine bir not iğnelenmiş," dedi Vincent arabanın içinden.

"Ne diyor?"

"Polisleri aramadan çöpleri çıkarmanız için bir saatiniz var. Kızları unutun. Takip etmeyin.

İmza Sam Porter."

127

Porter

198. Gün • 15.18

Porter, ağırlığını öteki tarafına verince, bankın sert tahtasının yarattığı rahatsızlıktan ancak otuz saniye kurtulabildi. Ahşap resmen kıçını kemiriyordu. Yaklaşık üç ay süren davadan sonra akıllanıp yanında bir minder getirmiş olması gerekirdi.

Chicago, 2600 South California Avenue adresindeki George N. Leighton Adli Suçlar Mahkemesi'nin 209 numaralı salonu, binanın en büyük mahkeme salonuydu. İki yüz kişilik galeride tek bir boş koltuk yoktu. Zaten dava boyunca hiç boş kalmamışlardı.

Başlarda davanın ülkenin başka bir yerinde görülmesi için başvurular yapılmıştı. Bishop'ın, Curtis Ruhland adındaki avukatı, müvekkilinin Chicago'da adil bir şekilde yargılanamayacağını iddia etmişti. Muhtemelen haklıydı, ama savunma ekibi, savcılar ve hâkim onun adil bir şekilde yargılanabileceği bir yer bulamamışlardı. Bishop ve 4MYMN cinayetleri, 17 Şubat 2015 tarihinden öncesinde çok iyi biliniyordu, ama o günkü olay artık dünya basınına yansımıştı. Gazeteler, televizyonlar, büyükannelerin Facebook sayfaları... 4MYMN katilinin yakalanması herkesin dilindeydi ve dünya internet trafiğinin manşeti olmuştu.

17 Şubatta, Guyon Oteli'nde yaklaşık bir düzine ceset bulunmuştu. Hepsi farklı zamanlarda ölmüştü. Hiçbirinin gözü, kulağı

ve dili yoktu. Derilerine *Ben kötüyüm* sözleri kazınmış, yakınlarında bir yerlere *Baba, beni affet* yazılmıştı. Cesetlerin her birinin ismi, Klozowski'nin Nash'e verdiği son 4MYMN günlüğünde yer alıyordu. Öldürülenler, defterde anlatıldığı üzere, devasa bir insan kaçakçılığı şebekesine bulaşmıştı. FBI, Klozowski'nin bahsettiği hastanenin arkasındaki tuz deposunda gömülü üç ceset daha bulmuştu.

Metro'daki bilgisayarına bıraktığı bir videoda Edwin Klozowski, son işlenen bütün cinayetleri üstleniyordu. Öldürülenlerin işlediği suçların kanıtlarını sunuyor, onları nasıl bulduğuna dair ayrıntılı bilgiler veriyor; ölümlerinin, günahlarının bedeli olduğunu iddia ediyordu. Klozowski aynı zamanda Stanford Pentz ve Christie Albee cinayetlerini de işlediğini itiraf etmişti. Welderman'la Stocks'un dayağından sonra hayatta kalma savaşı veren *Çocuk* olarak; Stanford Pentz'in, bir ara sokaktaki muayenehanesine götürülmüştü. Pentz, Christie Albee'yle birlikte ilk yardımı yaptıktan sonra onu arabasının arkasına koyup en yakın acilin kapısına bırakmıştı.

Klozowski yüzlerini asla unutmamıştı.

Belediye Başkanı Milton ölmüştü.

FBI Sorumlu Özel Ajanı Foster Hurless zehirlenerek ölmüştü.

Poole ayrıntılı bir eşkâl vermişti, ama ne FBI ne de sonunda birlikte çalışmaya başladığı Chicago Metro, o gün kahve getiren adamı bulabilmişti. Hurless'in kahvesini şekerli içtiğini bildiği kesindi. Aynı zamanda şekerli kahve bardağıyla adeta Rus ruleti oynamıştı.

Hem Başkan Milton hem de Hurless, defterin yaklaşık yirmi sayfasında kaçakçılık şebekesiyle ilişkilendirilmişti. Suçlarını işlerken güçlerini ve etkilerini hem kalkan hem de silah olarak kullanmışlardı. Amirinin ölümünden kısa süre sonra Özel Ajan Frank Poole, Hurless'e ait yaklaşık üç milyon dolarlık off-shore bir hesap bulmuştu. Başkan'ın parasıyla birlikte bütün hesaplara el konulmuştu.

Edwin Klozowski ölmüştü.

Göğsüne bağladığı bomba, eski Cook County Hastanesi'ni mahvetmişti. Alevlerden geriye kömürden bir iskelet kalmıştı. *Koruma* adlı heykele bağlı Başkan'ın, ancak ceset parçalarına rastlanabilmişti.

Nash, Klozowski'nin son anlarını, itiraflarını ve suçlamalarını ayrıntılı bir şekilde rapor etmiş; Anthony Warnick'in Stroger Hastanesi'nden, eski Cook County Hastanesi'ne giden tünelde, ölümcül bir kurşunla yaralandığını bildirmişti. Bir gün sonra FBI ve Chicago Metro, Warnick'in dairesinde arama yaptığında, eylemleriyle ilgili hiç kuşku kalmamıştı. Başkan'ın emriyle Warnick, sistemli bir şekilde Kristina Niven ve Tegan Savala'yı bulmuş, iki kadını öldürmüş, cesetlerini mezarlığa ve metro istasyonuna bırakmıştı. Evde Vincent Weidner, Paul Upchurch ve Anson Bishop'la ilgili kutular dolusu bilgi vardı. Kanıt yoktu, ama Weidner'ı da onun öldürdüğüne ve cesedi Porter'ın dairesine bıraktığına inanılıyordu. Warnick, *BackPage* web sitesinin yöneticileri tarafından Finicky'nin çocuklarını bulmakla görevlendirilmiş, cinayetleri olabildiğince 4MYMN cinayetlerine benzetmesi söylenmişti.

Porter, komalık bir hale getirildikten sonra hastanede gözlerini açtığında, üç ameliyat geçirmişti. Vurulduktan bir hafta sonra da Nash yanına gelip ona Klozowski'nin, Porter'la Warnick'in işbirliği yaptığında ısrar ettiğini söylüyordu. Ona göre ikisi, susturmak için Finicky'nin evindeki çocukların peşine düşmüştü. Aynı zamanda bunu rapora yazmamayı düşündüğünü söylemiş, Porter yazması için ısrar etmişti.

"Artık gizli saklı bir şey kalmasın," demişti fısıltıdan farksız bir sesle. "Hiçbir şeyi atlama."

Nash gönülsüz de olsa kabul etti.

Sonunda her şey rapora edildi.

Porter bütün raporları okumuştu, ama suçlamaları ne kabul edebiliyor ne de reddedebiliyordu. Hiçbir şey hatırlamıyordu. Küçük anlar vardı, ama bunlar da resmi tamamlamaya yetmiyordu. Warnick'le tanıştığına dair tek bir anısı yoktu.

Çabuk ol, geliyorlar.

Poole, vurulduktan sonra Sansar hakkında söylediklerini anlatmıştı, ama bunlar bile aklından silinmişti. Geçmişin hayaletleri yine kapalı kapıların ardına saklanmıştı.

Poole aynı zamanda Porter'ın New Orleans'taki odasında buldukları boş bir şişede SARS virüsüne rastladıklarını söylemişti. İki şişe daha kayıptı. Porter o şişenin odaya nasıl geldiğine ya da diğerlerinin nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını aktarmıştı.

Virüs kendisine bulaşmamıştı.

Hastaneye gelir gelmez hemen karantinaya alınmıştı. Ameliyatlar sırasında ek önlemlere başvurulmuştu, ama sonrasında yapılan testlerde vücudunda virüsün izine rastlanmamıştı. Sonunda ifade verecek kadar iyileştiğinde Porter, FBI'ya Bishop'ın söylediklerini anlatmıştı. Virüs, uçakta yediği kahvaltıdaydı. Uçak araştırılmıştı, ama virüsten eser bulunamamıştı. Dahası Bishop'ın o özel jete girdiğine dair herhangi bir ipucu da yoktu. Kahvaltı çoktan gitmişti.

Poole ifade almaya gelmemişti. Onu buz gibi bir ifadeyle dinleyen ajan, notlarını alıp gitmişti. Porter, kendisine inanıp inanmadıklarını bilmiyordu.

Salonun solundaki kapıdan bir mübaşir girip kalabalığa döndü. "Sayın Yargıç Henry Schmitt için ayağa kalkın."

Solundaki Özel Ajan Frank Poole ve diğer herkesle birlikte Porter ayağa kalktı. El ve ayak bileklerindeki zincirler yüzünden hafifçe öne eğilmesi gerekiyordu.

128

Porter

198. Gün • 15.21

Anson Bishop, avukatıyla birlikte salonun ön tarafındaki masadaydı. Mahkeme için saçlarını düzgünce kestirmiş ve lacivert bir takım elbise giymişti.

Porter oturduğu üçüncü sıradan onun ensesine baktı. Bishop'ın dönüp kendisine bakmasını istiyordu, ama adam öyle bir şey yapmadı.

"Herkes oturabilir," diye bağırdı mübaşir.

Porter diğerlerinden daha fazla ayakta kalmış olmalıydı ki Poole'un elini kolunda hissetti. Oturması için çekiştiriyordu. Göğsündeki kurşun yarası hâlâ hassastı. Artık sürekli ağrımıyordu, ama arada sırada ölümün eşiğinden döndüğünü hatırlatmak istercesine ani bir acı saplanıyordu. Ağrıları her geçen gün azalsa da 17 Şubat aklından hiç çıkmıyordu.

Dava boyunca Bishop, işlenen bütün suçlarla ilgili masum olduğunda ısrar etmişti. İfade verirken hikâyesinden şaşmadı. *Evet, adımı değiştirdim, ama kimseyi öldürmedim. Dedektif Porter, gerçek 4MYMN katilini yakalamak için gizli bir operasyonun parçası olduğumu söyledi.*

Kapanış konuşmalarında Bishop'ın savunma ekibi, Klozowski'nin itiraflarını dinletti ve tek bir fikre odaklandı. Klozowski onca cinayeti kabul ediyordu, öyleyse Calli Tremell ve diğerlerini aslında onun

öldürmüş olabileceği, çok mu uzak bir ihtimaldi? Anson Bishop'ın suçlandığı bütün o cinayetleri de işlemiş olamaz mıydı? Sonuçta video kayıtlarıyla oynadığını, soruşturmanın yönünü şaşırttığını, işledikleri suçların intikamı olarak insanları öldürdüğünü itiraf etmişti... Edwin Klozowski'nin asıl suçlu olmasına inanmak çok mu zordu?

Mahkeme salonunun sağ tarafından jüri içeri girdi. Yaşları yirmilerin başından yetmiş üçe kadar çeşitlilik gösteren yedi adam ve beş kadından oluşuyordu. Dördü siyah, beşi beyaz, ikisi Latin kökenliydi ve bir de Asyalı bir kadın vardı. Son üç ay boyunca, yakınlardaki bir otelde konaklamış, internet kullanamamış, televizyon izleyememişlerdi. Jüri üyelerinin aileleri, buluşma öncesinde dışarıdan herhangi bir bilgi taşımadıklarından emin olmak için aranıyordu. Her dava günü Yargıç Schmitt, hepsine sadece mahkeme salonunda sunulan kanıtların geçerli olduğunu hatırlatıyordu. Dava başladıktan kısa bir süre sonra, kanıtların başsavcının umduğundan çok daha az olduğu ortaya çıkmıştı.

Porter, oturduğu bankta defterini çıkardı. Hastanede yazmaya başlamıştı ve savcıya vermeyi düşünüyordu, ama Bölge Savcılık Ofisi'ndekiler notlarını istememişti.

Siyah-beyaz defterin önüne *KANITLAR* yazmıştı. İlk sayfanın en başında büyük kitap harfleriyle *314 West Belmont İtirafları* yazıyordu.

Talbot'un, o zamanlar inşaat halindeki binasının, on birinci katında Bishop'ı bulduğunda, ölümün eşiğindeki Arthur Talbot bir ofis sandalyesine bağlanmıştı. O sırada Anson Bishop, suçlarını itiraf etmişti. Emory Connors, asansör boşluğunun en dibindeydi. Talbot cinayetine giden saniyelerde Bishop, gayrimenkul kralını ailesini mahvetmekle suçlamış, adamın nasıl suçlara bulaştığını anlatmıştı. Ardından Talbot'u sandalyeyle birlikte asansör boşluğuna ittiğinde Porter onu durdurmaya çalışmıştı.

Dava başlamadan bir ay önce *Chicago Examiner* gazetesi, Porter'ın yaptıkları ve hafıza kaybı ile ilgili haberi, manşetten vermişti. Kaynaklarını belirtmeyi reddetseler de Porter'la

doktorları arasındaki mahrem konuşmaları yayınlamışlardı. Lanet olası konuşmalar, hatırlamadığı zamanı ayrıntılı bir şekilde ortaya koyuyordu. Dahası Bishop'ın savunma ekibi, Porter'ın sağlık kayıtlarını mahkeme kararıyla çıkartmayı başarmıştı. Sonuç olarak, geçmişte ve bugün akıl sağlığının yerinde olduğuna karar verilmesi için, mahkemenin atadığı bir psikologla görüşmesi emredilmiş, hafızası kesinlikle güvenilmez bulununca mahkemede tanıklık etmesine izin verilmemişti. Bishop'ın, Talbot'un ofis binasındaki itiraflarının tek tanığı olduğu için yazdığı notlar da kanıtların arasından çıkarılmıştı.

Porter defterde *314 West Belmont İtirafları* başlığının üstüne bir çizik attı.

Bishop'ın kendi dairesinde bıçaklamasına dair ayrıntılı bilgi verdiği halde, bunlar da kanıt olarak kabul edilmemişti.

Telefon görüşmeleri.

Konuşmalar.

Güvenilmezdi.

Bilgiyi teyit edecek üçüncü bir kişi olmadığı sürece Bishop'la Porter arasında geçenlerin tamamı yok sayılıyordu.

Porter defterde diğer satırların da üstünü çizdi.

Guyon İtirafı

Jane Doe / Rose Finicky Cinayeti

Bütün telefon aramaları.

Dava tamamen fiziksel kanıtlara odaklanmıştı. Özellikle Bishop'ın, Mulifax binasının altındaki tünellerde, Gunter Herbert'in cesedini taşımak için kullanılan arabadaki parmak izleri başı çekiyordu. Bishop ifadesinde, oraya asla gitmediğinde ısrar ediyordu. Parmak izleri onun olay yerinde olduğunu gösteriyordu. Buna rağmen savunma ekibi hızla bu işi de halletmişti. Parmak izlerinin SWAT ekibinden Mark Thomas tarafından alınıp Dedektif Porter'a verildiğini söylüyorlardı. Peki, Porter bu kanıtı ne kadar

süre yanında tutmuştu? Saatlerce. Sonrasında laboratuvara iletilmesi için Dedektif Nash'e vermişti.

Dedektif Nash, güvenlik kamerası kayıtlarında müvekkilimizi döven kişi değil mi?

Porter parmak izlerinden umudu kesmişti. İlgili satırın üstünü çizdi.

Emory Connors kaçırıldığında birçok kişi A. Montgomery Ward Parkı'nda Bishop'ı görmüştü, ama hiçbiri karakolda şüpheliler arasından kesin bir şekilde onu işaret edememişti.

Emory'nin erkek arkadaşı Tyler Mathers, Bishop'ın kimliğini kanıtlayamıyordu.

Asansör boşluğunda tutulan Emory, kendisini kaçıranın yüzünü hiç görmemişti.

4MYMN günlüklerinin kaynağı sorgulandığında, Porter bu defterler için Upchurch'le asla iletişime geçmediğini, hatta ısrarla *onunla hiç tanışmadığını* söylese de, sözlerine inanılmamıştı. Dahası, inanmayan bölge savcılarıydı. Bu zarı atmakta gönülsüz davrandıkları için, kanıtı dosyaya sokmamışlardı.

Kulaktan dolma.

Spekülasyon.

Tesadüfi.

Savunma, dava dosyasındaki bilgileri teker teker çürütüyordu.

Porter bir sürü satırın üstünü çizdikten sonra, defteri kapatıp yana bıraktı.

Jüri, altı saatten kısa bir sürede karar vermişti.

Yargıç Henry Schmitt tokmağını masaya vurdu. "Sessizlik lütfen, sessizlik."

Larissa Biel ve Katy Quigley birlikte, ikinci sırada oturuyordu.

Clair'le Nash, Porter'ın sırasında, Poole'un diğer yanındaydı. Porter kaçamak bir bakış fırlattığında ikisinin el ele olduğunu görmüştü.

Yargıç jüriye döndü. "Sayın Sözcü, jüri bir sonuca varabildi mi?"

Asyalı kadın ayağa kalktı. "Vardık efendim."

Yargıç bunun üzerine Bishop'a döndü. "Lütfen jürinin karşısında ayağa kalkın."

Anson Bishop kalkıp ceketinin önünü ilikledi, ardından on iki kişilik gruba baktı.

Yargıç, galeridekilere ateş saçan gözlerle bakıyordu. "Karar okunduğunda herkesin yasalara saygılı davranmasını bekliyorum," dedi. "En ufak bir taşkınlığa müsamaha göstermeyeceğim." Tekrar jüri sözcüsü kadına döndü. "Kararınız nedir?"

Asyalı kadın önce galerideki kalabalığa sonra Bishop'a doğru baktı, ama hemen gözlerini kaçırdı. Boğazını temizledikten sonra da elindeki kartı okumaya başladı. "15-85201008 nolu Cook County'nin Anson Bishop'a açtığı davada sanık Anson Bishop'ı Ceza Kanunu 187(a) uyarınca Calli Tremell'le ilgili suçlamada suçsuz bulduk. Ceza Kanunu 187(a) uyarınca Elle Barton'la ilgili suçlamada suçsuz bulduk. Ceza Kanunu 187(a) uyarınca Missy Lumax'la ilgili suçlamada suçsuz bulduk. Ceza Kanunu 187(a) uyarınca Barbara..."

Porter gerisini duymadı. Kan başına üşüşmüştü, kalbi kulaklarında atıyor, kadının sesini bastırıyordu. Galeride herkes nefesini tutmuştu. Bazıları sevinç çığlıkları atıyor, diğerleri gözyaşlarına boğuluyordu.

Poole omzuna dokunup sağ uçtaki kapıyı işaret etti. "Gitmemiz gerekiyor."

PORTER'IN NOTLARI

ANSON BISHOP'IN KURBANLARI

Calli Tremell
Elle Borton
Missy Lumax
Susan Devoro
Barbara McInley
Allison Crammer
Jodi Blumington
Emory Connors(hayatta)
Gunther Herbert
Arthur Talbot
Rose Finicky
Dedektif Freddy Welderman
Dedektif Ezra Stocks
Dr. Joseph Oglesby

PAUL UPCHURCH'ÜN KURBANLARI

Floyd Reynolds
Ella Reynolds
Randal Davies
Lili Davies
Darlene Biel (hayatta)
Larissa Biel (hayatta)
Kati Quigley(hayatta)
Wesley Hartzler

EDWIN KLOZOWSKI'NİN KURBANLARI

Belediye Başkanı Barry Milton
Anthony Warnick
Stanford Pentz – Stroger Hastanesi
Christie Albee – Stroger Hastanesi
Guyon Oteli'nde bulunan bir düzineden fazla ceset

ANTHONY WARNICK'İN KURBANLARI
(BACKPAGE YÖNLENDİRMESİYLE)

(Finicky *Evi*'ndeki çocuklar)
Libby McInley
Tegan Savala – Rose Hill Mezarlığı
Kristina Niven – Kırmızı Hat / Clark Metro İstasyonu
Vincent Weidner – Porter'ın evinde bulundu

WELDERMAN, STOCKS, HILLBURN'ÜN KURBANLARI

Sansar

BİLİNMEYEN

Tom Langlin – Simpsonville mahkeme binası basamakları
Jane Doe – Finicky Çiftlik Evi

129

Porter

199. Gün • 15.18

"O lanet olası günlükler hakkında tek bir kelime daha duymak istemiyorum!"

Komiser Henry Dalton yumruğunu masaya indirirken yüzü adeta alev almıştı. Ateş saçan gözlerle Porter'a baktı. "Şu defterler... Sen yazmışsın gibi görünmeleri mi, yoksa soruşturmayı çökertmek için bir deliye yazdırmış olman ihtimali mi daha kötü, kestiremiyorum."

"Ben hiç..."

Dalton yüzüne doğrulttuğu parmağı salladı. "Yeter!"

"Müvekkilimin bugün gönüllü olarak toplantıya katıldığını ve hiçbir zorunluluğu olmadığını hatırlatmam gerekiyor mu?" Soru, Porter'ın solunda oturan adamdan gelmişti. Sendikanın atadığı Avukat Bob Hessling, ellisine merdiven dayamıştı. Seyrelmeye başlayan koyu renk saçlarını kötü bir şekilde boyamıştı. Bunları söyledikten sonra Bölge Savcısına döndü. "Savcılık olarak davayı aceleye getirdiniz. Medyanın baskısına boyun eğdiniz. Bishop'ı teker teker yargılamak yerine bütün cinayetlerden aynı anda yargıladınız. Bishop müvekkilim yüzünden değil, ekibinizin kolaya kaçması yüzünden özgür kaldı."

Bölge savcısının gözleri kısılmıştı. "Kolluk güçleri kanıt vermedi. Verdikleri de çürüktü. Davaları bir dosyada toplamamız gerekiyordu. Tek başlarına davalar, açılmadan kapanırdı."

"Ama şimdi Bishop paçayı yırttı, yetmezmiş gibi bir daha da yargılanamayacak. Harika bir iş çıkardınız."

"Müvekkiliniz hücresine dönmeyi tercih ederse, bizim için sorun değil. Bence işimiz bitti."

"Yardım edebilirim," dedi Porter usulca.

"Kapa çeneni," diye çıkıştı Dalton.

Masanın diğer ucundan Özel Ajan Frank iç çekerek, "Bize kadını anlatman gerekiyor Sam," dedi. "Çiftlik evinde bulduğumuz kadından bahsediyorum."

"Bu arada tapusu adınıza olan çiftlik evi," diye ekledi Bölge Savcısı.

"Orası benim değil. Simpsonville'dekinden başka mülküm yok."

"Ama kadınla orada olduğunuzu inkâr etmiyorsunuz?"

Hessling, Porter'ın koluna dokundu."Cevap verme."

Porter kolunu silkeledi. "Bishop'ın, Sarah Werner olarak tanıdığım annesiyle oradaydım. Birlikte ayrıldık. Bunları konuşmuştuk. Orada kimi bulduğunuzu bilmiyorum."

Bölge Savcısı masanın üstüne fotoğrafları attı. "İşte bu kadını bulduk."

Porter fotoğrafları daha önce görmüştü, ama hâlâ midesi altüst oluyordu. Bir jilet ya da benzeri keskin bir aletle biri kadının açıktaki her yerine *Ben kötüyüm* yazılmıştı. Gözü, kulağı ve dili, tıpkı diğer 4MYMN kurbanlarında olduğu gibi beyaz kutulara konmuştu. Parmak izleri veri tabanında bulunamamıştı. Yüzü tanınmayacak haldeydi. Kimse DNA eşleşmesinden umutlu değildi.

Porter gözlerini fotoğraflardan kaldırdı. "*Oradan Sarah Werner'la birlikte ayrıldım*. Bu kadının kim olduğunu bilmiyorum."

"Sarah Werner olarak tanıdığın kadın bu olabilir mi?" diye sordu Poole.

Porter omuz silkti. "Aynı saçlar, aynı vücut yapısı, ama bu o değil. Oradan ayrıldığımızda yaşıyordu."

"İyi de o zaman bu kim?" diye bastırdı Bölge Savcısı.

"Bilmiyorum."

Oda bir an için sessizliği gömüldü. Sonra Poole, bölge savcısına döndü. "Siz mi söyleyeceksiniz?"

Adam önem vermiyormuş gibi elini salladı. "Buyurun, söyleyin."

"Neyi söyleyeceksiniz?"

"New Orleans'taki dairesinde ölü bulduğum gerçek Sarah Werner, BackPage web sitesini yönetenlerle içli dışlıydı," dedi Poole. "Bazılarının avukatlığını üstlenmişti, diğerlerine hukuk hizmeti veriyordu. Klozowski bıraktığı defterde suçlarını ayrıntılı bir şekilde anlatmış."

"Yani pisliğe o da bulaşmış."

"Evet."

Porter, bölge savcısına baktı. "Yani birileri çiftlik evindeki kadının kimliğini tespit edebilirse, onun da pisliğe bulaştığı bulunacak. Sarah Werner olarak tanıdığım kadın hâlâ hayatta, dışarıda bir yerlerde. "Parmağını fotoğrafa bastırdı. "Bu o değil."

"Emin olamazsınız."

"Onu havaalanında kaybettim."

"Onu havaalanında kaybettiniz," diye tekrarladı bölge savcısı. "Kadını sizden başkası görmedi."

"Aynen."

Poole'un çantasından çıkardığı kalın dosyayı Porter tanımıştı. Camden'daki tedavi dosyasıydı. Poole dosyayı masanın üzerinden ona doğru kaydırdı. "Burada yazanlara göre onu hayal etmişsin."

"O dosya saçmalıktan başka bir şey değil."

Poole önce Bölge Savcısına, sonra Dalton'la Hessling'e baktı. Ardından tekrar Porter'a döndü. "Biliyorum."

İtiraz etmeye hazırlanıyordu ki Porter'ın ağzı açık kaldı.

"Camden'da tedavi gördüğünü sanmıyorum," diyordu Poole. "Bize göre bu dosyayı Upchurch, belki Klozowski'yle birlikte hazırlamış olabilir. Gerçek değil. Camden Tedavi Merkezi kapanalı neredeyse üç yıl olacak."

Porter'ın kafası karışmıştı. "Ben... Orada doktorla konuştum. Oradaydım. Daha geçen..."

Poole gözlerini üzerine dikmişti. "Victor Whittenberg olduğunu iddia eden bir adamla buluştun. Yaralandıktan sonra tedavi ettiğini iddia eden adam... Camden'da, Whittenberg diye birine ait hiçbir kayıt yok. Şubatta oraya gittiğinde biri orayı hâlâ çalışıyormuş gibi göstermek için bayağı uğraşmış, ama aslında kapalıydı. Sen gelmeden önce girmişler, senden hemen sonra da ayrılmışlar. Oraya gideceğini biliyorlarmış. Sen ayrıldıktan sonra bulunan cinayet kanıtı, kan tamamen uydurmacaydı. Kan insan kanı değildi. Kedi kanıydı."

"Kedi mi?"

Bishop'ın kedisi.

Poole da anlamıştı. "Bishop suçu senin üzerine atmak istedi. Oglesby'yi bulduktan sonra öğrendim."

130

Porter

199. Gün • 10.21

"Oglesby'yi buldun mu?"

"Eh, Dr. Oglesby'nin kaydını buldum," diye düzeltti Poole. "Yaklaşık on bir yıl Camden'da çalışmış, ama ardında pek yazılı belge bırakmamış. Sağlıkla ilgili oldukları için Camden kayıtlarının çoğu gizli. İmzaladığı birkaç raporu onaylatabildim, ama içeriklerine ulaşamıyorum. Sanırım 1995 sonlarında ortadan kaybolmuş, buna rağmen herhangi bir polis raporu yok. Camden'da işe son verme nedenlerine dair bir *işten ayrılma* listesi var, fakat dosyasında neredeyse hiçbir şey bulunamadı."

"Onu Simpsonville'deki gölde bulabilirsin," dedi Porter usulca.

"Oraya mı götürdünüz?" diye sordu Bölge Savcısı asık suratla.

"Bıçağını aldıktan sonra Bishop onu ancak oraya götürmüş olabilir."

Bölge Savcısı, Poole'a bir bakış attıktan sonra sordu. "Simpsonville'de Tom Langlin'i öldürdünüz mü?"

Porter'ın, masanın kenarındaki parmakları gerildi, ama öfkesini bastırmayı başardı. "Ben kimseyi öldürmedim."

Bölge Savcısı sinirli bir şekilde nefesini salıp Poole'a bakarken başını salladı. "Anlatın."

Poole bir an için parmaklarıyla masanın kenarında tempo tuttu, ardından Porter'a döndü. "Çiftlik evinde bulunan kadın en az iki hafta, belki çok daha uzun bir süre önce ölmüş. Vücudu diğerleri gibi tuza bulanmış. Onu öldürdüğünü düşünmüyoruz. Langlin'i ya da diğerlerini öldürdüğüne inanmıyoruz. Bence Bishop, Klozowski, belki başkalarıydı. Kimliğini tespit ettiğimizde kadının *BackPage* sitesi ve kaçakçılık şebekesiyle bağı olduğunu da bulacağız. Tıpkı Guyon'da bulduğumuz cesetler gibi."

"Yani Bishop'ın annesi hâlâ dışarıda bir yerlerde," derken Porter sanki daha çok kendiyle konuşuyordu.

"Tabii gerçekten öyle biri varsa," diyen Bölge Savcısı sırıttı.

Porter bir anda başını kaldırdı. "New Orleans Hapishanesi'nde, ziyaretçi kartı hazırlanırken fotoğrafını çekmişlerdi. O fotoğrafı bulmanız gerekiyor."

Poole çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı. Çantasından çıkardığı bir fotoğrafı Porter'a verdi. Fotoğrafta orta yaşlı, siyah bir kadın vardı.

"Bu ne?" Porter kaşlarını çattı.

"Hastanenin sunucusuna kaydedilen fotoğraf bu."

Porter fotoğrafı bir kenara fırlattı. "Klozowski'nin işi olmalı."

Uzun süredir sessiz kalan Dalton araya girdi. "Tom Langlin, Simpsonville'deki evin tapusuna adını yazmaktan sorumluydu. Şerif Banister, belgede değişiklik yapabilecek yetkiye sahip olduğunu teyit etti. Bizce Klozowski, çiftlik evinin elektronik kayıtlarına müdahale etmiş. Bütün veri tabanlarını kazımış. Muhtemelen Langlin'i de o öldürdü..."

"Temizlik," dedi Porter mırıldanırcasına.

Baba, ortalığı temizlemenin önemini öğretti.

"Mümkün." Dalton başını salladı. "Anlaşılan seninle Upchurch arasında da bir tür sanal bağ yaratmış. Hala taşları yerlerine oturtmaya çalışıyoruz."

Bölge savcısı çıkardığı sarı bir kartpostalın kenarıyla masanın kenarında bir süre tempo tuttu, sonra masanın ortasına attı. Üzerinde Porter'ın adresi vardı.

"Bu ne?"

"Posta kutunuzda bulduk."

"Posta kutumu mu karıştırdınız?"

"Açılmış birçok soruşturmada şüphelisiniz. Sadece postalarınızı karıştırmakla kalmadık, onları ucu açık bir arama izni için düzenledik."

Porter kartpostalı okurken kaşlarını çattı. Kütüphaneden gecikmiş bir kitap için gönderilmişti. "Kütüphaneyi kullanmıyorum," dedi.

Poole masanın üzerine, hepsi folyoyla kaplı, dört alçı levha parçası koymuştu. Porter'ın bunlardan haberi vardı, Nash'ın dairesindeki koltuğun altında bulduğunu biliyordu. "Bunlar 41. Cadde'deki duvardan alınan şiirler mi? Ortağının öldürüldüğü yer?"

Poole başını sallayıp kartpostalı işaret etti. "Bahsedilen kitabın adı *Ölümün Güzelliği, Güzelliğin Ölümü*. Francisco Penafiel adında bir adamın derlediği şiirlerden oluşuyor. Kitabı kütüphaneden en son Barbara McInley almış." Masanın üzerinden elini duvar parçalarından birinin üzerine koydu. "El yazısını, dosyadaki örneklerle eşleştirdik."

Porter anlayamıyordu. "Barbara McInley, Libby'nin kardeşi, Bishop'ın beşinci kurbanı... Şiirleri o mu yazmış?"

Poole başıyla onayladı.

"Diener'ın öldürüldüğü evin duvarına?"

Poole yine başını salladı.

"Ne zaman?"

Poole'un buna verebileceği bir cevabı yoktu.

"Yani hâlâ hayatta olduğunu mu söylüyorsun?"

Herkes düşüncelere dalarken oda bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Poole çantasından başka bir kitap çıkardı. İncecikti, yüz sayfadan fazla olamazdı. Bu kitabı da masanın üzerinden Porter'a doğru kaydırdı. "Dairendeki kitap rafında bulduk."

Porter kitabı kendine çekti. "Heather'ın kitapları. Okumayı çok severdi. Ama bunu daha önce hiç görmemiştim." Başıyla duvar parçalarını işaret etti. "Bunda da mı şiir var?"

Poole başını salladı. "Hepsi. Birkaç sayfayı işaretledim. Açabilirsin."

Porter kitabı açtı. Yine anlayamıyordu. Kenarı kıvrık ilk sayfayı açtığında Emily Dickinson'ın *Savaş Arabası* adlı şiiriyle karşılaştı. Biri sayfanın üzerine siyah bir keçeli kalemle büyük bir 8 çizmişti. Kitabı karıştırırken aynı simgenin bütün sayfalarda olduğunu fark etti. "Sonsuzluk simgesi," dedi duygusuzca. "Dövme." Başını kaldırıp Poole'a baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

Poole omuz silkti. "Bilmiyoruz."

Bishop, simgeyi Emory Connors'ın sol bileğine dövme yapmıştı. Aynısını Porter'ın Sarah Werner olarak tanıdığı kadında, Jacob Kittner'da ve diğerlerinde de bulmuşlardı.

Uzunca bir süre kimse konuşmadı.

"Dahası var," dedi Poole sonunda. Çantasından bu sefer, arkasına Porter'ın eski kartvizitinin tutturulduğu cep telefonunu çıkardı. Bishop bu telefonu, çiftlik evindeki çalışma masasında Porter için bırakmıştı. Telefon da kartvizit de plastik kanıt torbalarındaydı. "Bu benim telefonum. Bishop beni bayılttığında almıştı." Bir an duraksadıktan sonra ekledi. "Bu sabah açtığımda bir mesaj gördüm. Yeni bir mesaj. Sana gönderilmiş."

Porter öne eğildi. "Görebilir miyim?"

Bölge Savcısı başıyla onay verdiğinde Poole torbadan çıkardığı telefonu verdi.

Porter'ın boğazına adeta bir yumruk oturmuştu.

Aramalarını özlüyorum Sam.

Konuşmak çok zordu. "Bu... Bu Heather'ın eski telefon numarası."

"Karın mı?" diye sordu Dalton.

Porter başını salladı. "O öldükten sonra bu numarayı arayıp telesekreterdeki sesin dinlerdim. Ben, hattı aylar önce kapatmıştım. Sadece..." Kimsenin durdurmasına fırsat kalmadan ekrandaki numaraya basıp diyafonu açtı. Hat çalmadı. Bunun yerine doğrudan telesekretere düşmüştü. Ama karşıdaki Heather'ın tanıdık sesi değildi.

Bu sefer Bishop konuşuyordu. "Merhaba Sam. Vedalaşma fırsatı bulamadığım için özür dilemek istedim. Büyük kabalıktı. Annemle babam beni kaba biri olarak yetiştirmedi. Guyon'un otoparkında bir soru sormuştun. Zaman varken konuşmamız gereken bir konuydu. Sabah biraz acelem vardı, ama şimdi sevimsiz davalar dahil her şey geride kaldığına göre artık konuşmakta özgürüz. Seninle konuşmayı çok istiyorum. Bana, benim neyim olduğunu sormuştun. Son dönemde yaşadığımız onca şeyden sonra, bu basit sorunun son derece karmaşık bir cevabı olduğunu düşünüyorsundur, ama doğrusunu istersen cevap çok basit. *Sen benim neyimsin?* Hiçbir şeyimsin Sam. Sen hiç kimsesin. Sen Tegan'ın ortağının aracında bulduğu rengi atmış pis bir kartvizitsin. Yardım edebilecekken yardım etmeyensin. Önüne bakacakken gözlerini başka tarafa çevirensin. Sen bir araçtan başka bir şey değilsin. Cezan, hayatın boyunca başkalarına hiçbir faydan olmadığını bilerek yaşamaya devam etmek olacak. Heather'ın mezarını her ziyaret ettiğinde, bu basit gerçeği hatırlamanı istiyorum. Onu o mezara sen soktun."

Boğazını tıkayan yumruk büyürken Porter sandalyesinde çöktüğünü hissedebiliyordu. Bishop konuşmaya devam ederken bütün gözler telefona dikilmişti.

"Kaybetmenin ne olduğunu anlaman önemli Sam. Kaybetmenin ne olduğunu, benim kadar öğrenmen önemli. Hayatım boyunca önemsediğim tek insan olan Libby McInley

artık yok. Sansar, Vincent, Paul, Tegan, Kristina... Hepsi gitti. Klozowski Çocuk, onların anısına hayatını verdi. Bundan daha büyük bir fedakârlık olamaz. O da gitti. Acı çektiğime inanmayabilirsin, ama acı çekiyorum Sam. Gözümü ne zaman yumsam, Libby'nin ağladığını duyuyorum. Gözyaşlarının parmak uçlarımdaki tadını hâlâ alabiliyorum. Gecenin bir vakti uyandığımda bir an için el ele tutuştuğumuzu hissediyorum. Şimdi o gitti ve ben yalnızım. Sana unutma lütfu verildi, ben hâlâ hatırlıyorum. Senin hatırlamadıkların benim en karanlık anılarım ve bu anılarda tek başıma acı çekmek istemiyorum. Hatırlamanı istiyorum. Hatırlaman *gerekiyor.* Benim için hatırlayacaksın Sam. Bütün kayıplarımızın anısına hatırlayacaksın. Sonra hep birlikte acı çekeceğiz... Sana bir şey bıraktım Sam. Bulmacanın kayıp bir parçası... Sana özel siyah iple bağlı beyaz bir kutu. Açıkçası henüz bulunmamış olmasına şaşırıyorum. Sanırım temizlik yapan kişi olmaktansa kokuşan biri olmak daha komik. Yüzleşmek yerine hayatındaki pislikleri görmezden gelmek daha iyi. İlk kez sırtını dönmüyorsun, muhtemelen son da olmayacak. Belki bir dahaki sefer, geçip gitmeden önce bir an için bile olsa duraksarsın."

Bishop'ın sözleri bittikten sonra bip sesi duyuldu. Bir an için hepsi telesekretere bırakılan mesajı dinlediklerini unutmuşlardı.

Porter tuşa basıp hattı kapattı. "Beni hemen Metro'ya götürün."

131

Porter

199. Gün • 11.39

Bölge savcısı kelepçelerin çıkarılmasına itiraz etti. Gerçi Chicago Metro'da bütün gözler üzerine çevrilmişken kelepçelerle yürümek Porter'ın umurunda değildi. Zaten çoğu göz göze geldiğinde bakışlarını kaçırıyordu, ama bazılarının gözlerinde aşağılama okunabiliyordu. Ona kırık bir oyuncakmış gibi bakıyorlardı.

Medya onu çarmıha germişti. Sadece Bishop'ın bir önceki kaçışıyla suçlanmıyordu, aynı zamanda Bishop ortaya çıktığı anda gizli operasyon saçmalığından başka bir şey konuşmaz olmuşlardı. Klozowski'nin bıraktığı bilgiler basına yansıyınca, kanılar daha güçlenmiş, hatta Bishop bir tür kahramana dönüştürülmüştü. Şehrin üzerindeki perde kalkınca insanlar kutuplaştı. Bishop'tan yana olanlar Porter'ın onu tuzağa düşürdüğüne inanıyordu; geriye kalan az sayıdaki insan, Porter'ın masum olduğundan emindi, ama onlar da Bishop mahkemede suçsuz bulunduktan sonra muhtemelen gemiden atlayacaktı. Porter sonunda bütün suçun omuzlarına yükleneceğinden emindi ve anlaşılan eski iş arkadaşları da aynısını yapacaktı. Hatalarıyla dava dosyasını mahvetmişti. Gözünün önünü görememiş, Bishop'ın kendisini alt etmesine izin vermişti. Basının yazdıkları önemli değildi, ama bir polis olarak kendi kalesine gol atmıştı.

Poole, Bölge Savcısı, Dalton ve Hessling'le birlikte asansöre girdi. Bodrum katında kapı açıldığında Nash onları koridorda bekliyordu.

Porter onu mahkemeden beri görmemişti, dahası bir aydan uzun bir süredir hiç konuşmamışlardı. "Brian."

"Selam." Nash, Porter'ı süzüyordu. Turuncu tulum, elde kelepçeler, ayakta pranga... "İyi bari, *Hannibal Lecter* maskelerinden takıp seni el arabasına bağlamamışlar."

Hepsi koridora çıktığında asansörün kapısı arkalarından kapandı.

Nash gözlerini ayakkabılarına indirdi, ayağıyla yerde bir şeyleri kazıdı, sonra tekrar Porter'a baktı. "Poole dün akşam arayıp bulduğu her şeyi anlattı. Clair'le hep masum olduğuna inandığımızı bilmeni istiyorum. Seninle konuşmak istedik, ama..."

Dalton boğazını temizledi. "Konuşmalarını yasakladım. Sadece onların değil, bütün departmanın konuşması yasak. Her şey ortaya çıkana kadar izin yok. New Orleans Hapishanesi'ndeki firarla ilgili ceza kararına sadece üç gün kaldı." Sonra Bölge Savcısı'na baktı. "Yeni kanıtlar ışığında, birilerinin ek suçlamalarda bulunacağını sanmıyorum. Birlikte açıklama yapacağız, basını oyalayacağım ve..."

Porter ona aldırmadan Nash'e gülümsedi. "Senle Clair ha?"

"Öyle. Ben ve Clair."

Klozowski'nin intihar ettiği gün Nash'ın içinde de bir şeyler ölmüştü. Bunu hepsi hissediyordu.

Porter, ikisinin birbirlerinde bir tür mutluluk bulmasına seviniyordu. Sonunda öteki tarafa taşıyacakları bir şey bulmuşlardı.

"O burada mı?"

Nash başıyla koridorun ilerisini işaret etti. "Karargâhta eşyaları topluyor. Artık ekip yok, o yüzden bodrum katında oturmanın da gereği kalmadı. Yine kodesteki masalarımıza döndük. Kapıya gelip seni soran birini görmeye çıktı. Son zamanlarda çok oluyor. Çoğu çatlak."

"Bunu görmek isteyeceksin," dedi Porter, koridorda yürümeye başlayarak.

"Neyi?"

Poole kapının kilidini açmıştı. Porter, McInley dosyasını çaldıktan kısa bir süre sonra federaller, Karargâhın karşısındaki geçici ofislerinin kilidini değiştirmişti. Davayla ilgili çoğu dosya Büronun Chicago saha ofisine taşınmış olsa da oda tamamen boşaltılmamıştı.

Kapı açıldığı anda koku yüzlerine çarptı. Belli belirsizdi, ama hissediliyordu. Hessling burnunu kırıştırırken, Poole içeri girip elektrik düğmesine bastı.

Porter ayaklarını sürüyerek sol köşeye giderken prangası şıngırdıyordu. Başıyla Nash'e işaret etti. "Şu masayı kaydırmama yardım et."

"Gizemli leke?"

Porter başını salladı.

Birlikte eski metal masanın köşelerinden kaldırıp birkaç adım kaydırdılar.

Taba rengi Berberi halısındaki leke bir adım çapındaydı ve yıllardır oradaydı. Chicago Metro'daki tek leke olmadığı kesindi. Bina yenilemesi, şehrin bütçesinde öncelikli değildi. Koku gelip gidiyor, yaz aylarında daha kötüleşiyordu. Tarif etmek çok zordu. Kokarca, ıslak yün ve ekşi süt karışımı bir şeydi. Porter şahsen bir ara bir halı temizleyicisini denemiş, birkaç gün işe yaramış gibi görünse de çok geçmeden koku geri dönmüştü. Bunun üzerine masayı, lekenin üzerine taşımış, üzerine birkaç kutu yığıp öyle bırakmışlardı. FBI ajanları odaya taşındığında, kokuyla uğraşmak zorunda kalmamıştı.

Porter dört ayak üstünde lekeyi inceledi. "Halı kaldırılıp değiştirilmiş."

Nash şaşkındı. "Kim niye uğraşsın?"

"Bıçağı olan var mı?"

Poole'un çıkardığı *Ranger Buck* bıçak, Bishop'ın taşıyacağı tarzdaydı.

Porter bıçağın ucuyla halının ucunu kaldırıp yer döşemesinden kurtardı. Daha önce kare şeklinde kesilmiş, altında küçük bir bölme oluşturulmuştu. Ve o bölmede siyah iple bağlanmış, kalem kutusundan daha büyük olmayan beyaz bir kutu vardı.

132

Porter

199. Gün • 11.42

Biri kanıtın bozulmasıyla ilgili bir şeyler geveledi, ama hepsi o aşamanın çoktan aşıldığını biliyordu. Porter kutuyu çıkarıp ipi çözdü ve kapağı açtı. İçinde ikisi de *MONTEHUGH LABORATUVARI – CORONA VİRÜSÜ – ŞİDDETLİ AKÜT SOLUNUM SENDROMU* etiketli iki küçük tüp görülebiliyordu.

"Hassiktir," dedi Nash.

"Dokunma," diye atıldı Poole. "Birilerini çağırayım. Bunlar kayıp laboratuvar tüpleri."

Porter küçük cam tüplere bakıyordu. "Klozowski buraya koymuş olmalı. Buraya ancak o girebilirdi. Ama belli ki Stroger'da karantina başlamadan önce bırakmış. Tüplerden birini Clair'in hastanedeki dolapta bulduğu şırıngayı doldurmak için kullanmış, boş tüpü New Orleans'taki otel odama bırakmış, diğer ikisini buraya saklamışlar. Virüsü yaymak gibi bir dertleri yokmuş."

Poole telefonda olduğu için onu yarım kulakla dinliyordu.

"Hastaneden tüneller vasıtasıyla gelmiş olabilir mi?" diye sordu Nash.

"Mümkün değil," dedi Dalton. "Bu bina, tünellerin bir parçası olamayacak kadar yeni. Hem biri onu mutlaka tanır, bir şeyler söylerdi. Metro'da herkes onun hastanede olduğunu biliyordu."

Clair'in içeri girdiğini kimse duymamıştı. Kapıda duruyordu. Gözleri dolmuştu. Konuşmadan önce boğazını temizledi. "Az önce Robin Hillburn'le görüştüm," dedikten sonra önce Nash'e, ardından Dalton'a ve Poole'a baktı. Sonra yürüyüp elindeki zarfla Porter'ın yanına çömeldi. "Kadın... Bunu senin için bıraktı. Dediğine göre Derrick... Şey, öldüğü gün yastığının altına bırakmış. Ona da bir not yazmış. O notu göstermedi, çünkü fazlasıyla özelmiş. Ama bunu sana vermemi istedi. Bu kadar uzun süre beklediği için üzgün olduğunu belirtti. Bir kenara koymuş, yıllarca saklamış. Vermek istediğinden emin değilmiş. Kocasının anısına zarar vereceğinden korkuyormuş. Poole ziyaret ettikten, bir de haberlerde gördüklerinden sonra, bu bilgiyi artık saklayamayacağını anlamış."

Zarf uzun zaman önce açılmıştı. İçinde elle yazılmış birkaç sayfalık bir mektup vardı.

Porter yazılanları gözden geçirdi. "Aman Tanrım."

Clair, elini omzuna koydu. "Okudum Sam. Okumamam gerektiğini biliyordum, ama... Üzgünüm." Kısa bir es verdikten sonra ekledi. "Robin, Derrick'in cesedinde bulunan notu Welderman ya da Stocks'un ayarladığını düşünüyor. Bu yüzden de korkmuş. Bu bilgiyi paylaşırsa kendisine ne yapacaklarından emin olamamış."

Mektubu bitirdiğinde Porter'ın eli titriyordu. Sayfalar dalgalanarak elinden düşerken yere çöküp sırtını masaya dayadı. Sonra başını kaldırıp Poole'a, Nash'e ve diğerlerine baktı.

Clair boynuna sarıldı. "Bunlar senin suçun değil Sam. Beni duyuyor musun? Her şeyi geçmişte bırakman gerekiyor. Sana yardım edeceğiz, söz veriyorum. Bishop'ı ve yaptıklarını unut, her şeyi unut."

Sam unutacağını söyledi. Anılar beynine üşüşüp geçmişindeki boşluklar dolarken unutacağına yemin etti. Hepsine söz verdi. Küçük yalanların nerelere varabileceği gerçekten komikti.

133

Bishop

203. Gün • 09.48

Anson Bishop'ın avukatı basına, müvekkilinin 2 Eylül Çarşamba günü öğle saatlerinde serbest kalacağını ve birlikte ortak açıklama yapacakları Cook County Mahkeme Binası'nın lobisinde bir basın toplantısı düzenleyeceklerini duyurmuştu. Gazeteciler için soru-cevap bölümü de olacaktı. Aslında Bishop 31 Ağustos gecesi, saat on bir de serbest bırakılmıştı. Mahkeme binasından, sigara içen ve yangın alarmı devreye girmesin diye ayağıyla kapıyı aralık tutan bir temizlik görevlisinden başka kimsenin olmadığı, arka taraftaki servis kapısından çıkmıştı. Bishop kendisini bekleyen arabaya binmiş, arka koltukta siyah deriden bir çanta bulmuştu. Farklı isimlerde çeşitli kimlikler, kredi kartları, kıyafetler, banyo çantası ve araba anahtarıyla birlikte, nakit on bin dolar vardı. Araba onu doğrudan Midway Havaalanı'ndaki Radisson'a götürmüş, orada saçlarını koyu renge boyamış, üç saat kestirdikten sonra Daron Metzler adıyla Boston'a giden gece uçağına binmişti.

Paparazzilerin tacizi olmadan bindiği uçakta onu kimse tanımamıştı. Logan Uluslararası Havaalanı'nda uzun süreli otoparka girmiş, K302 numaralı park yerinde deposu dolu, gümüş renkli, iki yıllık Mercedes C-300 arabanın kilidini çantada bulduğu anahtarla açmıştı.

New Castle yolculuğu en fazla bir saatlikti, ama Bishop kahvaltı etmek için Newburyport'ta *Mike'ın Yeri* diye bir deniz kenarı

restoranda mola vermişti. Haber kanallarında, Klozowski'nin işyeri bilgisayarında bıraktığı videolardan biri dönüyordu. Bu videoda Klozowski, Calli Tremell'in öldürülmesinden Emory Connors'ın kaçırılışına kadar ilk 4MYMN cinayetlerini itiraf ediyordu. Video bittiğinde birkaç gazeteci, Bishop'ın davasında jürinin bu itirafı görüp görmediğini tartışıyordu. Oysa onlar karar verene kadar bu bilgi basınla paylaşılmamıştı.

Bishop tartışmanın sonunu dinlemeden kalktı. Restoranda da onu tanıyan olmamıştı.

Portsmouth'tan New Castle Island'a giden köprüyü geçtikten sonra, adanın sevimli eski dünyasında arabayı ağır ağır sürüp Atlantik kıyısındaki Great Island Common Parkı tabelalarını takip etti. Oraya vardığında çok az araba vardı. Muhtemelen koşuya çıkanlara ya da çocuklarını oyun bahçesinde oynamaya getiren annelere aitlerdi.

Arabadan inip rıhtımdaki banklardan birine yürüdü. Tuzlu sonbahar havasını içine çekip anın tadını çıkardıktan sonra sabah gazetesini okuyan bir adamın yanında banka oturdu. Manşette *4MYMN DAVASINDAKİ CHICAGO DEDEKTİFİ SERBEST KALDI, GÖREVİ SÜRESİZ ASKIYA ALINDI* yazıyordu.

Yanındaki adam sayfayı çevirip bacak bacak üstüne attı. Kırmızı renkli korkunç bir kazakla baklava desenli yeşil bir yelek giymişti. Gözlüğü, olduğundan daha yaşlı görünmesine neden oluyordu. Gazeteden başını kaldırıp kıyıyı döven okyanus dalgalarına bakarken çıkardığı gözlük, boynundaki gümüş zincirde sallanıyordu. "Güzel manzara," dedi.

Bishop gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Komik olmuşsun."

Adam omuz silkti. "Kıyafetleri yakmadan önce Dr. Victor Wittenberg'le vedalaşmama yardım edersin diye düşünmüştüm," dedikten sonra gözlüğü tekrar burun kemerine yerleştirdi. "Zamanla bu kıyafeti sevmeye başladım."

"Seni görmek güzel Baba."

"Seni de Anson." Adam saatine baktı. "On iki dakika erken geldin."

"Özür dilerim." Bishop, bunun bir kınama olmadığını fark edemeden özür dilemişti. Babası sadece saati söylüyordu.

Adam önemli değilmiş gibi elini salladı. Gazeteyi katladıktan sonra yanına bıraktı, ama hâlâ denize bakıyordu. "Seninle gurur duyuyorum evlat. Büyürken bunu benden gerektiği kadar sık duymadığını biliyorum, ama gurur duyduğumu bil. Başardıklarınla gurur duyuyorum. Böyle bir adam olduğun için gurur duyuyorum." Eliyle gazeteye vurdu. "Bütün bunlar, icabına baktığın bütün o insanlar... Dünya, seninle daha iyi bir yer."

"Dünya bir lağım çukuru."

"Artık eskisi kadar değil."

"Belki."

Bishop'ın babası tekrar gazeteye vurdu. "Gölümüzdeki cesetlerle ilgili pek bir şey göremedim. En azından basında yer almadı."

Bishop'ın gözü, ilerideki küçücük kayalığın üzerindeki eski deniz fenerine yakın dalgalanan bir yelkenliye takılmıştı. "Klozowski'nin dediğine göre Bay Carter, Welderman ve Stocks'un kimliğini saptamışlar. Diğerinin Oglesby olduğundan şüpheleniyorlar, ama eşleştirebilecekleri DNA verisine sahip değiller. Diğer ikisi en azından şimdilik hâlâ bir sır."

Baba iç çekti. "Annenin o zamanlar dur durağı yoktu."

Bir süre ikisi de sustu. Sonra Bishop, "Onu affettin mi?" diye sordu. "Bayan Carter ve Kirby'yle kaçtığı için yani?"

Adam uzunca bir süre bu sözler üzerine düşündü, sonra usulca başını salladı. "Sanırım ikimiz de tıkandığımızı anlamıştık. Artık birbirimiz için değil, sadece senin için birlikteydik. Bir ilişkinin daha sıkı bağları olmalı. Olaylar o şekilde son bulmasaydı, göldeki yedinci ceset ben olabilirdim." Gazetenin sayfasıyla oynarken sırıttı. "Tabii o küçük defterlerinde beni öldüren sen oldun. Akıllı oğlum."

"Noel renkleriyle berbat görünüyorsun Gerald."

Bishop'la babası sol tarafa baktı. Kadının geldiğini duymamışlardı.

"Merhaba Anne," dedi Bishop.

Kadın, Loft elbisenin üzerine bir J. Crew kazak giymiş. Saçlarını boyadığı kirli sarı ona yakışmıştı. Denize bakarak gülümsedi. "Bu harika Gerald. Bunca zaman bizden sakındın."

"Artık Warren adını kullanıyorum. Warren Cray. Simpsonville'den yaklaşık bir yıl sonra buraya taşındım. Arada birkaç yer denedim, ama deniz beni hep çekmiştir. Kasabada küçük bir antika dükkânım var. On iki yıl oldu. Sessiz bir hayat. Seviyorum."

"Ben de sessiz bir hayat için sabırsızlanıyorum," dedi kadın.

Baba ayağa kalkıp ona baktı. "İyi görünüyorsun."

Anne gülümseyip ona sarıldı. "Sen de öyle. Uzun zaman oldu."

Arkada biri üç kez kornaya bastı. Sessizlik de bir yere kadardı.

Sahibiyle birlikte koşan bir golden retriever köpek iki kez havladı.

Bishop korna sesini tanımıştı. "Erken gelen bir tek ben değilim."

Üçü, otoparka giren siyah, yarış çizgili beyaz Ford Mustang'i seyrediyordu. Araba bankın birkaç adım arkasındaki çite yanaştı. Vincent Weidner şoför kapısından çıkıp gerindi. "Aküyü çalıştırmam gerekti. Çok uzun zamandır depoda bekliyordu. Ama otoyola çıktığımız anda rüya gibi aktı."

Bishop, banktan kalkıp yanına gitti. "Ölü biri için hiç fena görünmüyorsun."

"Belli ki bir tek ben değilim," dedi Vincent, başıyla Babayı işaret ederek. Sonra başparmağıyla arabayı işaret etti. "Herif yol boyunca şarkı söyledi. Onunla bir daha asla yola çıkmam. Şarkı söylemediğinde de dizüstü bilgisayarıyla uğraştı. Kimse yolculuktan nasıl keyif alınacağını bilmiyor artık."

"Dizüstü bilgisayar değil. Sekizinci nesil işlemcisi ve GTX videosu olan bir Alienware 17. Oyuncaklarımı aşağılama," diye bağırdı biri arabadan. "Hala yakan top oyunundayım. Bir süre daha tetikte olmalıyım." Yolcu kapısı açıldığında Edwin Klozowski arabadan inip başıyla selamladı. "Selam Anson."

"Selam Çocuk."

134

Bishop

203. Gün • 09.58

"Kafanı mı kazıdın?"

Klozowski elini kel kafasında dolaştırdı. Uzun saçlarını kesmişti. "*Breaking Bad* tarzı yaptım. Sırada keçisakalı var."

"Kimse artık kimse aramıyor. Büyük patlamaydı."

Kloz utanmış göründü. "C4 bombasından çok şey beklemiş olabilirim. Hala enkazda ceset parçalarımı bulamadılar. Her yere DNA ve parmak izi bulaştırdım, ama eşleştirme yapabilecekleri bir başparmak bile bulamayacaklar."

"Bir şey bulacaklardır. Acele etme."

"Kuşkuluyum."

Vincent arkadan gelip Klozowski'nin omzunu sıktı. "Şahsen ölü olmaya bayılıyorum. Öğrenci kredisi yok. Kredi kartı borcu yok. Eski kız arkadaşlar yok."

Anne, arkasında Babayla geldiğinde Klozowski'nin kel kafasına bakıyordu."Bu görünüşten emin misin?"

Kloz başını salladı. "Bütün kimlik veri tabanlarını tarayıp eski ehliyet fotoğraflarına kadar her şeyi değiştirdim. Ardımızda bıraktığımız bütün cesetler her açıdan hayatlarımızla eşleşiyor. Dünya için hepimiz öldük. Tabii Anson hariç. O beraat etti ve bir daha yargılanmayacak."

"*BackPage* sitesiyle ilgili herkes öldüğü ya da saklandığı için kimse yerine geçtiğimiz birkaç kişiyi kimse aramayacak," dedi Baba. "Polis ve FBI bu aşamada o kadar kötü durumdalar ki olayın kapanması için ellerinden geleni yapacaklar. Artık kimse meseleyi kaşımıyor."

Klozowski, Mustang'in içinden her biri etiketli birkaç deri cüzdan çıkarıp iki tanesini arabanın üzerine koydu, gerisini diğerlerine dağıttı. "Yeni kimlikleriniz ve kredi kartlarınız. Banka hesapları ve kredi geçmişiniz oluşturuldu. Hepimiz için ayrı ayrı birkaç banka hesabı açtım. Para, BackPage fonlarından." Anneye baktı. "Lisa Carter'la birlikte zamanında Talbot'tan aldığınız parayı ekleyince her birimizin dörder milyon civarı parası olacak."

Vincent'ın ağzı kulaklarına varıyordu.

Baba, kabanının cebinden küçük bir şişe Jameson viski çıkardı. "Kadeh kaldıralım."

"Ben içki içmiyorum," dedi Bishop.

"Bugün içiyorsun evlat," diyen Baba, şişeyi açıp havaya kaldırdı. Oğluna bakarken dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Evi temizledin şampiyon. Göze göz." Sonra Klozowski, Vincent ve Anneyi süzdü. "Hepiniz. Hepinizle gurur duyuyorum." Şişeyi dudaklarına götürüp kallavi bir yudum aldıktan sonra Bishop'a verdi.

Bishop bir an şişenin ağzında ışıldayan viski damlasına baktı, sonra şişeyi babasına geri verdi. "Bir saniye tutar mısın?" Cebinden çıkardığı bir kâğıt parçasını açıp çizimi diğerlerine gösterdi. Çizim, dudaklarında hınzır bir gülümseme olan kırmızı kazaklı, on dört yaşlarında bir kıza aitti. Gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. "Bir Paul Upchurch çizimi. Maybelle Markel."

"Tegan olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Vincent, çizime bakıp gülümserken. "Paul ona hastaydı."

Bishop başını salladı. Ardından bir çakmakla, diğerleri seyrederken kâğıdın ucunu yakıp alevler çizimi yutarken elinde tutabildiği kadar tuttu. Küller rüzgârla savruluyordu. Son parçayı

hâlâ yanarken yere attı. Bir dakika kadar kimse konuşmadı. Ardından viski şişesini babasından alıp göğsüne bastırdı. "Yolda kaybettiğimiz Paul Upchurch ve Lisa Carter için... Anıları hepimizde yaşayacak."

Bir yudum aldıktan sonra şişeyi diğerlerine verdiğinde Anne'nin bir an için Bayan Carter'ı düşünürken ağlayacağını sandı. Ama kadın ağlamadı. O asla ağlamazdı. Bunun yerine yüzüne bakıp gülümsedi. "Her şey bittiğine göre şimdi ne yapmayı planlıyorsun Anson?"

Anson kısa bir süre düşündü. "Sanırım kitap yazacağım. Renkli bir kapağın içine bir şeyler yazıp roman dediğinde insanların yazılanlara inanmasını hep eğlenceli bulmuşumdur."

Sarı bir Vosvos arkalarından yanaşıp Vincent'ın arabasına yakın park etti.

Bishop bakarken gülümsüyordu. "Kızlar geldi."

135

Bishop

203. Gün • 10.08

Bishop arabanın etrafından dolaşıp şoför tarafına geçti. Pencere indiğinde de şoförü öptü. "Selam."

"Sana selam."

Libby McInley, yüzü için fazlasıyla büyük kocaman Gucci güneş gözlüğünün ardından gülümsedi. Son görüşmelerinden bu yana saçları neredeyse beline kadar uzamıştı. Eskisinden daha kıvırcık görünüyordu. Cildi sağlıklı bir güneş yanığıyla ışıldıyordu. Beyaz şortunun üzerine kırmızı bir atlet giymişti.

Kristina Niven kapısını açmış, kenarda duran Vincent Weidner'ı gördüğü gibi kucağına atlayıp öpmeye başlamıştı.

Tegan arka koltukta kıvrılmış, derin derin uyuyordu.

"Florida nasıldı?" diye sordu Bishop.

"Sıcak," dedi Libby. "Barbara'nın selamı var."

Barbara McInley; Anthony Warnick ve diğerleri izlerini bulmaya iyice yaklaşmışken, Bishop'la Klozowski'nin ilk oyunuydu. Bir tür deneme sayılabilirdi. Polisin Barbara'ya ait olduğuna inandığı ceset, aslında Loria Tutson adındaki bir firariden başkası değildi. Bishop onu bulduğunda, sokaklarda BackPage için çocukları ayartıyor, para ve iyi bir hayat vaat ediyor, aslında yüzde üç komisyon karşılığında Guyon'daki açık artırmada

satılmalarına yardım ediyordu. Bishop onu öldürmekten büyük zevk almıştı.

Libby elini tutmuş, parmak izlerini inceliyordu. "Sen nelerle uğraşıyordun?"

Bishop'ın parmakları isle kaplıydı. "Ellerimi yıkamam lazım. Sonra buradan gidiyoruz."

Libby, otoparkın karşısındaki küçük pavyona baktı. "Gelirken tuvaletin yanından geçtik."

Bishop arabaya eğilip onu tekrar öptü. "Bekleyecek misin?"

"Her zaman."

Cevabı aldıktan sonra tuvalete koşarken, diğerlerinin arkasından gülüp şakalaştığını duyabiliyordu. Bu neşeli kahkahaları bir daha hiç duyamayacağını düşündüğü zamanlar olmuştu. Güzeldi.

Erkekler tuvaletinin kapısını açtığında ışıklar kendiliğinden yandı. Havada belli belirsiz bir limon kokusu hissedilebiliyordu. Umumi bir tuvalet için tertemizdi. Ellerini sıcak suyla yıkayıp kurulamaya başlamıştı ki arkasındaki kabinlerden birinin açıldığını duydu.

Aynaya baktığında kendisine bakan kişiyi görünce kalbi deli gibi atmaya başladı. "Beni nasıl buldun?"

Dedektif Sam Porter, eldivenli elinde küçük bir tabancayla kabinden çıktı. "Mahkeme binasının arka kapısında sigara içen temizlik görevlisi arabanın tarifini verdi. Şehirdeki bütün taksiler ve kiralık araçlar GPS takibindedir. Metro şifrem hâlâ çalıştığı için kolay oldu. Otelden havaalanına kadar peşindeydim. Nereye uçacağını bulmak zor olmadı. Sahte isim kullanman benim için engel değildi. Azıcık parayla istediğin her şeyi öğrenebilmen gerçekten komik, ama bunu zaten biliyorsun. Logan'a senden on iki dakika önce inen başka bir uçakla geldim. Arabanı kiralarken beni gördüğünü sandım, ama belli ki görmemişsin. Mike'ın Yeri'nde bir şeyler yemek için mola verdiğinde otoparkta bekledim. Bak işte bu zor oldu. Hala açım. Sonra peşinden buraya geldim."

Dudaklarını yalayıp başıyla kapıyı işaret etti. "Hepsinin hâlâ hayatta olduğunu biliyordum. Hemen anlamadım, ama senin yüzünden hapsedildiğim hücrede düşünecek zamanım oldu. Guyon'da telefonla konuşurken, *Franklin Kirby'nin kalbimizde özel bir yeri var* demiştin. Şimdiki zaman, *vardı* değil, *var*. O zaman oynadığın oyunu anladım. O zaman her şeyin bir sis perdesinden ibaret olduğunu anladım. Eminim Kloz'un yardımıyla arkadaşlarının buhar olup başka kimliklere bürünmelerini sağlarken pek zorluk yaşamamışsındır."

Bishop dönmeye yeltendiğinde tabancayı doğrulttu. "Kıpırdama."

"Tamam."

"Ellerini açık bir şekilde tezgâha koy."

"Peki Sam." Bishop, bir adım yaklaştığında Porter'ın ayakkabılarının üzerine geçirdiği poşetleri fark etti. Bileklerine bantla bağlamıştı. "Pişman olacağın bir şey yapma Sam."

Porter usulca kıkırdadı. "Artık *pişman* olmuyorum. Artık *hiçbir şey* hissetmiyorum. Duygularımı öldürmeyi başardın. Guyon'da federaller beni vurmasaydı, seni öldürecektim. Bunu yapmamı istememiş miydin? Seni vurmamı istemiyor muydun? Bu da planın bir parçasıydı. Polis, kutuna atacağın küçük siyah bir fiyonk olarak herkesin içinde seni vuracak, böylece hâlâ suçlu olduğunu düşünen birkaç kişinin de kalbini kazanmış olacaktın. *Tam halka açıklama yapacakken Porter ateş ediyorsa, demek ki doğruyu söylüyor... Asıl suçlu hep kötü polistir.*"

Bishop bir şey demedi.

Porter tabancayı sımsıkı tutuyordu. "Warnick hiç cinayet işledi mi? Yoksa o cinayetleri de mi sen işledin? Mezarlıktaki kadın, raylardaki kadın... Tegan ve Kristina olduğunu sandığımız kadınlar... Bahse girerim senin işindi. Hepsine poz verdirip imzanı kopyaladın. Herkesin arkadaşlarının öldüğüne inanmasını istiyordun, o yüzden suçu Warnick'e attın, değil mi?"

"Warnick, en az Belediye Başkanı kadar pisliğe bulaşmıştı. Talbot ve diğerleri kadar pislik içindeydi," dedi Bishop sessizce.

"Olabilir," dedi Porter ona aldırmadan. "Ama onları öldürmedi."

Bishop yine bir şey demedi.

Porter başıyla kapıyı işaret etti. "Annenin de geldiğini gördüm. Çiftlik evinde bıraktığın kadın kimdi? O değildi. Öyleyse kimdi?"

"Neden bahsettiğini..."

Üstüne atılıp namluyu ensesine bastırdı. "ÇİFTLİK EVİNDEKİ KADIN KİMDİ?"

"Kızma Sam." Bishop hâlâ sakindi. O sırada tanıdık bir tıkırtı duydu. Porter tabancanın horozunu çekmişti.

"Bunları kaydediyor musun?"

"Hayır," dedi Porter.

"O kimse değildi Sam. *BackPage* sitesinin elemanlarından biriydi."

"Ne yazık ki annene benziyordu."

Bishop başını salladı.

Porter, kabine doğru geriledğinde bir dakika kadar konuşmadı. "Poole, Guyon'daki kaosta attığın diğer günlükleri verdi. Finicky'nin arabasında Stocks'un ceketinde bulduğun notu ben bırakmadım."

Bishop susuyordu.

"Ben bırakmadım," diye üsteledi Porter.

Bishop aynadan ona baktı. "Sen de onlar kadar pisliğin içindeydin. Seni çiftlik evinde gördüm. O, ara sokakta gördüm."

Porter birkaç saniye ona bakarken ensesini sıvazladı, sonra ceketinin iç cebinden bir zarf çıkarıp tezgâhın üzerine attı. "Oku."

Bishop başta kıpırdamadı. Ardından zarfı alıp içindeki sayfaları çıkardı. "Bu ne?"

"Hillburn'ün intihar notu," dedi Porter düz bir sesle. "Gerçek olanı."

Bishop aynadan gözlerini ona dikmişti. Bir süre baktıktan sonra sayfalara göz attı.

"Sesli oku," diye emretti Porter.

Bishop başını sallayıp boğazını temizledi. "Sevgili Sam. Hayatım boyunca anlamanı beklemediğim şeyler yaptım. Bu mektubu defalarca yazdım, yaptıklarıma bir açıklama bulmaya çalışırken her seferinde tekrar başladım, ama bir açıklama yok. Sana, karıma ve kuşkusuz daha sonra olanları sorgulayacaklara bir açıklama getirebilmeyi umuyordum, ama kendime bile açıklayamıyorum. O yüzden bir cevap olmadığına karar verdim. Hayatımın hangi aşamada yoldan çıktığını hatırlamıyorum. Asla iki kapı arasında seçim yapma şansım olmadı. Sadece yanlış atılan, küçük adımlar birbirine eklendi ve daha ne olduğunu anlayamadan geriye baktığımda, artık dönüşü olmayan bir yola girdiğimi fark ettim. Pokerde birkaç el kaybedince, dostum olduğunu sandığım birinden biraz borç aldım, ganyanla kaybettiğimi geri kazanmaya çalışırken biraz daha borç aldım. Öyle insanlar parayı eline sayarken sürekli gülümser, paraya neden ihtiyaç duyduğunu bile sormazlar. Stocks ve Welderman, cinayet biriminde çalışıyordu. Aynı birimde olmadığınız için onları tanımadığını anladım. İkisiyle poker oynarken tanıştım. Welderman, perşembe gecelerinin müdavimiydi. Komik. Bir keresinde seni az daha davet edecektim, ama kumarla ilgilenmediğini biliyordum. Gelseydin neler olacağını düşünsene? Bahse girerim, iki as ve papazla elimi açmamı söylerdin, ben de seni dinlediğimde hayatım bambaşka bir yola girerdi. Seni davet etmedim ve o eli açmadım, haliyle bir ay içinde boğazıma kadar borca gömülüp o ikisinin aracımı kullanmasına izin verdim. İkinci seferinde şoförlük yapmamı istediler. Çamurda küçük bebek adımları... Çamur bileklerine ulaşana kadar battığının farkına bile varmıyorsun.

"Onlara çocukları sormadım. Bilmek istemiyordum. Onlar da bir şey söylemeye gönüllü değildi. İşlerini yaptılar, ben de benden isteneni yaptım. O motele gidip geldikçe borcumu ödüyordum. Bizi izlemeye ne zaman başladığını gerçekten bilmiyorum. Çocuklardan birinden, kartvizitini bulup seni aradığını öğrendim. Sana her şeyi anlatmış, ama bunu henüz bilmiyordum. Senin, caddenin karşısındaki otoparktan, moteli ve aracımı gözetlediğini fark ettiğimde, sen olduğundan yüzde yüz emin değildim. Gece vaktiydi. Sanırım bir yanım, görmeni istemiyordu.

Sen olduğunu Stocks söyledi. Bu işi halletmemi söyleyen de oydu. Borcumu düşündüm. Hesabı kapatabilirdim. Bunu yapmak istemedim Sam. Bana inanmalısın. Ama evde bir karım vardı, bebek bekliyorduk. O borç batağından çıkmam gerekiyordu. Seni de işin içine çekmemi söylediler. Dürüst Sam Porter'ın böyle bir işe asla bulaşmayacağını biliyordum. Onları ne kadar oyalayabildiğimden emin değildim, ama sana biraz zaman kazandırdım. Niye vazgeçmedin ki? Polislerin yarısı işin içindeydi... Başını çevirebilirdin. Ama yapmadın. Beni izlediğini gördüm. Peşime takıldığını gördüm. O akşam peşimden çiftlik evine geldiğinde gördüm. Artık ne senin ne de benim için geri dönüş yoktu..."

"Bunu söylemenin kolay hiçbir yolu yok Sam, o yüzden olduğu gibi yazacağım. Çiftlik evini dinliyorduk, Sansar denen çocuğun seni arayıp bir buluşma ayarladığının farkındaydık. Dahası peşimden çiftlik evine geldiğinde, buluşmanın gerçekleşemediğini anlamıştık. O yüzden onu şehre geri götürdüm. Çıkacağını, araçtan kaçacağını biliyordum. *Buna izin verdik.* Çocukların, birleştirdikleri bütün kanıtları sana vermeye çalışacaklarını biliyordum. Ama bunları nereye sakladıklarını bilmiyorduk. Bizi kanıtlara götürmesi gerekiyordu. Seni de... Para dolu çantayı ve kamerayı alıp bizi doğrudan sakladıkları deftere götürdü... Carriage House Inn'de olan bitenleri ayrıntılı bir şekilde kaydettikleri defterden bahsediyorum. Defteri gördüğümde, defter elime geçtiğinde, sen de işin içine girince içimde bir şeyler koptu. İçimde kalan iyilik kırıntıları uykuya daldı, çünkü öyle olması gerekiyordu. Düşünürsem seni asla vuramayacağımı biliyordum. Stocks'un verdiği tabancayı çıkardım ve... Tetiği çektim."

Bishop bir sonraki cümleyi içinden okuyup bir an duraksadı. Tekrar okurken sesi titriyordu.

"Oğlanın da işini bitirdim. Stocks'la Welderman öyle istiyordu. Sana ikinci kez ateş edemedim. Hastaneye yetiştirilebileceğini sanmıyordum, ama yetiştin, yetiştirildin eşşek herif. Artık benim için çok geçti. Oğlanın cesedi aracımdaydı. Küçük kanıt çantaları aracımdaydı. Hepsini yok etmemi istediler. O işi de

yüzüme gözüme bulaştırdım. Kanıtları sakladım. Bir tür sigorta niyetine saklamanın en iyisi olacağını düşündüm. Komadan hafıza kaybıyla uyandığında rahatladım. Kimse bilmiyordu. Ama mesele şu ki... Ben biliyordum. Unutmak için ne yaparsam yapayım bir şeyler mutlaka o akşamı hatırlatıyordu. Yıllar geçtikçe anılar daha da gürültülü bir şekilde beynimde uğuldamaya başladı. Suçluluk duygum çığlıklar atıyordu. Aracımdaki ölü oğlan, her gece daha yüksek sesle bağırıyordu.

"Hayata, kötü bir polis olma beklentisiyle başlamadım. Küçük küçük olaylar beni olduğum yere taşıdı. Şimdi evimin bodrum katında, yanı başımda bir urganla oturmuş bu mektubu yazarken, suçluluk duygusu beni ele geçirmiş durumda. O çığlıkları susturmam gerekiyor. Sanırım o çocuklar hemen harekete geçmediğin için seni suçladılar. Çiftlik evine dalıp herkesi tutuklamadığın için seni suçluyorlar. Çocuklar dava dosyası oluşturmanın nasıl bir şey olduğunu anlamaz. İyi polislerin nasıl çalıştığını bilmezler. Eh, ben de bilmiyordum. Sen biliyorsun Sam. Hep biliyordun. Sen iyi bir polissin. Olmayı hayal ettiğim türden bir polissin. İkimiz için bu işi düzelt. Benim için Robin'e göz kulak ol. Ona benim de bir zamanlar iyi biri olduğumu söyle."

Bishop mektubu tekrar içinden okudu, sonra sayfaları katlayıp tekrar zarfa koydu ve tezgâha bıraktı.

İlk konuşan Porter oldu. "Çiftlik evine gelmemden birkaç hafta önce Tegan aramıştı. Artık hatırlıyorum. O ilk aramada... Çok hızlı konuşmuştu. Tek anlayabildiğim motelde fotoğraflarının çekildiğiydi. Fuhuş meselesini bilmiyordum. Yaşının küçük olduğunu bile bilmiyordum. Bu işin ne kadar büyük olduğundan haberim yoktu. Parçaları birleştirmeye başladım, sonra o çocuk aradı... Sansar. Elinde kanıt olduğunu, buluşmak istediğini söyledi."

"Ve sen kanıtları almaya çalışırken Hillburn seni vurdu," dedi Bishop. "Ardından Sansar'ı da vurdu."

Porter başını salladı.

"Seni aradığını bilmiyordum," dedi Bishop kabul edercesine. "Tegan da söylemedi... Ben... Bizim hiç haberimiz olmadı." Düşüncelere dalarken devamını getiremedi. Haberleri olsaydı, hayatları bambaşka olabilirdi.

Porter namluyu kıpırdatmadan, "Kızlara ne oldu?" diye sordu.

Bishop yalan söyleyebilirdi, ama artık yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Tegan'la Kristina çiftlik evinde Finicky'yi bağlamayı başardı, ama ikisinin de düzgün düğüm atmayı öğretecek bir babası olmamıştı. Finicky kurtulup Tegan'dan tabancayı aldı. Sonra birkaç yeri aradı. Temizlik için gönderilen ekipte Kirby de vardı. Sandım ki... Sandım ki sen de onların arasındasın. Çocuk'u önce kendi doktorlarından birine götürdüler. Stanford Pentz. Ama yaraları çok ciddiydi. Kendileri için bir değeri olmadığından onu, Charlotte'un dışındaki bir hastanenin önünde bıraktılar. Sanırım öldürülmediği için şanslıydı. Kızlar Wisconsin'deki eve götürüldü. Satış için Guyon'a gidilene kadar onları orada tuttular. Vincent, Paul ve ben, Dr. Oglesby'yle yaptığımız son seansa kadar bunları öğrenemedik. O akşam büyük bir iyilik yaparak çakımı ve annemle Bayan Carter'ın fotoğrafını geri verdi. Buna karşılık ben de onu göldeki arkadaşlarının yanına gömdüm."

Dönmeye çalıştığında Porter tabancayı doğrulttu. "Aynaya dön, ellerini tezgâhtan kaldırma."

Bishop başını sallayarak itaat etti. "Guyon'da bekledik, onları kaçırıp birkaç evsiz çocukla birlikte batı yakasındaki terk edilmiş bir eve sakladık. Yaklaşık iki yıl orada yaşadık." Tekrar dönmeye yeltendi. "Sam, ben..."

"Sakın," dedi Porter. "Sakın. Aynaya bak."

Bishop pencereden deniz kıyısını görebiliyordu. Kristina, kocaman sırıtışıyla Vincent'a sokulmuştu. Tegan uyanmış, Libby'nin söylediği bir şeye gülüyordu. Annesiyle babası denize bakarken aralarında sadece birkaç santim vardı. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Porter uzun süre bir şey demedi. Konuştuğunda sinirliydi. "Bir şeyi öğrenmem gerekiyor. Açıkçası tek bilmek istediğim bu. Harnell Campbell'e 38'lik tabancayı verip onu gerçekten oraya arabayla götürdün mü?"

Bishop bir şey demedi.

"Yoksa sadece peşine düşeyim diye mi öyle söyledin? Bu konuyu çok düşündüm. Öfkelenmemi istiyordun. Dengemi yitirip

duygularımın mantığıma galip gelmesini istiyordun. Neden öyle dediğini anlarım, ama senden duymam lazım. Yazdıkların gerçek miydi, yoksa sadece beni kışkırtmak mı istiyordun? Bilmem gerekiyor... *Heather'ın ölümünden sen mi sorumlusun?*"

Bishop aynadan Porter'ın ayaklarındaki poşetlere baktı. "Burada olduğunu kim biliyor Sam?"

"Hiç kimse. Sahte kimlik edinebilecek tek kişi sen değilsin."

Bishop, Babanın öğrettiği gibi sakin kalmaya çalışıyor, nefeslerini kontrol ediyordu. Başıyla pencereyi işaret etti. "Gerçeği söylersem, gitmelerine izin verecek misin? Libby'nin gitmesine izin verecek misin?"

Porter başını ağır ağır salladı. "Söz."

"Hepsinin?"

"Hepsinin."

Bu sefer başını sallayan Bishop oldu. "Yaptım Sam. Hatta Heather'ı kendim öldürmeliydim. Harnell Campbell keşin tekiydi, ona o akşam istediğim her şeyi yaptırabilirdim."

Porter'ın beti benzi atmıştı. Şakağında zonklayan damar aynadan bile seçilebiliyordu. Duyduklarını hazmetmesi biraz zaman aldı. Parmağı tetikte gerilirken yutkundu. Konuşurken sesi tizleşmişti. "Calli Tremell, Elle Borton, Missy Lumax, Susan Devoro, Allison Cramer ve Jodi Blumington... Onları öldürdün mü? Emory'yi kaçırdın mı? Yoksa bunlardan Kloz mu sorumlu?"

Bishop lavaboya baktı. Giderin kıyısında köpükler kalmıştı. Suyu akıtmak istedi. Kıpırdamadı. Bunun yerine gözlerini yumdu. "Hepsini ben öldürdüm Sam. Ve her birinden acayip zevk aldım."

Briketten ibaret küçük tuvaletin içindeki tek el ateş, otoparkta yankılanacak kadar gürültülüydü.

Kıyıdaki kayalıklardan havalanan martılar, son yankılar yitip giderken, ufukta gözden kayboluyordu.

Mayıs 2019

Pittsburgh, Pennsylvania

YAZARIN NOTU

Vedalaşmak zor. Sam Porter, Anson Bishop ve diğerleriyle neredeyse yıllardır birlikte yaşıyorum ve şimdi bavullarını topladıklarını görmek ve onlardan ayrılmak zor geliyor. Gerçi bugünün geleceğini biliyordum, o yüzden elimden geldiğince hazırlandım. Hepsinin daha iyi bir yerde olduğunu, tıpkı benim gibi hayatlarına devam ettiklerini düşünmek isterim.

En azından çoğunun.

Seriye başladığımda, aklımda bir soru özellikle ağırlığını koruyordu... Bir seri katil yaratılabilir miydi? Sırf yetiştiği ortam nedeniyle, iyi biri bir sosyopata dönüşebilir miydi? Hayatım boyunca, korkunç koşullarda yetiştikleri halde, gayet düzgün yaşayan insanlarla tanıştım. Öte yandan çocukken, hayatın olası bütün avantajlarına sahip olup büyüdüklerinde bu avantajları boşa harcayan insanlarla da tanıştım. Büyüdükçe bozuldular. Konuştuğum sayısız katilin, olabilecek her ortamdan geldiğini gördüm. Demografi, sosyal statü ve finansal durumları kişiliklerinin gelişimini etkilemiş olabilirdi, ama bir güç hepsine üstün geliyordu: insan ruhu. İyi ya da kötü olsun, bu ruh hayatın bütün engellerini aşıyor. Psikozlu ya da sosyopat, katil geni ya başından beri oradaydı ya da hiç yoktu. Birinin başı, kötü kalpli olduğu ilk fark edildiğinde ezilemeyeceği gibi kötülük, bir tohum gibi de ekilip biçilemiyordu.

Anson Bishop doğruyu yaptığına inanıyordu. Peki öyle miydi? Sanırım bunun kararını siz vereceksiniz.

Diğer kitaplarımda olduğu gibi tarif ettiğim yerlerin çoğu gerçek. Chicago'ya giderseniz, eski Cook County Hastanesi'ni ziyaret edin. Son ziyaretimde hâlâ şehrin göbeğindeydi; kapısında asılı duran kilitle yatırımcılar hâlâ binayla ne yapacaklarını kestiremiyorlar. İçeri girerseniz Kloz'un bıraktığı yerde Koruma heykelini görebilirsiniz (ama Belediye Başkanı artık orada değil).

BackPage.com da gerçek. Ya da gerçekti demeliyim. Site çökertildiğinde dünyanın en büyük insan kaçakçılığı zincirlerinden biri de çöktü. Tıpkı çocuk pornosu ve fuhşu gibi. Basılı seri ilanlara gelen ilk çevrimiçi cevaplardan biriyle başlayan süreç zamanla sarpa sardı. Sanırım büyük fikirler de zamanla bozulabiliyor.

Kitabı bitirdikten sonra, bir zamanlar BackPage.com sitesinin milyonlarca tık aldığı FBI sayfasına giderek okuyun, sonra arama motoruna FocusedUltrasoundTherapy (Odaklı Ultrason Terapisi) yazın. Tıp dünyasında henüz bebek sayılsa da bu tedavi özellikle beyin tümöründe kayda değer umutlar veriyor. Bu büyüleyici konuda beni bilgilendiren John Grisham'a teşekkür etmek isterim.

Sadece bu kitabı değil, serideki diğer iki kitabı da okuyup düzeltmeleri yapan Tim Mudie'ye özel teşekkürler. Ve hem basılı hem de dijital dünyada, kitap serisine bir yuva bulmama yardım ettikleri için temsilcilerim Kristin Nelson, Jenny Meyer ve Angela Cheng Caplan'a da teşekkür ederim.

Küçük hikâyemi çeşitli kitap listelerinde en üst sıralara çıkaran hayranlarıma teşekkürler. Bunu yapmamın nedeni sizlersiniz.

Son olarak, hikâyeyi kafamda oturtabilmem için evin her yerine binlerce Post-it yapıştırmama katlanan inanılmaz eşim Dayna... Sana da teşekkürler. Artık o kâğıtlar toplanıp siyah iple bağlı küçük beyaz kutulara yerleştirilebilir. Belki bir gün tekrar göz atmak isterim.

O zamana kadar...